

BEYOND VIOLENCE

അതിക്രമം കവി

J. KRISHNAMURTI

NARMADHA

BEYOND
VIOLENCE

This One

X5Y3-PEW-0B5J

J. KRISHNAMURTI

Vanmuraikku Appal

– Tamil Translation of *Beyond Violence*

by J. Krishnamurti

Translated by N. Ramachundhiran

(Authorized by Krishnamurti Foundation India)

For the original text in English

© 1973 Krishnamurti Foundation Trust Ltd., England

For the translation into Tamil

© 2003 Krishnamurti Foundation India

Vasanta Vihar, 124, Greenways Road,

Chennai – 600 028.

E-mail : kfihq@md2.vsnl.net.in

Website : www.kfionline.org

First Edition : 2003

Second Edition : 2005

Third Edition : 2007

Fourth Edition : 2010

Published by :

Narmadha Pathipagam, 10, Nana Street,

Pondy Bazaar, T' Nagar, Chennai – 600 017.

Tel : 24 33 63 13, 24 33 43 97

Fax : 044 - 24 33 63 12

ISBN No. : 81-8201-007-1

Price : Rs. 130.00

Pages : 288

Paper Used : 13.6 Kg SPB N.S.

D.T.P. Execution at :

P.S. Muthu Graphics, Chennai – 600 015.

Printed at :

Malar Printers, Chennai – 600 034.

சாண்டாமோனிகா, ஸாண்டியாகோ, இலண்டன்,
ஃப்ராக்வுட் பார்க், ரோமாபுரி ஆகிய இடங்களில்
நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகள் மற்றும்
உரையாடல்களின் அதிகாரபூர்வமான தொகுப்பு

வன்முறைக்கு அப்பால்

தமிழில் :
என். இராமச்சந்திரன்

நர்மதா பதிப்பகம்

நல்ல நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

10, நாணா தெரு, (தி.நகர் தலைமை

அஞ்சலகத்தை ஒட்டிய தெரு), பாண்டிபஜார்,

தி. நகர், சென்னை-600 017. தொலைபேசி : 2433 6313

செல்லிடபேசி : 98402 26661, தொலைநகல் : 2433 6312

வன்முறைக்கு அப்பால் Beyond Violence

உட்பொதிவு

சொற்பொழிவுகளும் உரையாடல்களும்

பாகம் - 1

1. வாழ்க்கை (Existence)

“தொழில் நுட்பத்தில் மனிதன் நம்பவே முடியாத அளவுக்கு முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளான். ஆனாலும் பல ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்தது போலவே இன்றும் சண்டையிட்டுக்கொண்டு, பேராசையுடைவணாக, பொறாமையுடையவணாக, பெரும் துக்கத்தைச் சுமந்து கொண்டு வாழ்கிறான்.”

பக்கம்
10

2. சுதந்திரம் (Freedom)

“மனம் பயத்திலிருந்து முழுவதுமாக விடுதலை பெறாவிட்டால், அதன் ஒவ்வொரு விதமான செயலும் அதிகமானத் தீங்கையும், அதிகமான துன்பத்தையும், அதிகமான குழப்பத்தையும் கொண்டுவருகிறது.”

பக்கம்
33

3. அகத்தில் புரட்சி (Inward Revolution)

“சமுதாயத்தின் மாற்றம் என்பது இரண்டாம் பட்சமானது: எப்பொழுது நீங்கள் ஒரு மனிதராக உங்களுக்குள்ளேயே மாற்றம் கொண்டு வருகிறீர்களோ அப்பொழுது சமுதாயத்தில் மாற்றம் இயற்கையாக, தவிர்க்க முடியாமல் வரும்.”

பக்கம்
54

4. மதம் (Religion)

“பிறகு மதம் என்பது ஒருவேளை சொற்களால் அமைக்க முடியாததாக இருக்கலாம்; அது எண்ணத்தைக் கொண்டு அளக்க முடியாதது...!”

பக்கம்
76

பாகம் - 2

5. பயம் (Fear)

“பயம் மேலெழுந்து வரும்போது பயம் என்று அழைக்கப்படும். அதனை பெயரிடாமல் அந்த மையமின்றி நீங்கள் உன்னிப்பாக பார்க்க முடியுமா? அதற்கு மிகுந்த ஒழுங்குமுறைக் கட்டுப்பாடு வேண்டும்.”

பக்கம்
102

6. வன்முறை (Violence)

“நான் எந்த, உருவத்திலாவது வெகு நுண்மையாகவோ அல்லது உருவெடுத்தோ நீடித்திருக்கும் வரை வன்முறை கட்டாயம் இருக்கும்.”

பக்கம்
120

7. தியானம் (Meditation)

“இந்த அசாதாரணமான ஒன்று உங்கள் வாழ்க்கையில் இருக்குமாயின் எல்லாமே அதுதான்; அப்பொழுது நீங்கள் ஆசிரியனாகவும், சீடனாகவும், அண்டை வீட்டுக்காரனாகவும் மேகத்தின் அழகாகவும் ஆகிறீர்கள் - இவை எல்லாம் நீங்கள்தான்; அதுதான் அன்பு!”

பக்கம்

141

பாகம் - 3

8. அடக்குமுறையும் ஒழுங்கும்

(Control and order)

பக்கம்

161

“அடக்குவதன் செயல்முறையே ஒழுங்கீனத்தை வளர்க்கிறது; அதைப்போல எதிர்மறையும் - அடக்குதல் இல்லாமையும் - கூட ஒழுங்கீனத்தை வளர்க்கிறது.”

9. உண்மை (Truth)

“உள்ளது என்பது உண்மையல்ல, ஆனால் உள்ளது என்பதைப் புரிந்து கொள்வது உண்மையின் கதவைத் திறக்கிறது.”

பக்கம்

179

10. சமய உணர்வுள்ள மனம்

(The Religious Mind)

“சமய உணர்வுள்ள மனம் தனக்கே ஒளியாக இருக்கிறது. அந்த ஒளி இன்னொருவரால் ஏற்றப்பட்டதல்ல - இன்னொருவரால் ஏற்றப்பட்ட மெழுகுவார்த்தி வெகு சீக்கிரமாக அணைக்கப்படலாம்.”

பக்கம்

204

பாகம் - 4

11. கட்டற்ற மனம்

(The unconditioned Mind)

பக்கம்
230

“சுதந்திரத்தை அடைவதற்கான ஒரு வழியாக தகவல் அறிவில் சிக்கியுள்ள ஒரு மனம் அச்சுதந்திரத்திற்கு வருவதில்லை.”

12. பிள்ளமடைதலும் ஒன்றாயிருத்தலும்
(Fragmentation And Unity)

பக்கம்
248

“மனத்தின் அசைவின்கைக்கும் அதன் முழு அமைதிக்கும் ஓர் அசாதாரண ஒழுங்கு தேவைப்படுகிறது... மனம், பிறகு ஒருமைப் பாட்டின் சமய உணர்வுள்ள தன்மையை உடைத்தா யிருக்கிறது. அதிலிருந்து முரண்பாடற்ற செயல் இருக்க முடியும்.”

பாகம் - 5

13. மனோரீதியான புரட்சி (Psychological Revolution)

“உன் மற்றும் புறம் என இரண்டிலும் இந்த பரந்த பின்னடைதலைக் கண்ணுறும் போது, முடிவாகச் செய்யவேண்டிய ஒன்றே ஒன்று, ஒரு மனிதன் அடிப்படையாக, ஆழமாக அவனுக்குள்ளேயே ஒரு புரட்சியைக் கொண்டுவர வேண்டும்” என்பதே.

பக்கம்
263

சாண்டா மோனிகா, ஸாண்டியாகோ, இலண்டன்,

ஃப்ராக்வுட் பார்ட், ரோமாபுரி ஆகிய இடங்களில்

நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகள் மற்றும்

உரையாடல்களின் அதிகாரபூர்வமான தொகுப்பு

“நாம் வன்முறையாக இருக்கும் சமுதாயத்தை அமைத்திருக்கிறோம். மனிதர்களாகிய நாம் வன்முறையாக இருக்கிறோம்; நாம் வாழும் சூழ்நிலையும் பண்பாடும் நம்முடைய முயற்சியின், நம்முடைய போராட்டங்களின், நம்முடைய வேதனையின், நம்முடைய பயங்கரமான முரட்டுத்தனங்களின் விளைவாக இருக்கின்றன. ஆகவே மிகவும் முக்கியமான கேள்வி என்னவென்றால் தனக்குள்ளே இருக்கும் இந்த பயங்கரமான வன்முறைக்கு முடிவு கட்டுவது சாத்தியமா?” என்பதே.

“நாம் வன்முறையாக இருக்கிறோம். வாழ்க்கையின் தொடக்கத்திலிருந்து இன்றுவரை மனிதர்கள் வன்முறையாக செயல்பட்டு வந்துள்ளனர். மற்றும் வன்முறையாகவும் இருக்கின்றனர். ஒரு மனிதனாக இந்த வன்முறையை எப்படி கடந்து செல்வதென்றும் மற்றும் வன்முறைக்கு அப்பால் செல்வது எவ்வாறு என்பதையும் நான் கண்டுபிடிக்க விரும்புகிறேன். நான் செய்யவேண்டியது என்ன? உலகில் வன்முறை என்ன செய்துள்ளதென்றும், எப்படி ஒவ்வொரு வித உறவுமுறையையும் கெடுத்துள்ளதென்றும், ஒருவருக்குள் எப்படி ஆழ்ந்த வேதனையையும் துயரத்தையும் கொண்டு வந்துள்ளதென்றும் நான் காண்கிறேன். ஆழ்ந்த அளவற்ற அன்பு இருக்கின்றது. உண்மையிலேயே அமைதியான ஒரு வாழ்க்கை வாழ நான் விரும்புகிறேன். எல்லா வன்முறையும் போய்விட வேண்டும் என்று எனக்கு நானே கூறிக் கொள்கிறேன். இப்போது நான் என்ன செய்யவேண்டும்?”

பாகம் - 1

1

வாழ்க்கை (Existence)

“தெழில் நுட்பத்தில் மனிதன் நம்பவே முடியாத அளவுக்கு முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளான். ஆனாலும் பல ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்தது போலவே இன்றும் சண்டையிட்டுக்கொண்டு, பேராசை யுடையவனாக, பொறாமையுடையவனாக, பெரும் துக்கத்தைச் சமந்துகொண்டு வாழ்கிறான்.”

வாழ்க்கையின் முழு பிரச்சினை பற்றிப் பேச விரும்புகிறேன். உரை நிகழ்த்துபவருக்குத் தெரிந்திருப்பது போலவே உங்களுக்கும் அநேகமாக உலகில் உண்மையிலேயே என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று தெரிந்திருக்கும் - பெருங்குழப்பம், ஒழுங்கினம், வன்முறை, மிகப்பெரிய உருவில் கொடுமை, போரில் முடியும் கலவரங்கள். நமக்குள்ளே- நம் மனத்திற்குள்ளே- மட்டுமல்லாமல் புறத்தேயும் கூட நம்முடைய வாழ்க்கை அசாதாரணமாக கஷ்டமாகவும் குழப்பமாகவும் முரண்பாடாகவும் உள்ளது. எங்கும் பெருமளவு அழிவு உள்ளது. அன்றாடம் எல்லா மதிப்பீடுகளும் மாறிக் கொண்டே வருகின்றன. மரியாதையில்லை, நம்பத்தக்க தோரணையில்லை, எதிலும் யாருக்கும் நம்பிக்கை இல்லை. தேவாலயங்களிலும், எந்தவிதமான அமைப்பு

களிலும் எந்த தத்துவங்களிலும் யாருக்கும் நம்பிக்கை இல்லை. ஆகவே குழப்பங்கள் மிகுந்த இவ்வுலகில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அவரவரே தெரிந்து கொள்ள ஒவ்வொருவரும் தனித்து விடப்பட்டிருக்கின்றனர். எது சரியான செயல்? சரியான செயல் என்று ஒன்றிருக்குமேயானால்.

எது சரியான நடத்தை என்று நாம் ஒவ்வொருவரும் கேட்கிறோம் என்று நினைக்கிறேன். தீவிரமான கேள்வி இது. இங்கு கூடியுள்ள நீங்கள் இதில் தீவிரமாக இருக்கிறீர்கள் என நம்புகிறேன், ஏனெனில் இந்தக் கூட்டம் தத்துவம் அல்லது மத சம்பந்தமான பொழுது போக்கிற்கான கூட்டமல்ல. நாம் எந்த கோட்பாடுக்கும் எந்த தத்துவத்திற்கும் இடம் கொடுக்கப்போவதில்லை அல்லது கிழக்கிந்திய நாடுகளிலிருந்து சில புதுமையான கருத்துக்களை கொண்டுவரவுமில்லை. நாம் ஒன்று சேர்ந்து நடப்புகளை இருப்பதை இருப்பதுபோல நெருக்கமாக, உள்ளபடி எவ்வித மனவெழுச்சியும் இல்லாமல் உணர்ச்சி வயப்படாமல் ஆராயப் போகிறோம். அவ்வகையாக ஆராய்வதற்கு தவறான அபிப்பிராயங்களிலிருந்தும், நிலைபடுத்தப்பட்டு கட்டுண்ட நிலைகளிலிருந்தும் எந்த ஒரு தத்துவமானாலும் எந்த ஒரு நம்பிக்கையானாலும் அவற்றிலிருந்து விடப்பட்ட மனநிலை வேண்டும்; நாம் ஒன்று சேர்ந்து மெதுவாக, அவசரமில்லாமல் பொறுமையாக, சிறிதே தயக்கத்துடன் உண்மையைக் காண ஆராயப்போகிறோம். இது எவ்வாறெனில் நல்ல விஞ்ஞானிகள் ஒரு பொருளை அணுதரிசினியில் ஒரே மாதிரி பார்ப்பது போன்றது. ஏனெனில் ஆய்வுக் கூட்டத்தில் அணுதரிசினியை உபயோகிக்கும் விஞ்ஞானியாக நீங்கள் இருந்தால், நீங்கள் பார்த்ததை இன்னொரு விஞ்ஞானிக்குக் காண்பிக்க வேண்டும், ஆக நீங்கள் இருவரும் இருப்பதை அப்படியே அணுதரிசினியில்

ஒரே மாதிரி பார்க்கிறீர்கள். இதைத்தான் நாம் இங்கு செய்யப்போகிறோம். உரை நிகழ்த்துபவருக்கு அல்லது உங்களுக்கு என்று வேறு வேறு அணுதரிசினி இல்லை; இருப்பது ஒரே ஒரு நுட்பமான கருவி, அதன் மூலம் பார்த்து, அப்படிப் பார்ப்பதிலேயே நாம் கற்றுக் கொள்ளப்போகிறோம் - மற்றபடி உங்கள் மனோபாவம், கட்டுண்டதன்மை, குறிப்பிட்ட நம்பிக்கையின்படி அல்லாமல் மாறாக நிதர்சனமாக இருப்பதைக் கண்டு அப்படி காண்பதிலேயே கற்றுக்கொள்ளப்போகிறோம். அப்படிக் கற்றுக்கொள்வதிலேயே செயலும் இருக்கிறது - கற்றுக் கொள்வது செயலிலிருந்து தனித்ததல்ல.

ஆக முதலில் உணர்த்துவது என்றால் என்னபொருள் என்று புரிந்துகொள்ளப் போகிறோம். தவிர்க்க முடியாத நிலையில் நாம் சொற்களை உபயோகிக்க வேண்டியுள்ளது. ஆனால் அதைவிடச் சொற்களைக் கடந்து செல்ல வேண்டியது மிகவும் முக்கியமானது. அப்படியென்றால் நீங்களும் பேசுபவரும் சேர்ந்து ஆராய்ச்சி எனும் பயணம் மேற்கொள்ளப்போகிறீர்கள். அதில் நாமெல்லோரும் ஒருவருக்கொருவர் உள்ளூர இடையறாது தொடர்பு கொள்பவர்களாக இருக்க வேண்டும்; அதாவது ஒருங்கிணைந்து பங்கு கொள்வது, ஆராய்வது, ஒருங்கிணைந்து பார்ப்பது. தொடர்பு கொள்ளல் என்ற சொல்லின் பொருள், கலந்து கொள்வது, பங்கு கொள்வது என்பதாகும். ஆகையால் இதில் ஆசான் கிடையாது, இவை யாவும் அர்த்தமற்றவை. நாம் தொடர்பு கொண்டால் பிறகு ஒப்புக்கொள்வது அல்லது மறுப்பது என்ற கேள்வியே இல்லை. ஏனெனில் நாமிருவரும் சேர்ந்து பார்க்கிறோம், நாமிருவரும் சேர்ந்து ஆராய்கிறோம், உங்கள் நோக்கிலோ அல்லது பேசுபவரின் நோக்கிலோ அல்ல.

ஆகவே தான் எப்படி காண்பது, எப்படி தெரிந்த கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பது, திரிபு ஏதுமின்றி எப்படி

காது கொடுத்துக்கேட்பது என்பவை மிகவும் முக்கியமாகின்றன. பங்கு கொள்வதில் உங்களுக்கும் அதேபோல பேசுவருக்கும் பொறுப்பு உண்டு. நாம் ஒருங்கிணைந்து செயல்படப்போகிறோம் என்பதை தொடக்கத்திலிருந்தே நாம் வெகு தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாம் எவ்வகையான உணர்ச்சிக்கும், மனவெழுச்சிக்கும் இடம் கொடுக்கப் போவதில்லை.

நீங்களும் பேசுவரும் நமது பாரபட்சங்களிலிருந்தும், நமது நம்பிக்கைகளிலிருந்தும், நமது குறிப்பிட்ட உருவாக்கப்பட்ட கட்டுண்ட நிலைகளிலிருந்தும், சேகரித்த தகவல்களிலிருந்தும் விடுபட்டிருந்தால்தான் சுதந்திரமாக ஆராயலாம் என்பது தெளிவானபின் மேற்கொண்டு செல்லலாம்; இந்த செயல்பாட்டின் நுட்பமான கருவியை- அணுதரிசினி போன்றதை- கையாள்கிறோம் என்றும், நீங்களும் பேசுவரும் ஒன்றையே காணவேண்டும் என்பதையும் மனத்தில் கொள்ள வேண்டும்; இல்லையெனில் தொடர்பு கொள்வது சாத்தியமில்லை. இது தீவிரமான விஷயமாதலால், பரிசீலனை செய்வதற்கு அவசியமானது மட்டு மின்றி அன்றாட வாழ்க்கையில் சரிதானாவென்று சுதந்திரமாக மெய்ப்பிக்கவும் செயல்படுத்தவும் வேண்டும்; பரிசீலனை செய்து தெரிந்ததை வெறும் கருத்தியலாகக் கொள்ளலாகாது அல்லது செயல்பட்டு அடைய வேண்டிய ஒரு கொள்கையாக கொண்டு விடலாகாது.

இப்போது உலகில் உண்மையில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது எனக் காண்போம்; புறத்தே மட்டுமின்றி ஒருவருக்கொருவர் நாம் கொண்டுள்ள உறவிலும் அனைத்து விதமான வன்முறைகளும் இருக்கின்றன. மக்களிடையே முடிவிலா தேசிய, மதப் பிரிவினைகள் உள்ளன. ஒருவருக்கு எதிராக ஒருவர் அரசியல் ரீதியாகவும் தனிப்பட்ட முறையிலும் இந்தப்

பெருமளவு குழப்பத்தையும் அளவற்ற துயரத்தையும் காணும்போது நீங்கள் என்ன செய்ய முடியும்? நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு ஒரு மதகுருவையோ, நிபுணரையோ அல்லது ஓர் ஆய்வாளரையோ எதிர் பார்க்க முடியுமா? வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சி, அமைதி, குதூகலம், வாழும் சுதந்திரம் ஆகியவற்றை இவர்கள் கொண்டு வரவில்லை. ஆக நீங்கள் எங்கே பார்ப்பது? புறத்தேயிருந்து உங்கள் மீதுசெலுத்தப்படும் அதிகாரத்தில் இனிமேல் நம்பிக்கையில்லை என்றாகிவிட்டபடியால், நீங்கள் தனிமனிதனாக உங்கள் சொந்த அதிகாரத்தைக் காணும் பொறுப்பை மேற்கொண்டால்- 'அதிகாரம்' என்ற சொல்லை அந்த சொல்லின் ஒரு குறிப்பிட்ட அர்த்தத்தில் எச்சரிக்கையாக உபயோகிக்கிறோம்- பிறகு நீங்கள் தனிமனிதனாக உங்களுக்குள்ளேயே உங்கள் சொந்த அதிகாரத்தை தேடிக்கண்டுபிடிப்பீர்களா?

'தனித்துவம்' என்ற சொல்லுக்கு 'பகுக்க' முடியாதது. துண்டுகளாகாதது என்று பொருள். தனித்துவம் என்றால் 'மொத்தம்' 'முழுமை' என்றுபொருள். 'முழுமை' என்ற சொல் சுகம், புனிதம் என்பவற்றைக் குறிக்கும். ஆனால் நீங்கள் தனித்துவம் உடையவர்களல்லர், நற்சித்தம் உள்ளவர்களல்லர், ஏனெனில் நீங்கள் உங்களுக்குள்ளேயே உடைபட்டு, துண்டு பட்டுப்போய் இருக்கிறீர்கள்; நீங்கள் உங்களுக்குள்ளேயே முரண்பாடுகள் கொண்டுள்ளீர்கள், பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் நீங்கள் 'தனித்துவம்' கொண்டவரல்லர். ஆகவே பகுதிகளாக இருக்கும்போது எப்படி ஒரு பகுதியை மட்டும் மற்ற பகுதிகள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துமாறு கேட்டுக்கொள்ள முடியும்?

தயைகூர்ந்து இதைத் தெளிவாகப் பாருங்கள், இதைத் தான் நாம் ஆராய்கிறோம்; ஏனெனில் கல்வி,

விஞ்ஞானம், நிறுவப்பட்ட மதம், பிரசாரம், அரசியல் யாவும் தோற்றுவிட்டன. அவை அமைதியைக்கொண்டு வரவில்லை- தொழில் நுட்பத்தில் மனிதன் நம்பவே முடியாத அளவுக்கு முன்னேற்றம் அடைந்துள்ள போதும் கூட. ஆனாலும் பல ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்தது போலவே இன்றும் சண்டையிட்டுக் கொண்டு, பேராசையோடு பொறாமை யோடு வன்முறையோடு மிகுந்த துக்கத்தை சுமந்து கொண்டு வாழ்கிறான். இது ஒரு நிதர்சன உண்மை; இதுவெறும் யுகம் அல்ல.

ஆக குழப்பமான, வன்முறையான, முற்றிலும் மகிழ்ச்சியற்ற இவ்வுலகில் என்ன செய்வது என்று காணவேண்டுமென்றால் வாழ்வது என்றால் என்ன வென்று நாம் ஆராய்வது மட்டுமல்லாமல்- இருப்பதுபோல அப்படியே காணவேண்டும்- அன்பு என்றால் என்னவென்று நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்; இயற்கை எய்துவதென்றால் என்னவென்று புரிந்து கொள்ளவேண்டும். பல ஆயிரம் வருடங்களாக மனிதன் எதைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்து வந்துள்ளான் என்பதைக்கூட புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எல்லா எண்ணங்களையும் கடந்த உண்மை என்று ஒன்று உள்ளதா என்பதைக் காண முயற்சி செய்து வந்துள்ளான். இந்த விஷயத்தில் உள்ள சிக்கல்களை முழுவதுமாக புரிந்துகொள்ளும் வரையில், 'ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியைப்பற்றி நான் என்ன செய்யவேண்டும்?' என்று கூறுவதில் எந்த ஓர் அர்த்தமுமில்லை. வாழ்க்கையின் முழுமையை நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும், வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை மட்டுமல்ல; எவ்வளவு தான் களைப்பூட்டுவதாகவும், எவ்வளவு தான் வேதனை யளிப்பதாகவும், எவ்வளவு தான் முரட்டுத்தனமானதாக வும் அந்தப் பகுதி இருந்தாலும், நீங்கள் வாழ்க்கை என்பதன் முழுத்தோற்றத்தைக் காணவேண்டும் - அதாவது

அன்பு என்றால் என்ன, தியானம் என்றால் என்ன, கடவுள் என்று ஒருவர் உண்டா, வாழ்த்தல் என்றால் என்ன என்ற விஷயங்களைக் காண வேண்டும். வாழ்க்கை எனும் அற்புதத்தை, அதிசயத்தை முழுவதுமாக நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான், 'நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?' என்ற கேள்வியைக் கேட்க முடியும். வாழ்க்கையெனும் சித்திரத்தை முழுமையாகப் பார்த்தால் அநேகமாக அந்த கேள்வியைக் கேட்க மாட்டீர்கள்- பிறகு நீங்கள் வாழ்வீர்கள், அப்படிப்பட்ட வாழ்வுதான் சரியான செயல்.

ஆக முதலில் வாழ்வது என்றால் என்ன என்பதையும் எது வாழ்க்கை இல்லை என்பதையும் நாம் காணப் போகிறோம். 'காண்பது' என்ற சொல் எதைக் குறிக்கிறதென்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். பார்ப்பது, கேட்பது, கற்றுக்கொள்வது- 'பார்ப்பது' (to see) என்பது எதைக் குறிக்கிறது?

நாம் இருவரும் ஒரு சேர ஒன்றைப் பார்க்கும்போது 'ஒருமித்து' பார்த்ததாக அர்த்தமாகாது. அப்படியென்றால் நீங்களும் பேசுவரும் பார்க்கப்போகிறீர்கள். 'பார்ப்பது' என்ற சொல் எதைக் குறிக்கிறது? 'பார்ப்பது' என்பது மிகவும் சிரமமான காரியம்; அந்தக் கலையை ஒருவர் உடையவராக இருக்கவேண்டும். அநேகமாக ஒரு மரத்தை நீங்கள் ஒருபோதும் பார்த்திருக்கமாட்டீர்கள் எனலாம்; ஏனெனில் நீங்கள் அதைப் பார்க்கும்போது அந்த மரத்தைப்பற்றிய உங்களுடைய தாவரவியல் விஷய ஞானம் முழுவதும் மனத்தில் வரும், அந்த விஷய ஞானம் மரத்தை இருப்பதுபோல அப்படியே பார்ப்பதைத் தடுத்துவிடும். அநேகமாக உங்கள் மனைவியை, கணவனை, ஆண் - பெண் சிநேகிதர்களை ஒருபோதும் நீங்கள் பார்த்திருக்க மாட்டீர்கள், ஏனெனில் அவனைப்பற்றி அல்லது அவனைப்பற்றி நீங்கள் ஒரு

கற்பனைப் படிமம் (image) கொண்டுள்ளீர்கள். அவளைப்பற்றி அல்லது அவனைப் பற்றி அல்லது நீங்களே உங்களைப் பற்றி ஏற்படுத்திக்கொண்ட கற்பனைப் படிமம், பார்ப்பதிலிருந்து உங்களைத் தடை செய்யப்போகிறது. ஆகையால் நீங்கள் பார்க்கும் போது பார்வையில் திரிபு இருக்கும், முரண்பாடு இருக்கும், ஆகவே நீங்கள் பார்க்கும்போது பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப்படும் பொருளுக்கும் இடையே ஓர் உறவுத் தொடர்பு இருக்கவேண்டும். இதைக் கவனியுங்கள், ஏனெனில் இதற்கு மிகுந்த அக்கறை வேண்டும். உங்களுக்கே தெரியும், எதிலாவது அக்கறைகொண்டால், அதை வெகு நெருக்கமாகப் பார்ப்பீர்கள்; அப்படியென்றால் உங்களிடம் பெருமளவு நேசம் இருக்கும், அப்போது உங்களிடம் பார்ப்பதற்குண்டான திறமை இருக்கும்.

ஆக ஒன்று சேர்ந்து பார்ப்பதென்றால் கவனத்துடனும் அக்கறையுடனும் பரிவுடனும் பாசத்துடனும் பார்ப்பதென்று அர்த்தம். அதனால் ஒரே பொருளை ஒருமித்து நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால் முதலில் உங்களைப்பற்றி நீங்களே கொண்டுள்ள கற்பனைப் படிமத்தின் பிடியிலிருந்து விடுதலை வேண்டும். அதைப்பற்றிக் கூறும்போதே தயவு கூர்ந்து அதைச் செய்யுங்கள். பேசுபவர் வெறும் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி போன்று இருக்கிறார். ஆகையால் கண்ணாடியில் நீங்கள் பார்ப்பது உங்களையேதான், ஆக பேசுபவர் எவ்வகையிலும் முக்கியமில்லை; எது முக்கியமெனில் கண்ணாடியில் நீங்கள் என்ன பார்க்கிறீர்கள் என்பதுதான். எந்த விதத் திரிபுமின்றி தெளிவாக, சரியாகப் பார்க்க வேண்டுமானால் எல்லா விதமான கற்பனைப் படிமமும் (image) விலகிவிட வேண்டும் - நீங்கள் ஓர் அமெரிக்கன் அல்லது

கத்தோலிக்கன் என்ற படிமம் (image) நீங்கள் ஒரு செல்வந்தன் அல்லது ஏழை என்ற படிமம் (image) உங்களுடைய பாரபட்சங்கள் என்பனவெல்லாம் போய் விடவேண்டும்.

உங்கள் முன் என்ன இருக்கிறதென்று தெளிவாகப் பார்த்த அத்தருணம் எல்லாப் படிமங்களும் மறைந்து விடும்; ஏனெனில் நீங்கள் என்ன பார்க்கிறீர்கள் என்பது விருந்து நீங்கள் என்ன 'செய்யவேண்டும்' என்பதைவிட நீங்கள் என்ன பார்க்கிறீர்கள் என்பது மிகவும் முக்கியம். நீங்கள் வெகு தெளிவாகப் பார்த்த அத்தருணமே அத்தெளிவிவிருந்து செயல் வருகிறது. குழப்பமாக, தாறுமாறாக, தோந்தெடுக்கும் தன்மை இருக்கும். மனம் தான், 'நான் என்ன செய்யவேண்டும்?' எனக் கேட்கிறது. தேசாபிமானத்தின் அபாயம் இருக்கிறது. மக்களிடையே பிரிவினை இருக்கிறது; அந்த பிரிவினையே பெருத்த அபாயம், ஏனெனில் பிரிவினையில் பாதுகாப்பற்ற நிலை இருக்கிறது. போர் இருக்கிறது. நிச்சயமற்றத் தன்மை இருக்கிறது. ஆனால் பிரிவினையின் அபாயத்தை மனம் வெகு தெளிவாகப் பார்த்தால் - அறிவின் தளத்திலே என்றில்லாமல், மனவெழுச்சிக்காக என்றில்லாமல், மனம் உண்மை யாகவே பார்த்தால் - பிறகு முற்றிலும் மாறுபட்ட செயல் இருக்கும்.

ஆக பார்ப்பதற்கும் கவனிப்பதற்கும் கற்றுக்கொள்வது மிகவும் முக்கியமானதாகும். நாம் எதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்? புறத்தே காணப்படும் காட்சிகளை மட்டுமல்லாமல் மனிதனின் அக நிலையையும் காண வேண்டும். ஏனெனில் ஒருவனின் உள்ளம் என்னும்தளத்தில் ஒருவனின் வாழ்க்கையின் வேரிலேயே அடிப்படை மாற்றம் ஏற்படவில்லை என்றால் வெறுமனே மேலோட்டமாக மாறுதலைச் செய்வது வெளிப்புறத்தில் சட்டதிட்டங்களை இயற்றுவதில் எந்த

வோர் அர்த்தமும் இல்லை. ஆக மனிதன் இப்போது இருக்கும் நிலையில் தனக்குள்ளேயே அடிப்படை மாற்றம், கொண்டுவருவது சாத்தியமா என்பதில் அக்கறை கொண்டிருக்கிறோம்; ஒரு குறித்த கோட்பாடுக்கு அல்லது தத்துவத்திற்கு தகுந்த மாதிரியாக என்றில்லாமல், அவன் எப்படி இருக்கிறான் என்பதை நிதர்சனமாக அவனே பார்ப்பதனால் வந்ததாக இருக்க வேண்டும். அவன் என்னவாக இருக்கிறான் என்று பார்க்கும் அவனுடைய பார்வையே அடிப்படையான மாற்றத்தைக் கொண்டுவரும். அவனுள் எப்படி இருக்கிறான் என்று அவனே பார்ப்பதுதான் மிகப்பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அவன் என்னவாக இருக்கிறான் என்று அவன் நினைத்துக்கொள்வதோ, அவன் என்னவாக இருக்கிறான் என்று அவனிடம் கூறப்பட்டதோ முக்கியமில்லை.

நீங்கள் பசியுடன் இருக்கிறீர்கள் என்று இன்னொருவர் உங்களிடம் கூறுவதற்கும் நீங்கள் உண்மையில் பசியுடன் இருப்பதற்குமிடையே வேறுபாடு இருக்கிறது. இவ்விரு நிலைகளும் முற்றிலும் மாறுபட்டவை; நீங்கள் பசியுடன் இருக்கிறீர்கள் என்பதை உங்களுடைய நேரடிப் பார்வையிலும் உணர்வதிலும் நீங்கள் நிஜமாகவே தெரிந்து கொள்கிறீர்கள், அப்போது நீங்கள் செயல்படுகிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் பசியுடன் இருக்கலாம் என்று இன்னொருவர் உங்களிடம் கூறினால், பிறகு முற்றிலும் மாறுபட்ட செயல்முறை நிகழ்கிறது. அதேபோன்று "நான் எப்படி இருக்கிறேனென்று" நிதர்சனமாக தன்னைத்தானே ஒருவன் கவனமாகப் பார்க்கவேண்டும். நாம் அதைத்தான் செய்யப்போகிறோம். அதாவது தன்னைத்தானே அறிவது, தன்னைத்தானே புரிந்து கொள்வது மிகச்சிறந்த அறிவுடைமை எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நம்மில் வெகு சிலரே அதைச்

செய்திருக்கிறோம். நாம் என்னவாக இருக்கிறோம் என்று கண்டு பிடிப்பதற்கு நமக்கு பொறுமையோ தீவிரமோ, உந்தும் உணர்ச்சியோ இல்லை. நமக்கு ஆற்றல் இருக்கிறது. ஆனால் அந்த ஆற்றலை மற்றவர்களுக்கு அளித்து விடுகிறோம். நாம் என்னவாக இருக்கிறோம் என்று நமக்குக் கூறப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

நம்மையே பார்த்துக் கொள்வதன் மூலம் நாம் இதைக் கண்டு பிடிக்கப் போகிறோம். ஏனெனில் நாம் எப்படியிருக்கிறோம் என்பதில் அடிப்படையான மாற்றம் நிகழ்ந்த அக்கணமே உலகில் அமைதியை நாம் கொண்டு வருவோம். நாம் சுதந்திரமாக வாழலாம் - நாம் எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்றில்லை, ஆனால் மகிழ்ச்சியாக களிப்புடன் வாழ்வோம். ஒரு மனிதனின் இதயத்தில் பெருமகிழ்ச்சி இருந்தால் அவனிடம் வெறுப்பு இருக்காது, வன்முறை இருக்காது, இன்னொருவருக்கு அழிவை கொண்டு வரமாட்டான். சுதந்திரம் என்றால் உங்களுக்கு நீங்கள் எதைப் பார்த்தாலும் அதைக் கண்டனம் செய்யாதிருத்தல். நம்மில் பெரும்பாலோர் கண்டனம் செய்கிறோம். அல்லது விளக்கம் அளிக்கிறோம். அல்லது நியாயப்படுத்துகிறோம் - நியாயப்படுத்தாமல் அல்லது கண்டனம் செய்யாமல் பார்ப்பதேயில்லை. ஆகையால் செய்ய வேண்டிய முதல் காரியம் - அநேகமாக அதுவே இறுதியாகச் செய்ய வேண்டிய காரியமாகவும் இருக்கலாம் - எந்தவிதக் கண்டனமும் செய்யாமல் பார்ப்பதாகும். இது மிகவும் சிரமமாக இருக்கப் போகிறது.

ஏனெனில் நம்முடைய எல்லாவித கலாசாரமும் மரபும் நாம் எப்படியிருக்கிறோம் என்பதை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதாகவும், நியாயப்படுத்து வதாகவும் அல்லது கண்டனம் செய்வதாகவும் உள்ளன. நாம் பார்க்கும் எதையும் 'இது சரி', 'இது தவறு', 'இது உண்மை', 'இது

பொய்', 'இது அழகாக இருக்கிறது' என்று கூறுகிறோம்; இப்படி செய்வது நாம் எப்படியிருக்கிறோம் என்பதை நிதர்சனமாகப் பார்ப்பதிலிருந்து நம்மைத் தடுத்து விடுகிறது.

தயவு செய்து இதை கவனமாகக் கேளுங்கள். நீங்கள் இப்போது உயிரோட்டமுள்ளவராக இருக்கிறீர்கள். உங்களுக்குள் நீங்கள் பார்ப்பதைக் கண்டனம் செய்யும் போது இறந்துவிட்ட நினைவு மூலம், கடந்த கால நினைவு மூலம் கண்டனம் செய்கிறீர்கள். ஆகையால் உயிர்ப்பு உள்ளதற்கும் கடந்து போனதற்கும் இடையில் முரண்பாடு உள்ளது. உயிர்ப்பு உள்ளதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் கடந்த காலம் போய்விட வேண்டும். பின்பு அதை நீங்கள் பார்க்கமுடியும். நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே நீங்கள் இப்போது இதைச் செய்கிறீர்கள்; உங்கள் இல்லத்திற்குத் திரும்பிச்சென்று நீங்கள் இதுபற்றி எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் இதுபற்றி 'எண்ணிப்பார்க்க' தொடங்கிய அக்கணமே நீங்கள் உங்களையே 'பார்த்துக்கொள்ளும்' இந்த இயக்கம் நின்று விடுகிறது. இது ஒன்றும் கூட்டுச் சிகிச்சை முகாமில்லை, பாவமன்னிப்பு சடங்குமில்லை-அவையாவும் முதிர்ச்சியற்றவை.

நாம் என்ன செய்யப் போகிறோமென்றால், யாரையும் சார்ந்திராமல், விஞ்ஞானிகள் போல நமக்குள்ளே நாமே ஆராய்ச்சி செய்யப்போகிறோம். நீங்கள் யாரையாவது நம்பியிருந்தால் வழிதவறிப்போய்விடுவீர்கள்; பகுத்து ஆராய்வரை, மதகுருவை, உங்கள் நினைவை அல்லது உங்கள் சொந்த அனுபவத்தை நம்பினாலும் வழிதவறிப் போய்விடுவீர்கள், ஏனெனில் அவை கடந்தகாலம். நிகழ்காலத்தை கடந்தகாலக் தண்ணோட்டத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் பிறகு உயிர்ப்பு உள்ளது என்னவாக இருக்கிறதென்று நீங்கள் எக்காலத்திலும் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

ஆக நாம் ஒருங்கிணைந்து உயிர்ப்பு உள்ளதை அதாவது உங்களை, உங்கள் வாழ்க்கையை, அது எதுவாக இருந்தாலும் அதை நாம் ஆராயப்போகிறோம்; அப்படியென்றால் உணரக்கூடிய சம்பவமான வன்முறையை நாம் பார்க்கிறோம். முதலில் நமக்குள்ளேயிருக்கும் வன்முறையைப் பார்த்த பிறகு புறத்தேயிருக்கும் வன்முறையை பார்க்கலாம். நமக்குள்ளேயிருக்கும் வன்முறையைப் புரிந்து கொண்டால் புறத்தேயுள்ள வன்முறையைப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போகலாம், ஏனெனில் உள்ளே நாம் என்னவாக இருக்கிறோமோ அதைத்தான் புறத்தே வெளிப்படுத்துகிறோம். இயற்கையாகவும் பாரம்பரியம் என்ற வகையிலும் பரிணாம வளர்ச்சி என்று கூறப்படுவதன் மூலமாகவும் நமக்குள்ளே இந்த வன்முறையைக் கொண்டு வந்துள்ளோம். அது ஓர் உண்மை. நாம் வன்முறை கொண்ட மனிதர்களாக இருக்கிறோம்.

நாம் ஏன் வன்முறையில் இருக்கிறோம் என்பதற்கு ஆயிரம் விளக்கங்கள் உள்ளன. நாம் விளக்கங்களுக்கு இடம் கொடுக்கப்போவதில்லை. ஏனெனில் ஒவ்வொரு நிபுணரும் 'வன்முறைக்கு இது தான் காரணம்' என்று கூறுவதில் நாம் நம்மையே இழந்து விடக்கூடும். நமக்கு எவ்வளவுக்கு விளக்கங்கள் தெரிந்திருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு மிகுதியாகப் புரிந்து கொண்டதாக நினைக்கிறோம். ஆனால் வன்முறை அப்படியேதான் இருக்கிறது. ஆகவே தயைகூர்ந்து மனதில் கொள்ளுங்கள், வர்ணனை வர்ணிக்கப்பட்டதல்ல, விளக்கப்பட்டது. எது இருக்கிறதோ அது அல்ல. பல விளக்கங்கள் இருக்கின்றன. அவை முழுவதுமாகவே எளிதாகவும் வெளிப்படையாகவும் உள்ளன— ஜன நெருக்கடி மிகுந்த நகரங்கள், மக்கள் பெருக்கம், பாரம்பரியம், இவைபோன்று இன்னும் பல உள்ளன.

இவையனைத்தையும் ஒரு பக்கம் நாம் தள்ளி வைத்து விடலாம். நாம் வன்முறை கொண்ட மனிதர்களாக இருக்கிறோம் என்பதுதான் எஞ்சியுள்ள உண்மை. குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே ஒருவருக்கொருவர் வன்முறையாக, போட்டி மனப்பான்மையுடன், மிருகத்தனத்துடன் இருக்குமாறு நாம் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறோம். இந்த உண்மையை நாம் நேர்கொண்டு சந்தித்துப் பார்த்ததில்லை. மாறாக 'வன்முறை பற்றி நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்' என்று கூறி வந்துள்ளோம்.

இதை தயை கூர்ந்து அக்கறையுடன் அதாவது நேசத்துடன், கவனத்துடன் கேளுங்கள். 'அதைப்பற்றி நாம் என்ன செய்யலாம்? என்ற கேள்வியை நீங்கள் எழுப்பிய அத்தருணமே உங்களுடைய பதில் எப்போதும் கடந்த காலத்தை ஒட்டியே இருக்கும். ஏனெனில் அது ஒன்று தான் உங்களுக்குத் தெரியும். உங்களுடைய ஒரு வாழ்க்கையும் கடந்த காலத்தின் அடிப்படையில் தான் இருக்கிறது. உங்கள் வாழ்க்கையே கடந்த காலமாக இருக்கிறது.

நீங்கள் எப்போதாவது உங்களையே சரியாகப் பார்த்திருந்தால் எந்த அளவு அபரிமிதமாகக் கடந்த காலத்தில் நீங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று பார்க்கலாம். எல்லாச் சிந்தனையும் - இதற்குள் நாம் இப்போது செல்வோம் - கடந்த காலத்தின் எதிர்விளைவாக இருக்கிறது. நினைவின் விஷய ஞானத்தின் அனுபவத்தின் எதிர்விளைவாக இருக்கிறது. ஆகவே சிந்தனை புதிதாக சுயேச்சையானதாக எக்காலத்திலும் இருப்பதில்லை. சிந்தனையின் இந்தச் செய்முறை மூலம் நீங்கள் வாழ்க்கையைப் பார்க்கிறீர்கள். ஆகையால் 'வன்முறை பற்றி நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?' என்று நீங்கள் கேட்கும் போது உண்மையை எதிர்கொள்வதிலிருந்து கேள்விக்கு முன்பே தப்பித்துக் கொண்டீர்கள்.

ஆக வன்முறை என்றால் என்னவென்று நாம் பார்க்கலாமா, கற்றுக்கொள்ளலாமா? இப்போது வன்முறையை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? அதைக் கண்டனம் செய்கிறீர்களா? அதை நியாயப்படுத்துகிறீர்களா? நீங்கள் அப்படி செய்யவில்லையென்றால் பிறகு அதை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே தயவு செய்து இதைச் செய்யுங்கள் - இது மிகவும் முக்கியமானது. இந்த உணரக் கூடிய சம்பவத்தை அதாவது வன்முறை பொருந்திய மனிதனான நீங்கள்தான் இந்த வன்முறை என்பதைப் புறத்தேயிருந்து ஒருவன் உங்களுக்குள்ளே பார்க்கிறமாதிரி பார்க்கிறீர்களா? அல்லது புறத்தேயிருந்து பார்ப்பவன் இல்லாமல், தணிக்கை செய்பவர் இல்லாமல் பார்க்கிறீர்களா?

நீங்கள் பார்க்கும்போது, பார்க்கிறவன் என்று ஒருவன் இருப்பதுபோல் பார்க்கிறீர்களா, நீங்கள் எதைப் பார்க்கிறீர்களோ அதனின்றி பார்க்கிறவன் வேறுபட்டவன் என்கிறமாதிரி பார்க்கிறீர்களா - 'நான் வன்முறையில் இல்லை, ஆனால் வன்முறையை ஒழித்துக்கட்ட விரும்புகிறேன்' என்று கூறுகிற ஒருவன் மாதிரி பார்க்கிறீர்களா? நீங்கள் அந்த மாதிரிப் பார்த்தால் உங்களுக்குள் ஒரு பகுதி மற்ற பகுதிகளைக் காட்டிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்று நினைத்துக் கொள்கிறீர்கள்.

ஒரு பகுதி மற்ற பகுதிகளைப் பார்க்கிற மாதிரி நீங்கள் பார்த்தால், பிறகு அந்த ஒரு பகுதி அதிகாரத்தில் அமர்ந்து விடுகிறது. அந்த பகுதி முரண்பாட்டையும் அதனால் சச்சரவையும் உண்டு பண்ணுகிறது. ஆனால் எந்த பகுதியும் இல்லாமல் நீங்கள் பார்க்க முடிந்தால், பிறகு பார்க்கிறவன் என்று ஒருவன் இல்லாமல் முழுமையை நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள். இதையெல்லாம் கவனித்து வருகிறீர்களா? ஆக ஐயா, செயல்படுங்கள்! ஏனெனில்

அப்போது அசாதாரணமான ஒன்று நிகழ்வதை நீங்கள் காண்பீர்கள். பிறகு எந்த ஒரு போராட்டமும் உங்களுக்கு இருக்காது. நாம் என்னவாக இருக்கிறோமோ அதுதான் போராட்டம். எதுனுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோமோ அதுதான் போராட்டம். இல்லத்தில், பணிபுரியுமிடத்தில் நீங்கள் உறங்கும்போதும், எக்காலத்திலும் நாம் போராட்டத்தில் இருக்கிறோம். சதா சச்சரவும் முரண்பாடும் இருக்கின்றன.

அதனால் நீங்களே இந்த முரண்பாட்டின் மூல காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் வரையிலும் - மூலகாரணம் பேச்சாளருக்கோ அல்லது வேறு எவருக்கோ ஏற்ப இருக்கலாகாது - உங்களுக்கு அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் ஆனந்தமும் கொண்ட வாழ்க்கை கிடைக்காது. ஆகையால் போராட்டத்தை அதனால் முரண்பாட்டை எது உண்டு பண்ணுகிறதென்பதை, எது மூலகாரணமாக இருக்கின்றதென்பதை நீங்களே புரிந்து கொள்வது மிகவும் முக்கியம்.

பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப்படும் விஷயத்திற்கும் இடையே உள்ள பிரிவுதான் மூலகாரணம். பார்க்கிறவன், வன்முறையில் இருக்கும்போது கூறுகிறான், 'நான் வன்முறையை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும்' அல்லது 'நான் வன்முறையற்ற வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்' என்று - அது ஒரு பாசாங்காக, கபட நாடகமாக - ஏமாற்றுதலாக இருக்கிறது. எனவே எது இந்தப் பிரிவை உண்டுபண்ணுகிறதென்பதைக் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் முக்கியம்.

நீங்கள் பேசுபவர்க்கு செவி கொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், பேசுபவருக்கு ஓர் அதிகாரமும் இல்லை, பேசுபவர் உங்களுடைய ஆசானுமில்லை, ஏனெனில் அங்கு குரு என்று ஒருவருமில்லை. சீடர் என்றும் ஒருவருமில்லை, அங்கு மனிதர்கள் மட்டுமே

உள்ளனர். அவர்கள் போராட்டமில்லாத வாழ்க்கையைக் கண்டுபிடிக்க முயல்கின்றனர். அமைதியாக வாழ முயல்கின்றனர். அபரிமிதமான அன்புடன் வாழ விரும்புகின்றனர். ஆனால் நீங்கள் யாரையாவது பின்பற்றினால் உங்களையும் அவரையும் அழித்து விடுகிறீர்கள். (கைதட்டல்). தயவு கூர்ந்து கைதட்ட வேண்டாம். நான் உங்களுக்கு கேளிக்கை அளிக்க முயற்சி செய்யவில்லை, நான் உங்களுடைய கைதட்டலை எதிர்பார்க்கவில்லை. எது முக்கியம் எனில் நீங்களும் நானும் புரிந்து கொண்டு முற்றிலும் மாறுபட்ட வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் - இப்போது ஒருவர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்த பேதமையுள்ள வாழ்க்கையை அல்ல. இருக்கும் உண்மையை உங்களுடைய கைதட்டலோ, உங்களுடைய ஒப்புதலோ அல்லது கருத்து வேறுபாடோ மாற்றப்போவதில்லை.

பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப்படுவதற்கும் இடையே பிரிவு இருக்கும் வரையிலும் போராட்டம் ஓயாமல் இருந்துதான் தீரும் என்பதை ஒருவர் தன்னுடைய பார்வையிலேயே பார்ப்பதும், பார்த்து புரிந்து கொள்வதும் மிகவும் முக்கியம். 'நான்' என்றும், 'தான்' என்றும் 'எனக்கு' என்றும் அது மற்றவரிடமிருந்து வேறுபட்டு இருக்க முயல்வதாக உங்களுக்குள்ளே இந்த பிரிவு இருக்கிறது. இது தெளிவாக இருக்கிறதா? தெளிவு என்றால் நீங்களே பார்க்கிறீர்கள் என்று பொருள். இது வெறும் வாய்மொழி வாயிலாக பெற்ற தெளிவு அல்ல. சொற்களின் அல்லது கருத்துக்களின் கோவையைக் காதால் வெறுமனே கேட்பது போல் இல்லை.

அப்படியென்றால் பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப்படுவதற்கும் இடையே உள்ள இப்பிரிவு எவ்வாறு விஷமத்தை, குழப்பத்தை, துயரத்தை உண்டு பண்ணுகிறது என்பதை நீங்களே தெளிவாகப் பார்க்கிறீர்கள். அதனால் தெரிவு

ஏதுமின்றி பார்க்கிறீர்கள் என்றாகும். ஆக நீங்கள் வன்முறையாக இருக்கும்போது, உங்களுக்குள்ளே இருக்கும் வன்முறையை நினைவு கூராமல், நியாயப் படுத்தாமல், வன்முறையாக இருக்கக் கூடாது என வற்புறுத்திக் கொள்ளாமல் பார்க்க முடியுமா - ஆனால் வெறுமனே பார்க்க முடியுமா?

அப்படியென்றால் நீங்கள் கடந்த காலத்திலிருந்து விடுபட்டு இருக்கவேண்டும். பார்க்கவேண்டுமென்றால் உங்களிடம் மிகுந்த சக்தியிருக்க வேண்டும். ஆழ்ந்த தீவிரமும் இருக்க வேண்டும். உங்களிடம் பேருணர்ச்சி இருக்க வேண்டும். இல்லையெனில் நீங்கள் பார்க்க முடியாது. உங்களிடம் பேருணர்ச்சியும் ஆழ்ந்த தீவிரமும் இல்லையென்றால் ஒரு மேகத்தின் அழகை அல்லது இங்கேயிருக்கும் ஆச்சரியகரமான குன்றுகளை நீங்கள் பார்க்க முடியாது. இதேபோன்று, பார்க்கிறவனின்றி, தன்னைத்தானே பார்த்துக்கொள்ள மிகுந்த சக்தியும் பேருணர்ச்சியும் வேண்டும். நீங்கள், பார்த்ததைக் கண்டனம் செய்யும்போது நியாயப்படுத்தும் போது, 'நான் அலட்சியம் செய்யக்கூடாது.' 'நான் அவசியம் செய்யவேண்டும்.' என்று கூறும்போது அல்லது 'வன்முறையற்ற வாழ்க்கையை நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்' என்று கூறும்போது, அல்லது வன்முறையற்ற வாழ்க்கை வாழ்வதாக நடிக்கும்போது இந்த பேருணர்ச்சி, இந்த ஆழம் - தீவிரம் அழிக்கப்பட்டு விடுகிறது.

அதனால் தான் எல்லா சித்தாந்தங்களும் பெருமளவு அழிவை உண்டு பண்ணக்கூடியவையாக இருக்கின்றன. இந்தியாவில் உள்ளவர்கள் காலங்காலமாக அகிம்சை பற்றிப்பேசி வந்துள்ளனர். 'நாங்கள் அகிம்சையைக் கடைபிடித்து வருகிறோம்' என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் அவர்களும் மற்ற எவரும் போலவே வன்முறையுள்ளவர்களாகவே இருக்கின்றனர். உண்மையை எதிர்

கொள்வதிலிருந்து இலட்சியம் அவர்களுக்கு ஒருவிதமான கபடத்தனம் கொண்ட தப்பிக்கும் வழியை அளிக்கிறது.

நீங்கள் ஒருபக்கம் எல்லா சித்தாந்தங்களையும் எல்லாக் கொள்கைகளையும் தள்ளி வைத்துவிட்டு வெறுமனே உண்மையை எதிர்கொண்டால் பிறகு நடப்பிலுள்ள ஒன்றுடன் செயல்படுகிறீர்கள்; கட்டுக்கதையுடனல்ல, செயலாற்ற முடியாத கோட்பாட்டுடனல்ல.

இதுதான் முதல் விஷயம். பார்க்கிறவனில்லாமல் பார்த்தல், உங்கள் மனைவியை, குழந்தைகளைக் கற்பனை படிமம் இல்லாமல் பார்த்தல். அந்தப் படிமம் மேலோட்டமான படிமமாக இருக்கலாம். அல்லது தானே அறியாமல் மனத்தில் ஆழப் புதைந்துள்ளதாகவும் இருக்கலாம். ஒருவர் புறத்தே உருவமைத்துக்கொண்ட படிமத்தை பார்ப்பது மட்டுமல்லாமல் மனத்துள்ளே ஆழப் புதைந்துள்ள படிமங்களையும் பார்க்கவேண்டும் - இன சம்பந்தமான படிமம், கலாசார சம்பந்தமான படிமம், தன்னைப்பற்றியே தன்னுடைய வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம் ஏற்படுத்திக் கொண்ட படிமம் போன்றவற்றைப் பார்க்க வேண்டும். ஆக ஒருவர் தன்னுணர்வுள்ள மேல்மட்ட மனத்தைப் பார்ப்பதோடு மட்டுமின்றி மறைந்துள்ள ஆழ்மட்டத்தையும், தன் மனத்தின் மூலை முடுக்குகளிலும் பார்க்க வேண்டும்.

நீங்கள் எப்போதாவது ஆழ் மனத்தைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இதிலெல்லாம் நீங்கள் சிரத்தை கொண்டுள்ளீர்களா? இதெல்லாம் எவ்வளவு கடினமானதென்று உங்களுக்குத் தெரியும்? யாரோ கூறியதை எடுத்துக்கூறுவது, அல்லது உங்கள் ஆராய்ச்சியாளர் அல்லது பேராசிரியர் உங்களுக்குக் கூறியதைத் திரும்பக் கூறுவது வெகு

சுலபம். அது ஒரு குழந்தை விளையாட்டு. ஆனால் இந்த விஷயங்களைப்பற்றி வெறுமனே புத்தகங்களைப் படிப்பதோடு மட்டும் நீங்கள் நின்றுவிட்டால் பிறகு மிகவும் சிரமமானதாக ஆகிறது.

ஆழ் மனத்தை எப்படிப் பார்ப்பது என்று கண்டு பிடிப்பது உங்கள் தியானத்தின் ஓர் அங்கமாகும். கண்டு பிடிப்பது கனவுகளின் மூலமல்ல, உள்ளுணர்வு மூலமல்ல, ஏனெனில் உங்களுடைய உள்ளுணர்வு உங்களுடைய விருப்பமாக, உங்களுடைய ஆசையாக, மறைமுகமாக இருக்கும் உங்களுடைய நம்பிக்கையாக இருக்கலாம். ஆக புறத்தே உங்களைப்பற்றி நீங்களே உண்டு பண்ணிய படிமத்தை எப்படிப் பார்ப்பதென்று நீங்கள் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் - சின்னத்தை - கூடவே உங்களுக்குள்ளே ஆழமாகப் பார்ப்பதையும் எப்படி என்று கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.

ஒருவர் புறத்தேயுள்ள விஷயங்களை அறிந்து கொள்வதோடு மட்டுமின்றி அகத்தேயுள்ள வாழ்க்கையின் இயக்கத்தையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அகத்தில் உள்ள ஆசைகள், உள்ளெண்ணங்கள், விசாரங்கள், பயங்கள், துயரங்கள் போன்றவற்றின் இயக்கம் பற்றி விழிப்புணர்வோடு இருக்க வேண்டும். இப்போது தெரிவு எதுமின்றி உணர்வதென்றால் ஒருவர் அணிந்திருப்பதன் வண்ணத்தைப் பார்த்து 'அது எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது' அல்லது 'அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை' என்று கூறாமல் விழிப்புணர்வோடு இருத்தல், சும்மா பார்த்தல்; பேருந்தில் அமர்ந்திருக்கும்போது உங்களுடைய சொந்த எண்ணத்தின் நடமாட்டத்தைக் கண்டனம் செய்யாமல், நியாயப்படுத்தாமல் தெரிவு எதும் செய்யாமல் பார்த்தல், அப்படி நீங்கள் பார்க்கும்போது அங்கு 'பார்க்கிறவன்' இல்லை என்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள்.

பார்க்கிறவன் 'தணிக்கை' செய்பவனாக இருக்கிறான் - அமெரிக்கன், கத்தோலிக்கன், ப்ராடெஸ்டென்ட் என்பதாக. அவன் பிரசாரத்தின் விளைவு; அவன்தான் கடந்த காலம். கடந்த காலம் பார்க்கும்போது, அது நிச்சயமாகப் பிரிக்கும், கண்டனம் செய்யும் அல்லது நியாயப்படுத்தும். பசியுடன் இருப்பவன், உண்மையில் துயரத்தில் இருப்பவன் 'இதை நான் செய்தால், அது எனக்கு கிடைக்குமா?' என்று கூறுகிறானா? அவன் துயரத்தைத் துடைத்துவிட வேண்டுகிறான். அல்லது அவனுடைய வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்ள வேண்டுகிறான்.

அவன் கொள்கைகளைப்பற்றி பேசுவதே இல்லை. ஐயா, முதலில் நான் கூறுவதென்னவென்றால், நிபந்தனை விதிக்கும் 'ஆனால்' என்ற எண்ணத்தை உங்கள் மனத்திலிருந்து அறவே நீக்கிவிடுங்கள். எதிர்காலத்தில் எங்கேயோ வாழ வேண்டாம்; எதிர்காலம் என்றால் இப்போது என்ன இருக்கிறதோ அதை நீங்கள் நீடிக்கிறீர்கள் என்பதாகும். இப்பொழுது என்றால் கடந்த காலம்; 'நான் இப்போது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்' என்று நீங்கள் கூறும்போது அதுவாக இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் கடந்த காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள், ஏனெனில் கடந்த காலம் உங்களை வழி நடத்துகிறது, உருவாக்குகிறது; கடந்த கால நினைவுகள்தான் இந்த வழியில் அல்லது அந்த வழியில் உங்களைச் செயல்பட வைக்கின்றன.

ஆக 'வாழ்வதற்கு' காலத்திலிருந்து விடுபட்டிருக்க வேண்டும். நிபந்தனை விதிக்கும் 'ஆனால்' என்று நீங்கள் கூறினால் காலத்தைக் கொண்டு வருகிறீர்கள். காலமே மிகப்பெரிய துயரம்.

கேள்வி கேட்பவர் : எப்படி நாங்கள் நாங்களாகவே ஒருவருக்கொருவராக இருக்க முடியும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அந்தக் கேள்வியை கவனமாகக் கேளுங்கள்: 'நாங்களாகவே இருக்க' 'நீங்கள்' என்றால் என்னவென்று நான் கேட்கலமா?

'இன்னொருவருக்கு நாங்கள்' என்று கூறும்போது, நீங்கள் என்றால் என்ன? உங்கள் கோபம், உங்கள் கசப்பு, உங்கள் ஏமாற்றம், உங்கள் நம்பிக்கையின்மை உங்கள் வன்முறை, உங்கள் நம்பிக்கைகள், அன்பு சிறிதுமில்லாத உங்கள் போக்கு- நீங்கள் என்பது இதுதானா? இல்லை, ஐயா, 'நான் எப்படி மற்றவருடன் நானாகவே இருக்க முடியும்?' என்று கேட்க வேண்டாம் - உங்களையே உங்களுக்குத் தெரியாது. நீங்கள் இதெல்லாமாக இருக்கின்றீர்கள். மற்றவரும் கூட அதெல்லாமாக இருக்கின்றார் - அவருடைய துக்கம், அவருடைய பிரச்சினைகள், அவருடைய மனோபாவங்கள், அவருடைய ஏமாற்றங்கள், அவருடைய பேரவாக்கள்; ஒவ்வொருவரும் தனித்த நிலையில் வாழ்கிறார்கள். மற்றவரைத் தவிர்த்தும் விலக்கியும் வாழ்கிறார்கள். இந்தத் தடைகள், எதிர்ப்புகள் மறைந்த பிறகுதான் நீங்கள் இன்னொருவருடன் மகிழ்ச்சியுடன் வாழமுடியும்.

கேள்வி கேட்பவர் : நீங்கள் பிரிவினையை நம்பாத போது ஏன் ஆழ் மனத்திலிருந்து மேல்மட்ட மனத்தை வெவ்வேறாகப் பிரிக்கிறீர்கள்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அதை நீங்கள் தான் செய்கிறீர்கள்- நான் செய்யவில்லை. (சிரிப்பு) உங்களுக்கு இலகுவாகப் புரியாத ஆழ்மனம் என ஒன்று இருக்கிறதென கடந்த சில பத்தாண்டுகளாக நீங்கள் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளீர்கள். இதைப்பற்றி புத்தகங்கள், பல தொகுதிகள் எழுதப்பட்டுள்ளன; பகுப்பாய்வாளர்கள் இதை வைத்துப் பெரும் பொருள் ஈட்டுகின்றனர். நீர் நீராகத்தான் இருக்கிறது. நீரைத் தங்க ஜாடியில் வைத்தாலும் மண் பானையில் வைத்தாலும் நீர் நீராகத்தான் இருக்கும். இதேபோன்று பிரிக்கக் கூடாது.

ஆனால் மனத்தை முழுமையாகப் பார்க்கவேண்டும். நம்முடைய பிரச்சினை அதுவாகத் தான் இருக்கிறது. அதாவது முழு மனத்தைப் பார்ப்பது, மேல்மட்ட மனம் அல்லது ஆழ்மனம் என ஒரு தனிப்பட்ட பகுதியை அல்ல. மனிதன் முழுமையைப் பார்ப்பது என்பது வெகு சிரமமான விஷயங்களில் ஒன்றாக இருக்கிறது; ஆனால் ஒரு பகுதியைப் பார்ப்பது ஓரளவுக்குச் சுலபமாக இருக்கிறது. எதையும் முழுமையாகப் பார்க்க வேண்டும். அப்படியென்றால் தெளிந்த புத்தியுடன், மன ஆரோக்கியத்துடன், முழுவதுமாகப் பார்க்க, ஒரு மையத்திலிருந்து நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள் எனக்கூறும்படி உங்கள் மனத்தில் ஒரு மையமும் இருக்கலாகாது - மையம் என்றால் 'நான்' 'நீங்கள்' 'அவர்கள்' 'நாங்கள்' என்பதாகும்.

இது ஒரு பிரசங்கம் இல்லை. நீங்கள் எதேச்சையாக காதால் கேட்டு சென்றுவிட இது வெறும் பேச்சோ அல்லது சொற்பொழிவோ அல்ல. நீங்கள் உங்களுக்குள்ளே கவனமாகக் கேட்கிறீர்கள். இங்கு என்ன கூறப்படுகிறதோ அதை நீங்கள் செவிமடுத்தால், நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவோ அல்லது மறுக்கவோ இயலாது - கூறப்பட்டது இருக்கிறது. ஆகையால் அதை நாம் ஒருமித்து பகிர்ந்து கொள்கிறோம். நாம் தொடர்பு கொள்கிறோம். நாம் ஒருமித்துச் செயல் புரிகிறோம். இப்படிச் செய்வதில் பெரும் சுதந்திரமும், மிகுந்த அன்பும், கருணையும் இருக்கிறது, எது எப்படியிருந்தாலும் அப்படி செய்வதிலிருந்து தான் புரிதல் வருகிறது.

சாண்டா மோனிகா, கலிபோர்னியா.

1 மார்ச் 1970.

2

சுதந்திரம் (Freedom)

‘மனம் பயத்திலிருந்து முழுவதுமாக விடுதலை பெறாவிட்டால் அதன் ஒவ்வொரு விதமான செயலும் அதிகமான தீங்கையும், அதிகமான துன்பத்தையும், அதிகமான குழப்பத்தையும் கொண்டு வருகிறது.’

மனிதனின் உளப்பாங்கினில் அடிப்படை மாற்றம் ஏற்படவேண்டும் என்பது எவ்வளவு முக்கியம் என்றும் இந்த மாற்றம் முழுமையான சுதந்திரத்தின் மூலம்தான் வரமுடியும் என்றும் நாம் கூறியுள்ளோம். சுதந்திரம் என்ற சொல் எதைக் குறிக்கிறது என்று முழுவதுமாகவும் நிச்சயமாகவும் நாம் புரிந்துகொள்ளாவிடில் அது மிகவும் அபாயத்தை உண்டாக்கக்கூடிய சொல்லாகும்; நாம் அந்த சொல்லின் உள்ளடக்கத்தையும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அகராதியின்படி வெறுமனே அதன் அர்த்தத்தையல்ல. நம்மில் பெரும்பாலோர் அதை நம்முடைய குறிப்பிட்ட சுபாவத்திற்கு அல்லது விருப்பத்திற்கு அல்லது அரசியலுக்குத் தகுந்தமாதிரி உபயோகிக்கிறோம். நாம் அந்தச் சொல்லை அரசியலுக்கு அல்லது சூழ்நிலைக்கு தொடர்பு இல்லாமல் உபயோகிக்கப்போகிறோம். ஆனால் அதைவிட ஆழமாக உளவியல் அர்த்தத்தை ஆராயப் போகிறோம்.

ஆனால் அதற்கு முன் 'கற்பது' என்ற சொல்லின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். நாம் முந்தைய தினம் கூறியதுபோல, நாம் ஒன்று சேர்ந்து உள்ளங்கலந்து பேசப்போகிறோம் - அப்படியென்றால் கலந்து கொள்வது, ஒருமித்துப் பகிர்ந்து கொள்வது என்று பொருள் - கற்றுக்கொள்வது இதன் ஓர் அங்கம். நீங்கள் பேசுபவரிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ளப்போவதில்லை, ஆனால் பார்ப்பதிலிருந்து உங்களுடைய சொந்த எண்ணத்தின், உணர்வின், உள்ளத்தின், நடமாட்டத்தைக் காண, பேசுபவரை ஒரு முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியாகப் பாவிப்பதிலிருந்தும், பார்ப்பதிலிருந்தும் கற்றுக் கொள்ளப் போகிறீர்கள். இதில் எந்த அதிகாரத்தின் சம்பந்தமும் இல்லை; சவுகரியமாக இருப்பதால் பேசுபவர் ஒருமேடையில் உட்காரவேண்டியிருந்தாலும், அந்தநிலை அவருக்கு எந்தவிதமான அதிகாரத்தையும் அளிக்கவில்லை.

ஆகவே நாம் அதை முழுவதுமாகத் தள்ளி வைத்து விடலாம். கற்றுக்கொள்வது என்ற பிரச்சினையை ஆழ்ந்து கவனிப்போம் - இன்னொருவரிடமிருந்தல்ல, ஆனால் தன்னைப்பற்றிக் கற்றுக்கொள்ள பேசுபவரை உபயோகித்து. நீங்கள் உங்கள் உள்ளத்தை, உங்களையே - அது எதுவாக இருந்தாலும் - பார்ப்பதிலிருந்து கற்றுக்கொள்கிறீர்கள். கற்றுக்கொள்ள சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும். பெருமளவு ஆவல் இருக்க வேண்டும். ஆழமும் ஆர்வமும் உடனே கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற உந்துதலும் இருக்க வேண்டும். தீவிர உணர்வும் ஆர்வமும் இல்லையென்றால், கண்டுபிடிக்க ஆற்றலும் சக்தியும் இல்லையென்றால் நீங்கள் கற்றுக்கொள்ள முடியாது. அங்கு எந்தவிதமான தவறான அபிப்பிராயமோ, எந்த ஒரு பாரபட்சமோ, விருப்பு அல்லது வெறுப்போ, கண்டனம் செய்தலோ இருந்தால் பிறகு

ஒருவர் கற்றுக்கொள்வது என்பது அநேகமாக சாத்திய மில்லை. அவர் தான் பார்க்கிறதைத் திரித்துவிடுகிறார்.

‘ஒழுங்கு’ (Discipline) என்ற சொல் அது என்னவென்று தெரிந்த ஒரு மனிதரிடமிருந்து கற்றுக்கொள்வது என்று பொருள்படும். உங்களுக்குத் தெரியாது என்று நீங்கள் அனுமானிக்கிறீர்கள். ஆகவே நீங்கள் இன்னொருவரிடமிருந்து கற்றுக்கொள்கிறீர்கள். ‘ஒழுங்கு’ என்ற சொல் அதை உள்ளடக்கியுள்ளது. ஆனால் இங்கு நாம் ‘ஒழுங்கு’ என்ற சொல்லை இன்னொருவரிடமிருந்து கற்றுக்கொள்வது என்ற அர்த்தத்தில் கையாளவில்லை. ஆனால் தன்னைத்தானே பார்த்துக் கொள்வது என்ற அர்த்தத்தில், இதற்கு அடக்குதல் இல்லாத, ஒன்றைப் போன்ற போலித்தனம் இல்லாத, இணங்கிப்போவது இல்லாத, சரிக்கட்டிக்கொள்வது கூட இல்லாத ஆனால் உண்மையாகப் ‘பார்க்கிற’ ஒழுங்கு அவசியம் தேவை. அந்தப் பார்வையே ஒழுங்கின் செயல் என்றாகிறது. அதாவது பார்வையின் மூலம் கற்றுக் கொள்ளுதல். அந்தக் கற்றுக்கொள்ளும் செயல் ஒழுங்கை அதனுள் உடையதாக இருக்கிறது. எந்த அர்த்தத்தில் என்றால் நீங்கள் பெருமளவு கவனம் செலுத்த வேண்டும். நீங்கள் நிறைய சக்தி, ஆழம் – தீவிரம், உடனே செயலில் இறங்க வைக்கும் உந்துதல் போன்றவை உடையவராக இருக்க வேண்டும்.

நாம் பயத்தைப் பற்றிப் பேசப் போகிறோம். அதனுள் ஆராய்ச்செல்லும் போது நாம் நிறைய விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் பயம் மிகவும் சிக்கலான ஒரு பிரச்சினையாக இருக்கிறது. மனம் பயத்திலிருந்து முழுவதுமாக விடுதலை பெறாவிட்டால் ஒவ்வொரு விதமான செயலும் அதிகமான தீங்கையும், அதிகமான துன்பத்தையும், அதிகமான குழப்பத்தையும் கொண்டு வருகிறது. ஆக நாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பயத்தின்

உள்ளடக்கத்தை ஆராயப்போகிறோம். அதிலிருந்து முழுவதுமாக விடுபடமுடியுமா என்றும் காணப்போகிறோம் - நாளைக்கு என்றில்லாமல், எதிர்காலத்தில் என்றில்லாமல், ஆனால் நீங்கள் இந்த அறையை விட்டுப்போகும் போது பயத்தின் சுமை, இருட்டு, துன்பம், களங்கம் இனிமேல் இல்லை என்ற நிலை வேண்டும்.

இதைப் புரிந்து கொள்ள நாம் எதையும் படிப்படியாகச் செய்யவேண்டும் என்று கொண்டுள்ள கருத்தை நீங்கள் பரிசோதிக்க வேண்டும் - அதாவது, பயத்தைப் படிப்படியாக நீக்கிவிடலாம் என்ற கருத்தையும் கூட. படிப்படியாக பயத்தை நீக்கி விடுதல் என்று அப்படி ஒன்றுமில்லை. ஒன்று நீங்கள் பயத்திலிருந்து முழுவதுமாக விடுபட்டிருக்கிறீர்கள் அல்லது விடுபடாமலேயே இருக்கிறீர்கள்; படிப்படியாக என்பதில் காலம் பொருள் படுகிறது - காலம் என்றால் நிகழ்ச்சிகளின் காலக்கிரம அட்டவணை என்ற கருத்தில் மட்டுமல்லாமல் மனோரீதியான காலம் என்ற கருத்தும் உள்ளது. நாம் இப்போது சுட்டிக்காட்டுவது என்னவென்றால் காலம் பயத்தின் சாரம்சமாகவே இருக்கிறது. ஆக பயத்தையும் ஒருவரால் வளர்க்கப்பட்ட கட்டுண்ட மனநிலையையும் புரிந்து கொள்வதில், மற்றும் அவற்றினின்றும் விடுபடுவதிலும் மெதுவாக, படிப்படியாகச் செய்வோம் என்ற கருத்து முற்றிலுமாக முடிவுற வேண்டும். அதுதான் நம்முடைய முதல் சிரமமாக இருக்கப்போகிறது.

நான் மறுபடியும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இது ஒரு பிரசங்கம் அல்ல; இரண்டு அன்பான நண்பர்கள் ஒன்று சேர்ந்து மிகவும் சிக்கலான பிரச்சினையை ஆராய்வதாக இது இருக்க வேண்டும். மனிதன் பயத்துடன் வாழ்ந்துள்ளான். அதை அவனுடைய வாழ்க்கையின் ஓர் அங்கமாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளான். பயத்திற்கு முடிவு

கட்டுவதில் உள்ள சாத்தியம் அல்லது அதைவிட 'சாத்தியமின்மை' பற்றி நாம் விசாரணை செய்கிறோம். உங்களுக்குத் தெரியும் எது சாத்தியமோ அது ஏற்கனவே செய்தாகிவிட்டது. ஏற்கனவே நிறைவேறி விட்டது- இல்லையா? இது சாத்தியம் என்றால் நீங்கள் செய்யக் கூடும். ஆனால் நாளை என்பதே இல்லை என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டால்தான் எது சாத்தியமில்லையோ அது சாத்தியமாக மாறும் - மனோரீதியாகப் பேசுகிறோம்.

நாம் அசாதாரண பிரச்சினையான பயத்தால் எதிர் கொள்ளப்படுகிறோம். மனிதன் பயத்தை முழுவதுமாக நீக்கிவிட முடியவேயில்லை என்று வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. உடல் சம்பந்தமான பயத்தை மட்டுமன்றி உள்ளத்திலுள்ள பயத்தையும் அவனால் எப்போதும் நீக்க முடியவில்லை; அவன் எப்போதும் சமயச்சார்புடைய அல்லது மற்றபடி பல்வேறு வகையான பொழுதுபோக்குகளின் மூலம் அதிலிருந்து தப்பித்து வந்துள்ளான். அந்தத் தப்பிக்கும் வழிகள் 'உள்ளதை' தவிர்ப்பதாக உள்ளன. ஆக நாம் பயத்திலிருந்து முழுவதுமாக விடுபட, 'சாத்தியக்கூறின்மை' என்பதில் சிரத்தை கொள்கிறோம் - அதனால் எது 'சாத்தியமில்லையோ' அது சாத்தியமாக ஆகிறது.

உள்ளபடி பயம் என்றால் என்ன? மற்றதைவிட உடல் சம்பந்தமான பயங்களைச் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் உள்ளம் சம்பந்தமான பயங்கள் மிகவும் சிக்கலானவையாக இருக்கின்றன. அவற்றைப் புரிந்து கொள்ள, ஆராய்வதற்குச் சுதந்திரம் வேண்டும் - ஓர் அபிப்பிராயமும் கொள்ளக்கூடாது, பயத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் சாத்தியக்கூறினுள் தர்க்க சாஸ்திர விவாதங்களைக் கொண்ட விசாரணை கூடாது. ஆனால் உடல் சம்பந்தமான பயங்களைப் பற்றிய விசாரணையை முதலில் செய்வோம்; உடல் சம்பந்தமான பயங்கள்

இயற்கையாகவே உள்ளத்தைப் பாதிக்கின்றன. எந்தவிதமான அபாயத்தை நீங்கள் சந்தித்தாலும் உடனே உடலின் பதிலளிப்பு இருக்கிறது, அது பயமா?

(நீங்கள் என்னிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ளவில்லை. நாம் சேர்ந்தாற்போல கற்றுக்கொள்கிறோம். ஆகையால் நீங்கள் பெருமளவு கவனம் செலுத்தவேண்டும். ஏனெனில் இம்மாதிரி கூட்டத்திற்கு வந்து ஒரு சில கருத்துக்களுடன் அல்லது சூத்திரங்களுடன் போய்விடுவதில் ஒருவித நன்மையுமில்லை - அது பயத்தி் லிருந்து மனத்தை விடுவிப்பதில்லை. ஆனால் எது மனத்தைப் பயத்திலிருந்து முழுவதுமாகவும் நிச்சயமாகவும் விடுவிக்கிறதென்றால், அதை முற்றிலும் இப்போதே புரிந்து கொள்வதாகும் - நாளைக்கல்ல. இது எதையாவது முழுவதுமாக, முற்றிலுமாகப் பார்ப்பது போன்றது. நீங்கள் எதைப் பார்க்கிறீர்களோ அதைப் புரிந்து கொள்கிறீர்கள். பிறகு அது உங்களுடையது, வேறு யாருடையதுமல்ல)

ஆக உடல் சம்பந்தமான பயம் இருக்கிறது- ஒரு செங்குத்தான மலையுச்சியைக் காண்பது போன்று, ஒரு காட்டு மிருகத்தைச் சந்திப்பது போன்று, அத்தகைய அபாயத்தைச் சந்திக்கும்போது உங்களிடம் ஏற்படும் பிரதிபலிப்பு உடல் சம்பந்தமான பயமா அல்லது அது பேரறிவா? நீங்கள் ஒரு பாம்பை எதிர்கொள்கிறீர்கள். உடனே பதிலளிப்பு நிகழ்கிறது. அந்தப் பதிலளிப்பு கடந்த காலத்தில் உருப்பெற்று கட்டுண்ட நிலை, அந்த கட்டுண்ட நிலை 'எச்சரிக்கையாக இரு' என்று கூறுகிறது. உங்களுடைய உள்ளம் - உடலின் முழுமையான பதிலளிப்பு கட்டுண்ட நிலையாயினும் உடனடியாக நிகழ்கிறது. அது கடந்து விட்டதன் விளைவு, ஏனெனில் மிருகம் அபாயகரமானது என்று உங்களுக்குக் கூறப்பட்டுள்ளது. எந்த விதமான, உடல்

சம்பந்தமான அபாயத்தையும் சந்திப்பதில் பயம் இருக்கிறதா? அல்லது உயிர்காப்புக்கு வேண்டியதன் தேவைக்கான நுண்ணறிவின் பதிலளிப்பாக இது இருக்கிறதா?

பிறகு முன்பு வந்துபோன உடல்வலி அல்லது நோய் மறுபடியும் வருமோ என்ற பயம் இருக்கிறது. அப்போது என்ன நிகழ்கிறது? அந்த பயம் நுண்ணறிவா? அல்லது அது கடந்த காலத்தில் ஒருவருக்கு இருந்த வலி மறுபடியும் வந்து விடுமோ என்று பயப்படும் நினைவின் பிரதிபலிப்பான எண்ணத்தின் செயலா? எண்ணம் பயத்தை உண்டு பண்ணுகிறதென்பது தெளிவாக இருக்கிறதா? பலவகையான உள்ளம் சம்பந்தமான பயங்களும் கூட உள்ளன. மரணத்தைப் பற்றிய பயம், சமுதாயத்திடம் பயம், மரியாதைக்குரிய வராக இல்லாமல் போய்விடுமோ என்ற பயம், மக்கள் என்ன கூறுவார்களோ என்ற பயம், இருட்டைக் கண்டு பயம் இன்னும் பிற.

நாம் உளவியல் பயங்களைப் பற்றி விசாரிப்பதற்கு முன், நாம் ஒன்றை வெகு தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாம் பாகுபடுத்தி ஆராயப் போவதில்லை. பாகுபடுத்தி ஆராய்ந்தால் எவ்வகையிலும் பார்வையுடனும், காணும் செயலுடனும் சம்பந்தப்பட்டதில்லை. பாகுபடுத்தி ஆராய்தலில் எப்போதும் பாகுபடுத்துகிறவனும் பாகுபடுத்தப்பட்ட விஷயமும் இருக்கிறது. எந்த பல பகுதிகளின் கூட்டாக நாம் இருக்கிறோமோ அதில் ஒரு பகுதி பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறவனாக அதிகாரத்தை மேற்கொண்டு பாகுபடுத்துதலை செய்யத் தொடங்குகிறது. இப்போது, அதில் என்ன சம்பந்தப் பட்டிருக்கிறது? பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறவன் தணிக்கை செய்பவனாக இருக்கிறான், தனக்கு விஷயஞானம் இருக்கிறதென்றும், ஆகையால் பாகுபடுத்தி ஆராயத்

தனக்கு அதிகாரம் உண்டென்றும் நினைத்துக் கொள்கிறான். அவன் முழுவதுமாக, உண்மையாக, திரித்தல் ஏதுமின்றி பாகுபடுத்தி ஆராயவில்லையென்றால், அவனுடைய ஆராய்ச்சிக்கு எந்த ஒரு மதிப்பும் இருக்காது. தயை கூர்ந்து இதை வெகு தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளுங்கள், ஏனெனில் பேசுபவர் பாகுபடுத்தி ஆராய்தலின் அவசியத்தை எக்காலத்திலும் நிலைப்படுத்த வில்லை. கூறப்போனால் ஏற்றுக்கொள்ள இது ஒரு கசப்பான மாத்திரை. ஏனெனில் உங்களில் பெரும் பாலோர், ஒன்று, பாகுபடுத்தி ஆராயப் பட்டுள்ளீர்கள் அல்லது பாகுபடுத்தி ஆராய்தல் என்னவென்று படித்திருப்பீர்கள் அல்லது பாகுபடுத்தி ஆராயப்படப் போகிறீர்கள். பாகுபடுத்தி ஆராய்தலில் பாகுபடுத்தப் பட்டதிலிருந்து பாகுபடுத்துகிறவன் வேறு பட்டவன் என்பது தொனிக்கிறது என்பதோடல்லாமல் இதில் காலமும் தொனிக்கிறது. நீங்கள் நிதானமாக, படிப்படியாக உங்கள் இருப்பிடத்தின் பல பகுதிகளின் கோவை முழுவதையும் பாகுபடுத்தி ஆராய வேண்டும், அதற்குப் பல வருடங்களாகும். நீங்கள் பாகுபடுத்தி ஆராயும்போது மனம் முற்றிலும் தெளிவாகவும் சுதந்திரமாகவும் இருக்க வேண்டும்.

ஆக பல விஷயங்கள் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறவன், மற்ற பகுதிகளிலிருந்து தன்னைத் தனிப்படுத்திக் கொண்ட ஒரு பகுதியாவான். 'நான் பாகுபடுத்தி ஆராயப்போகிறேன்' என்று கூறுகிறான். மற்றும் காலம், தினம், பார்த்தல், விமர்சித்தல், கண்டனம் செய்தல், சீர்தூக்கிப் பார்த்தல், எடைபோடுதல், நினைவு கூறல் எனப் பலவும் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. கனவுகளின் முழு நாடகமும் கூட இதில் உள்ளடங்கி இருக்கிறது. கனவு காண வேண்டியது தேவைதானா என்று யாரும் கேட்பதில்லை - எல்லா உளவியல் நிபுணர்களும் நீங்கள் கட்டாயம் கனவுகாண

வேண்டு மென்றும் இல்லையெனில் பைத்தியமாகி விடுவீர்கள் என்றும் கூறியுள்ளனர்.

ஆக பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறவன் யார்? அவன் உங்களின் ஒரு பகுதி, உங்கள் மனத்தின் ஒரு பகுதி, அவன் மற்ற பகுதிகளை ஆராயப்போகிறான். அவன் கடந்த அனுபவங்களின், கடந்த விஷய ஞானத்தின், கடந்த களிப்பின் விளைவு; அவன் ஒரு மையம், அந்த மையத்திலிருந்து அவன் ஆராயப்போகிறான். அந்த மையத்தில் ஏதேனும் உண்மை இருக்கிறதா, செல்லத் தக்கது ஏதேனும் உண்டா? நாமெல்லோரும் ஒரு மையத்திலிருந்து செயல்புரிகிறோம், அந்த மையம் என்ன? அந்த மையம் பயத்தின், தவிப்பின், பேராசையின், இன்பத்தின், நம்பிக்கையின், நம்பிக்கையின்மையின், சார்ந்திருத்தலின், பேரவாவின், ஒப்பிட்டுப் பார்த்தலின் மையம் - இந்த மையத்திலிருந்துதான் நாம் நினைக்கிறோம், செயல்புரிகிறோம்.

இது ஓர் அனுமானமில்லை, கொள்கையில்லை. ஆனால் நிச்சயமானதும் நோக்கக் கூடியதுமான தினசரி உண்மை. இந்த மையத்தில் பல கூறுகள் உள்ளன. அவற்றில் ஒரு கூறு பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறவனாகிறது - அது மிகவும் அர்த்தமற்றது, ஏனெனில் பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறவன் ஆராயப்படுவதாக இருக்கிறான். இதை நீங்கள் கட்டாயம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும், இல்லையெனில் பயம் என்னும் விஷயத்தில் வெகு ஆழமாக நாம் செல்லும் போது நம்மால் தொடர முடியாமல் போய் விடும். இதை நீங்கள் முழுவதுமாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும், ஏனெனில் இந்தக் கூடத்தை விட்டுச் செல்லும்போது நீங்கள் பயத்திலிருந்து விடுபட்டு இருக்க வேண்டும், அதனால் நீங்கள் வாழ்ந்து, மகிழ்வுற்று உலகத்தைப் புதிய கண்கள் கொண்டு காணலாம்; அதனால் இனிமேல் பயம், பொறாமை,

நம்பிக்கையின்மை எனும் சுமைகளில்லாத உறவு முறைகளை நீங்கள் கொள்ள முடியும்; அதனால் வன்முறையின்றி, அழிவும், வன்முறையுமான மிருகமாக இல்லாமல் ஒரு மனிதனாக மாறிவிடுகிறீர்கள்.

ஆக பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறவன் ஆராயப்படுவதாக இருக்கிறான்; பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறவனுக்கும் ஆராயப்படுவதற்கும் உள்ள பிரிவினையில் மனப் போராட்டத்தின் செயல்முறை முழுவதுமாக இருக்கிறது. பாகுபடுத்தி ஆராய்வதில் காலம் அடங்கியுள்ளது; ஒவ்வொன்றையும் பாகுபடுத்தி ஆராய்வதற்குள் கல்லறைக்குச் செல்லத் தயாராக இருப்பீர்கள், வாழ்ந்திருக்கவே மாட்டீர்கள். (சிரிப்பு) வேண்டாம், சிரிக்க வேண்டாம்; இது ஒன்றும் பொழுது போக்கில்லை, இது அதிமுக்கியமானது. எவன் உண்மையான ஆர்வமும் சிரத்தையும் தீவிரமும் உடையவனோ அவனே வாழ்க்கை என்றால் என்ன, வாழ்வது என்றால் என்ன என்பதை அறிந்தவன் - பொழுது போக்கை நாடுபவன் அல்ல. ஆகையால் இந்த விஷயத்திற்கு மிகுந்த அளவு அக்கறை கொண்ட விசாரணை தேவைப்படுகிறது.

பாகுபடுத்தி ஆராய்தல் என்ற கருத்திலிருந்து மனம் முழுவதுமாக விடுபட்டு இருக்க வேண்டும், ஏனெனில் அதில் ஓர் அர்த்தமும் இல்லை. இதை நீங்கள் அவசியம் பார்க்கவேண்டும், பேசுபவர் அப்படி கூறுகிறாரே என்பதற்காக அல்ல, - ஆனால் பாகுபடுத்தி ஆராயும் செயல்முறையின் உண்மையைக் காண்பதால். உண்மை புரிந்துகொள்வதைக் கொண்டுவரும் 'உண்மையிலே புரிந்து கொள்ளல்' - பாகுபடுத்தி ஆராய்தலில் உள்ள பொய்மையைப் புரிந்து கொள்ளல். ஆகையால் எது பொய் என்று நீங்கள் காணும்போது அதை நீங்கள் அறவே தள்ளி வைக்க முடியும். நாம் காணாதபோதுதான் குழம்பிப் போகிறோம்.

நாம் இப்போது பயத்தைப் பகுதிகளாக இல்லாமல் ஒன்றாகக் காண முடியுமா - உள்ளத்திலுள்ள ஏராளமான பயங்களினுள்ளல், ஆனால் பயத்தினுள்? - ஒரே ஒரு பயம்தான் இருக்கிறது. பல்வேறு பிரதிபலிப்புகள் மூலமாகவும் தாக்கங்களின் மூலமாகவும் உண்டாக்கப் பட்ட பயத்திற்கு பலவிதமான காரணங்கள் இருந்தாலும், பயம் ஒன்று மட்டுமே இருக்கிறது. பயம் தனித்து தானாய் இல்லை, அது எதனுடனாவது சம்பந்தப்பட்டுத் தான் இருக்கிறது, இது முழுவதும் தெளிவாகவும் வெளிப்படையாகவும் இருக்கிறது. ஒருவன் ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றிப் பயப்படுகிறான் - எதிர்காலத்தைப் பற்றி, கடந்த காலத்தைப் பற்றி, தன்னிறைவு பெற இயலாததைப் பற்றி, அன்பு கிடைக்காததைப் பற்றி, தனிமையில் துக்ககரமாக வாழ்வதைப்பற்றி, மூப்பையும் மரணத்தையும் பற்றி.

ஆக இனம் காணக்கூடியது, மறைமுகமானது என இரு வகையிலும் பயம் இருக்கிறது. நாம் எதனுள் சென்று ஆராயப்போகிறோமென்றால் குறிப்பிட்ட வகையான பயம் என்றில்லாமல், மேல் மட்டத்தில் புலப்பட்டதையும் ஆழப்பதைந்துள்ளதையும் சேர்த்து பயத்தின் முழுமையை ஆராயப் போகிறோம். இது எப்படி நிகழ்கிறது? அந்தக் கேள்வியைக் கேட்கும்போது நீங்கள் இதையும் கேட்க வேண்டும். இன்பம் என்றால் என்ன? ஏனெனில் பயமும் இன்பமும் ஒன்றாகச் செயல்படும். இன்பத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் நீங்கள் பயத்தைத் தள்ளிவிட முடியாது; அவை ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள். ஆக பயத்தைப் பற்றிய உண்மையைப் புரிந்து கொள்வதில், நீங்கள் கூடவே இன்பத்தைப் பற்றிய உண்மையையும் புரிந்து கொள்கிறீர்கள். இன்பம் மட்டுமே வேண்டும் பயம் வேண்டாம் என்பது சாத்தியமே இல்லாத கோரிக்கை.

அப்படியிருக்க நீங்கள் இரண்டையும் புரிந்து கொண்டால், மாறுபட்ட மதிப்பீட்டை உடையவராக இருப்பீர்கள், அவற்றைப் பற்றி மாறுபட்ட புரிந்து கொள்ளலைக் கொண்டிருப்பீர்கள். அப்படியென்றால் நாம் பயத்தின், அதேபோல இன்பத்தின் கட்டமைப்பைப் பற்றியும் இயல்பைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் ஒன்றிலிருந்து விடுபட்டு அதே சமயம் மற்றதைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்ள முடியாது.

ஆக பயம் என்றால் என்ன, இன்பம் என்றால் என்ன? பயத்தைத் தள்ளிவிட விரும்புகிறீர்கள் என்பதை நீங்கள் உங்களுக்குள்ளேயே பார்க்கலாம். வாழ்க்கை அனைத்தும் பயத்திலிருந்து ஒரு தப்பித்தலாகவே இருக்கிறது. உங்களுடைய தெய்வங்கள், உங்களுடைய தேவாலயங்கள், உங்களுடைய நெறிகள் யாவும் பயத்தின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன, அவற்றைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் எப்படி பயம் வருகிறதென்று நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் கடந்த காலத்தில் எதையோ செய்தீர்கள், அதை இன்னொருவர் தெரிந்து கொள்வதை நீங்கள் விரும்பவில்லை; அது பயத்தின் ஒரு வகை. நீங்கள் எதிர்காலத்தைப் பற்றி பயப்படுகிறீர்கள். ஏனெனில் உங்களுக்கு இப்போது வேலையில்லை அல்லது வேறு எதையாவது பற்றிப் பயப்படுகிறீர்கள். ஆக நீங்கள் கடந்த காலத்தைப் பற்றிப் பயப்படுகிறீர்கள், எதிர் காலத்தைப் பற்றியும் பயப்படுகிறீர்கள். எண்ணம் கடந்த காலத்தில் நடந்து விட்ட நிகழ்ச்சிகளை அல்லது எதிர்காலத்தில் ஏற்படலா மென்ற நிகழ்ச்சிகளை நினைவு கூரும்போது பயம் தோன்றுகிறது. எண்ணம் இதற்குப் பொறுப்பு.

நீங்கள் வெகு ஜாக்கிரதையாக (முக்கியமாக அமெரிக்காவில்) மரணத்தைப் பற்றி நினைப்பதைத் தவிர்த்துள்ளீர்கள்; ஆனால் அது எப்போதும் இருக்கிறது.

நீங்கள் அதைப் பற்றி நினைக்க விரும்பவில்லை. ஏனெனில் நினைத்த அக்கணமே நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள். நீங்கள் பயப்படுவதால் அதைப் பற்றிய கொள்கைகளை உடையவராக இருக்கிறீர்கள்; நீங்கள் உயிர்த்தெழுதலை, மறுபிறப்பை நம்புகிறீர்கள் - உங்களுக்கு டஜன் கணக்கில் நம்பிக்கைகள் உள்ளன - இவற்றிற்கு முழுக் காரணம் உங்கள் பயம், இவையாவும் எண்ணத்திலிருந்து உதிக்கின்றன. நேற்றைய பயத்தையும் நாளைய பயத்தையும் எண்ணம் உண்டாக்கி தொடர்ந்து இருக்கச் செய்கிறது, எண்ணம் இன்பத்தையும் காத்து நிற்கிறது. நீங்கள் ஓர் அழகான சூரிய அஸ்தமனத்தைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள்; அந்தக் கணத்தில் பெரும் மகிழ்ச்சி இருக்கிறது, நீரின் மீது பட்ட ஒளியின் அழகு, மரங்களின் அசைவு; இவற்றில் பெரும் மகிழ்ச்சியிருக்கிறது. பிறகு எண்ணம் கூடவே வந்து, 'எனக்கு அது மறுபடியும் வேண்டும். நான் எவ்வளவு ஆசைப்படுகிறேன்' என்று கூறுகிறது.

நீங்கள் அதைப்பற்றி நினைக்கத் தொடங்குகிறீர்கள், அடுத்த நாள் அந்த இடத்திற்கு மறுபடியும் செல்கிறீர்கள், நீங்கள் அதை அங்கு காணவில்லை. நீங்கள் பாலுறவு இன்பம் அனுபவிக்கிறீர்கள், அதைப் பற்றி நினைக்கிறீர்கள், அதன் நினைவை அசைபோடுகிறீர்கள், அதைப் பற்றி படிமம், மனச்சித்திரம் கட்டுகிறீர்கள்; எண்ணம் அதைத் தொடர்ந்து இருக்கச் செய்கிறது. எண்ணம் இன்பத்தையும் பயத்தையும் தொடர்ந்து இருக்கச் செய்கிறது. ஆக எண்ணம் காரணமாக இருக்கிறது. நீங்கள் கற்றுக்கொள்ள இது ஓர் சூத்திரமல்ல, ஆனால் நாம் ஒருங்கிணைந்து புரிந்து கொள்ள வேண்டியதான நிகழ்ச்சி; ஆகையால் ஒத்துப்போதல் இல்லை, மறுத்தலுமில்லை.

ஆக, எண்ணம் என்றால் என்ன?

எண்ணம் நினைவின் பதிலளிப்பு என்று வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. உங்களுக்கு நினைவு இல்லையென்றால் எண்ணமே இருக்காது. உங்கள் இல்லத்திற்குச் செல்லும் சாலை உங்களுக்கு நினைவில் இல்லையென்றால், நீங்கள் இல்லத்திற்குச் செல்ல முடியாது. ஆக எண்ணம் பயத்தையும் இன்பத்தையும் வளர்த்து, தொடர்ந்து இருக்கச் செய்வதோடல்லாமல், அது திறம்படத் தொழில் புரிவதற்கும், செயல் படுவதற்கும் தேவையாகிறது. இது எவ்வளவு கடினமாகி விடுகிறதென்றும் பாருங்கள். நீங்கள் தொழில் நுட்பத் துறையில் பணிபுரியும்போதும், எந்தக் காரியத்தையும் செய்யும் போதும் முற்றிலுமாகவும் உள்ளவாறு எண்ணத்தை உபயோகிக்க வேண்டும்; அதே நேரத்தில் எண்ணம் பயத்தையும் இன்பத்தையும் தருகிறது. எனவே வேதனையையும் வளர்க்கிறது.

ஆக ஒருவர் தன்னையே கேட்கும் கேள்வி: எண்ணத்திற்கு என்ன இடம் இருக்கிறது? எங்கே எண்ணத்தை முழுவதுமாக உபயோகிக்க வேண்டும் என்பதற்கும் எங்கே அது குறுக்கிடாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கும் இடையே எல்லைக்கோடு எங்கே உள்ளது - வெகு அழகான சூரிய அஸ்தமனத்தைக் காண்கிறீர்கள், அந்த கணத்தில் மகிழ்வுடன் வாழ்கிறீர்கள், அக்கணமே அதை மறந்தும் விடுகிறீர்கள் என்பது போல. எண்ணுவதன் முழுச் செயல்முறையும் எக்காலத்திலும் விடுபட்டு இருப்பதில்லை, ஏனெனில் அதன் மூலகாரணம் கடந்த காலத்தில் இருக்கிறது.

எண்ணம் எப்போதும் புதிதாக இருப்பதில்லை. இது வேண்டும் அது வேண்டாமெனத் தெரிவு செய்வதில் சுதந்திரம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை, ஏனெனில் நீங்கள் தெரிவு செய்யும்போது எண்ணம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆக நமக்கு ஒரு நுட்பமான

பிரச்சினை இருக்கிறது, அதாவது: ஒருவர் பயத்தைக் கொண்டு வரும் எண்ணத்தின் அபாயத்தைப் பார்க்கிறார் - பயம் அழிக்கிறது, வக்கரிக்க வைக்கிறது, இருட்டிலும் துயரத்திலும் மனத்தை வாழ வைக்கிறது - இருந்தும் எண்ணத்தைத் திறமையாகவும் உள்ளபடியும் மனக்கிளர்ச்சி இல்லாமலும் உபயோகிக்க வேண்டும் என்பதையும் அவர் காண்கிறார். இந்த உண்மையை நீங்கள் பார்க்கும்போது உங்கள் மனத்தின் நிலை என்ன?

கவனியுங்கள், ஐயா, இதை வெகு தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வது மிகவும் முக்கியமாகிறது, ஏனெனில் நீங்கள் அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டு ஏராளமான அர்த்தமற்ற சொற்களைக் காதால் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதில் ஒரு பயனுமில்லை, பேச்சு முடிவில் இன்னும் பயத்துடன் இருக்கிறீர்கள். இந்த இடத்தை விட்டு நீங்கள் போகும்போது பயம் என்பதே இருக்கக் கூடாது, பயம் இல்லை என்று உங்களை நீங்களே மனவசியம் செய்து கொள்வதனால் அல்ல - நீங்கள் நிஜமாகவே உளவியல் ரீதியாக அகத்தளவில் பயத்தின் முழு அமைப்பையும் புரிந்து கொண்ட காரணத்தால்.

அதனால்தான் கற்றுக்கொள்வதும், பார்ப்பதும் மிகவும் முக்கியமாகின்றன. நாம் என்ன செய்கிறோம் என்றால் எப்படி பயம் வந்து நிலைக்கிறதென்று வெகு உன்னிப்பாகப் பார்க்கிறோம். நீங்கள் மரணத்தைப் பற்றி நினைக்கும்போது அல்லது இருக்கும் வேலையை இழந்து விடுவதைப் பற்றி நினைக்கும்போது, டஜன் கணக்கில் விஷயங்களைப்பற்றி நினைக்கும்போது, கடந்த காலத்தை அல்லது எதிர் காலத்தைப் பற்றி நினைக்கும்போது பயத்தைத் தவிர்க்க முடியாத நிலை இருக்கிறது. எண்ணம் செயல்புரிய வேண்டும் என்ற அவசியத்தையும் கூடவே எண்ணத்தின் அபாயத்தையும் மனம் காணும்போது, இதைக் காணும் மனத்தின் தன்மை

என்ன? நீங்கள் இதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும், நான் கூறவேண்டுமென்று காத்திருக்க வேண்டாம்.

தயை கூர்ந்து கவனமாகக் கேளுங்கள். மெய்யாகவே இது மிகவும் எளியது. பாகுபடுத்தி ஆராய்வதில் ஒரு பயனும் இல்லை என்று கூறினோம், ஏன் என்றும் விளக்கியுள்ளோம். இதன் உண்மையை நீங்கள் பார்த்து விட்டால், நீங்கள் இதைப் புரிந்து கொண்டீர்கள். முன்பு, உங்கள் கட்டுண்ட நிலையின் ஒரு பகுதியாகப் பாகுபடுத்தி ஆராய்தலை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தீர்கள். இப்போது பாகுபடுத்தி ஆராய்தலின் பயனின்மையை, பொய்மையை நீங்கள் காணும்போது அதுவே போய் விடுகிறது. ஆக பாகுபடுத்தி ஆராய்தலை ஒரு பக்கம் தள்ளி வைத்த மனத்தின் நிலை என்ன? அது மேலும் சுயேச்சையாக இருக்கிறது, இல்லையா? ஆகையால் அது மேலும் உயிர்ப்புள்ளதாக, அதிக அளவில் சுறுசுறுப்புள்ளதாக, மிகுந்த அளவில் நுண்ணறிவுள்ளதாக, கூர்மையுள்ளதாக, உணர்வுள்ளதாக இருக்கிறது.

பயம் எப்படி வந்து நிலைக்கிறது என்ற உண்மையை நீங்கள் கண்டபோது, அதைப்பற்றி கற்றுக் கொண்டபோது, இன்பத்தின் செயல்முறையையும் கூட கவனித்தபோது, பிறகு மிகவும் கூர்மையாகவும், அதிக தெளிவானதாகவும், எனவே உச்சமான நுண்ணறிவுடையதாகவும் ஆகிவரும் மனத்தின் நிலையைக் கவனியுங்கள். இந்த நுண்ணறிவுக்குத் தகவல் அறிவுடன், அனுபவத்துடன் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை; கல்லூரிக்குச் செல்வதாலோ, அங்கு எப்படி உணர்வுப்பூர்வமாக இருப்பது என்று கற்றுக்கொள்வதாலோ இந்த நுண்ணறிவை அடைய முடியாது. நீங்கள் வெகு உன்னிப்பாகப் பாகுபடுத்தி ஆராய்தலின் முழு அமைப்பையும், அதில் என்ன உள்ளடங்கி இருக்கிறதென்பதையும் - காலம் சம்பந்தப்பட்டுள்ளதையும், ஒரு பகுதி, முழு

செயல்முறையை வெறுமையாக்க முடியும் என்ற எண்ணத்தின் அறிவின்மையையும் கண்டால் இந்த நுண்ணறிவு வரும் - நீங்கள் பயத்தின் இயல்பைக் கண்டபோதும் இன்பம் என்றால் என்னவென்று புரிந்து கொண்டபோதும் இது வருகிறது.

ஆக, பயம் - பயம் ஒரு பழக்கமாகி விட்டது - நாளைக்கு உங்களைத் தாக்கும்போது அதை எப்படி எதிர்கொள்வதென்றும், எப்படித் தள்ளிப்போடக் கூடாதென்றும் நீங்கள் தெரிந்து கொள்வீர்கள். அத்தருணம் பயத்தை எதிர்கொள்வதே அதற்கு முடிவு கட்டுவதாகும், ஏனெனில் நுண்ணறிவு செயலில் இருக்கிறது. அப்படியென்றால் தெரிந்த பயங்களை மட்டுமல்லாமல் ஆழத்தில் மறைந்திருந்த பயங்களையும் முடிவு கட்டுவதாகும்.

விசித்திரமான விஷயங்களில் ஒன்று, எவ்வளவு சுலபமாக நாம் பாதிப்பு அடைகிறோம் என்பது. குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து நாம் கத்தோலிக்கராக, ப்ரொடஸ்டென்டாக, அமெரிக்கராக அல்லது வேறு எதையாவது சார்ந்திருக்க வளர்க்கப்பட்டுள்ளோம். நாம் திரும்பத் திரும்பச் செய்யப்பட்ட பிரசாரங்களின் விளைவு, நாம் அதையே திரும்பவும் செய்து கொண்டே இருக்கிறோம். நாம் இரண்டாம் தர மனிதர்களாக இருக்கிறோம். ஆகையால் பேசுபவரின் பாதிப்புக்குள்ளா காமல் எச்சரிக்கையாக இருங்கள், ஏனெனில் நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையுடன் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்கள், பேச்சாளரின் வாழ்க்கையுடனல்ல.

இன்பம் என்பதை ஆராயச் செய்வதில், ஒருவர் உண்மையான மகிழ்ச்சி என்னவென்றுகூட புரிந்து கொள்ளவேண்டும், ஏனெனில் அதற்கும் இன்பத்திற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. இன்பத்திற்கும் ஆசைக்கும் அன்புடன் எந்த சம்பந்தமாவது இருக்கிறதா?

இதையெல்லாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் ஒருவர் தன்னைத்தானே பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒருவர் உலகின் விளைவு; அவர் மற்ற மனிதர்களின் ஓர் அங்கமாக இருக்கிறார், மற்ற மனிதர்களும் இதே பிரச்சினையை உடையவர்களாக இருக்கின்றனர், ஒரு வேளை பொருளாதார அல்லது சமூகப் பிரச்சினையாக இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் மானிடப் பிரச்சினைகள் எல்லோரும் சண்டையிட்டுக் கொண்டும், கடும் பிரயத்தனங்கள் செய்து கொண்டும், இப்போது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வாழ்வில் ஒருவித அர்த்தமுமில்லை என்று தமக்குத்தாமே கூறிக்கொண்டும் உள்ளனர். ஆகவே ஒருவர் வாழ்வதற்கு வாய்ப்பாடுகளைக் கற்பிக்கிறார். அவையாவும் சுத்தமாகத் தேவையில்லை, எப்போதெனில் நீங்கள் உங்களுடைய கட்டமைப்பையும் மற்றும் பயம், இன்பம், அன்பு, இறப்பின் அர்த்தம் ஆகியவற்றையும் புரிந்து கொள்ளும்போது. அப்போது தான் நீங்கள் ஒரு முழுமனிதராக வாழ முடியும், ஒருபோதும் எந்தத் தவறும் செய்யாமலிருக்க முடியும்.

ஆகவே கேள்வியும் பதிலும் உங்களுக்குள்ளேயே இருக்கிறதென்பதை மனத்தில் கொண்டு, வேண்டுமானால் நீங்கள் கேள்விகளைக் கேட்கலாம்.

கேள்வி கேட்பவர் : பயம், தெரியாத ஏதோ ஒன்றால் உண்டுபண்ணப்படுகிறதென்றால், அதைப் புரிந்து கொள்ள எண்ணத்தை உபயோகிப்பது ஒரு தவறான வழி என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்களா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : தெரியாததைப் பற்றி பயப் படுவதாக நீங்கள் கூறுகிறீர்கள், நாளைய தினத்தின் தெரியாததைப் பற்றி அல்லது மெய்யாகவே தெரியாததைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாத ஏதோ ஒன்றைப் பற்றி நீங்கள் பயப்படுகிறீர்களா? அல்லது உங்களுக்குத் தெரிந்த ஒன்றின் மீது பற்று வைத்து அதைப்

பற்றி நீங்கள் பயப்படுகிறீர்களா? ஆகையால் தெரிந்ததை விடுவதற்குப் பயப்படுகிறீர்களா? நீங்கள் புரிந்து கொண்டீர்களா ஐயா! நீங்கள் இறப்பைக் கண்டு பயப்படுகையில், தெரியாததைக் கண்டு பயப்படுகிறீர்களா? அல்லது உங்கள் இன்பங்கள், உங்கள் குடும்பம், உங்கள் சாதனைகள், உங்கள் வெற்றி, உங்கள் மேஜை - நாற்காலி போன்ற தெரிந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் ஒரு முடிவுக்கு வருவதைக் கண்டு பயப்படுகிறீர்களா? தெரியாத ஒன்றைப் பற்றி ஒருவர் எப்படி பயப்பட முடியும்? நீங்கள் தெரியாததைப் பற்றி பயப்படுகிறீர்கள் என்றால் எண்ணம் அதைத் தெரிந்த களத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல விரும்புகிறது, அதனால் எண்ணம் கற்பனை செய்யத் தொடங்குகிறது. ஆகையால் உங்கள் தெய்வம் உங்கள் கற்பனையின் அல்லது பயத்தின் உற்பத்தி. ஆகையால், ஐயா! தெரியாததைப் பற்றி அனுமானிக்க வேண்டாம். தெரிந்ததைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள், தெரிந்த தினின்றும் விடுபடுங்கள்.

கேள்வி கேட்பவர் : 'பிதாவே நான் நம்புகிறேன்', என் அவநம்பிக்கை நீங்க, உதவுங்கள்' என்ற வாக்கியத்தைப் படித்துள்ளேன். நம்பிக்கைக்கும் சந்தேகத்திற்கும் வெளிப்படையாகவே முரண்பாடு இருக்கும்போது நாம் எதைச் சாதிக்க முடியும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நீங்கள் படிக்கும் எதையும் ஏன் நம்புகிறீர்கள்? அது பைபிளில் இருந்தாலும் அல்லது கீதையிலிருந்தாலும் அல்லது மற்ற சமயங்களின் புனித நூல்களிலிருந்தாலும், அதைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம். இதைக் கவனமாக பாருங்கள் - நீங்கள் ஏன் நம்புகிறீர்கள்? நாளைய சூரிய உதயத்தில் நீங்கள் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளீர்களா? ஒரு வகையில் நீங்கள் நம்புகிறீர்கள் - அது உதிக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் சுவர்க்கத்தை நம்புகிறீர்கள், ஒரு

பரம பிதாவை நம்புகிறீர்கள், வேறு எதையாவது நம்புகிறீர்கள் - ஏன்? ஏனெனில் நீங்கள் பயந்துள்ளீர்கள், மகிழ்ச்சியின்றி, தனிமையாய், இருக்கிறீர்கள், மரண பயம் இருப்பதால் எது நிரந்தரமாக இருக்கிறதென்று நினைக்கிறீர்களோ அதை நீங்கள் நம்புகிறீர்கள். நம்பிக்கைகளைச் சுமையாக கொண்டிருக்கும் மனம் எப்படி தெளிவாகக் காண முடியும்? எப்படிப் பார்ப்பதற்கு மனம் விடுபட்டு இருக்க முடியும்? அப்படிப்பட்ட மனம் எப்படி அன்பு கொள்ள முடியும்? உங்களுக்கு உங்கள் நம்பிக்கை, இன்னொருவருக்கு அவருடைய நம்பிக்கை. பயத்தின் பிரச்சினையை முழுவதுமாகப் புரிந்து கொள்வதில் ஒருவருக்கு எந்தவொரு நம்பிக்கையும் இருக்கக் கூடாது. அப்போது மனம் திரிபு ஏதுமின்றி மகிழ்ச்சியாக செயல்படும், ஆகையால் அங்கு பெரு மகிழ்ச்சியும் பரவசமும் இருக்கும்.

கேள்வி கேட்பவர் : நான் உங்களுடைய புத்தகங்களைப் படித்திருக்கிறேன், நீங்கள் பேசுவதை செவிமடுக்கிறேன். நீங்கள் சிறந்த பல விஷயங்கள் கூறுவதைக் கேட்கிறேன், நீங்கள் பயம் பற்றியும் அதை எப்படி நாம் நீக்குவது என்பது பற்றியும் பேசுவதைக் கேட்கிறேன்; ஆனால் மனத்தின் இயல்பு நிறைய ஆசைகளையும், நிறைய எண்ணங்களையும் கொண்டிருப்பது. மனம் சதா இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது நாம் எப்படி மனத்தின் சுதந்திரத்தை உணர்ந்து அறிய முடியும்? அதன் ஒழுங்குமுறை என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஐயா! ஆசை என்றால் என்ன? ஏன் மனம் முடிவேயில்லாமல் சளசளத்துக் கொண்டிருக்கிறது?

கேள்வி கேட்பவர் : அதிருப்தி.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : தயவு செய்து பதில் கூற வேண்டாம், கண்டுபிடியுங்கள், கவனியுங்கள்: நீங்கள் மனத்தை அமைதியுற்ச் செய்ய, இதை அல்லது அதைப் புரிந்து கொள்ள அல்லது ஆசையை ஒதுக்கி வைக்க ஒரு முறையை ஒரு வழியை, ஒரு கட்டுப்பாட்டு நெறியைக் கோருகிறீர்கள். ஒரு வழிமுறைப் பயிற்சி மேற்கொள்வதென்றால் இயந்திரத்தன்மை கொண்ட பழக்கம் என்று அர்த்தம், ஒன்றையே திரும்பத் திரும்பச் செய்வது; ஒரு வழிமுறையென்றால் இதைத்தான் குறிக்கிறது. மனம் இதைச் செய்யும்போது என்ன நிகழ்கிறது? அது மந்தமான, பேதமையான மனமாக ஆகிறது. மனம் ஏன் சளசளவென்று ஒடுகிறது, ஏன் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றிற்குப் போகிறதென்று ஒருவர் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இன்று மாலை இந்த விஷயத்தில் மேற்கொண்டு ஆராய முடியுமென்று நான் நினைக்கவில்லை - நீங்கள் களைப்படைய வில்லையா? (கூட்டத்தினர் : இல்லை) உங்கள் அலுவலகத்தில் நாள் முழுவதும் பணிபுரிந்திருக்கிறீர்கள்; அங்கு பணிபுரிதல் கிரமப்படி செய்ய வேண்டியுள்ளது. இங்கே நீங்கள் களைப்படைய வில்லை என்று கூறுகிறீர்கள், அப்படியென்றால் நீங்கள் வேலையே செய்யவில்லை என்று அர்த்தம். (சிரிப்பு). தீவிர ஆர்வமுள்ள ஆராய்ச்சியை நீங்கள் தொடர்ந்து நிலைக்கச் செய்யவில்லை. அப்படியென்றால் இது உங்களுக்கு வெறும் பொழுதுபோக்காகிறது. அத்துடன் உங்கள் பயத்துடனே நீங்கள் போய் விடுவீர்கள்! கடவுளே, இதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறதய்யா?

சாண்டா மோனிகா, கலிஃபோர்னியா

4 மார்ச் 1970.

அகத்தில் புரட்சி (Inward Revolution)

“சீமுதாயத்தின் மாற்றம் என்பது இரண்டாம் பட்சமானது; எப்பொழுது நீங்கள் ஒரு மனிதராக உங்களுக்குள்ளேயே மாற்றம் கொண்டு வருகிறீர்களோ அப்பொழுது சமுதாயத்தில் மாற்றம் இயற்கையாக, தவிர்க்க முடியாமல் வரும்.”

ஒருவரின் அன்றாட வாழ்க்கையிலுள்ள அசாதாரண சிக்கலான நிலை, சச்சரவு, போராட்டம், துயரம், குழப்பம் பேன்றவற்றை நாம் கருத்துடன் பார்த்தோம். இந்தச் சிக்கலின் இயல்பையும் அமைப்பையும் ஒருவர் நிஜமாகவே புரிந்து கொள்ளும் வரையில், அவர் எப்படி இந்தப் பொறியில் சிக்கியுள்ளார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் வரையில் விடுதலை என்பது இல்லை - விசாரணை செய்வதற்கு சுதந்திரமோ அல்லது முழுவதுமாக 'தான்' என்பதைத் துறந்து விடுவதில் உள்ள பெருமகிழ்ச்சியுடன் வரும் சுதந்திரமோ இருப்பதில்லை. மேலோட்டத்தில் அல்லது ஒருவர் மனத்தின் ஆழத்தில் உள்ள மூலை முடுக்குகளில் பயம் எந்த வடிவத்தில் இருந்தாலும் அத்தகைய சுதந்திரம் இருக்க சாத்தியமில்லை. பயம், இன்பம், ஆசை என இவற்றிடையே உள்ள உறவு பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

பயத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் ஒருவர் இன்பத்தின் இயல்பையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எந்த மையத்திலிருந்து நம் வாழ்க்கையும் நம் செயல்களும் உதயமாகின்றனவோ அந்த மையத்தை எவ்வகையிலாவது மாற்ற முடியுமா என்பதைப் பற்றி இன்று காலை பேசுவோம். ஏனெனில் ஒரு மாற்றம் ஓர் அடிப்படை மாற்றம், அகப் புரட்சி தேவை என்பது தெளிவு. அந்த அடிப்படை மாற்றத்தை அடைய வேண்டுமெனில் நம்முடைய வாழ்க்கை என்னவாக இருக்கிறதென்பதை மிக்க கவனத்துடன் ஒருவர் ஆராய வேண்டும், அதனின்றி தப்பிக்கக் கூடாது, தத்துவார்த்த நம்பிக்கைகளுக்கும் வலியுறுத்தல்களுக்கும் இடம் கொடுக்கலாகாது, ஆனால் நம்முடைய வாழ்க்கையில் உள்ளபடி வெகு கவனமாகப் பார்க்க வேண்டும், பார்த்து அதை முழுவதுமாக மாற்ற முடியுமா என்று கவனிக்க வேண்டும். அந்த அடிப்படை மாற்றத்தில் சமுதாயத்தின் இயல்பிலும் பண்பாட்டிலும் மாற்றத்தை உண்டாக்கலாம். சமுதாயத்தில் மாற்றம் வேண்டும், ஏனெனில் அதில் நிறைய தீமைகளும் சமூக அநீதிகளும் உள்ளன. அத்துடன் பயங்கரமான போலியான வழிபாடுகளும், இன்ன பிறவுமாக இருக்கின்றன.

ஆனால் சமுதாயத்தின் மாற்றம் என்பது இரண்டாம் பட்சமானது; எப்பொழுது நீங்கள் ஒரு மனிதராக அடுத்தவருடன் உள்ள உறவில் மாற்றம் கொண்டு வருகிறீர்களோ அப்பொழுதே சமுதாயத்தில் மாற்றம் இயற்கையாகத் தவிர்க்க முடியாமல் வரும்.

இன்று காலை நாம் மூன்று முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றி ஆராயப் போகிறோம்; வாழ்வது என்றால் என்ன? நாம் அன்றாடம் நடத்தும் வாழ்க்கை; கருணை, அன்பு என்றால் என்ன? மூன்றாவதாக இறப்பு

என்றால் என்ன? அவை ஒன்றுடன் ஒன்று நெருக்கமாகத் தொடர்புடையவை. ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளும் போது, நாம் மற்ற இரண்டையும் புரிந்து கொள்வோம். நாம் முன்பே கண்டதுபோல நீங்கள் வாழ்க்கையைப் பகுதிகளாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது, எது நல்லது என நீங்கள் கருதும் ஒரு பகுதியை அல்லது உங்களுக்கு எது பிடித்ததாக இருக்கிறதோ அந்தப் பகுதியை அல்லது உங்களுடைய மனப்போக்கு கோரும் ஒரு பகுதியை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. ஒன்று வாழ்க்கையை முழுவதுமாக எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள். அதில் இறப்பு, அன்பு, வாழ்வு எல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. அல்லது திருப்திகரமாக இருக்கிறதென்று நீங்கள் கருதும் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை மாத்திரமே வாழ எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள், ஆனால் அது நிச்சயமாகப் பெரும் குழப்பத்தைக் கொண்டு வரும். ஆகவே வாழ்க்கையின் முழுமையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், மேலும் வாழ்க்கை என்பது என்ன என்பதை நாம் கருதிப் பார்க்கும்போது, நாம் ஒரு முழுமையான, தெளிவான, புனிதமான விவகாரத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்து பேசுகிறோம் என்பதை நாம் மனத்தில் இருத்த வேண்டும்.

உறவுகளைக் கொண்ட அன்றாட வாழ்க்கையில் ஒருவர், சச்சரவும், வேதனையும், துன்பமும் இருப்பதைக் காண்கிறார்; இன்னொருவரை சதா சார்ந்திருக்கும் நிலை இருக்கிறது, சார்ந்திருத்தலில் தன்னைப் பற்றி தன்னிரக்கமும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தலும் இருக்கிறது; இதைத்தான் நாம் வாழ்க்கை என்று கூறுகிறோம். நான் இதை மறுபடியும் கூற அனுமதிக்க வேண்டும். நாம் கொள்கைகளுடன் ஒரு தொடர்பும் கொள்ளப் போவதில்லை, நாம் எந்த சித்தாந்தத்தையும் பரவச் செய்யவில்லை - ஏனெனில் சித்தாந்தங்களுக்கு

எந்தவிதமான மதிப்பும் இல்லையென்று தெளிவாகத் தெரிகிறது; மாறாக சித்தாந்தங்கள் பெருங் குழப்பத்தையும் மிகுந்த பூசல்களையும் கொண்டு வருகின்றன. நாம் அபிப்பிராயம் கொள்வதில், மதிப்பீடு செய்வதில் அல்லது கண்டனம் செய்வதில் ஈடுபடப் போவதில்லை. எது உண்மையில் நடக்கிறது என்பதைப் பார்ப்பதிலும் பார்த்ததை மாற்ற முடியும் என்பதிலும் மட்டுமே நாம் அக்கறை கொள்ளப்போகிறோம்.

ஒருவருடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் அது எப்படி முரண்பாடுடையதாகவும் எவ்வளவு குழப்பத்தில் இருக்கிறது என்பதையும் ஒருவர் வெகு தெளிவாகக் காணலாம். அவர் இப்போது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கையைப் பார்த்தால் அந்த வாழ்க்கை முற்றிலும் பொருளற்றது என்பதைக் காணலாம். ஒருவர் ஓர் அர்த்தத்தைக் கற்பிக்கலாம்; அறிவாளிகள் ஓர் அர்த்தத்தைக் கற்பிக்கின்றனர், மக்களும் அந்த அர்த்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர் - அது மிகவும் சாதாரணமான தத்துவமாக இருக்கலாம். ஆனால் அது ஒன்றுமில்லாத திலிருந்து உண்டாக்கப்பட்டது. அப்படியிருக்க எந்த முக்கியத்துவத்தையும் கற்பிக்காமலும் அல்லது அதிலிருந்து தப்பிக்காமலும் அல்லது கொள்கையிலும் சித்தாந்தங்களிலும் ஈடுபடாமலும் 'உள்ளது' எதுவோ அதில் ஒருவர் சிரத்தை மேற்கொண்டால், அவர் மிகுந்த அளவு விழிப்புணர்வோடு இருந்தால், பிறகு அவர் மனம் 'உள்ளது' எதுவோ அதை எதிர்கொள்ளும் ஆற்றலுடைய வராக இருக்க முடியும்.

கொள்கைகளும் நம்பிக்கைகளும் ஒருவரின் வாழ்க்கையை மாற்றவில்லை. மனிதன் பல்லாயிரம் வருடங்களாக அவற்றைக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளான், அவன் மாறவில்லை; அநேகமாக அவன் மேலோட்டமாக மெருகேற்றப்பட்டவனாக இருக்கலாம்.

அநாகரிகம் சிறிது குறைந்தவனாக இருக்கலாம், ஆனால் அவன் இன்னும் முரட்டுத்தனமாக, மூர்க்கத்தனமாக, சலனபுத்தியுள்ளவனாக, தீவிரத்தன்மையைத் தக்க வைக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவனாக இருக்கிறான். பிறந்ததிலிருந்து இறக்கும் வரையிலும் நாம் பெருந்துயரம் கொண்ட வாழ்க்கை வாழ்கிறோம். அது ஓர் உண்மை. இந்த உண்மை பற்றிய உத்தேசமான கணிப்புகளைக் கொண்ட ஏராளமான கொள்கை விளக்கங்கள் உள்ளதைத் தொடரது. உள்ளது என்பதை எது பாதிக்குமென்றால் ஆற்றல், சக்தி, தீவிரம், ஆழ்ந்த உணர்வு ஆகியவையே, இவற்றுடன் ஒருவர் உள்ளதைக் காணவேண்டும். ஒருவரின் மனம் சில மாயத் தோற்றங்களின் பின், உத்தேச கணிப்புகள் கொண்ட சில சித்தாந்தங்களின் பின் ஒடினால் அவருக்குத் தீவிரமும் ஆழ்ந்த உணர்வும் இருக்க முடியாது.

நாம் மிகவும் சிக்கலான விஷயம் ஒன்றை ஆராயப் போகிறோம்; அதற்கு உங்கள் முழுச் சக்தியும், முழுக் கவனமும் தேவைப்படும் - நீங்கள் தீவிரமாக இருந்தால் இந்தக் கூட்டத்தில் இருக்கும்போது மட்டும் அல்லாமல் உங்கள் வாழ்க்கை முழுவதும் தேவைப்படும். நாம் எதில் சிரத்தை கொள்கிறோமென்றால் 'என்ன இருக்கிறது' என்பதில்; துயரம், போராட்டம், முரண்பாடு, வன்முறை, இன்னொருவரை நம்பி சார்ந்திருத்தல் என இவற்றை மாற்ற மளிகைக் கடைக்காரன், மருத்துவர், அல்லது தபால்காரன் என இவர்களைச் சார்ந்திருத்தல் அல்ல, - ஆனால் உடல் ரீதியாகவும் உள்ளத்து ரீதியாகவும் நம் உறவு முறையில் ஒருவருக்கொருவர் கொண்டுள்ள சார்ந்திருத்தலை; இன்னொருவர் மீது சார்ந்திருத்தல் தவறாமல் பயத்தைத் தோற்றுவிக்கும்.

உணர்வு ரீதியாக, மனோரீதியாக, அல்லது ஆன்மிக ரீதியாக என்னைத் தாங்கி நிறுத்திக் கொள்ள ஆதாரமாக

நான் உங்களை நம்பி சார்ந்திருக்கும் வரை, நான் உங்களுடைய அடிமையாக இருக்கிறேன், ஆகையால் அங்கு பயம் இருக்கிறது. இது ஓர் உண்மை. பெரும்பாலான மனிதர்கள் மற்றவரை நம்பி சார்ந்திருக்கின்றனர், இந்தச் சார்பில் தன்னைப் பற்றிய இரக்கம் இருக்கிறது, இது ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன் மூலமாக வருகிறது. ஆக மனோ ரீதியாக மற்றவரை சார்ந்திருக்கும் நிலை எங்கு இருக்கிறதோ - உங்கள் மனைவி மீது அல்லது கணவன் மீது - அங்கு பயமும் இன்பமும் கட்டாயம் இருப்பதோடில்லாமல் அவற்றி னுடைய வேதனையும் இருக்கிறது. பேசுபவர் கூறுவதை வெறுமனே கேட்காமல், இதை உங்களுக்குள்ளேயே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என நம்புகிறேன்.

உங்களுக்கே தெரியும், கேட்பதில் இருவகை உண்டு. மேலோட்டமாகக் கேட்பது, கருத்துக்களின் தொடரை ஒப்புக் கொண்டோ அல்லது மறுத்தோ கேட்பது, அல்லது இன்னொருவரைக் கேட்பதும் இருக்கிறது. இந்த வகைக் கேட்பதில் சொற்களைக் காதால் கேட்பது, சொற்களின் அர்த்தத்தைத் தொடர்ந்து கொள்வதோடில்லாமல் உங்களுக்குள்ளே நிஜமாகவே என்ன நிகழ்கிறதென்பதையும் கூட கவனிக்க வேண்டும். நீங்கள் இந்த வகையில் கேட்டால், பிறகு பேசுபவர் கூறுவதற்கும் நீங்கள் உங்களுக்குள்ளேயே கேட்பதற்கும் தொடர்பு இருக்கிறது; பிறகு பேசுபவர் கூறுவதை நீங்கள் வெறுமனே கேட்பதில்லை - இது பொருத்தமில்லாதது - ஆனால் உங்கள் மொத்த உள்ளக்கிடக்கையும் கேட்பதாகும்.

அந்த வகையில் தீவிரத்துடன் ஒரே நேரத்தில் ஒரே நிலையில் நீங்கள் கேட்டால், பிறகு நாமிருவரும் என்ன நிஜமாகவே நடக்கிறதோ அதைப் பகிர்ந்து கொள்கிறோம். அதில் பங்கு கொள்கிறோம். பிறகு நீங்கள் தீவிர உணர்வு உடையவர், அந்தத் தீவிர உணர்வு என்ன

இருக்கிறதோ, அதில் மாற்றம் கொண்டுவரும். ஆனால் நீங்கள் முழு மனத்துடன், முழு இதயத்துடன் இவ்வகையில் கேட்காவிட்டால் பிறகு இவ்வகைக் கூட்டம் முற்றிலும் அர்த்தமற்றதாகி விடுகிறது.

‘என்ன இருக்கிறது’ என்பதை, உள்ளதை, ஒருவர் வாழும் பயங்கரமான வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்வதனால், அவர் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்கிறார் என்பதைக் காண்கிறார் – ஒருவருக்கு மனைவி மக்கள் இருந்தாலும் அவருக்குள்ளே தன்னை – தனிமைப்படுத்திக் கொள்ளும் செயல்முறை இயங்கிக் கொண்டேயிருக்கும். மனைவி, காதலி அல்லது காதலன், ஒவ்வொருவரும் நிஜமாகவே தனிமையில் இருக்கின்றனர்; ஒன்றாக ஒரே வீட்டில் வசித்தலும் தனிமையில் தங்கள் பேராசைகளுடன், தங்கள் பயங்களுடன், தங்கள் துக்கத்துடன் வாழ்கிறார்கள். இம்மாதிரி வாழ்வது உறவு என்று அழைக்கப்படுகிறது. மேலும் இது ஒரு நிஜம். அவளைப்பற்றி நீங்கள் ஒரு கற்பனைத் தோற்றம் கொண்டுள்ளீர்கள், உங்களைப் பற்றி அவளும் ஒரு கற்பனைத் தோற்றம் கொண்டுள்ளாள், நீங்கள் உங்களைப் பற்றியே ஒரு கற்பனைத் தோற்றம் கொண்டுள்ளீர்கள்.

உறவு இந்தக் கற்பனைத் தோற்றங்களுக்கிடையே தான் உள்ளது, இந்த உறவு நிஜமான உறவு அல்ல. ஆக முதலில் ஒருவர், எப்படி இந்தக் கற்பனைத் தோற்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன, எப்படி வந்துள்ளன, அவை ஏன் இருக்க வேண்டும், அப்படிப்பட்ட கற்பனைத் தோற்றங்கள் இல்லாமல் வாழ்வது என்றால் என்னவென்று கண்டுபிடிக்க வேண்டும். எந்த ஒரு கற்பனைத் தோற்றமும் இல்லாத, ஆத்திரமில்லாத வாழ்க்கை சாத்தியமா, கற்பனைத் தோற்றம் இல்லாத வாழ்க்கை என்னவாக இருக்கும் என்பவை பற்றி நீங்கள்

எப்போதாவது கருதிப்பார்த்திருக்கிறீர்களா என்று எனக்குத் தெரியாது. நாம் இதைக் கண்டுபிடிக்கப் போகிறோம்.

எல்லா நேரத்திலும் நாம் பல அனுபவங்களைப் பெறுகிறோம். நாம் அவை பற்றித் தெரிந்திருக்கிறோம் அல்லது தெரியாமலேயும் இருக்கிறோம். ஒவ்வோர் அனுபவமும் சுவடு ஒன்றை விட்டுச் செல்லும்; இந்தச் சுவடுகள் ஒவ்வொரு நாளும் கட்டப்பட்டு அவை கற்பனைத் தோற்றமாக அதாவது படிமமாக ஆகி விடுகின்றன. யாரோ ஒருவர் உங்களை அவமதிக்கிறார், அந்தச் சமயத்தில் அவரைப்பற்றி நீங்கள் ஒரு படிமம் உண்டு பண்ணி விட்டீர்கள்; அல்லது யாரோ ஒருவர் உங்களைப் புகழ்கிறார், மறுபடியும் ஒரு படிமம் உண்டாக்கப்படுகிறது. ஆக நிச்சயமாக ஒவ்வொரு மறுசெயலும் ஒரு படிமத்தை உருவாக்குகிறது. படிமத்தை உண்டாக்கியபின் அதற்கு முடிவு கட்டுவது சாத்தியமா?

ஒரு படிமத்திற்கு முடிவு கட்ட வேண்டுமானால் அது எப்படி வந்து நிலைக்கிறதென்று நாம் முதலில் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்; எந்தச் சவாலுக்கும் நாம் சரியான அளவு மறுமொழி அளிக்காவிட்டால் அது கட்டாயம் ஒரு படிமத்தை விட்டுச் செல்லும் என்பதை நாம் காண்கிறோம். நீங்கள் என்னை முட்டாள் என்றழைத்தால், உடனே நீங்கள் என்னுடைய பகைவன் ஆகிவிடுகிறீர்கள் அல்லது உங்களை எனக்குப் பிடிக்க வில்லை. நீங்கள் என்னை முட்டாள் என்றழைக்கும் போது அந்தச் சமயத்தில் நான் மிகுந்த விழிப்புணர்வுடன் இருக்க வேண்டும், தெரிவு ஏதும் செய்யாமல், கண்டனம் ஏதும் செய்யாமல் இருக்க வேண்டும், நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்களோ அதைச் சரியாக கவனமாகக் கேட்க

வேண்டும். உங்களுடைய கூற்றுக்கு உணர்ச்சிமயமான மறுமொழி இல்லையென்றால், பிறகு படிமம் உருவாக்கப்படாததை நீங்கள் காணலாம்.

ஒருவர் எதிர் வினையை உணர்ந்திருக்க வேண்டும், எதிர் வினை வேருன்றிவிட காலம் அனுமதிக்கப் படலாகாது, ஏனெனில் அந்த எதிர்வினை வேருன்றத் தொடங்கிய அத்தருணமே படிமம் உருவாக்கப்படுகிறது. இப்போது, இதை நீங்கள் செய்ய முடியுமா? இதைச் செய்வதற்கு உங்களுக்கு கவனம் தேவை - வாழ்க்கை வழியில் கனவிலே நடப்பதல்ல - சவாலை எதிர் கொள்ளும் அக்கணத்தில் கவனத்துடன், உங்கள் முழுமையான இருத்தலுடனும், உங்கள் இதயத்துடனும் மனத்துடனும் கவனமாகக் கேட்க வேண்டும், அதனால் என்ன கூறப்படுகிறதோ அதை நீங்கள் தெளிவாகக் காண்கிறீர்கள் - இகழ்ச்சி அல்லது புகழ்ச்சி அல்லது உங்களைப்பற்றிய ஓர் அபிப்பிராயம் என எதுவாக இருந்தாலும் சரி. பிறகு அங்கு ஒரு படிமம் கூட இல்லை என்பதை நீங்கள் காணலாம்.

படிமம் என்றால் எப்போதும் கடந்த காலத்தில் ஏற்பட்டது என்றாகும். அது இன்பமளிக்கும் படிமம் என்றால் நாம் அதை விடாமல் பிடித்துக் கொள்கிறோம். வேதனை அளிப்பதாக இருந்தால் அதை அறவே தள்ளிவிட விரும்புகிறோம். ஆக ஆசை வந்து நிலைக்கிறது; ஒன்றை நாம் பிடித்துக் கொள்ள விரும்புகிறோம், மற்றதை நாம் நீக்கிவிட விரும்புகிறோம்; ஆசை மனப்போராட்டத்தைக் கொண்டு வருகிறது. இவற்றை எல்லாம் தெரிவு ஏதுமின்றி கவனம் அளித்து நீங்கள் விழிப்போடு உணர்ந்தால் பிறகு நீங்கள் எந்தவொரு மனோதத்துவ நிபுணர் அல்லது எந்தவொரு பாதிரியார் அல்லது எந்தவொரு மருத்துவர் சொல்வதற்கேற்ப வாழ்வதில்லை என்பதை நீங்களே கண்டுகொள்ளலாம்.

உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க நீங்கள் இவற்றிலிருந்து முழுவதுமாக விடுபட்டு இருக்க வேண்டும், தனித்து நிற்க வேண்டும். தனித்து நிற்பதென்றால் சமுதாயத் திற்குப் புறங்காட்ட வேண்டும்.

நீங்கள் உங்களையே கவனமுடன் பார்த்தால் உங்கள் மூளையின் ஒரு பகுதி - பல ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாகப் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்ற மூளையின் ஒரு பகுதி - கடந்த காலமாக இருக்கிறதெனக் காணலாம் - கடந்தகாலமென்பது அனுபவம், நினைவு. கடந்த காலத்தில் பாதுகாப்பு இருக்கிறது. உங்களுக்குள்ளேயே இவற்றையெல்லாம் கவனமாக பார்க்கிறீர்கள் என எண்ணுகிறேன். கடந்தகாலம் எப்போதும் மறுமொழி அளிக்கிறது; நீங்கள் ஒரு சவாலை எதிர் கொள்ளும்போது கடந்த காலத்தின் மறுமொழித் தாமதப்படுத்துவது, அதனால் சவாலுக்கும் அந்த மறுமொழிக்கும் இடையே ஓர் இடைவேளை இருப்பது படிமத்துக்கு ஒரு முடிவு கொண்டு வருகிறது.

இது நிகழவில்லையென்றால், நாம் எப்போதும் கடந்த காலத்திலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருப்போம். நாமே அந்தக் கடந்தகாலம், கடந்த காலத்தில் விடுதலை இல்லை. ஆக இதுதான் நம் வாழ்க்கையாக இருக்கிறது. ஓயாத போராட்டம், கடந்த காலம், நிகழ்காலத்தில் சிறிதே மாற்றமடைந்து எதிர்காலத்தினுள் நகர்கிறது - சிறிதே மாற்றமடைந்திருந்தாலும் இது இன்னும் கடந்த காலத்தின் நடமாட்டமாகத் தான் இருக்கிறது. இந்த நடமாட்டம் இருக்கும் வரையிலும் மனிதன் சுதந்திரமாக இருக்க முடியாது, அவன் எப்போதும் போராட்டத்தில், துயரத்தில், குழப்பத்தில், துன்பத்தில் இருக்கத்தான் வேண்டும். கடந்த காலத்தின் மறுமொழியை தாமதப்படுத்தி அங்கே உடனே படிமம் உருவாக்கப்படாமல் இருக்க முடியுமா?

வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறதோ அதை அப்படியே நாம் பார்க்க வேண்டும், முடிவில்லாத குழப்பத்தையும் துன்பத்தையும் அதனின்றி தப்பித்து சில சமயம் - சார்ந்த மூட நம்பிக்கையில் மூழ்கிவிடுதல் அல்லது நாட்டுப்பற்று காரியங்களில் ஈடுபடுதல் அல்லது பலவகையான பொழுது போக்குகளில் தப்பித்துக் கொள்ளுதல் போன்றவற்றையும் பார்க்க வேண்டும். எப்படி ஒருவர் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் தப்பிச் செல்கிறார் என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும் - ஏனெனில் உணர்ச்சி மேலீடு ஓர் அசாதாரண பாதுகாப்பு உணர்வைத் தருகிறது.

நம்புகிறவன் ஒரு மனநோயாளி; உருவ ஆராதனை செய்பவன் மன நோயாளி. இவை எல்லாம் ஒருவனுக்கு உயர்ந்த பாதுகாப்பு தருகிறது. அது ஒருவனில் அடிப்படைப் புரட்சியைக் கொண்டு வராது. இந்த மாற்றத்தைக் கொண்டு வரவேண்டுமானால் நீங்கள் இது பிடிக்கும் பிடிக்காது என்றில்லாதபடி, விருப்பத்தையோ அல்லது களிப்பையோ அல்லது பயத்தையோ திரிபு இல்லாத வகையில் நீங்கள் பார்க்க வேண்டும் - நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்கள் என்பதை உள்ளபடியே கவனியுங்கள். நீங்கள் பார்ப்பதற்குப் பெயரிட வேண்டாம், வெறுமனே பாருங்கள். அப்பொழுது உங்களுக்குப் பெருக்கெடுத்து வரும் உணர்ச்சி, சக்தி, பார்ப்பதற்கு உண்டாகும். அந்தப் பார்வையில் ஓர் வலிமை மிக்க மாற்றம் வரும்.

அன்பு என்றால் என்ன? நாம் அதைப் பற்றி நிறையவே பேசுகிறோம் - கடவுளிடம் அன்பு, மனித நேயம், தேச பக்தி, குடும்பப் பாசம் - இருந்தாலும் விசித்திரமாக அன்புடன் கூடவே வெறுப்பும் இருக்கிறது. நீங்கள் உங்கள் கடவுளை நேசிக்கிறீர்கள். ஆனால் மற்றொருவரின் கடவுளை வெறுக்கிறீர்கள்,

உங்கள் நாட்டையும், குடும்பத்தையும் நேசிக்கிறீர்கள். ஆனால் மற்றொரு நாட்டையும் குடும்பத்தையும் எதிரியாக எண்ணுகிறீர்கள். உலகம் முழுவதும் அன்பு, பாலுணர்வுடன் மேன்மேலும் சம்பந்தப்படுத்தப்படுகிறது. இதை நாம் கண்டனம் செய்யவில்லை, மதிப்பீடு செய்யவில்லை. சீர்தூக்கிப் பார்க்கவில்லை; என்ன மெய்யாகவே நடக்கிறதோ அதை அப்படியே பார்க்கிறோம், மேலும் எப்படி பார்ப்பது என்று நீங்கள் தெரிந்து கொண்டால் அது உங்களுக்கு அளவு கடந்த சக்தியை அளிக்கும்.

அன்பு என்றால் என்ன, கருணை என்றால் என்ன? 'கருணை' என்ற சொல் எல்லோரிடமும் கொள்ளும் கட்டுக்கடங்கா நேய உணர்வு, எல்லாப் பொருள் களிதமும் கொள்ளும் அக்கறை என்பதைக் குறிக்கும் - நீங்கள் கொண்டு புசிக்கும் மிருகங்களிடமும் கூட. முதலில் நடப்பில் என்ன இருக்கிறது என்பதை நாம் காண்போம் - எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதையல்ல - அன்றாட வாழ்க்கையில் என்ன நிஜமாக இருக்கிற தென்பதைக் காண்பது. அன்பு செலுத்துவது என்ன வென்று நமக்குத் தெரியுமா அல்லது நமக்கு இன்பமும் ஆசையும் மட்டுமே தெரியுமா?

இன்பத்தையும் ஆசையையும் அன்பு என்ற பெயரால் அழைக்கிறோம் - சந்தேகமில்லாமல் இன்பத்துடனும் ஆசையுடனும் கூடவே மென்மையும் அக்கறையும், பிரியமும் இவை போல பலவும் இணைந்து செல்கிறது. ஆகவே அன்பு என்றால் இன்பமா, ஆசையா? நம்மில் பலருக்குக் கண்கூடாகத் தெரிந்தவகையில் இதுவாகத் தான் இருக்கிறது. ஒருவர் தன் மனைவியைச் சார்ந்து இருக்கிறார், அவர் தன் மனைவியை நேசிக்கிறார், இருந்தும் அவள் வேறு யாரையாவது பார்த்தால் அவர் கோபப்படுகிறார், ஏமாற்றமடைகிறார், துன்பப்படுகிறார்

- கடைசியாக விவாகரத்து மன்றம் இருக்கிறது. நீங்கள் இதைத்தான் அன்பு என்று அழைக்கிறீர்கள்! உங்கள் மனைவி இறந்து விட்டால் இன்னொரு பெண்ணை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள்; சார்ந்திருப்பது என்பது அவ்வளவு முக்கியமாக இருக்கிறது.

ஒருவர் இன்னொருவரை ஏன் சார்ந்து இருக்க வேண்டும் என்று எவரும் கேட்பதில்லை. (உள்ளத்தளவில் சார்ந்திருத்தலைப் பற்றி நான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்). இதனைக் கூர்ந்து கவனித்தால் நீங்கள் எந்த அளவுக்கு தனித்து இருக்கிறீர்கள் என்றும் எந்த அளவு ஏமாற்றமும் வருத்தமும் கொண்டுள்ளீர்கள் என்றும் காணலாம். இந்தத் தனியான நிலை பற்றி, தனிப்படுத்தப்பட்ட நிலை பற்றி என்ன செய்வதென்று உங்களுக்குத் தெரியாது, இந்நிலை ஒருவிதத் தற்கொலைக்கு ஒப்பாகும். ஆகவே என்ன செய்வதென்று தெரியாத நிலையில் நீங்கள் சார்ந்திருக்கிறீர்கள். இந்த சார்பு உங்களுக்குப் பெரும் ஆறுதலையும் துணையையும் அளிக்கிறது. ஆனால் அந்தத் துணையின் நிலை சிறிது மாறினால் நீங்கள் பொறாமையும் பெரும் கோபமும் அடைகிறீர்கள்.

நீங்கள் உங்கள் குழந்தைகளிடம் அன்பு செலுத்தினால் அவர்களைப் போருக்கு அனுப்புவீர்களா? இப்போது நடைமுறையில் இருக்கும் ஒருவிதமான கல்வியை அவர்களுக்கு அளிப்பீர்களா, அதாவது தொழிற்கல்வி மாத்திரமே கற்பிப்பது, ஒருவேலையில் அமர உதவுவது, சில தேர்வுகளில் தேர்வு பெற உதவுவது, ஆகியவற்றைச் செய்துவிட்டு இந்த அற்புதமான வாழ்க்கையின் மற்ற பகுதிகளை முற்றிலுமாகப் புறக்கணிக்கச் செய்வீர்களா? வெகு ஜாக்கிரதையாக ஐந்து வயது வரை அவர்களைக் கவனித்துப் பேணுகிறீர்கள். பிறகு அவர்களை ஒநாய்களுக்கு இரையாக்குகிறீர்கள். இதைத்தான் அன்பு-

என்றழைக்கிறீர்கள். வன்முறை, வெறுப்பு, பகையுணர்வு இருக்குமிடத்தில் அன்பு இருக்குமா?

ஆகவே நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

இந்த வன்முறை, வெறுப்பு எனும் வட்டத்திற்குள் தான் உங்களுடைய அறவுணர்வும், ஒழுக்கமுறையும் இருக்கிறது; இதை நீங்கள் மறுதலித்தால்தான் பிறகு அறவுணர்வுள்ளவராவீர்கள். அப்படியென்றால் அன்பு என்பதில் உள்ள எல்லா உள்ளடக்கங்களையும் காண்பதாகும்; பிறகு நீங்கள் இணையற்றவராக நிற்கிறீர்கள், மற்றும் நீங்கள் அதைச் செலுத்தக் கூடியவராக இருக்கிறீர்கள். இதை நீங்கள் ஏன் கவனமாகக் கேட்கிறீர்கள்; ஏன் என்றால் இதுவே உண்மை. இதன்படி நீங்கள் வாழாவிட்டால் உண்மை நஞ்சாக மாறுகிறது; உண்மையாகக் கேட்டு விட்டு அதனைப் புறக்கணித்தால், வாழ்க்கையில் மற்றொரு முரண்பாட்டைக் கொண்டு வரும், அதனால் துன்பம் இன்னும் மிகுதியாகிறது. ஆகையால் உள்ளத் தளவிலும் இதயத்தளவிலும் முழுமையாகக் கேளுங்கள், அல்லது கேட்காதீர்கள். ஆனால் நீங்கள் இங்கே வந்து விட்டதால் உன்னிப்பாகக் கேட்கிறீர்கள் என நம்புகிறேன்.

அன்பு ஏதாவது ஒன்றின் எதிர்மறையானதல்ல. இது வெறுப்பு அல்லது வன்முறைக்கு எதிரிடையானதல்ல. நீங்கள் யாரையும் சார்ந்திருக்கவில்லையாயினும், ஒரு சீரிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும்கூட - சமூக சேவை செய்யலாம், சாலையில் இங்கும் அங்கும் சென்று போராட்டம் நடத்தலாம் - உங்களிடத்தில் அன்பு இல்லையென்றால் உங்கள் வாழ்க்கைக்கு எவ்வித மதிப்பும் இல்லை. அன்பு செலுத்தினால், பிறகு நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். அன்பு செலுத்து பவரிடம் தவறு என்பது இல்லை - அல்லது ஒருவேளை

தவறு என்று ஒன்றிருக்குமாயின் அவர் அதனை உடனே திருத்திக் கொள்கிறார். அன்பு செலுத்தும் மனிதனிடம் பொறாமையில்லை, குற்றவுணர்வு இல்லை; அவனுக்கு மன்னிப்பு வேண்டியதில்லை, ஏனெனில் எந்த ஒரு விஷயத்திற்கும் மன்னிக்க வேண்டிய கட்டம் ஒரு போதும் ஏற்படுவதில்லை. இவற்றிற்கெல்லாம் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி, மிகுந்த அக்கறை, கவனம் போன்றவை அவசியம் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் நீங்கள் நவீன சமுதாயம் என்னும் பொறியில் சிக்கியுள்ளீர்கள்; அந்தப் பொறியை நீங்கள்தான் தோற்றுவித்தீர்கள். இதையாவது சுட்டிக் காட்டினால், அதைப் புறக்கணிப்பீர்கள். ஆகவே போர்களும், வெறுப்புணர்வும் தொடர்கின்றன.

இறப்பைப் பற்றி நீங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள் என்று தெரியவில்லை. கோட்பாடாக இல்லாமல், மெய்யாகவே அது உங்களுக்கு எதைக் குறிக்கிறது - விபத்து, நோய், மூப்பு காரணமாக நிச்சயமாக வரப்போகும் ஒரு விஷயமாக அல்ல. அது எல்லோருக்கும் ஏற்படுகிறது. மூப்பு, அதனூடே உள்ள உரிமைகள், இளமையாக இருக்க முயற்சிக்கும் பாவனை, எல்லாக் கோட்பாடுகளும், எல்லா நம்பிக்கைகளும் நீங்கள் அவநம்பிக்கையில் இருக்கிறீர்கள் என்பதைக் குறிக்கிறது. அவ நம்பிக்கையில் இருந்து கொண்டு உங்களுக்கு நம்பிக்கை அளிக்கக் கூடியது ஏதாவது உண்டா என எதிர்பார்க்கிறீர்கள். அது ஏன் இருக்கிறது என்று நீங்கள் எப்போதாவது உங்களுடைய அவநம்பிக்கை நிலையை ஆராய்ந்திருக்கிறீர்களா? அது இருக்கிறது, ஏனெனில் நீங்கள் உங்களை யாருடனாவது ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள்கிறீர்கள், மன நிறைவு பெற விரும்புகிறீர்கள், ஏதாவதாக ஆக வேண்டும், இப்படி இருக்க வேண்டும், சாதிக்க வேண்டும் என விரும்புகிறீர்கள்.

வாழ்க்கையில் உள்ள விந்தையான விஷயங்களில் ஒன்று என்னவென்றால் 'நாம் இப்படியாக இருத்தல்' என்ற வினைச் சொல்லில் பழக்கக் கட்டுப்பாடு செய்யப் பட்டிருக்கிறோம். ஏனெனில் அதில்தான் கடந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்பன இருக்கின்றன. சமயம் சார்ந்த எல்லா மனக்கட்டுக் கோப்பும் 'இப்படியாக இருத்தல்' என்ற வினைச் சொல்லின் அடிப்படையில் இருக்கிறது; அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டது தான் எல்லா சுவர்க்கமும் நரகமும், எல்லா நம்பிக்கைகளும், எல்லா இரட்சகர்களும், எல்லா வரம்புக்கு மீறிய செயல்களும். ஒரு மனிதன் அந்த வினைச் சொல் இல்லாமல் வாழ முடியுமா - அதன் பொருளாவது, கடந்த காலம், எதிர்காலம் இன்றி வாழ்தல் முடியுமா? நிகழ் காலத்தில் வாழ்வது என்ற பொருளில் அல்ல - ஏனெனில் நிகழ் காலத்தில் வாழ்வது என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியாது. நிகழ்காலத்தில் முழுமையாக வாழ்வதற்கு நீங்கள் கடந்த காலத்தின் இயல்பையும் அமைப்பையும் முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் - ஏனெனில் அது நீங்கள்தான். உங்களை நீங்கள் முழுமையாக அதாவது மறைந்துள்ள பகுதி எதுவுமின்றி அறிந்திருக்க வேண்டும். கடந்த காலம் என்பது நீங்களே தான், இப்படி ஒன்றாக ஆதல், இப்படி சாதித்தல், இப்படி நினைவில் வைத்தல் 'இப்படியாக இருத்தல்' என்ற வினைச் சொல் ஆகியவற்றால் "தான்" என்பது செழித்து வளருகிறது. அந்த வினைச் சொல்லின் ஆதிக்கமில்லாமல் மனத்தளவிலே உள்முகமாக 'வாழ்வது' என்பதன் பொருளைக் கண்டுபிடியுங்கள்.

இறப்பு என்பதன் பொருள் என்ன? நாமெல்லாம் இறப்பைக் கண்டு ஏன் இவ்வளவு பயப்படுகிறோம்? ஆசியா நாட்டின் மக்கள் எல்லோரும் மறு பிறவியில் நம்பிக்கை வைக்கிறார்கள்; அதில் பெரும் எதிர்பார்ப்பு

இருக்கிறது - ஏன் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை - மக்கள் அதைப்பற்றிப் பேசியும் எழுதியும் வருகிறார்கள். எது மறுபிறவி எடுக்கப் போகிறது, அது என்ன? - எல்லா கடந்த காலமும், உங்களுடைய எல்லாத் துயரமும், உங்களுடைய எல்லாக் குழப்பமும், இப்போது என்ன வாக இருக்கிறீர்களோ அவை எல்லாம்? 'நீங்கள்' (இங்கு ஆத்மா என்ற சொல்லை உபயோகிக்கிறீர்கள்) என்ற ஒன்று நிரந்தரமானது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். வாழ்க்கையில் நிரந்தரமானது என்று ஏதாவது இருக்கிறதா? நீங்கள் இறப்பைக் கண்டு அஞ்சுவதால் ஏதாவது ஒன்றை நிரந்தரமானதாக வைத்துக் கொண்டு இறப்பைத் தங்களிடமிருந்து வெகு தூரத்தில் வைக்க விரும்புகிறீர்கள், அதை ஆராய விரும்புவதில்லை, ஏனெனில் அதைப்பற்றி பீதி அடைந்துள்ளீர்கள். பிறகு உங்களிடம் 'காலம்' இருக்கிறது - 'இப்போது என்ன இருக்கிறது' என்பதற்கும் 'நிச்சயமாக என்ன நிகழப் போகிறது' என்பதற்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி.

உயிர்த்தெழுதல் மனித வடிவில் மறுபிறவி போன்ற சில நம்பிக்கைகளுடன் நீங்கள் உங்கள் வாழ்வை நாளை என்ற கற்பனையில் இருத்துகிறீர்கள். இப்போது வாழ்வதைப் போல தொடர்கிறீர்கள் அல்லது ஒவ்வொரு நாளும் இறக்கிறீர்கள்; 'தான்' என்பதற்கும், உங்கள் துன்பத்திற்கும், உங்கள் மனக்கவலைக்கும் இறந்து விடுகிறீர்கள்; உங்கள் மனம் உற்சாகமாகவும் இளமையாகவும் மாசற்றதாகவும் இருக்க அந்த சுமைகளை களைந்தெறிகிறீர்கள். களங்கமற்றத் தன்மை என்பதன் பொருள் 'புண்படுத்தப்படமாட்டாத நிலை'. இந்த நிலை என்பது தன்னைச் சுற்றித் தடைகளை எழுப்பி இருக்கிற தென்பதல்ல - அதற்கு மாறாக அந்த மனமானது எவற்றில் சச்சரவு, இன்பம், வேதனை உள்ளதோ அவற்றை விட்டு இறக்கிறது. அப்பொழுது தான் மனம்

களங்கமற்றதாக இருக்கும்; அதன் பொருள் அது அன்பு செலுத்த முடியும் என்பது. நினைவைக் கொண்டு நீங்கள் அன்பு செலுத்த முடியாது, அன்பென்பது நினைவைச் சார்ந்ததல்ல, காலப்பகுதியைச் சார்ந்ததல்ல.

ஆகையால் அன்பு, இறப்பு, வாழ்தல் என இம்மூன்றும் வெவ்வேறானவை அல்ல, ஆனால் அது ஓர் ஒட்டு மொத்தமான முழுமை, அப்படியிருப்பதில்தான் பித்தற்ற நிலை இருக்கிறது. எப்பொழுது வெறுப்பு, கோபம், பொறாமை இருக்கிறதோ, எப்பொழுது சார்ந்திருத்தல் இருப்பதனால் பயம் உண்டாகிறதோ அப்பொழுது பித்தற்ற நிலை சாத்தியமில்லை. எங்கு நிலைகுலையா மனம் இருக்கிறதோ அங்கு வாழ்க்கை புனிதமாக மாறுகிறது. அங்கு பெரு மகிழ்ச்சி இருக்கிறது. நீங்கள் எது வேண்டுமோ அதைச் செய்ய லாம்; பிறகு நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்களோ அது நேர்மையானதாகும், உண்மையாகும். நமக்கு இதைல்லாம் தெரியாது - நம்முடைய துயரம் மட்டுமே தெரியும் - தெரியவில்லையாதலால் நாம் தப்பிக்க முயலுகிறோம்.

நாம் மட்டும் தப்பிக்காமல் ஆனால் உண்மையில் கவனித்து, 'என்ன இருக்கிறது' என்பதிலிருந்து பிறழாமல், ஓர் இம்மியும் அசையாமல் இன்னதென்று பெயரிடாமல், கண்டனம் செய்யாமல் அல்லது சீர்தூக்கிப் பார்க்காமல் - அதனைக் கவனிக்கலாம். ஒன்றைக் கவனமாகப் பார்க்க வேண்டுமானால் உங்களுக்கு அக்கறை வேண்டும் - அக்கறை என்றால் கருணை என்றாகும். வாழ்க்கையைச் சிறப்பாகவும், முழுமையாகவும் வாழ்ந்திருந்தால் தியானம் என்பதில் செல்ல இயலும் - அதைப்பற்றி நாம் நாளை பேசுவோம். அது போன்ற அடித்தளம் அமைக்கப்படாவிட்டால், தியானம் என்பது சுய வசியமாகும். இந்த அடித்தளம் அமைப்பதென்பது இந்த சிறப்புமிக்க வாழ்க்கையின்

இயல்பினை அறிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதாகும். எனவே போராட்டமில்லாத மனம் இருக்கிறது; கருணை, அழகு கொண்ட வாழ்க்கையை நடத்துகிறீர்கள். அதனால் ஒழுங்கு வருகிறது. ஒரு விரிவான திட்டமல்ல. ஆனால் ஒழுங்கினம் என்ன என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளும்போது வரும் ஒழுங்கு - அதுதான் உங்கள் வாழ்க்கை. ஒழுங்கினம் முரண்பாட்டில் இருக்கிறது, எதிர் மறைகளின் இடையே போராட்டம். உங்களில் இருக்கும் ஒழுங்கினத்தைப் புரிந்து கொள்ளும்போது அதிலிருந்து ஒழுங்கு வருகிறது - அந்த ஒழுங்கு செவ்வியது, இம்மியும் பிசகாதது, அதில் திரித்தல் இல்லை. இது ஆழ்ந்த தியான மனத்தை விழைகிறது, - அமைதியாகப் பார்க்கவல்ல மனத்தை.

கேள்வி கேட்பவர் : உங்களுடைய புத்தகங்களில் ஒன்றில் அற்புதங்கள் புரிவது சுலபமாகச் செய்யக் கூடிய பல விஷயங்களில் ஒன்று என்று கூறுகிறீர்கள். நீங்கள் குறிப்பிட்ட அற்புதங்களைப்பற்றி தயவு செய்து விளக்க மாகக் கூற முடியுமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : பேசுவதையும் சேர்த்து நீங்கள் எந்த புத்தகத்திலிருந்தும் எடுத்துக்கூற வேண்டாம் என்று நான் விரும்புகிறேன். (சிரிப்பு) நான் உண்மையாகவே கூறுகிறேன், மிகவும் தீவிரமாகவும் கூறுகிறேன். யாருடைய கூற்றையும் மேற்கோள் காட்ட வேண்டாம். மற்றவர்களின் கருத்துக்களின்படி வாழ்வது மிகவும் மோசமான பல விஷயங்களில் ஒன்றாகும். கருத்துக்கள் உண்மையல்ல. 'புத்தகங்களில் ஒன்றில் உலகில் அற்புதங்கள் புரிவது சுலபமாக செய்யக்கூடியவை எனக் கூறப் பட்டிருக்கிறது' - அவை அப்படித்தானே? நீங்கள் அங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள், நான் இங்கு உட்கார்ந்திருக்கிறேன், நாம் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் - இது ஓர் அற்புதம் இல்லையா? ஏனெனில்

நீங்கள் முயற்சியில்லாமல் கவனமாகக் கேட்டால், முற்றுமாக முழுமையாக வாழ்வதின் பொருள் என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியும்; நீங்கள் அப்படி வாழ்ந்தால், அதில் அற்புதம் இருக்கிறது, எல்லாவற்றையும்விட மிக அற்புதமானது.

கேள்வி கேட்பவர் : நான் இருபத்தேழு வருடங்கள் வெளியே இருந்தேன். மூன்று மாதங்களுக்கு முன்புதான் திரும்பினேன். இங்கு மிகுந்த அளவு பயம் பெருகி வருவதைக் காண்கிறேன். நானாகவே கவனித்ததிலும் மற்றும் என் தோழர்கள் கவனித்ததிலும் நான் நினைப்பது என்னவென்றால் 'மாபியா'வின் தலைமை மாற்றம் வரப்போவதென்றும் முழுக்கவும் சர்வாதிகார ஆட்சி வரப்போவதென்றும் தெரிகிறது. தனி மனிதர்களாக இப்படிப்பட்ட நிலைகளைச் சமாளிக்க வழிகளை நீங்கள் காட்ட முடியுமா? போராடுவது சிரமம் என்று உணருகிறேன், நாங்கள் போராட்டம் நடத்தி சிறைக்குச் செல்வோம் என்றும் கூட எனக்குத் தெரிகிறது. இந்த பயங்கரவாதிகளை எதிர்க்க ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் தாங்களாக இந்த தீய சக்திகளை எதிர்த்துப் போராட என்ன செய்வது? என்ன செய்ய முடியும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஐயா! இது கேள்வியைத் தவிர்ப்பதல்ல, ஆனால் நீங்கள் தனி மனிதராக அமைதியாக இருக்க முடியுமா? நீங்கள் எப்போதாயினும் தனி நபராக இருக்கிறீர்களா? உங்களுக்கு வங்கிக் கணக்கு இருக்கலாம், உங்களுக்கு தனி வீடு இருக்கலாம், தனிக் குடும்பம் இருக்கலாம், இதுபோல இன்னும் பலவும் இருக்கலாம், ஆனாலும் நீங்கள் தனி நபராக இருக்கிறீர்களா? தனிநபர் என்றால் தன்னுள் பிரிக்க முடியாதபடி இருப்பவர் என்று பொருள், பாகங்களாகப் பிரிக்கப் படாமல் இருப்பவர். ஆனால் நாம் பாகங்களாகச் சிதைந்து இருக்கிறோம். ஆகையால் நாம் தனி நபர்களாக

இல்லை. சமுதாயம் என்னவோ அதுதான் நாம். நாம்தான் இந்தச் சமுதாயத்தை உருவாக்கியுள்ளோம். ஆகவே மனத்தில் சிதைந்த மனிதன், தான் முழு நிலைமையை அடைவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய முடியும்? பிறகு முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு செயல் நிகழும். ஆனால் பகுதிகளாக நாம் செயல்படும் வரையிலும் உலகில் நாம் குழப்பங்களை மேலும் உண்டுபண்ணிக் கொண்டே இருப்போம். இந்த பதில் யாரையும் திருப்திப்படுத்தாது என்பது நிச்சயம்.

உங்களுக்கு ஒரு திறவுகோல் வேண்டும், அந்தத் திறவுகோல் உங்களுக்குள் இருக்கிறது. நீங்கள்தான் அதை உருவாக்க வேண்டும்.

கேள்வி கேட்பவர் : ஆனால் காலம் குறுகியது, எப்படி சரியாக இதைச் செய்வதென்று கண்டுபிடிக்க என்னால் ஏனோ முடியவில்லை.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : 'காலம் குறுகியது' - நீங்கள் உடனே மாற முடியுமா? படிப்படியாக அல்லது நாளைக்கு மாறலாம் என்றில்லை. அன்பு இருக்கும் 'முழுமையான' வாழ்க்கையை, இன்று காலை நாம் பேசிய எல்லா விஷயங்களையும் நீங்கள் உடனே உணர முடியுமா? அது ஒன்றுதான் நீங்கள் செய்யக்கூடியது என்று உரையாற்றுபவர் கூறுகிறார் - முழுவதுமாக, அடிப்படையாக, உடனே மாறுவது. இதைச் செய்ய வேண்டுமானால், நீங்கள் உங்கள் முழு உள்ளத்துடனும் மனத்துடனும் பார்க்க வேண்டும், தேசியம் அல்லது நம்பிக்கைகள் அல்லது வேறு எதிலாவது தப்பிக்காமல்; ஒரே மூச்சில் இவற்றையெல்லாம் ஒரு பக்கம் தள்ளி வைத்து விட்டு, முழுவதுமாக விழிப்புணர்வு உள்ளவராக ஆக வேண்டும். பிறகு அங்கு உடனே ஓர் அடிப்படை மாற்றம் இருக்கிறது, உடனே ஏற்பட்ட மாற்றத்திலிருந்து நீங்கள் முழுவதுமாக வேறு விதமாகச் செயல்புரிவீர்கள்.

கேள்வி கேட்பவர் : அன்புக்கு ஏதாவது நோக்கம் உண்டா? தன் வாழ்க்கையில் ஒருவர் ஒரே ஒருவரிடம் தான் அன்பு கொள்ள முடியுமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : கேள்வியைக் கவனித்தீர்களா? ஒருவரிடமும் அதே சமயம் பலரிடமும் நீங்கள் அன்பு கொள்ள முடியுமா? கேட்பதற்கு, என்ன விசித்திரமான கேள்வி? நீங்கள் அன்பு செலுத்தினால் ஒருவரிடமும் பலரிடமும் அன்பு கொள்வீர்கள். ஆனால் நாம் அன்பு கொள்வதில்லை. ஐயா, நறுமணம் உள்ள பூவை பலர் முகரலாம் - அல்லது ஒருவர் மட்டுமே முகரலாம் - ஆனால் பூ அதைப்பற்றி கவலைப்படுவதில்லை. அது அப்படியே இருக்கிறது. அன்பின் அழகே அதுதான், அது ஒருவருக்கும் அளிக்கும், பலருக்கும் அளிக்கும். கருணை இருக்கும்போது, பொறாமை, பேராசை, வெற்றி பெற வேண்டுமென்ற எண்ணம் இல்லாதிருக்கும்போது அது சாத்தியமாகும்; அப்படியென்றால் தனக்குள்ளேயும் தன்னைச் சுற்றியும் மனிதன் எழுப்பிக் கொண்டவை, அனைத்தையும் மறுதலித்தல் என்றாகும். எதிரானதை மறுப்பதன் (Negation) மூலம் நேரானது (Positive) வந்தமையும்.

சாண்டா மோனிகா, கலிஃபோர்னியா

7 மார்ச் 1970.

4

மதம் (Religion)

“யீறகு சமயம் என்பது ஒருவேளை சொற்களால் அமைக்க முடியாததாக இருக்கலாம்; அது எண்ணத்தைக் கொண்டு அளக்க முடியாதது...”

மதம் பற்றியும் தியானம் பற்றியும் நாம் இன்று மாலை பேசுவோம் என்று கூறினோம். அவை உண்மையில் முழுவதுமாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு சிக்கலான விஷயமாக அமைகிறது. இதற்கு பெருமளவு பொறுமையும் தயக்கமுடைய விசாரணையும் தேவைப்படுகிறது, எதையும் ஊகிக்கலாகாது; எதையும் ஏற்றுக்கொள்ளவோ அல்லது நம்பவோ கூடாது. மனிதன், வேதனை, இன்பம், துயரம் நிறைந்த தன் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு மேலாக நிலைத்த ஒன்றை எப்பொழுதும் நாடியிருக்கிறான், அவன் எப்போதும் நிரந்தரமான ஏதோ ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்க விரும்பியுள்ளான்; இந்தப் பெயரிட முடியாத ஒன்றுக்கான தேடுதலில் கோயில்களை, தேவாலயங்களை, மகுதிகளை அமைத்துள்ளான். அசாதாரணமான விஷயங்கள் மதம் என்ற பெயரால் நிகழ்ந்துள்ளன. மதத்தின் காரணமாகப் போர்கள் நிகழ்ந்துள்ளன; மக்கள் துன்புறுத்தப்பட்டுள்ளனர். எரிக்கப்பட்டுள்ளனர், அழிக்கப்பட்டுள்ளனர், ஏனெனில்

நம்பிக்கை உண்மையைவிட தலையாயதாகக் கருதப் பட்டது. சமயக்கோட்பாடு நேரிடை கண்டுணர்தலைவிட மிகத் தேவையானதொன்றாகவும் கருதப்பட்டது. நம்பிக்கையே இன்றியமையாதது என்றாகி விட்டால் அப்போது அனைத்தையும் அதற்காக நீங்கள் பலியிடத் தயாராகி விடுகிறீர்கள்; எதுவரை நம்பிக்கை நமக்கு ஆறுதலை, பாதுகாப்பை, நிரந்தரம் எனும் உணர்வை அளிக்கிறதோ அதுவரை அது உண்மையா அல்லது முறைதானா என்பது முக்கியமில்லை.

நீங்கள் எதையாவது தேடினால் அதனை அடைவது வெகுசலபம். ஆனால் ஒருவர் தேடத் தொடங்குவதற்கு முன் அவருக்கு ஓர் அடிப்படை இருந்தாக வேண்டும். எதைத் தேடுகிறார் என்று முன்பே தெரிந்திருக்க வேண்டும். தேடலில் பல செயல்முறைகள் சம்பந்தப் பட்டுள்ளன; நீங்கள் தெரிந்து கொள்வது உண்மையாக இருக்கும் என்ற ஆசையும் நம்பிக்கையும் இருப்ப தோடல்லாமல், தேடும் பின்னணியில் உள்ளோக்கம் காரணமாக இருக்கிறது. பயத்திலிருந்து தப்பிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தால், ஆறுதலும் பாது காப்பும் வேண்டுமென்ற விருப்பம் இருந்தால், பிறகு உங்களைத் திருப்தி செய்யும் வகையில் எதையாவது நிச்சயம் கண்டுபிடிப்பீர்கள். அது அர்த்தம் அற்ற நம்பிக்கையாக இருக்கலாம். ஆனால் அது திருப்தியாகவும் மிகுந்த ஆறுதலாகவும் இருக்கும் வரையிலும் பொய்த் தோற்றம் எவ்வளவுதான் கேலிக்குரியதாக இருந்தாலும் நீங்கள் அதைப்பற்றிக் கொள்வீர்கள். ஆகவே இந்தத் தேடுதலில் ஈடுபடுவோர்க்கு பெரிய ஆபத்து இருக்கிறது.

மறைந்தோ அல்லது வெளிப்படையாகவோ எந்தவித பயம் இருந்தாலும் தேடுதல் ஒரு தப்பித்தலாக ஆகி உண்மையிலிருந்து ஓடுவதாக முடியும். உங்கள் தேடலில் நீங்கள் எதையாவது கண்டுபிடித்தால், அந்தக் கண்டு

பிடிப்பு, அடையாளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளதாகும் - நீங்கள் அதை அடையாளம் காண வேண்டும், இல்லையெனில் அதற்கு ஒரு மதிப்பும் இல்லை. ஆனால், நீங்கள் கவனமாகப் பார்த்தால், அடையாளம் காண்பது கடந்த கால நினைவைச் சார்ந்தது, நீங்கள் முன்பே அறிந்திருக்கும் ஏதோ ஒன்று; இல்லையெனில் நீங்கள் அதை அடையாளம் காண முடியாது. ஒருவர் எதை உண்மை எனக் கருதுகிறாரோ அதன் முடிவில்லாத் தேடலில் இவையாவும் உள்ளடங்கி இருக்கின்றன. ஆனால் மனத்தின் அளக்கும் திறனுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்று அடையாளம் காண்பதென்பதில் அமைந்திருக்க முடியாது.

மதம் என்ற சொல் நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் பொருளில் வெறும் பிரசார விவகாரம் ஆகி விட்டது. தனி உரிமை கொண்டாடும், சொத்து கண்ட, குருசம்பிரதாயத்தைக் கொண்ட அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட “ஆன்மீக” வழியாக மாறிவிட்டது. மதம் இப்போது சமயக்கோட்பாடு, நம்பிக்கை, சடங்குகள் போன்ற விவகாரமாக ஆகி விட்டது - அன்றாட வாழ்விலிருந்து முழுவதுமாக விலக்கப்பட்டு இருக்கிறது. உங்களுக்கு கடவுள் நம்பிக்கை இருக்கலாம் அல்லது நம்பிக்கை இல்லாதிருக்கலாம், ஆனால் அன்றாட வாழ்க்கையில் அந்த நம்பிக்கைக்கு ஒரு பொருளும் இல்லை; அன்றாட வாழ்க்கையில் ஏமாற்றுகிறீர்கள், அழிக்கிறீர்கள், பேராசையுடன் பொறாமையுடன் வன்முறையுடன் பேராவலுடன் வாழ்கிறீர்கள். கடவுளை அல்லது ஒரு ரட்சிப்பவரை அல்லது யாரோ ஒரு குருவை நீங்கள் நம்புகிறீர்கள். இருந்தும் உங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையை நேரடியாகத் தொடராதபடி அந்த நம்பிக்கையை தொலை தூரத்தில் வைத்துவிடுகிறீர்கள்.

மதம் இப்போது இருக்கிற நிலையில் அசாதாரணமான வகையில் விசித்திரத் தன்மை கொண்டதாகி அதற்கு எவ்வித மதிப்பும் இல்லை என்றாகி விட்டது. கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக, கிறிஸ்துவன் நம்பிக்கையில் கட்டுண்டு இருக்கிறான். குறை கூறாமல், கண்டனம் செய்யாமல் தயைகூர்ந்து உங்களுக்குள்ளேயே அப்படியே பாருங்கள். ஒருவர் அதை விரும்பாமல் இருக்கலாம். ஆனால் கம்யூனிஸ்டைப் போலவே அல்லது நாத்திகன் போலவே தான், கிறிஸ்துவன் என்பவனும் கட்டுண்டு இருக்கிறான், என்ற உண்மையை எதிர்கொள்ள வேண்டும். நம்புபவன் மற்றும் நம்பாதவன் இருவரும் காலத்தினால் உண்டான கலாசாரத்தினாலும், சமூகத்தினாலும் இயல்பு மீறிய பிரசாரத்தாலும் கட்டுண்டு இருக்கிறார்கள். இந்த நிலை ஆசியாவிலும் ஆயிரமாயிரம் வருடங்களாக தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

எல்லாவிதப் புற அமைப்பும், உளவியலான துணிபுரைகளும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைகளும், அவற்றுக்காக ஒருவன் அழிக்கவும் அழிக்கப்படுவதற்கும் தயாராக இருக்குமிறை உண்மை இன்ன தெனக்காண வாதமுறை ஆராய்ச்சி, வலியுறுத்தும் கருத்துக்கள் போன்றவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டவை. ஆயின் 'உண்மை கருத்து' எவ்வளவு திறமையுள்ளதாயும் வாத அடிப்படையைக் கொண்டதாய் இருப்பினும் அதில் எவ்வித உண்மையும் இல்லை; அது வெறும் கருத்தாக மட்டுமே இருக்க முடியும். உலகமெங்கும் மதங்கள் தற்போது முழுதும் அர்த்தமற்றவையாக உள்ளன. ஆன்மீக வழியில் கேளிக்கைப்பெற நாம் விரும்புகிறோம். எனவே நாம் தேவாலயத்திற்கோ கோயிலுக்கோ மசூதிக்கோ செல்கிறோம். ஆனால் அதற்கு நம்முடைய அன்றாட துயரம், குழப்பம், வெறுப்பு

ஆகியவற்றுடன் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. எவனொருவன் உண்மையாகக் கருத்தூன்றி இருக்கிறானோ, எவனொருவன் இந்தக் கொடுமையான வாழ்க்கைக்கு அப்பால் உண்மையில் ஏதாவது இருக்கிறதாவென்று காண விரும்புகிறானோ அவன் சமயக்கோட்பாடு, நம்பிக்கை, பிரசாரம் போன்றவற்றிலிருந்து முழுமையாக விடுபட வேண்டும்; இன்ன மதத்தைச் சார்ந்தவன் எனும் அமைப்பில் வளர்க்கப்பட்டவன் அதிலிருந்து விடுபட வேண்டும்.

மறுத்தலின் வழியாக மதங்கள் என்று சொல்லப் படுவதில் 'என்ன இருக்கிறதோ' அதிலிருந்து உடன்பாடான நிலைக்கு வருகிறீர்கள். நம்மால் முடிந்தால், மனிதன் எதைத் தேடியிருக்கிறான் என்பதை நாம் கண்டுபிடிக்கப் போகிறோம் - எந்த ஒரு நம்பிக்கை மூலமாகவோ, எந்த ஓர் இரட்சிப்பவர் மூலமாகவோ, ஒரு குரு மூலமாகவோ அல்லது உரையாற்றுபவர் மூலமாகவோ அல்ல. ஒருவரின் சொந்த நம்பிக்கைகளின் வெளிப்பாடு என்றில்லாத ஒன்றை, ஒருவரின் சொந்த பயங்களின் வெளிப்பாடு என்றில்லாத ஒன்றை, தந்திரமான மனத்தால் கற்பிக்கப்பட்டது என்றில்லாத ஒன்றை அல்லது நம்முடைய ஆழ்ந்த தனிமையின் காரணமாக உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றை இருக்கிறதா அல்லது இல்லையா என்பதை நாமே கண்டுபிடிக்கப் போகிறோம்.

கண்டுபிடிக்க, ஒருவர் நம்பிக்கையிலிருந்து விடுபட்டு இருக்க வேண்டும்; ஏனெனில் நம்பிக்கை மனத்தின் ஒரு தன்மை, ஒருவித எதிர்பார்ப்பு, ஆறுதல், பாதுகாப்பு, நிரந்தரம் என்ற உணர்வு போன்றனவற்றைப் பெற முயற்சி செய்கிறது. விசாரணை செய்வதற்கு சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டுமானால், ஒருவர் பயம், கவலை, உள்ளத்தள விலே பாதுகாப்பிற்கான ஒரு வேட்கை

இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை போன்றவையிலிருந்து விடுபட்டு இருக்க வேண்டும். ஊக்கம் மிக்க, மற்றும் பொறுப்புள்ள மனிதனுக்கு இதைக் கண்டுபிடிக்க இவைதான் வெளிப்படையான திட்டவட்டமான தேவைகள்.

விசாரணைக்கு ஆற்றல் பொருந்திய கருவி என்ன வென்றால் தெளிந்தமனம், திரிபு ஏதும் இல்லாத மனம் அல்லது தீர்மானத்தாலும் சூத்திரத்தாலும் நம்பிக்கையாலும் ஏற்படுகிற தப்பான அபிப்பிராயம் இல்லாத மனம் என்றாகிறது. போராட்டம் இல்லாத மனம் இருக்க வேண்டுமென்பது எவ்வளவு கடினம் என்பதைப் பாருங்கள். ஏனெனில் போராட்டத்தைப் புரிந்து கொண்ட மனம் அதனின்றும் விடுபட்டு இருக்கிறது என்று பொருள்.

மனம் - அப்படியென்றால் மனம் மாத்திரமல்ல, இதயம், மனிதனின் உடல் - உள்ள இயல்பு முழுவதும் கூட - மிகுந்த உணர்வு கொண்டதாக அவசியம் இருக்க வேண்டும்; ஏனெனில் நுண்ணுணர்வு அறிவுத்திறனைக் கொண்டிருக்கிறது. நாம் இதனை சிறிதளவு ஆராயப் போகிறோம், ஏனெனில் இவையாவும் தியானத்திற்கு அடித்தளம் அமைப்பதாகும். ஒழுங்கு எனும் அடித்தளத்தை நீங்கள் அமைக்காவிட்டால், பிறகு தியானம் - வாழ்க்கையில் நிகழும் மிகவும் சிறப்பான வற்றுள் ஒன்று - வெறுமனே தப்பிக்கும் வழியாக ஆகி விடும், அப்படி தப்பி விடுவது தன்னையே ஏமாற்றிக் கொள்வதற்கும் தன்வசியப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் இட்டுச் செல்லும். ஒரு தரமற்ற மனம் தந்திரங்களைக் கற்றுக்கொள்ள முடியும், தியானம் என்றழைக்கப்பட்ட தியானத்தின் பயிற்சியை மேற்கொள்ள முடியும், ஆனாலும் இது தொடர்ந்து இன்னும் இழிவான மடமையான மனமாக இருக்கும்.

நம்மில் பெரும்பாலோருக்கு மிகக் குறைந்த சக்தியே இருக்கிறது. நாம் அதை சச்சரவுகளிலும் போராட்டங்களிலும் பயன்படுத்துகிறோம், நாம் பல விதங்களில் வீணாக்குகிறோம் - பாலுணர்வில் மட்டுமல்லாமல் நிறைய சக்தி முரண்பாடுகளிலும் நாம் பல பாகங்களாக சிதறி விடுவதிலும் வீணாகிறது. இது சச்சரவைக் கொண்டு வருகிறது. சச்சரவு நிச்சயமாக பெருமளவு சக்தியை வீணாக்குகிறது - 'சக்தியின் அழுத்தம்' குறைகிறது.

உடல் சக்தி அவசியம் தேவை என்பதோடில்லாமல் மனச் சக்தியும் கூட தேவைப்படுகிறது; அத்துடன் மிகவும் தெளிவாகவும் நியாயமானதாகவும், ஆரோக்கியமானதாகவும், திரிபு ஏதுமில்லாததாகவும் இருக்கும் மனம் வேண்டும். உள்ளத்தில் எவ்வித மனவெழுச்சியும் உணர்ச்சி வயப்படுதலும் இல்லாமலிருக்க வேண்டும், ஆனால் அதில் நிறைந்த அன்பும் கருணையும் இருக்க வேண்டும். இவையாவும் பெரும் தீவிரத் தன்மையையும், உணர்ச்சி வேகத்தையும் அளிக்கும். உங்களுக்கு அது தேவைப்படுகிறது; இல்லாவிட்டால் தியானம் என்பதற்குள் நீங்கள் பயணம் கொள்ள முடியாது. நீங்கள் பத்மாஸனத்தில் உட்காரலாம், மூச்சுப் பயிற்சி செய்யலாம். விநோதமான செயல்களைப் புரியலாம், ஆனால் நீங்கள் ஒருபொழுதும் அந்த நிலைக்கு வந்து சேர முடியாது.

உடல் பெரும் உணர்வு மிக்கதாக இருக்க வேண்டும்; அது மிகவும் கடினமானவற்றுள் ஒன்று. ஏனெனில் நாம் மதுபானம் மூலம், புகை பிடிப்பதன் மூலம், கட்டுக் கடங்காத வாழ்க்கை மூலம், இன்பம் துய்ப்பதன் மூலம் உடலின் இசைந்தியங்கும் அறிவைக் கெடுத்து விட்டோம். நாம் உடலை முரடாக ஆக்கி விட்டோம். அசாதாரணமான உயிர்ப்புடனும் உணர்வுடனும் இருக்க

வேண்டிய உடலைப் பாருங்கள், அதை எந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டோம் என்று நீங்கள் பார்க்கலாம்!

உடல் மனத்தைப் பாதிக்கிறது, மனம் உடலைப் பாதிக்கிறது. இதனால் உடலுக்கு உயிர் உறுப்புக்கு மெல்லுணர்வு இன்றியமையாததாகிறது. இந்த மெல்லுணர்வை உண்ணாவிரதம் இருப்பதன் வாயிலாகவோ பலவிதமான தந்திரங்களைக் கையாள்வதாலோ கொண்டு வர முடியாது. மனம் அதை மனக்கிளர்ச்சி இல்லாமல் கவனமாகப் பார்க்க வேண்டும். (உரையாற்றுபவர் இந்த பிரச்சினைக்குள் சென்று கொண்டிருக்கும்போதே, நீங்கள் இதை செய்கிறீர்கள் என நினைக்கிறேன் - நாளை அல்லது அடுத்தநாள் என்றல்ல - ஏனெனில் நாம் கூறியது போல இந்த பிரயாணத்தில், இந்த ஆராய்ச்சியில் ஒருங்கிணைந்து பங்கு கொள்ளப்போகிறோம்).

'என்ன இருக்கிறது' என்பதைக் கூர்ந்து நோக்குவதில் அந்த நிகழ்வைப் புரிந்து கொள்ளுதலாக இருக்கிறது. 'என்ன இருக்கிறது' என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுதல் கூர்ந்து பார்ப்பதிலிருந்து பெறப்படுகிறது; தினசரி வாழ்க்கையில் அதைப் பரிசோதித்துப் பார்ப்பது அனுபவத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இட்டுச் செல்கிறது. நம்மில் பலர் பெரிய அனுபவங்கள் வேண்டுமென்கின்றோம், ஏனெனில் நம்முடைய வாழ்க்கை குறைவுபட்டுள்ளது, சொல்லொணா வகையில் மந்தமாக இருக்கிறது.

நாம் ஆழமான, நிரந்தரமான இனிமையான அனுபவங்கள் தேவை என்கிறோம். ஆனால் 'அனுபவம்' என்ற சொல் எதைக் குறிக்கிறதென்பதைக் கூட நாம் புரிந்து கொள்ள வில்லை, மேலும் ஓர் அனுபவத்தைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் மனம் உண்மை என்பது என்னவென்று புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் அற்றதாக இருக்கிறது. நாம் அன்றாடம் நடத்தும் வாழ்க்கைக்கு ஒரு

புத்துரு கொடுக்க வேண்டி இருக்கிறது; இந்தப் பகைமை, ஒருவரிடமுள்ள வன்முறை, கவலை, குற்றவுணர்வு, வெற்றியடைய வேண்டுமென்ற உந்துதல், குறிப்பிடத் தக்கவராக இருக்க வேண்டுமென்ற உந்துதல், போன்ற வற்றிற்கு ஒரு முடிவு அவசியம் வரவேண்டும். இவற்றை மூலத்தன்மையில் மாற்றாமல் ஏதோ ஓர் 'அனுபவம்' என்பதைத் தேட முயல்வதில் எவ்வித முக்கியத்துவமுமில்லை.

போதை மருந்துகள் மூலம் உண்மையைக் காண முடியும் என நம்பும் மனம், அசாதாரணமான அனுபவங்களை வேண்டிய மனம் அல்லது போதை மருந்துகளால் பொழுதுபோக்கை வேண்டிய மனம் அவற்றிற்கு அடிமையாகி விடுகிறது, அவை இறுதியில் மனத்தை மந்தமடையச் செய்கின்றன, மடமையுறச் செய்கின்றன.

நாம் ஆன்மீக மனம் என்ற பிரச்சினை பற்றி ஒன்று சேர்ந்து விசாரணை செய்கிறோம் - மதம் என்றால் என்ன என்பதையல்ல - ஆனால் ஆன்மீகமாக இருக்கிற மனம், உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க ஆற்றல் இருக்கிற மனம் எப்படிப்பட்டது என்பதை. (மதம் என்ற சொல்லை ஆங்கிலத்தில் 'ரிலிஜன்' என்று கூறுவார்கள்) 'ரிலிஜன்' என்ற சொல்லுக்கு மூல அர்த்தம் சிறிது உறுதி இல்லாததாகவே இருக்கிறது; நமக்கு பிடித்த அர்த்தத்தை நாம் அதற்கு கற்பிக்கலாம், பொதுவாக அதைத்தான் நாம் செய்கிறோம். ஆனால் மதம் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றி ஓர் அபிப்பிராயமும் இல்லாமல் இருப்பது, அதனை ஆராய்வதற்கு, ஆன்மீகத்தில் இருக்கிற மனத்தின் பண்பை ஆராய்வதற்கு சுதந்திரமாக இருப்பது என்றாகிறது. மனத்தின் அத்தன்மை அன்றாட வாழ்க்கையின் துன்பம், இன்பம், துயரம், குழப்பம் போன்ற வற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தப்பட்டதல்ல.

இதனை விசாரணை செய்வதற்கு எல்லா வித அதிகாரத்திலிருந்தும் விடுதலையடைந்து இருக்க வேண்டும். கண்டுபிடிக்க நீங்கள் தனித்து இருக்கிறீர்கள். புத்தகம் ஏதுமில்லை, உங்களுக்கு உதவ யாருமில்லை. இது எவ்வளவு முக்கியமாக இருக்கிறதென்று பாருங்கள், ஏனெனில் நாம் நம்முடைய நம்பிக்கையை, நம்முடைய விசுவாசத்தை மற்றவர்களுக்கு ஒப்புவிக்கிறோம் - பாதிரியாருக்கு, இரட்சிப்பவருக்கு, ஆசிரியர்களுக்கு, மற்றும் பலருக்கு - நம் நம்பிக்கையை அவர்களுக்கு ஒப்புவித்த பிறகு, நம்மை வழிநடத்திச் செல்ல அவர்களை நம்பி இருக்கிறோம், இருப்பினும் அவர்கள் நம்மை எங்கும் வழி நடத்தவில்லை.

இந்த விசாரணையில் அறிவதிகாரத்திற்கு இடமே இல்லை - பயனைத் தேடாமல், ஓர் உண்மையான விஞ்ஞானிபோல நீங்கள் ஆராய்கிறீர்கள். எந்த விதமான அதிகாரமும் இல்லையென்றால், பிறகு அங்கு திட்ட வட்டமான ஒழுங்கமைப்பு ஏதும் இல்லை, எந்த பயிற்சியும் இல்லை. ஓர் ஒழுங்கமைப்பில், ஒரு வழிமுறையில் வழக்கமான வேலை முறையும், பழக்கம் உருவாதலும் உள்ளடங்கியுள்ளன. அன்றாடம் ஒரு குறிப்பிட்ட ஒழுங்கமைப்பு பயிற்சியை நீங்கள் மேற்கொண்டால் உங்கள் மனம் நிச்சயமாக மந்தமாகி விடும். இது மிகவும் எளிதாகவும் தெளிவாகவும் தெரிகிறது. ஆகவே ஒழுங்கமைப்புகளும் வழிமுறைகளும் மேற்கொள்ளும் பயிற்சிகளும் முழுவதுமாக மறைந்து விட வேண்டும். பயம் அடையாத, இன்பத்தைத் தேடாத அல்லது பொழுது போக்கை நாடாத அதிகாரத்தை சார்ந்து நம்பாத மனதுக்கு, ஆனால் உண்மையில் விசாரணை செய்யும் மனதுக்கு என்ன நிகழ்கிறதென்று பாருங்கள்; எதையும் சார்ந்திராத மனதுக்கு பயமென்பதில்லை, ஆகையால் அது விசாரணை செய்ய முடியும். அப்படிப்பட்ட மனம் முன்னதாகவே பிரமிக்கத்தக்க கூர்மையுள்ள

தாக, உணர்வுள்ளதாக, ஆழ்ந்ததாக, ஊக்கமானதாக ஆகி விட்டது. ('மனம்' என்ற சொல்லை நாம் உபயோகிக்கும் போது, நாம் அதனை முழுவதிலும் குறிக்கிறோம், உயிருள்ள உடலையும் இதயத்தையும் சேர்த்து). அந்த பண்புடைய மனத்தில் அழகு இருக்கிறது; எந்த வழிமுறையையும் பயன்படுத்தாமல் மனம் தெளிந்து இருக்கிறது, விசாரணை செய்கிறது, கருத்தூன்றி பார்க்கிறது, அப்படிப் பார்க்கும்போதே கற்றுக் கொள்கிறது. கற்றுக்கொள்வது செயலிலிருந்து மாறுபட்டதல்ல. கற்றுக் கொள்வதென்பது செயல் என்றாகிறது. நீங்கள் தேசியத்தைப் பற்றி கற்றுக் கொண்டால், தனிமைப் படுத்துதலில் உள்ள ஆபத்தை, மக்களைப் பிரிவினைப் படுத்துவதால் உள்ள ஆபத்தை பற்றி கற்றுக் கொண்டால், அதை கவனித்துப் புரிந்து கொண்டால் பிறகு அந்தப் புரிந்து கொள்ளலே பிரிவினைப்படுத்தும் செயலுக்கு முடிவு கட்டுகிறது. எனவே கூர்ந்து பார்ப்பது வியக்கத்தகும் வகையில் இன்றியமையாததாக இருக்கிறது.

உங்கள் எல்லோருக்கும் அநேகமாக யோகா பயிற்சி பற்றி தெரியும். அதைப் பற்றி பல புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஒரு சாதாரண மனிதன் கூட இந்தியாவில் சில மாதங்கள் தங்கி யோக பயிற்சிகள் சில கற்றுக் கொண்டால் அவன் 'யோகி' ஆகிவிடுகிறான். 'யோகா' என்ற சொல்லுக்குப் பல அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன; அது ஒரு வித வாழ்க்கை நெறியைக் குறிக்கிறது, இளமையாக இருப்பதற்கு சில பயிற்சிகளை எடுத்துக்கொள்வதல்ல. அதில் ஒரு வாழ்க்கை நெறி அடங்கி இருக்கிறது. அந்த வாழ்க்கையில் பிளவு இல்லை, அதனால் மனப் போராட்டம் இல்லை - இந்த விதத்தில்தான் உரையாற்றுவவர் காண்கிறார். சரியான வகை உடற் பயிற்சி முறையாக செய்யப்பட்டால் நல்லது என்பதை

ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும், அது உடலை வளையும் தன்மை கூடியதாகவும் வைக்கிறது. உரையாற்றுபவர் பல வருடங்கள் இதனை ஈடுபாட்டுடன் செய்துள்ளார், மூச்சுப் பயிற்சியின் மூலம் ஏதோ ஓர் அசாதாரணமான நிலை போன்றவற்றைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல; உடலை இளகியதாகவும், வளையும் தன்மை கூடியதாகவும் வைத்துக் கொள்வதற்காக நீங்கள் சரியான வகை உடற்பயிற்சி, சரியான உணவு அவசியம் பெற வேண்டும் - ஏகப்பட்ட புலால் வகைகளை திணித்துக் கொள்வதல்ல - மாமிச உணவு மிருகத்தனத்தையும் உணர்ச்சியற்ற தன்மையையும் நிச்சயமாக கொண்டுவரும். ஒவ்வொருவரும் தாமாகவே சரியான உணவு என்னவென்று கண்டுபிடிக்க வேண்டும், அவர் அதை ஆராய்ந்து பரிசோதிக்க வேண்டும்.

பிறகு, உங்கள் மீது இந்த தந்திரம் திணிக்கப்பட்டிருக்கிறது; மந்திர யோகம், ஐந்து அல்லது முப்பது டாலருக்கு உங்களுக்கு சில மந்திரங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன - வார்த்தைகளை ஜபித்தல், முக்கியமாக சமஸ்கிருதத்தில், கத்தோலிக்கர்கள் ஒரு ஜபமாலை வைத்திருக்கிறார்கள், 'அவே மரியா' என்று திரும்பத் திரும்ப கூறுவார்கள் - அல்லது வேறு எதையாவது திரும்பக் கூறலாம். தொடர்ந்து ஒரு வார்த்தைக் கோர்வையைக் கூறிக் கொண்டே வந்தால் என்ன ஏற்படும் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? நீங்கள் உங்களையே சலனமற்ற மன நிலைக்கு வசியம் செய்து கொள்வீர்கள். அல்லது அந்த சொல்லின் ஒலியின் மீது பயணம் செய்வீர்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட சொல்லை திரும்பத் திரும்பக் கூறிக் கொண்டே வந்தால், அது ஓர் ஒலியை உள்ளுக்குள்ளே உண்டுபண்ணும்; உள்ளுக்குள்ளே இருக்கும் அந்த ஒலி ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும் - நீங்கள் அதை உன்னிப்பாக கேட்பீராயின். அது அசாதாரணமான உயிரோட்டம்

கொண்டு விடுகிறது. அது மிக்க அற்புதமானதொன்று என நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். அப்படி ஒன்றும் இல்லை. அது ஒரு வகையான தன் - மயக்க நிலை. இதையும் கூட முழுவதுமாக, மறுக்க வேண்டும்.

பிறகு நாம் முற்றிலும் மாறுபட்ட நிலை ஒன்றுக்கு வருகிறோம். அதாவது: விழிப்புணர்வும் கவனமும். நீங்கள் இதை ஆராய்ந்திருக்கிறீர்களா என்று எனக்குத் தெரியாது - புத்தகங்களைப் படிப்பதால் அல்ல, ஆசியாவில் ஒரு பள்ளியில் அல்லது ஓர் ஆசிரமத்தில் விழிப்புணர்வுடன் எப்படி இருப்பதென்று கற்பிக்கப் படுவதல்ல - ஆனால் நீங்கள் ஆராய்ந்திருந்தால், இன்னொருவரால் கற்பிக்கப்படாமல் இருப்பதில் என்ன சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதென்று நீங்களே அறிந்து கொள்வீர்கள். விழிப்புணர்வு எதைக் குறிக்கிறதென்பதை நீங்களே கற்றுணர வேண்டும்; நீங்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் கூடத்தை நீங்கள் கவனித்து உணர வேண்டும், கூடம் சரியான அளவு விகிதம் கொண்டுள்ளதை உணர வேண்டும், மற்றும் அது கொண்டுள்ள வண்ணங்களையும் உணர வேண்டும், அதை அருவருப்பானது அல்லது கண்ணுக்கு இனிமையானது என்று கூறலாகாது, நடு நிலை தவறாது கவனிக்க வேண்டும்.

நீங்கள் சாலையில் நடந்து போகும் போது, உங்களைச் சுற்றி நடக்கின்ற நிகழ்வுகளை உணர்வோடு பாருங்கள், மேகங்கள், மரங்கள், நீரில் பிரதிபலிக்கும் ஒளி, பறக்கும் பறவை என இவற்றை உணர்வு பூர்வமாகப் பாருங்கள். 'இது சரி', 'இது தவறு', 'இது இருக்க வேண்டும்' அல்லது 'இருக்க வேண்டாம்' என்று கூறும் எண்ணங்களின் தலையீடு இல்லாமல் உணர்வோடு பாருங்கள். புறந்தே நிகழும் நிகழ்வுகளை உணர்வோடு பாருங்கள், பிறகு அகத்தையும் கூட உணர்வோடு பாருங்கள் - எண்ணத்தின் ஒவ்வோர் அசைவையும்.

கவனியுங்கள், ஒவ்வோர் உணர்ச்சியையும், மனத்தின் ஒவ்வொரு பிரதிபலிப்பையும் கவனியுங்கள்; அது மனத்தை மிகுந்த உயிரோட்ட முள்ளதாகச் செய்யும்.

கவனத்திற்கும் ஒருமுகப்பட்ட நிலைக்கும் ஒரு வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஒருமுகப்பட்ட நிலை எண்ணங்களைத் தவிர்த்தல் என்றாகும், தடைசெய்வது என்றாகும், ஆகையால் அது ஒரு மனப்போராட்டம். எதன் மீதாவது மனத்தை ஒரு முகப்படுத்த முயலும்போது, உங்கள் மனத்தை எப்போதாவது கவனமாக பார்த்திருக்கிறீர்களா? மனம் எங்கோ போகிறது, நீங்கள் அதை இழுக்க முயல்கிறீர்கள், எனவே ஒரு போரே நிகழ்கிறது; நீங்கள் உங்கள் கவனத்தை ஏதோ ஒன்றின் மீது குவிக்க விரும்புகிறீர்கள். ஒரு முகநோக்கிற்காக, ஆனால் எண்ணம் சன்னல் வழியே பார்க்க விரும்பப்படுகிறது, அல்லது வேறு எதையாவது நினைக்க விரும்பப்படுகிறது. இந்த மனப்போராட்டத்தில் சக்தியும் காலமும் பெருமளவு வீணாகிறது.

மனம் ஏன் பயனில்லாத பேச்சில் ஈடுபடுகிறது, ஏன் தனக்குள்ளே அல்லது இன்னொருவரிடம் முடிவில்லாமல் பேசிக்கொண்டிருக்கிறது. அல்லது புத்தகம் படிப்பது, 'ரேடியோ'வை திருப்புவது, எதையாவது செய்து கொண்டிருப்பது, ஏன் முடிவில்லாமல் ஈடுபட்டுக் கொண்டேயிருக்க விரும்புகிறதென விசரிக்கிறார் ஒருவர், ஏன்? நீங்கள் கவனிக்குங்கால் மனம் அமைதியற்ற நிலையைப் பழக்கமாகக் கொண்டுள்ளதைக் காணலாம், உங்கள் உடல் நீண்டநேரம் அசைவின்றி உட்கார இயலுவதில்லை, அது எப்போதும் எதையாவது செய்து கொண்டிருக்கும் அல்லது அப்படியும் இப்படியும் படபடப்புடன் அசைந்து கொண்டிருக்கும். மனமும் கூட பயனில்லாது பேசும்; அப்படி இல்லையெனில் அதற்கு என்ன நடக்கும்? அது பயம் கொண்டிருக்கும், ஆகவே அது

எதிலாவது ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சமூக சீர்திருத்தம், இதிலோ அல்லது அதிலோ, ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில், ஏதோ ஒரு சச்சரவில், கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த ஏதோ ஒன்றில் என எதிலாவது மனம் ஈடுபட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது - அது எப்பொழுதும் எண்ணிக்கொண்டே இருக்கிறது.

நாம் கூறியது போல் : கவனம் மனத்தை ஒரு முகப் படுத்துதலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது. விழிப்புணர்வும் கவனமும் ஒருங்கிணைந்து செயல்படும்- ஆனால் ஒரு முகப்படுத்துவது அல்ல. ஆழ்ந்த கவனத்தில் இருக்கும் மனம் வெகு தெளிவாகவும், எந்தத் திரிபும் இல்லாமலும், தடை ஏதும் இல்லாமலும் பார்க்க இயலும், இருந்தும் அது செவ்வனே சுயகருத்தில்லாமல் செயல்படும்.

... அப்படிப்பட்ட மனத்தின் தன்மை என்ன? (உங்களுக்கு இதில் ஈடுபாடு இருக்கிறதென்று எண்ணுகிறேன், ஏனெனில் இது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி. இதையெல்லாம் நீங்கள் ஏற்க மறுத்தால், நீங்கள் வாழ்க்கையை முழுமையிலும் ஏற்க மறுத்ததாக ஆகும். தியானத்திலிருக்கும் ஆனந்தமும், சுதந்திரமும், அர்த்தமும், அழகும் உங்களுக்குத் தெரியாவிட்டால் வாழ்க்கையின் ஒரு பெரும் பகுதியை நீங்கள் தவற விடுகிறீர்கள். உங்களுக்கு சமீப காலத்தில் நவீன 'கார்' இருக்கலாம். நீங்கள் உலகம் முழுவதும் தடையின்றி பிரயாணம் செய்யலாம், ஆனால் தியானத்தின் உண்மையான அழகு என்ன, அதிலுள்ள சுதந்திரம் என்ன, அதில் உள்ள மகிழ்ச்சி என்ன என்பனவற்றை நீங்கள் தெரிந்திராவிட்டால் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியைத் தவறவிடுகிறீர்கள். அப்படியென்றால் 'நான் தியானம் செய்யக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்' என்று நீங்கள் கூறவேண்டும் என்பதற்காக கூறப்பட்டவை அல்ல. தியானம் இயற்கையானது, தானாகவே

நேரிடுகிறது. ஆராயும் மனம் தீர்வாக இதற்கு வரும்: விழிப்புணர்வோடு இருக்கிற மனம், தனக்குள்ளே 'என்ன இருக்கிறது' என்பதைப் பார்க்கிற மனம் தன்னைத்தானே புரிந்து கொள்கிறது, தன்னைத் தானே அறிந்து கொள்கிறது.)

நான் கேட்கிறேன் : இவ்வளவு தூரம் இயற்கையாகவே, எந்த வித முயற்சியும் இல்லாமல் வந்த மனத்தின் தன்மை என்ன? ஒரு மரத்தை அல்லது மேகத்தை, உங்கள் மனைவியின் அல்லது கணவனின் அல்லது அண்டை வீட்டுக்காரரின் முகத்தைக் காண்பிராயின் அமைதியின் நிலையிலிருந்து தான் மிகத் தெளிவாக உங்களால் காண முடியும். "தான்" என்ற எண்ணத்தின் ஒலி இல்லாதபோது தான் நீங்கள் கவனமாகக் கேட்கமுடியும். நீங்கள் உங்களுக்குள்ளே சளசளவென்று பேசிக்கொண்டிருப்பிராயின், கூறுப்படுகிறதை முன்பே உங்களுக்குத் தெரிந்தவையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் அப்பொழுது நீங்கள் கவனமாக கேட்கவில்லை என்றாகிறது. நீங்கள் உங்களுடைய புறக்கண்ணால் பார்த்தால், மற்றும் உங்களுடைய பலவிதமான அபிப்பிராயங்களும் தகவல் அறிவும் தலையிட்டுக் கொண்டிருந்தால் நீங்கள் மெய்யாகவே கவனிக்கவில்லை. ஆகவே நீங்கள் மெய்யாகவே கவனித்தால், கவனமாகக் கேட்டால், அமைதி நிலையிலிருந்துதான் அவ்வாறு செய்யமுடியும்.

நீங்கள் எப்போதாவது இந்த அளவுக்கு விசாரணை செய்திருக்கிறீர்களா என்று எனக்குத் தெரியாது. அது பேணி வளர்க்கும் ஒன்றல்ல. அந்த நிலைக்கு வர பல வருடங்கள் ஆகும் என்கிற மாதிரியும் அல்ல, ஏனெனில் அது காலத்தினாலோ அல்லது ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதனாலோ ஏற்பட்ட விளைவு அல்ல; அன்றாட வாழ்க்கையில் கருத்துன்றி பார்ப்பதன் விளைவு, எண்ணங்களைக் கவனமாக பார்ப்பதன், புரிந்து கொள்வதன்

விளைவு. மனம் முழுவதுமாக விழிப்புணர்வோடு இருக்கும்போது அது அசாதாரணமான அமைதி நிலையும் சலனமற்ற நிலையும் அடைகிறது; அது உறங்கி விடவில்லை, ஆனால் அமைதி நிலையில் மிகுந்த விழிப்போடு இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மனம்தான் உண்மை இன்னதென்று காணமுடியும், மனத்தைக் கடந்து ஏதாவது இருக்கிறதா அல்லது இல்லையா என்று காணமுடியும். அப்படிப்பட்ட மனம் தான் சமய உணர்வுள்ளமனம். ஏனெனில் அது முழுவதுமாக கடந்ததை விட்டிருக்கிறது.

இருப்பினும் அது கடந்த கால நினைவுகளைப் பயன்படுத்த முடியும். பிறகு சமயம் என்பது ஒருவேளை சொற்களால் அமைக்க முடியாததாக இருக்கலாம்; அது எண்ணத்தைக் கொண்டு அளக்க முடியாதது- ஏனெனில் எண்ணம் எப்போதும் ஒப்பிட்டு அளந்து கொண்டே இருக்கிறது; நாம் கூறியதுபோல எண்ணம் கடந்த காலத்தின் மறுமொழி. எண்ணம் ஒரு பொழுதும் சுதந்திரமாக இல்லை; அது தானறிந்த பின்னணியில் எப்போதும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆக உண்மை என்றால் என்ன, மெய்ப்பொருள் என்றால் என்ன என்று புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் கொண்ட மனம் - அப்படி மெய்ப்பொருள் என்று ஒன்று இருந்தால் - மனிதனுடைய எல்லா தந்திரங்கள், ஏமாற்று தற்கள், பொய்த்தோற்றங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து முழுவதுமாக விடுபட்டு இருக்க வேண்டும். இதற்கு நிறைய உழைக்க வேண்டி இருக்கிறது. அப்படி என்றால் அகத்தில் ஒழுக்கம் என்று பொருளாகும். நெறிமுறை என்றால் ஒன்றைப் போல போலியாக செய்தல் அல்ல, ஒத்துப்போதல் அல்ல அல்லது சரிப்படுத்திக் கொள்ளுதலும் அல்ல. 'என்ன இருக்கிறது' என்பதைக் கவனமாகப் பார்ப்பதிலும் அதைப் பற்றி கற்றுக்கொள்வதிலும்

தான் அதற்குரிய ஒழுக்கம் இருக்கிறது. ஆகையால் அங்கு ஒழுங்குமுறை இருக்கிறது, அதனூடே ஒருவரிடம் உள்ள ஒழுங்கினம் முடிவுக்கு வருகிறது. இவையாவும், இந்த உரையாடல்களின் தொடக்கத்திலிருந்து இதுவரை, தியானத்தின் பகுதியாகும்.

எப்படி ஒரு மேகத்தைப் பார்ப்பது, அல்லது கடலின் மீது படும் ஒளியின் அழகைப் பார்ப்பது, எப்படி உங்கள் மனைவியைப் பார்ப்பது - அல்லது சிறுவனை அல்லது சிறுமியை - இதற்கு முன் பார்க்காத கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பது, ஒருபோதும் புண்படாத களங்கமில்லாத மனத்துடன் பார்ப்பது, ஒருபோதும் கண்ணீர் சிந்தாத மனத்துடன் பார்ப்பது என்று உங்களுக்கு தெரிந்திருந்தால் தான் உண்மை என்னவென்பதை உங்கள் மனம் காணமுடியும்.

கேள்வி கேட்பவர் : சிறிது நேரத்திற்கு முன் நீங்கள் கூறுவதை நானே சரியாவென்று நிரூபிக்கப் பார்த்தேன் - அதாவது அக சுதந்திரத்திற்கு திறவுகோல். பார்க்கிறவனும் பார்க்கப்படுவதும் ஒன்று என்று அனுபவத்தில் உணர வேண்டும் என்பதை நான் மிகுந்த கடின உழைப்புடன் சோர்வுறச் செய்யும் வேலையைச் செய்ய வேண்டி வந்தது, அதற்கு நான் பெரிய எதிர்ப்பை வளர்த்துக் கொண்டேன். நான்தான் அந்த எதிர்ப்பு என்று உணர்ந்து கொண்டேன், எதிர்ப்புதான் எதிர்ப்பை பார்க்கிறதென்றும் உணர்ந்து கொண்டேன். பிறகு உடனே எதிர்ப்பு மறைந்து விட்டது - இது ஓர் அதிசயம் போல இருந்தது - என் வேலையை முடிப்பதற்கு எனக்கு உடல்சக்தி கூட இருந்தது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நான் சொல்வதை நீங்கள் உறுதிப்படுத்த முயல்கிறீர்களா, எனக்கு அல்லது இந்த சபைக்கு ஊக்க மூட்டுகிறீர்களா? (சிரிப்பு).

கேள்வி கேட்பவர் : பார்க்கிறவனும் பார்க்கப்படுவதும் ஒன்று என்ற நிலையை ஒருவர் காண வருவதற்கு முன் அவருக்கு மிகுந்த அளவு சக்தி தேவைப்படுகிறது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : பார்க்கிறவனும் பார்க்கப்படுவதும் ஒன்று என இந்த கனவான் கூறுகிறார்; அதாவது: பயம் இருக்கும்போது பார்க்கிறவன் அந்த பயத்தின் பகுதியாக இருக்கிறான். அவன் பயத்துடன் ஒன்று படுத்திக்கொள்வதில்லை, பார்க்கிறவன் அந்த பயத்தின் பகுதியே ஆவான். இதைப்பூரிந்து கொள்வது ஓரளவு எளிது. ஒன்று நீங்கள் அதைச் சொற்கள் அளவிலே, கொள்கை அளவிலே புரிந்து கொள்கிறீர்கள் - சொற்களின் பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் - அல்லது நீங்கள் உள்ளபடியே பார்க்கிறவனும் பார்க்கப்படுவதும் ஒன்று என்பதைக் காண்கிறீர்கள். அதை நீங்கள் உள்ளபடியே பார்த்தால், உங்கள் வாழ்க்கையில் அது ஒரு தீவிரமான மாற்றம் செய்கிறது; அது போராட்டத்தை முடிவுறச் செய்கிறது. பார்க்கிற வனுக்கும் பார்க்கப்படுவதற்கும் இடையே ஓர் இடை வெளி இருந்தால், அங்கு ஒரு கால - இடைவெளி இருக்கிறது, அதனால் போராட்டம் இருக்கிறது. பார்க்கிறவனும் பார்க்கப்படும் பொருளும் உள்ளபடியே ஒன்று என்று நீங்கள் உண்மையாகவே பார்த்து, கவனமாகப் பரிசோதித்து உணர்ந்தால், அப்போது வாழ்க்கையில், எல்லா உறவுகளிலும் போராட்டத்திற்கு முடிவு கொண்டு வருகிறீர்கள்.

கேள்வி கேட்பவர் : கடந்த காலம், நினைவுகளாக மனத்தின் ஆழத்தேயுள்ள ஏதோ ஒன்றிற்கும் வெளிப்புறத்திற்கும் இடையே குறுக்கிடுகிறது என்றறியும் போது நாம் என்ன செய்வது? நாம் அதனை நிறுத்த முடியாது - அது தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : புறத்தே உள்ளதற்கும் அகத்தில் உள்ளதற்கும் இடையே நினைவு குறுக்கிடுகின்றது. அங்கே அகம், மற்றும் புறம், மற்றும் மனம் நினைவுகளாக ஏதோ வேறுபட்டதாக, கடந்த காலமாக இருக்கிறது. ஆக இப்போது மூன்று பொருள்கள் இருக்கின்றன, அகமாக, புறமாக, கடந்த காலமாக, மனம்.

தயவு செய்து சிரிக்க வேண்டாம் - இதுதான் நம் வாழ்க்கை, இதைத்தான் நாம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம், நீங்கள் இதே கேள்வியை வேறு விதமாகக் கேட்டாலும், அன்றாட வாழ்க்கையில் இதுதான் உள்ள படியே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் எதையோ செய்ய விரும்புகிறீர்கள்; 'இதைச்செய்ய வேண்டாம், அல்லது வேறு விதமாக செய்' என்று மனம் கூறுகிறது, ஆகவே ஒரு போர் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. மனம் தலையிடுகிறது; எண்ணமாகி இருக்கும் மனம், கடந்த காலமாக இருக்கும் எண்ணம். எண்ணமானது உள்ளத்திற்கும் அகம் மற்றும் புறத்திற்கும் இடையே வருகிறது; எனவே ஒருவன் என்ன செய்வது? எண்ணத்தின் செயல் பிரித்தல்; அது வாழ்க்கையைக் கடந்த, நிகழ், எதிர் காலங்களாக பிரித்திருக்கிறது. மேலும் எண்ணம் அகத்தைப் புறத்திலிருந்து பிரித்திருக்கிறது. 'நான் எப்படி இரண்டையும் இணைத்து முழுமையாகச் செயல் பட முடியும்' என்று கேட்கிறது. எண்ணம் இதைச் செய்ய முடியுமா? - அதுவே பிரிவினைக்குக் காரணமாக இருக்கும் போது?

கேள்வி கேட்பவர் : எங்கு மனவறுதி இருக்கிறதோ அங்கு ஒரு வழி இருக்கிறது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இல்லை, ஐயா! உங்களுக்கு உலகில் உங்கள் வழி இருக்கிறது; மக்களை அழிக்க உங்களுக்கு மனவறுதி இருக்கிறது, நீங்கள் வெற்றி

பெற்றுள்ளீர்கள், நீங்கள் வழியைக்கண்டு கொண்டீர்கள் நமக்கு மனவுறுதியைப்பற்றி அக்கறை இல்லை; மனவுறுதி மிகவும் அழிவை உண்டு பண்ணக்கூடியதாக இருக்கிறது, ஏனெனில் மனவுறுதி இன்பத்தை, ஆசையை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது, சுதந்திரமான மகிழ்ச்சியை ஆதாரமாகக் கொள்ளவில்லை.

எப்படி எண்ணத்தை அமைதிப்படுத்துவதென்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். எண்ணம் எப்படி அமைதியாக இருக்க முடியும்? அது சரியான கேள்வியா? - ஏனெனில் நீங்கள் தவறான கேள்வியைக் கேட்டால் உங்களுக்கு நிச்சயமாக தவறான பதில்தான் கிடைக்கும் (சிரிப்பு). இல்லை, ஐயா, இது சிரிப்புக்குரியதல்ல. நீங்கள் சரியான கேள்வி கேட்க வேண்டும். எப்படி எண்ணம் முடிவுறும்? கேட்பதற்கு இது சரியான கேள்வியா? அல்லது எண்ணத்தின் வேலை என்னவென்று கண்டு பிடிக்க வேண்டுமா? நீங்கள் எண்ணத்திற்கு முடிவு கட்டினால் - எந்த வகையிலாவது அது சாத்தியமானால் - பிறகு பணிபுரியும் அலுவலகத்திற்கு செல்லவேண்டுமானால் நீங்கள் எப்படி செயல் புரிவீர்கள்? எண்ணம் அவசியம் வேண்டும் என்பது வெளிப்படை.

நாம் கூறுகிறோம், எண்ணம் ஒரு குறிப்பிட்ட திசையில் அபாயகரமானது என்று, ஏனெனில் அது பிரிக்கிறது; இருந்தும் எண்ணம் தர்க்கரீதியாக சமநிலையில் உள்ளவாறு பார்க்கும் தன்மையுடன், நல்மனத்துடன் மற்றொரு திசையில் செயல்படவேண்டும். இது எப்படி சாத்தியம்? எப்படி எண்ணம் குறுக்கிடாமல் இருக்க முடியும்? பிரச்சினையை நீங்கள் காண்கிறீர்களா? 'எப்படி எண்ணத்திற்கு முடிவுகட்டுவது' என்பதல்ல. நீங்கள் கேள்வியை வெகு தெளிவாகக் கேட்டால், நீங்களே அதைக் காண்பீர்கள். கடந்த காலத்தின் மறுமொழி

யாக இருக்கும் எண்ணம் குறுக்கிடுகிறது, புறம் அகம் என பிரிக்கிறது, ஒருமைப்பாட்டை அழிக்கிறது. ஆகவே நாம் கூறுகிறோம். 'எண்ணத்தை அழிப்போம், மனத்தைக் கொல்வோம்' என்று. இது முற்றிலும் தவறான கேள்வி. ஆனால் நீங்கள் எண்ணத்தின் முழு அமைப்பினை ஆராய்ந்து பார்த்தால், அதன் சரியான இடம் என்ன வென்று பார்த்தால், எங்கு எது தேவையில்லை என்று பார்த்தால் பிறகு மனம் பேரறிவுடன் செயல்படுவதைக் காண்பீர்கள், எண்ணம் எப்பொழுது செயல்பட வேண்டும் என்று, எப்பொழுது செயல்படக்கூடாது என்று.

கேள்வி கேட்பவர் : 'உள்ளது' என்பதைப் பற்றிய விழிப்புணர்வு என்னைவிட உங்களுக்கு ஏன் மிகுந்து இருக்கிறது? உங்களுடைய இரகசியம் என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நான் உண்மையில் அதைப்பற்றி எப்பொழுதும் நினைக்கவில்லை. அப்படியே கவனி யுங்கள்: பணிவு என்பது வளர்க்கக்கூடிய ஒன்றா? நீங்கள் பணியை வளர்த்தால் அது இன்னும் தற்பெருமைதான். 'உள்ளதை' காண விழிப்புணர்வை நீங்கள் வளர்த்தால், நீங்கள் விழிப்புணர்வு கொண்டவராக இல்லை. ஆனால் ஊர்தியில் உட்கார்ந்திருக்கும்போது, அல்லது 'கார்' ஓட்டும்போது, நீங்கள் கவனிக்கும்போது, பேசும்போது அல்லது மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்போது நீங்கள் விழிப்புணர்வோடு இருந்தால், அப்பொழுது அதிலிருந்து இயற்கையாகவே, சுலபமாகவே 'உள்ளது' என்பதைப் பற்றிய விழிப்புணர்வு வருகிறது. ஆனால் 'உள்ளது' என்பதற்கு மிக்க கவனம் தந்து விழிப்புணர்வைப் பழக்கத்தில் கொண்டுவர முயன்றால், அப்பொழுது செயல்படுவது விழிப்புணர்வு அல்ல.

கேள்வி கேட்பவர் : விடுபட்டு இருக்க நமக்கு ஆசிரியர்கள் வேண்டாம்: நீங்கள் இப்படி கூறினீர்களா? நான் அதைச் சரியாக புரிந்து கொண்டேனா!

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஓர் ஆசிரியரின் வேலை என்ன? அவருக்கு மருத்துவம், விஞ்ஞானம், கணிப்பொறியை எப்படி இயக்குவது, என்பவை போன்று இன்னும் பலவும் தெரிந்திருந்தால் அவருக்குத் தெரிந்த விவர அறிவை, தகவலை மற்றவருக்கு சொல்லிக் கொடுப்பது அவருடைய செயல்பாடாகும், இது தெளிவாக இருக்கிறது. ஆனால் தனக்குத் தெரியுமென்றும், தான் சீடனுக்கு போதிக்க வேண்டும் என்று கூறும் ஆசிரியனைப் பற்றி நாம் பேசுவோமானால், அப்போது சந்தேகப்படுங்கள், ஏனெனில் தனக்குத் தெரியும் என்று கூறுபவனுக்கு தெரியாது. ஏனெனில் உண்மை, ஞானஒளி நிலையின் அழகு, அதை நீங்கள் எந்தப் பெயரிட்டும் அழைக்கலாம், அதை ஒருபோதும் விவரிக்க முடியாது- அது இருக்கிறது. அது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒன்று, இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒன்று, சுறுசுறுப்புடன் இருப்பது, பாரமற்றது. உயிர் அற்ற ஒன்றைப் பற்றித்தான் அது என்னவென்று நீங்கள் கூறமுடியும்; உயிர் அற்ற பொருள்களைப் பற்றி உங்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கும் ஆசிரியர் ஒரு ஆசிரியர் அல்லர்.

கேள்வி கேட்பவர் : நாம் எப்படி ஒரு முகப்படுத்துதலை, ஒழுங்குமுறையை கவனத்தை ஒன்றாக்க முடியும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஒழுங்கு முறை என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தம் ஒருவரிடமிருந்து கற்றுக்கொள்வதாகும். சீடன் என்பவன் ஓர் ஆசிரியரிடமிருந்து கற்றுக்கொள்பவன். எப்போதாவது கற்றுக்கொள்வது என்றால் என்னவென்று ஆழ்ந்து யோசனை செய்திருக்கிறீர்களா அல்லது அதைப் பற்றி ஊடுருவிப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? "கற்றுக்கொள்ளு

தல்” என்ற வினைச்சொல்லின் தற்போதைய செயல்பாட்டின் தன்மை - அது எதைக் குறிக்கிறது? ஒன்று உங்களுக்கு முன்பே தெரிந்ததுடன் மேலும் சேர்ப்பதற்கு நீங்கள் கற்றுக்கொள்கிறீர்கள், அது விவர அறிவாக ஆகிறது - விஞ்ஞானம் போல - அல்லது விவர அறிவாக சேர்த்து வைக்காத ஆனால் இயங்கும் தன்மையுடன் கற்றுக்கொள்ளுதல் இருக்கிறது.

இந்த இரண்டிற்கும் உள்ள வித்தியாசம் தெரிகிறதா? ஒன்று விவர அறிவைப்பெறுவதற்காக, திறமையுடன் இருப்பதற்காக, தொழிற்கலையை ஆராய, இவ்வாறாக நான் கற்றுக்கொள்கிறேன் அல்லது எப்போதும் புதிதாக இருக்கும் ஒன்றை சதாகாலமும் நான் கற்றுக்கொண்டே இருக்கிறேன், ஆகையால் செயல் எப்போதும் புதிதாக இருக்கிறது. இதைக் கவனமாக கேளுங்கள்: எனக்குத் தெரியவேண்டும், என்னைப்பற்றி நான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நான் என்பது சிக்கல்வாய்ந்த ஓர் அமைப்பு, அந்த அமைப்பில் மறைந்ததும் மற்றும் வெளிப்படையானதும் ஆகிய இரண்டும் உள்ளன. நான் என்னைப்பற்றி ஒட்டு மொத்தமாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே என்னையே நான் கவனிக்கிறேன்; பயப்படுகிறேன் என்பதைக் காண்கிறேன்; நான் அந்த பயத்தின் காரணத்தைக் காண்கிறேன்; கவனமாகக் காண்பதில் நான் கற்றுக்கொண்டேன், அது என்னுடைய தகவல் அறிவாக ஆகிவிட்டது.

ஆனால் அடுத்தமுறை பயம் எழும்போது, நான் அதை முன்பே உள்ள தகவலின் அடிப்படையில் காண்கிறேன், அப்போது நான் கற்றுக்கொள்வதை நிறுத்தி விடுகிறேன். அதை நான் கடந்த காலத்தைக் கொண்டுதான் காண்கிறேன், என்ன உண்மையில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றி நான் கற்கவில்லை. என்னைப் பற்றி கற்றுக்கொள்ள சதந்திரம் வேண்டும், அப்பொழுது

தான் கடந்த காலத்தின் தலையீடு இல்லாத இடைவிடாத பார்வை இருக்கும் - எண்ணத்தின் தலையீடு இல்லாமல்.

ஆக 'கற்றுக்கொள்ளுதல்' என்பதற்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் உள்ளன. தகவல் அறிவைப் பெற கற்றுக் கொள்வது, அத்துடன் நான் குறிப்பிட்ட எல்லைப் பகுதிகளில் மிகவும் திறமையாக செயல்பட முடியும் அல்லது தன்னைப்பற்றியே கற்றுக்கொள்வது, அதனால் கடந்த காலம் - அதாவது எண்ணம் - எல்லாநேரமும் தலையிடுவதில்லை; இம்முறையில் நான் பார்க்கலாம். அதனால் மனம் எப்போதும் கூர்ந்த உணர்வுடன் இருக்கிறது.

கேள்வி கேட்பவர் : நீங்கள் மாமிசமோ அல்லது மீனோ சாப்பிடுகிறீர்களாவென்று கேட்க விரும்புகிறேன்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இதைப்பற்றி அறிய உண்மையில் உங்களுக்கு ஆர்வம் இருக்கிறதா? என் வாழ்நாள் முழுவதும் மாமிசத்தையோ அல்லது மீனையோ தொட்டதே கிடையாது- அதை ருசி பார்த்ததில்லை, புகை பிடித்தது கிடையாது, அல்லது மது அருந்தினது கிடையாது; அது கவரவில்லை, அதில் ஒரு சிறப்பு இல்லை. இது உங்களைக்கூட சைவன் ஆக்கிவிடுமா? (சிரிப்பு). இது நடக்காது! உங்களுக்கே தெரியும், தலைவர்களும் உதாரணங்களும் படுமோசமானவை என்று. ஏன் மாமிசம் சாப்பிடுகிறீர்கள், புகை பிடிப்பதிலும் மது அருந்துவதிலும் ஏன் ஈடுபடுகிறீர்கள், ஏன் எளிய வாழ்க்கை வாழ முடியவில்லை என்று கண்டு பிடியுங்கள் - அப்படியென்றால் ஒரே ஓர் உடை, துணி என்றல்ல அல்லது ஒரு நாளைக்கு ஒருவேளை உணவு என்றல்ல, ஆனால் எளிமையாக இருக்கும், இன்பங்களின், ஆசைகளின், பேராசைகளின், குறிக்கோள்களின் பாதிப்பினால் வரும் திரித்தல்கள் இல்லாதிருக்கும் மனத்தின் நற்பண்பு

என்பதாகும். அதனால் நீங்கள் உலகை நேரடியாக காணலாம், அதன் அழகைக் கண்டு உணரலாம்.

கேள்வி கேட்பவர் : நகைச்சுவை என்றால் என்ன வென்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : தன்னைத்தானே கண்டு சிரித்துக் கொள்வது தான் உண்மையானபொருள் என்று நான் நினைக்கிறேன். இதயத்தில் ஏகப்பட்ட சோக உணர்வுகள் உள்ளன, ஏகப்பட்ட துயரம் இருக்கிறது - முடிந்தால், நம்மை நாமே புன்சிரிப்புடன் பார்க்கவேண்டும், தெளிவாகவும் தீவிரத்துடனும் பார்க்க வேண்டும், இருந்தும் சிரித்துக்கொண்டே ஒருவரால் முடியுமானால்.

சாண்டோ மோனிகா, கலிஃபோர்னியா.

8 மார்ச் 1970.

பாகம் - 2

5

பயம் (Fear)

“பயம் மேலேழுந்து வரும்போது பயம் என்று அழைக்கப்படும். அதனைப் பெயரிடாமல் அந்த மைய மின்றி நீங்கள் உன்னிப்பாகப் பார்க்க முடியுமா? அதற்கு ஒழுங்குமுறைக் கட்டுப்பாடு வேண்டும்.”

ஒருவர் கருத்துன்றிய தீவிரத்துடன் இருக்கவேண்டும், ஏனெனில் இன்றியமையாத தீவிரம் உடையவர்கள் தான் நிறைவான, முழுமையான வாழ்க்கையை வாழமுடியும். அந்த தீவிரத்தன்மை மகிழ்ச்சியை, களிப்பை தவிர்க்க வேண்டுமென்ற தேவையில்லை; ஆயினும் பயம் இருக்கும் வரையிலும் அந்தப் பேரானந்தமென்றால் என்ன என்பதை ஒருவர் தெரிந்திருக்க சாத்தியமில்லை, பயம் வாழ்க்கையில் மிகவும் சாதாரணமான ஒன்றாக இருப்பதுபோல் தெரிகிறது; விசித்திரமாக நாம் அதை ஒரு வாழ்க்கைப் போக்காக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளோம்—வன்முறையின் பலதரப்பட்ட வடிவங்களையும் ஒருவித வாழ்க்கை முறை என்று நாம் ஏற்றுக்கொண்டதைப் போல—நமக்கு மனோரீதியாக பயப்படுவது பழக்கமாகி விட்டது.

நாம் பயம் எனும் பிரச்சனையினுள் சென்று ஆராய்ந்து முழுவதுமாக புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். நாம் இந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லும்போது பயத்திலிருந்து விடுபட்டு இருப்போம். அப்பொழுது தான் இதைச் செய்யமுடியும்; இது வெறும் கோட்பாடோ அல்லது ஓர் எதிர்பார்ப்போ அல்ல. பயம் என்ற பிரச்சினைக்குள் ஒருவர் முழு கவனத்தைச் செலுத்தி அதை எப்படி அணுகுகிறார், பார்க்கிறார் என்பதற்கு முழு கவனத்தையும் அளித்தால், நிறைய துன்பங்களை, நிறைய வேதனையை தாங்கிக்கொண்ட, பெருமளவில் துயரத்துடனும் பயத்துடனும் வாழ்ந்த மனம் பயத்திலிருந்து முழுவதுமாக விடுபடுவதை அவர் காணலாம்.

இதனுள் சென்று ஆராய்வது முற்றிலும் அவசியம், அதனால் “உள்ளதை” அதன் உண்மையைப் புரிந்து கொள்ள தடைசெய்யும் பாரபட்சம் இல்லாதிருத்தல் வேண்டும். ஒன்றுசேர்ந்து இந்த பயணம்மேற்கொள்வதென்றால் ஒப்புக்கொள்வது அல்லது மறுப்பது என்பதற்கு இடமில்லை; பயத்தைத் தவிர்ப்பது நிச்சயமாக முடியும் என்றோ அல்லது முடியாது என்றோ தனக்குள்ளானே கூறிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. இந்த பிரச்சினையை ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கு சுதந்திரமான மனம் தேவை; ஒரு தீர்மானத்தையும் எய்தாத மனம் கூர்ந்து பார்ப்பதற்கும் ஆராய்வதற்கும் சுதந்திரமாக இருக்கிறது.

மனம் மற்றும் மனம் - உடல் சம்பந்தப்பட்ட பயத்தில் பல வகைகள் உள்ளன. பயத்தின் பல வகைகளில் ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும், ஒவ்வொரு தோற்றத்தினுள்ளும் சென்று பார்ப்பது மிகுதியான காலத்தை எடுத்துக்கொள்ளும். ஆனால் ஒருவர் பயத்தின் பொதுவான தன்மையைப் பார்க்கலாம்; ஒருவரின் பயங்களின் ஒரு குறிப்பிட்ட விதத்தை ஒவ்வொரு அம்சமாக பார்ப்பத்தில் முழு

வதுமாகவே ஈடுபடாமல் அவர் பயத்தின் பொதுவான இயல்பையும் அமைப்பையும் காணலாம். அவ்வாறாக ஒருவர் பயத்தின் இயல்பையும் அமைப்பையும் புரிந்து கொண்டபின் அந்தப் புரிந்தநிலையில் குறிப்பிட்ட பயத்தை அணுகலாம்.

ஒருவர் இருட்டைக்கண்டு பயப்படக்கூடும்; அவருடைய மனைவி அல்லது கணவரைக் கண்டுகூட பயப்படக் கூடும். அல்லது பொதுமக்கள் என்ன கூறுகிறார்களோ, நினைக்கிறார்கள், செய்கிறார்களோ என்று பயப்படக்கூடும். ஏற்படும் தனிமை உணர்வைக் கண்டு கூட பயப்படக் கூடும். அல்லது வாழும் அர்த்தமற்ற வாழ்க்கையினால் வரும் சலிப்பைக்கண்டு பயப்படக்கூடும். ஒருவர் எதிர்காலத்தை பற்றி பயப்படக்கூடும், நாளைய தினத்தின் நிச்சயமற்ற தன்மையையும் பாதுகாப்பற்றத் தன்மையையும் கண்டு கூட பயப்படக்கூடும். அல்லது வெடிகுண்டைக் நினைத்து பயப்படக்கூடும். ஒருவர் இறப்பை, வாழ்க்கை முடிவுறுவதைக் கண்டு கூட பயப்படக்கூடும். பயம் பன்முகப்பட்ட வடிவங்களில் காணப்படுகிறது. மனச்சஞ்சலத்தில் உண்டான பயம், அத்துடன் அறிவுபூர்வமான பயங்கள் - பயம் எப்போதாவது நியாயமாகவும் அறிவுபூர்வமாகவும் இருக்க முடிந்தால். நம்மில் பலர் மனச்சஞ்சலத்தால் நேற்றை, இன்றை, நாளையைக் கண்டு பயப்படுகின்றனர்; எனவே பயப்படுவதில் நேரமும் உட்பட்டிருக்கிறது.

ஒருவருக்கு தெரிந்த மேல்மனத்துப் பயங்கள் மட்டுமல்ல, அத்துடன் ஆழ்மனத்தின் மறைவிடத்தில் கண்டு பிடிக்கப்படாமல் பயங்கள் இருக்கின்றன. ஒருவர் எப்படி தெரிந்த பயங்களுடன் கூட மறைந்துள்ள பயங்களையும் சமாளிப்பது? நிச்சயமாக பயம் 'என்ன இருக்கிறது' என்பதிலிருந்து விலகிப்போவதில் இருக்கிறது;

நிதர்சனமாக 'என்ன இருக்கிறது' என்பதிலிருந்து ஓடிவிடுதல், தப்பிவிடுதல், தவிர்த்தல்; பயத்திலிருந்து ஓடிவிடுதல்தான் பயத்தைக் கொண்டு வருகிறது. மேலும் எந்த வகையான ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் இருந்தாலும் பயம் தோன்றுகிறது - நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்கள் என்பதை நீங்கள் என்னவாக இருக்க வேண்டும் என்ற நினைப்புடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல். ஆகவே பயம் என்பது நிஜத்திலிருந்து தப்பிச்செல்லும் நம் நடவடிக்கையில் தானிருக்கிறது - நாம் பார்த்து பயப்படும் பொருளுக்குள் இல்லை.

இந்த பயத்தின் பிரச்சினைகள் எவற்றையும் மனவுறுதியின் மூலம் தீர்க்க முடியாது - 'நான் பயப்படமாட்டேன்' என்று தனக்குள்ளே கூறிக்கொள்வதாலும் முடியாது. அப்படிப்பட்ட மனவுறுதியுடைய செயல்களில் அர்த்தம் இல்லை.

நாம் தீவிரத்துடன் காணவேண்டிய ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையை ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறோம், அதற்கு ஒருவர் தன் முழு கவனத்தையும் அளிக்க வேண்டும். கூறப்படுவதை ஒருவர் தனக்கு முன்பே தெரிந்தவை மூலமாக விளக்கிக்கொள்வதும் அல்லது தெரிந்தவைக்கு ஒப்ப அதன் முக்கியத்துவத்தை மாற்றி அறிதலும் அல்லது ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் ஆகிய செயலில் ஈடுபட்டால் அவர் கவனம் செலுத்த முடியாது. ஒருவர் கவனமாக கேட்க வேண்டும் - கவனமாக கேட்பது என்பது கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய ஒரு கலை, ஏனெனில் சாதாரணமாக ஒருவர் சதா ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார், மதிப்பீடுசெய்கிறார், தீர்மானம் செய்கிறார், ஏற்றுக்கொள்கிறார், அல்லது மறுக்கிறார், அவர் கவனமாக கேட்பதில்லை; நிஜமாக என்ன நடக்கிறதென்றால் ஒருவர் கவனமாக கேட்பதைத் தானே தடுத்துவிடுகிறார்.

ஒருவர் முழுவதுமாக கேட்பதென்றால் அவர் தன் முழு கவனத்தையும் அளிக்கிறார் என்றாகும் - அப்படியென்றால் அவர் ஒப்புக்கொள்கிறார் அல்லது மறுக்கிறார் என்றாகாது. நாம் ஒன்றாக ஆராய்கிறோம் என்கிறபோது ஒப்புக்கொள்ளுதல் அல்லது உடன்பாடு இன்மை அல்ல; ஆனால் ஒருவர் பார்க்க உபயோகிக்கும் "பூதக்கண்ணாடி" தெளிவாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஒருவர் நுட்பமான தவறில்லாத கருவி மூலம் பார்த்தால் பிறகு அவர் என்ன பார்க்கிறாரோ அதையே மற்றவரும் பார்ப்பார்; ஆகையால் ஒப்புக்கொள்வதற்கோ ஒப்புதல் இல்லாததற்கோ இடமேயில்லை. பயம் என்ற மொத்த பிரச்சினையும் சோதிக்க முயலுவதில் ஒருவர் தன் முழு கவனத்தையும் அளிக்க வேண்டும்; இருந்தும் பயம் எனும் பிரச்சினையை விடுவிக்காதவரையில் அது மனத்தின் சக்தியை இழக்கச்செய்யும், மனத்தை உணர்வின்றி மந்தமடையச் செய்யும்.

மறைந்துள்ள பயங்கள் எப்படி வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன? ஒருவர் வெளிப்படையான மனத்தின் பயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் - அவற்றை எப்படி சமாளிப்பதென்று தற்சமயம் காண்போம் - ஆனால் மறைந்துள்ள பயங்கள் இருக்கின்றன, அவை இவற்றை விட மிகவும் முக்கியமானதாக இருக்கலாம். ஆகவே எப்படி ஒருவர் அவற்றை சமாளிப்பார், எப்படி அவற்றை வெளிப்படுத்துவார்? பாகுபடுத்தி ஆராய்வதன் மூலம், காரணத்தை நாடுவதன் மூலம் அவற்றை வெளிப்படுத்த முடியுமா?

பாகுபடுத்தி ஆராய்தல் மனத்தை பயத்திலிருந்து விடுவிக்க முடியுமா குறிப்பிட்ட மனச் சஞ்சலத்தைச் சார்ந்த பயத்திலிருந்தல்ல, பயத்தின் முழு அமைப்பிலிருந்தும்? பாகுபடுத்தி ஆராய்வதற்கு காலம் தேவை என்பது மட்டுமல்ல, ஆராய்பவன் என்பவன்

உள்ளான் என்பதும் பொருள் படுகிறது - பல நாட்கள், பல வருடங்கள், ஒருவரின் வாழ்நாள் முழுவதும் ஆராயலாம், கடைசியில் சிறிதே உங்களுக்கு புரிந்திருக்கலாம், ஆனால் அதற்குள் நீங்கள் கல்லறைக்குச் செல்ல தயாராகி விடுகிறீர்கள். பாகுபடுத்தி ஆராய்பவன் யார்? அவர் நிபுணராக, பட்டம் பெற்ற திறமைசாலியாக இருந்தால் அவரும் நேரம் எடுத்துக்கொள்வார்; அவரும் கூட பல வகை கட்டுப்பாடுகளின் விளைவாக இருக்கிறார். ஒருவர் தன்னையே பாகுபடுத்தி ஆராய்ந்தால் அங்கு ஆராய்பவன் அதாவது தணிக்கை செய்பவன் இருக்கிறதாக பொருள், அவன் தானே, உண்டு பண்ணிய பயத்தை பாகுபடுத்தி ஆராய்ப்போகிறான்.

எவ்வாறாயினும் பாகுபடுத்தி ஆராய்தல் காலத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்; நீங்கள் பாகுபடுத்தி ஆராயும்போது அதற்கும் அதன் முடிவுக்கும் இடையே உள்ள காலத்தில் பல்வேறு நிலைகள் தோன்றலாம், அவை ஆராய்தலுக்கு வேறு திருப்பத்தை அளிக்கலாம். பாகுபடுத்தி ஆராய்தல் சரியான முறையல்ல என்ற உண்மையை நீங்கள் காணவேண்டும், ஏனெனில் 'எனக்கு', நான் எனும் அகங்காரத்தை உருவாக்கும் பல பாகங்களில் ஒரு பாகமாக பாகுபடுத்தி ஆராய்பவன் இருக்கிறான் - அவன் காலத்தின் விளைவாக இருக்கிறான், கட்டுண்டு இருக்கிறான். பாகுபடுத்தி ஆராய்வதில் காலம் அடங்கி இருக்கிறதென்றும், அது பயத்திற்கு முடிவு கட்ட முடியவில்லையென்றும் நீங்கள் அறிந்ததற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால் படிப்படியாக மாற்றம் பெறலாம் என்ற மொத்த கருத்தையும் ஒதுக்கிவிடுகிறீர்கள். மாறுதலுக்கு உண்டான காரணமே பயத்தின் முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாக இருப்பதை நீங்கள் கண்டு கொள்வீர்கள்.

(இந்த சொற்பொழிவாளருக்கு இது ஒரு முக்கியமான விஷயம், ஆகையால் இதைப்பற்றி மிகவும் தீவிரமாக

உணர்கிறார், பேசுகிறார்; ஆனால் அவர் பிரச்சாரம் செய்ய வில்லை - நீங்கள் பங்கு கொள்வதற்கோ, நம்புவதற்கோ ஒன்றுமில்லை; ஆனால் கவனித்து கற்று இந்த பயத்தி னின்று விடுபடவேண்டும்)

ஆகவே பாகுபடுத்தி ஆராய்தல் ஒரு வழி அல்ல. அதனுடைய உண்மையை நீங்கள் பார்த்தால் பாகுபடுத்தி ஆராய்பவன், சீர்தூக்கிப்பார்த்து தீர்மானம் செய்பவன், மதிப்பீடு செய்பவன் என்ற முறையில் இனிமேல் நினைக்கமாட்டீர்கள் என்றாகும், உங்கள் மனம் பாகு படுத்தி ஆராய்தல் எனும் அந்த குறிப்பிட்ட சூமையி லிருந்து விடுபட்டு இருக்கிறது, ஆகையால் அது நேரடி யாக பார்க்கும் திறனுடையதாக இருக்கிறது.

நீங்கள் இந்த பயத்தை எப்படி பார்ப்பது; எப்படி அதனுடைய முழு அமைப்பையும் வெளிக் கொணர்வது, மறைந்துள்ள எல்லா பாகங்களையும்? - கனவுகளின் மூலமாகவா? கண் விழித்திருக்கும் நேரத்தில் உள்ள செயற்பாடுகள் உறங்கும்போது தொடர்வதுதான் கனவு கள்- அப்படித்தானே? கனவுகளில் எப்போதும் செயல் இருப்பதையும், கண் விழித்திருக்கும்போது ஏற்படுகிற மாதிரியே கனவுகளிலும் இதுவோ / அதுவோ நிகழ் வதையும், ஒரு முழு இயக்கத்தின் பாகமாவே கனவுகள் தொடர்ந்து இருப்பதையும் நீங்கள் காண்கிறீர்கள். ஆகவே கனவுகளில் எந்த முக்கியத்துவமும் இல்லை. என்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறதென்று பாருங்கள்; பாகு படுத்தி ஆராய்தல், கனவுகள், மனவுறுதி, காலம் என உங் களுக்கு பழக்கமானவற்றை நாம் நீக்கிக்கொண்டிருக் கிறோம்;

அவற்றையெல்லாம் நீங்கள் நீக்கியதும் மனம் மிகச்செறிவுற்ற உணர்வுடையதாக ஆகிறது - உணர்வு டையதாக மட்டுமில்லாமல் நுண்ணறிவுத்திறனுடைய

தாகவும் கூட. அடுத்து உணர்வுடனும் நுண்ணறிவுத்திறனுடனும் நாம் பயத்தைப் பார்க்கப் போகிறோம். (நீங்கள் உண்மையில் இதனுட் சென்று பார்ப்பீர்களானால் காலத்தினின்றும், பாகுபடுத்தி ஆராய்தலினின்றும் மனவுறுதியினின்றும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்தின் முழு அமைப்பிலிருந்தும் வெளி வருவீர்கள்) பயம் என்றால் என்ன? - இது எப்படி வருகிறது? பயம் எப்போதும் எதனுடனாவது சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது; இது தானாக இருப்பதில்லை. நேற்று நடந்தது நாளைக்கு மறுபடியும் நிகழலாம் என்றே பயம் தோன்றுகிறது; எப்போதும் மனத்தில் முடிவுசெய்த நிலையிலிருந்து உறவுமுறை ஏற்படுகிறது.

இதனுள் பயம் எப்படி நுழைகிறது? நேற்று எனக்கு வலி இருந்தது; அதனுடைய ஞாபகம் இருக்கிறது. அது நாளைக்கு திரும்ப வருவதை நான் விரும்புவதில்லை. நேற்றைய வலியைப்பற்றி நினைப்பது, நினைப்பதில் நேற்றைய வலியைப் பற்றிய ஞாபகம் உட்பட்டிருக்கிறது, அந்த ஞாபகம் நாளைக்கு மறுபடியும் வலி உண்டாகும் என்ற பயத்தை முன் நிறுத்துகிறது. ஆகவே எண்ணம்தான் பயத்தை உண்டாக்குகிறது. எண்ணம் பயத்தை பெருக்குகிறது; எண்ணம் இன்பத்தையும் கூட விருத்தி செய்கிறது. பயத்தை புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், இன்பத்தையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் - அவை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை; ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ளாமல் மற்றதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது; அப்படியென்றால் 'எனக்கு இன்பம் மட்டும் வேண்டும், பயம் வேண்டாம்' என்று ஒருவர் கூற முடியாது; இன்பம் எனும் நாணயத்தின் மறுபக்கம்தான் பயம்.

நேற்றைய இன்பத்தின் காட்சிகளைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் எண்ணம் நாளைக்கு அந்த இன்பம்

உங்களுக்கு இல்லாமல் போகலாம் என்று கற்பனை செய்து கொள்கிறது - ஆகவே எண்ணம் பயத்தை உண்டாக்குகிறது. எண்ணம் இன்பத்தை தக்கவைத்துக் கொள்ள முயலுகிறது, அதனால் பயத்துக்கு ஊட்டமளிக்கிறது.

எண்ணம் தன்னை பாகுபடுத்தி ஆராய்பவனாகவும் ஆராயப்படும் பொருளாகவும் தனித்தனியாக தன்னைத் தானே பிரித்துக் கொள்கிறது - அவை இரண்டும் எண்ணத்தின் பகுதிகள், எண்ணம் தன்மீது தானே இந்த ஏமாற்று விளையாட்டை விளையாடுகிறது. இதை யெல்லாம் செய்வதால் எண்ணம் மறைந்துள்ள பயங்களை ஆராய மறுக்கிறது, பயத்தின் தப்பிக்கும் வகையில் காலத்தைக் கொண்டு வருகிறது, இருந்தும் அதே சமயத்தில் எண்ணம் பயத்தையும் தொடர்ச் செய்கிறது.

எண்ணம் இன்பத்திற்கு ஊட்டமளிக்கிறது - இன்பத்திற்கு பேரானந்தத்துடன் ஒரு தொடர்பும் இல்லை; பேரானந்தம் எண்ணத்தின் விளைபொருள் அல்ல, அது இன்பமல்ல. நீங்கள் இன்பத்தை வளர்க்கலாம், முடிவில்லாமல் அதைப்பற்றி நினைவு கூரலாம்; நீங்கள் பேரானந்தத்தை அவ்வாறு செய்யமுடியாது. பேரானந்தம் பற்றி நினைவு கூர்ந்த அத்தருணமே அது மறைந்து விடும், அதனின்றி பெறக்கூடிய இன்பமாக மாறி விடுகிறது, ஆகையால் இழந்து விடுவோமே என்ற பயம் ஆட்கொள்கிறது.

எண்ணம் தனிமையை உண்டாக்குகிறது ஆனால் அதையே கண்டனம் செய்கிறது, ஆகவே அதனின்றி தப்பிக்க பல வழிகளைக் கண்டுபிடிக்கிறது, பலவித ஆன்மிக அல்லது கலாசார பொழுது போக்குகள் மூலம், ஆழமான விசாலமான சார்பு நிலைகளை முடிவில்லாமல் தேடுவதன் மூலம் எண்ணம் தப்பிக்கிறது.

நாம் அன்றாடம் கவனிக்கக்கூடிய இந்த நிதர்சன உண்மைகளுக்கு எண்ணம் காரணமாக இருக்கிறது; அவை பேசுபவரின் கண்டுபிடிப்போ அல்லது அவருடைய தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த வேதாந்தமோ அல்லது தத்துவமோ அல்ல. ஒருவர் என்ன செய்ய வேண்டும்? நீங்கள் எண்ணத்திற்கு முடிவு கட்ட முடியாது, அதை அழிக்க முடியாது, 'நான் அதை மறந்து விடுவேன்' என்று நீங்கள் கூறமுடியாது, நீங்கள் அதை எதிர்த்து நிற்க முடியாது; நீங்கள் அதைச் செய்தால் மறுபடியும் அது இன்னொரு வகையான எண்ணத்தின் வடிவாக இருக்கும்.

எண்ணம் நினைவின் மறுமொழியாக இருக்கிறது; அந்த நினைவு அன்றாட வாழ்க்கையில் வேலை செய்வதற்கு, உங்கள் அலுவலகம் செல்வதற்கு, உங்கள் இல்லம் செல்வதற்கு, பேசுவதற்கு தேவைப்படுகிறது; நினைவு தொழில் நுட்ப அறிவு உள்ள களஞ்சியமாக இருக்கிறது. ஆகவே உங்களுக்கு நினைவு வேண்டும், இருந்தும் நினைவு எண்ணத்தின் மூலம் பயத்தை தொடர்ந்து இருக்கச் செய்கிறதென்று நீங்கள் காணலாம். நினைவு மிகுந்த தூய்மையான தெளிவான எண்ணமாக ஒரு குறிப்பிட்ட திசையில் தேவைப்படுகிறது - தொழில் நுட்ப ரீதியாக, அன்றாடம் பணிபுரிய, வாழ்வதற்கு பொருளீட்ட, இன்னபிற - இருந்தும் அது பயத்தை வளர்க்கிறதென்ற உள்ளதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள்.

ஆகவே மனம் என்ன செய்ய வேண்டும்? பாகுபடுத்தி ஆராய்தல், காலம், தப்பிக்கும் வழி, சார்புடைய நம்பிக்கை போன்றவையில் உள்ள பலவித உண்மைகளை ஆராய்ந்து தெளிந்தபின் 'என்ன இருக்கிறது' என்பதிலிருந்து மனம் அகன்று விடுவதுதான் பயம் என்பதைக் கண்ணுற்றபின் இந்த கேள்விக்கு நீங்கள் எப்படி பதில் அளிப்பீர்கள்; எண்ணத்தின் விலகும் இயக்கமே பயமாக இருக்கிறதா? இவற்றையெல்லாம்

பார்த்தபிறகு, இவற்றிலுள்ள மெய்யை பார்த்த பிறகு - அபிப்பிராயமாக இல்லாமல், உங்களுடைய எதேச்சையான தீர்ப்பாக இல்லாமல் - இந்த கேள்விக்கு உங்கள் பதில் என்ன? எப்படி எண்ணம் திறமையாக, தெளிந்த சிந்தனையுடன் செயல்பட முடியும்? இருப்பினும் அதே எண்ணம் அபாயமாகாமல் இருக்க வேண்டும், ஏனெனில் அது பயத்தை வளர்க்கிறது.

இவற்றை முழுவதுமாக ஆராய்ந்த மனத்தின் நிலை என்ன? நாம் வெளிப்படுத்திய, விளக்கம் அளித்த அல்லது பாதிக்கப்பட்ட பல்வேறு காரணிகளை சோதனை செய்த மனத்தினுடைய புரிந்து கொள்ளும் தன்மையின் நிலை என்ன? - தற்போது உங்கள் மனத்தின் தன்மை என்ன? - ஏனெனில் உங்கள் பதில் அந்த தன்மையை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கும். நீங்கள் நிஜமாகவே படிப்படியாக பயணம் மேற்கொண்டால், நாம் ஆராய்ந்து பேசிய ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் நீங்கள் ஆழ்ந்து சென்றிருந்தால், பிறகு உங்கள் மனம் அசாதாரணமாக நுண்ணறிவுடன், உயிர்ப்புள்ளதாக, உணர்வுள்ளதாக மாறிவிட்டதை நீங்கள் காணலாம்,

ஏனெனில் உங்கள் மனம் சேர்த்து வைத்திருந்த எல்லா சுமைகளையும் களைந்து எறிந்து விட்டது. இப்போது நீங்கள் எண்ணுவதின் அனைத்து செயல் முறையையும் எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? நீங்கள் எண்ணுவதற்கு ஒரு மையம் இருக்கிறதா? - மையம் என்றால் தணிக்கை செய்பவன், சீர்தூக்கி தீர்மானிப்பவன், மதிப்பிடுபவன், கண்டனம் செய்பவன், நியாப்படுத்துபவன். இன்னும் அந்த மையத்திலிருந்தும் தான் எண்ணுகிறீர்களா? அல்லது எண்ணுவதற்கு மையம் என்பதே இல்லையா, இருந்தும் எண்ணம் இருக்கிறதா? நீங்கள் இந்த வேறுபாட்டைக் காண்கிறீர்களா?

எண்ணம் 'நான்' என்ற மையத்தைத் தோற்றுவித்துள் ளது- 'நான்' என்னுடைய அபிப்பிராயம், என்னுடைய நாடு, என்னுடைய கடவுள், என்னுடைய அனுபவம், என்னுடைய வீடு, என்னுடைய மேஜை - நாற்காலி, என்னுடைய மனைவி, என்னுடைய குழந்தைகள், உங் களுக்கே தெரியும், 'நான்' 'நான்' அந்த மையத்திலிருந்து தான் நீங்கள் செயல்படுகிறீர்கள். அந்த மையம் பிரி வினை செய்யும். அந்த மையமும், அந்த பிரிவினையும் போராட்டத்திற்கு காரணமாக இருக்கின்றன என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது - உங்கள் அபிப்பிராயம் இன் னொருவரின் அபிப்பிராயத்திற்கு எதிராக இருப்பது, என் நாடு, உங்கள் நாடு என எல்லா பிரிவினைகளும் எண்ணத் தால் உண்டானவை. நீங்கள் அந்த மையத்திலிருந்து பார்க்கிறீர்கள், இன்னும் பயத்தில் சிக்கியுள்ளீர்கள், ஏனெனில் அந்த மையம் அதற்கு பயம் என்று பெயரிட்டு அதனின்றி தன்னை தனிமைப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டது; 'நான் அதை தவிர்க்க வேண்டும்' 'நான் அதை பாகுபடுத்தி ஆராயவேண்டும்', 'நான் அதை வெற்றிக்கொள்ள வேண்டும்', 'எதிர்க்கவேண்டும்' என்றும் இன்னும் பல வகைகளிலும் மையம் கூறுகிறது; அப்படி செய்வதால் நீங்கள் பயத்திற்கு வலுவூட்டுகிறீர் கள்.

மனம் பயத்தை மையம் இன்றி பார்க்கமுடியுமா? - நீங்கள் அந்த பயத்தைப் பெயரிடாமல் பார்க்க முடியுமா? 'பயம்' என்று அதற்கு நீங்கள் பெயரிட்ட அத்தருணமே அது கடந்த காலத்தில் இருக்கிறது. எதற்கும் நீங்கள் பெயரிட்ட அத்தருணம் நீங்கள் அதை தனி என்று பிரித்துவிடுகிறீர்கள். ஆகவே பயம் மெலேழுந்து வரும்போது பயம் என்று அழைக்கப்படும் அதனைப் பெயரிடாமல் அதை மையமின்றி நீங்கள் உன்னிப்பாக பார்க்கமுடியுமா? அதற்குத் தகுந்த ஒழுங்கு

முறை, கட்டுப்பாடு வேண்டும். அப்போது மனம் பழகிப் போன அந்த மையமின்றி பார்க்கிறது; பிறகு வெளிப் படையான மற்றும் மறைந்திருக்கும் பயம் முடிவுறு கிறது.

இந்த மாலைப் பொழுதிலேயே இந்த உண்மையை நீங்கள் காணாவிட்டால், ஒரு பிரச்சினையாக அப்புறம் நினைப்பதற்கு அதை உங்கள் இல்லத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டாம். உண்மை என்பது நீங்கள் உடனடியாக காணவேண்டிய ஒன்றாகும் - அப்படி எதையும் தெளிவாகப் பார்க்க வேண்டுமானால் அதற்கு உங்கள் உள்ளத்தையும், உங்கள் மனத்தையும், உங்கள் முழு உள்ளிருப்பையும் உடனடியாக அளிக்க வேண்டும்.

கேன்னி கேட்பவர் : பயத்திலிருந்து தப்பிக்க முயலுவதைவிட - அதாவது பயத்தைக் கண்டு பயப்படுவது எனும் சாராம்சம் - நாம் பயத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நீங்கள் கூறுகிறீர்களா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இல்லை, ஐயா. எதையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டாம். பயத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாம், ஆனால், அதைப்பாருங்கள். நீங்கள் பயத்தை எக்காலத்திலும் பார்த்ததேயில்லை, பார்த்திருக்கிறீர்களா? 'நன்று, நான் பயமடைந்துள்ளேன், நான் அதைப் பார்க்கிறேன்,' என்று எக்காலத்திலும் நீங்கள் கூறினதில்லை. மாறாக நான் பயமடைந்துள்ளேன், 'வானொலி கேட்கலாம்' என்று கூறியுள்ளீர்கள் - அல்லது தேவாலயத்திற்கு போகிறீர்கள் அல்லது புத்தகம் படிக்கிறீர்கள் அல்லது ஒரு நம்பிக்கையை நாடுகிறீர்கள் - பயத்தைப் பார்ப்பதிலிருந்து விலகிப்போய்விடும் ஏதோ ஒரு செயல். பயத்தை எக்காலத்திலும் பார்த்ததில்லையாதலால் நீங்கள் அதனுடன் நேரடியாக தொடர்பு எக்காலத்திலும் கொள்ளவில்லை; அதற்கு பெயரிடாமல், அதனின்றி

தப்பித்து ஓடாமல், அதை சமாளிக்க முயலாமல் நீங்கள் பயத்தைப் பார்த்ததில்லை. அதனுடன் இருங்கள், அதனின்றி எந்த விலகலுமில்லாமல் இருங்கள், அப்படி செய்தால் மிகவும் அதிசயமான ஒன்று நிகழ்வதைக் காண்பீர்கள்.

கேள்வி கேட்பவர் : நீங்கள் பயத்தை சந்தித்த பிறகு நீங்கள் அதுவாக ஆகி விடமுடியுமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நீங்கள் தான் பயம், நீங்கள் அதுவாக எப்படி ஆகிவிட முடியும்? நீங்கள் தான் பயம், அதனுடன் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல், அதை எதிர்த்துக்கொண்டு எண்ணம்தான் தன்னை பயத்திலிருந்து பிரித்துக்கொண்டுள்ளது; பயத்திலிருந்து தன்னைப் பிரித்துக் கொண்டு அது அந்த பயத்தை 'பார்க்கிறவனாக' ஆகிறது, 'பார்க்கிறவன்' பயத்தை எதிர்க்கிறான் அல்லது அதனின்றி தப்பிக்கப் பார்க்கிறான். ஆனால் எதிர்க்கும் அந்த 'பார்க்கிறவன்' கூட பயம்தான்.

கேள்வி கேட்பவர் : ஐயா, நிறையவே ஏமாற்றம் இருக்கிறது, ஏனெனில் சொற்பொழிவுகளை மக்கள் தம் சொந்த உபயோகத்திற்காக ஒலி நாடாவில் பதிவு செய்ய அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. தயவு செய்து ஏன் என்று எங்களுக்கு கூற முடியுமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நான் உங்களுக்கு கூறுகிறேன் - இது மிகவும் தெளிவாக இருக்கிறது. முதலில் நீங்கள் இந்த பேச்சை ஒலிப்பதிவு செய்து கொண்டிருந்தால், உங்கள் பக்கத்தில் இருப்பவருக்கு மிகவும் தொல்லை யாக இருக்கும். நீங்கள் அந்த கருவியைக் கையாண்டும் மற்ற ஏதோ செய்து கொண்டும் இருப்பீர்கள். இரண்டாவதாக, எது மிகவும் முக்கியம். கூறப்படுவதை இப்போது நேரடியாக கேட்பதா அல்லது ஒலிப்பதிவை வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் சாவகாசமாக கேட்பதா?

பேசுபவர் 'காலத்தை தலையிட அனுமதிக்க வேண்டாம்' என்று கூறும்போது, அதற்கு மாறாக 'நல்லது, நீங்கள் கூறுவதை ஒலிப்பதிவு செய்து வீட்டுக்கு கொண்டு செல்கிறேன்' என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். பயம் இப்போது இருக்கிறது. அது இப்போது உங்கள் இதயத்தில், உங்கள் மனத்தில் இருக்கிறது.

கேள்வி கேட்பவர் : அது நிஜம் என்றால் பிறகு ஏன் உங்கள் நிறுவனம் ஒலி நாடாக்களை விற்பனை செய்கின்றன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அது மிகவும் முக்கியமான விஷய மல்லவா. நீங்கள் இங்கே இருக்கும்போது, இப்போது என்ன கூறப்படுகிறதோ அதை நேரடியாக கேட்பது? இங்கு வருவதற்கு நீங்கள் எவ்வளவோ சிரமம் எடுத்துக் கொண்டுள்ளீர்கள், பேசுபவரும் கூட இங்கு வர எவ்வளவோ சிரமம் எடுத்துக்கொண்டுள்ளார். நாம் ஒன்றாகக் கலந்து உரையாடல் செய்து கொள்கிறோம், நாளை என்றில்லாது இப்போதே புரிந்துகொள்ள முனைகிறோம். 'இப்போது' புரிந்து கொள்ளாதல் எல்லா வற்றையும் விட முக்கியம், ஆகையால் நீங்கள் உங்கள் முழு கவனத்தையும் அளிக்கவேண்டும். நீங்கள் குறிப்புகள் எடுத்துக்கொண்டிருந்தால், உங்கள் பாதி கவனத்தை ஒலி நாடா கருவிக்கு அளித்துக்கொண்டிருந்தால் நீங்கள் உங்கள் முழு கவனத்தையும் அளிக்க முடியாது.

இவற்றையெல்லாம் உடனடியாக உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போகலாம், அதானல் மறுபடியும் கேட்க விரும்பலாம். அப்போது ஒரு ஒலி நாடாவை வாங்குங்கள் அல்லது வேண்டாம், ஒரு புத்தகம் வாங்குங்கள் அல்லது வேண்டாம் - அவ்வளவே. இன்று மாலை ஒரு மணி பத்து நிமிடத்தில் கூறப்பட்டவை அனைத்தையும் நீங்கள் மனத்தில் வாங்கிக்கொண்டால், அதனால்

மனத்தாலும் இதயத்தாலும் கிரகித்துக்கொள்கிறீர்கள், அதோடு முடிந்தது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, நீங்கள் இதைச் செய்யவில்லை; நீங்கள் இதற்கு முன்பு இவற்றிற்கெல்லாம் கவனம் செலுத்தவில்லை; நீங்கள் பயத்தை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளீர்கள், பயத்துடன் வாழ்ந்துள்ளீர்கள், அது உங்களுக்கு பழக்கமாகி விட்டது. இவற்றையெல்லாம் முழுவதுமாக தகர்த்துவிட வேண்டுமென்று பேசுபவர் கூறுகிறார். 'இப்போதே இதை செய்யுங்கள், நாளைக்கு என்பது வேண்டாம்', என்று பேசுபவர் கூறுகிறார். பயத்தின் முழு இயல்பையும் அதில் என்ன பொதிந்திருக்கிற தென்பதையும் காண மனம் பழக்கத்தில் இல்லை. ஆனால் நீங்கள் இதை உடனடியாக பார்க்க முடிந்தால், பரவசமான மனத்துடன் இந்த கூடத்தை விட்டு நீங்கள் செல்வீர்கள். ஆனால் நம்மில் பலருக்கு இது சாத்திய மில்லை, அதனால் தான் ஒலி நாடாக்கள்.

கேள்வி கேட்பவர் : நீங்கள் பயத்தை பார்க்கிறீர்கள், அதிலிருந்து நீங்களே விலகிச்சென்று விடுவதையும் காண்கிறீர்கள். நீங்கள் என்ன செய்ய முடியும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : முதலாவதாக விலகிச் சென்று விடுவதை எதிர்க்க வேண்டாம். பயத்தை பார்ப்பதற்கு நீங்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும், கவனத்தை கண்டனம் செய்யக்கூடாது, சீர்தூக்கி தீர்மானிக்கக்கூடாது, மதிப்பீடு செய்யக்கூடாது, ஆனால் வெறுமனே பார்க்க வேண்டும். நீங்கள் விலகி சென்று விடுகிறீர்கள், ஏனென்றால் உங்கள் கவனம் அலைபாய்கிறது, நீங்கள் கவனிப்பதில்லை- அங்கு கவனமின்மை இருக்கிறது.

கவனமின்மையில் இருங்கள், ஆனால் கவனமின்மையில் இருப்பதை உணருங்கள் - உங்களுடைய கவனமின்மையை உணர்வதே கவனம். உங்கள் கவனமின்மையை நீங்கள் உணர்ந்தால், அதைத் தெரிந்து

கொண்டால், அதைப்பற்றி எதுவும் செய்யவேண்டாம், கவனமின்மையாக இருப்பதை உணர்வது தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்; பிறகு அந்த உணர்வே கவனமாகிறது. இதில் ஒரு சிக்கலுமில்லை. இதை நீங்கள் ஒரு தடவை பார்த்தால் நீங்கள் போராட்டத்தை முற்றிலும் நீக்கிவிடுவீர்கள்; தெரிவு எதுவுமின்றி விழிப்புணர்வுடன் இருப்பீர்கள். 'நான் கவனமாக இருந்தேன், ஆனால் இப்போது கவனமாக இல்லை, நான் கவனமாக இருக்க வேண்டும்' என்று நீங்கள் கூறும்போது அங்கே தெரிவு இருக்கிறது. விழிப்புணர் வோடு இருப்பதென்றால் தெரிவு செய்யாமல் விழிப்புணர்வோடு இருப்பது என்பது.

கேள்வி கேட்பவர் : நீங்கள் கூறுகிறமாதிரி பயமும் இன்பமும் தொடர்புடையதாயின் ஒருவர் பயத்தை அகற்றி இன்பத்தை மட்டும் முழுவதுமாக அனுபவிக்க முடியுமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : பிரமாதமாக இருக்கும் அல்லவா? என்னுடைய எல்லா பயங்களையும் நீக்கிவிட வேண்டும், அப்பொழுது என்னுடைய இன்பங்களில் நான் திளைக்கலாம். உலகம் முழுவதிலும் ஒவ்வொருவரும் இதைத்தான் வேண்டும் என்கின்றனர், சிலர் வெகு முரட்டுத்தனமாக, சிலர் பண்படாமல், நுண்மையாக பயத்திலிருந்து தப்பித்து, இன்பத்தைப் பிடித்துக் கொள்ளுதல். இன்பம்- நீங்கள் புகைக்கிறீர்கள், அது ஓர் இன்பம், இருந்தும் அதில் வேதனையும் இருக்கிறது, ஏனெனில் உங்களுக்கு நோய் வரலாம். நீங்கள் இன்பம் துய்த்திருக்கிறீர்கள், ஓர் ஆணாக அல்லது பெண்ணாக இருந்து, கலவி வழியிலோ அல்லது மற்ற முறையிலோ, சௌகரியங்கள் போன்றவற்றிலோ; மற்றவர் வேறு எவரையாவது பார்த்தால் உங்களுக்கு பொறாமை, கோபம், ஏமாற்றம், சிதைவு வருகிறது.

இன்பம், தவறாமல் வேதனையைக் கொண்டு வரும் (நாம் இன்பம் அனுபவிக்கக் கூடாதென்று கூறவில்லை); ஆனால் அதன் முழு அமைப்பையும் தாண வேண்டும். பேரானந்தம், உண்மையான களிப்பு, மகிழ்ச்சியின் அழகு, அதன் சுதந்திரம் யாவும் இன்பத்துடன் எந்த தொடர்பும் கொண்டில்லையென்று அப்போது தெரிய வரும், ஆகையால் வேதனையுடன் அல்லது பயத்துடன் எந்தத் தொடர்பும் இல்லையென்றும் நீங்கள் தெரிந்து கொள்வீர்கள். இதை நீங்கள் பார்த்தால், அதில் உள்ள உண்மையைப் புரிந்து கொண்டால் பிறகு இன்பத்தைப் பற்றி புரிந்து கொள்வீர்கள் மற்றும் அதற்குரிய இடத்தையும் அளிப்பீர்கள்.

ஸான் டெய்கோ அரசாங்க கல்லூரி
6 ஏப்ரல் 1970.

6

வன்முறை (Violence)

‘நீன்’ எந்த உருவத்திலாவது வெகு நுண்மையாகவோ அல்லது உருவெடுத்தோ நீடித்திருக்கும் வரை வன்முறை கட்டாயம் இருக்கும்.

இந்தக் காலைப் பொழுதில் நாம் எதைப் பற்றி விவாதிக்கலாம்? விவாதம் என்ற சொல் பொருத்தமாகாது. அதைவிட உரையாடல் என்பதே பொருத்தமாக இருக்கும். அபிப்பிராயங்கள் நம்மை எங்கும் இட்டுச் செல்லாது. மற்றும் வெறும் படிப்பறிவு சாதுரியத்திற்கு இடம் கொடுப்பதில் எந்த முக்கியத்துவமும் இல்லை, ஏனெனில் உண்மையை அபிப்பிராயங்களையும் அல்லது கருத்துக்களையும் பரிமாறிக் கொள்வதால் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஆகவே நாம் ஒருங்கிணைந்து எந்த பிரச்சினைப் பற்றியும் பேசி பரிமாறிக் கொள்ள வேண்டுமானால் அறிவு வளர்ச்சி, மனவெழுச்சி அல்லது மனோபாவமற்ற தளத்தில் இருக்க வேண்டும்.

கேள்வி கேட்பவர் : கம்யூனிசத்திற்கு எதிராக நடக்கும் போர் ஒரு வகையில் நியாயம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். நான் நினைப்பது சரியா தவறாவென்று உங்களுடன் சேர்ந்து கண்டுபிடிக்க விரும்புகிறேன். நான்

பத்து வருடம் கம்யூனிச ஆட்சியின் கீழ் இருந்தேன், நான் ரஷ்யாவிலுள்ள அரசியல் கைதிகள் முகாமில் இருந்தேன், நான் ஒரு கம்யூனிஸ்டு சிறைச்சாலையில் கூட இருந்தேன் என்பதை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு ஒரே ஒரு மொழிதான் தெரியும், அதுதான் அதிகாரம். ஆகவே என் கேள்வி என்னவென்றால்; இந்த போர் தற்காப்பா, இல்லையா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : போரைக் கொண்டுவர காரணமாக இருக்கும் ஒவ்வொரு கூட்டமும் அது தற்காப்புக்காக புரியப்படும் போர் என்றுதான் எப்போதும் கூறுகிறார்கள். என்ன நான் நினைக்கிறேன். எக்காலத்திலும் போர்கள் இருந்தன, தாக்குதலுக்காக அல்லது தற்காப்புக்காக; ஆனால் பல நூற்றாண்டுகளாக இயற்கைக்கு மாறான, கோர விளையாட்டான போர்கள் இருக்கின்றன. படித்தவர்கள், பண்புள்ளவர்கள் என்றெல்லாம் நாம் துரதிர்ஷ்டமாக, அழைக்கப்படுகின்றோம். இருந்தும் இன்னும் நாம் காட்டுமிராண்டித்தனமான படுகொலையில் ஈடுபடுகிறோம். ஆகவே மனிதனிடம் ஆழப் புதைந்துள்ள இந்த வன்முறை என்ன, அவனிடமுள்ள இந்த ஆக்கிரமிப்பு குணம் என்ன என்பதை நாம் ஆராய்வோமா? அதிலிருந்து விடுபட சாத்தியம் ஏதாவது உண்டா என்று நாம் காணலாமா?

'எந்த சூழ்நிலையிலும் வன்முறையை வெளிப் படுத்தாதே' என்று கூறினவர்களும் இருந்தார்கள்; மிகுந்த வன்முறையும் ஆக்கிரமிப்பு குணமும் கொண்டவர்கள் சூழ்ந்திருந்தாலும் அமைதியான வாழ்க்கை வாழ்வதை அது குறிக்கிறது; காட்டு மிராண்டித்தனமும் கொடூரமும் வன்முறையும் கொண்ட மனிதர்களிடையே ஒருவித மையத்தை இது குறிக்கிறது. ஆனால் மனத்தினால் சேர்க்கப்பட்ட வன்முறை, நாகரிகமான வன்முறை, தற்காப்புக்கான வன்முறை, ஆக்கிரமிப்பு கொண்ட

வன்முறை, போட்டியில் உள்ள வன்முறை, குறிப்பிடத் தக்கவராக இருக்க முயலுவதில் உள்ள வன்முறை, ஒரு வழிமுறைக்கு தன்னை கட்டாயப்படுத்திக் கொள்ளும் முயற்சியில் உள்ள வன்முறை, முக்கியமானவராக ஆக முயலுவதில் உள்ள வன்முறை, வன்முறை இல்லாமல் இருக்க தன்னையே அடக்குவது, தன்னையே கொடுமை யாக, மூர்க்கமாக நடத்திக் கொள்வது போன்றவையிலிருந்து எப்படி மனம் தன்னையே விடுவித்துக் கொள்ளும் - வன்முறையின் அனைத்து வகைகளிலிருந்து எப்படி மனம் விடுபடும்?

வன்முறையில் பல்வேறு வகைகள் இருக்கின்றன. நாம் வன்முறையின் ஒவ்வொரு வகையையும் ஆராயலாமா அல்லது வன்முறையின் முழு அமைப்பையும் எடுத்துக் கொள்ளலாமா? அதன் ஒரு பாகத்தை மட்டும் என்றில்லாமல் வன்முறையின் அம்சங்கள் முழுவதையும் நாம் காணலாமா?

வன்முறையின் மூல காரணம் 'நான்', அகங்காரம், தான். இவை பல வழிகளில் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் - பிரிவினை செய்வதில், ஒருவராக மாறுவதில் அல்லது ஒருவராக இருப்பதில் - 'நான்' என்றும் 'நான் அல்லாதது' என்றும், மேல் மனம் என்றும் ஆழ் மனம் என்றும் தன்னைப் பிரித்துக் கொள்ளும்; 'நான்' என்பது குடும்பத்துடன் ஒன்றியோ, ஒன்றாமலோ, இனத்துடன் ஒன்றியோ ஒன்றாமலோ, இது போல பல வழிகளிலும் அடையாளம் காணும். ஓர் ஏரியில் போட்ட ஒரு கல் போல இது இருக்கிறது; அலைகள் தொடர்ந்து அலையலையாக பரவும், அதன் மையத்தில் 'நான்' இருக்கிறது. 'நான்' எந்த உருவத்திலாவது, நுண்மையாகவோ அல்லது உருப்பெற்றோ நீடித்து இருக்கும் வரை வன்முறை கட்டாயம் இருக்கும்.

ஆனால் 'வன்முறைக்கு மூல காரணம் என்ன?' என்ற கேள்வியைக் கேட்பது, காரணம் என்னவென்று கண்டுபிடிக்க முயலுவது அதை இல்லாமல் செய்வது என்பதல்ல.

நான் ஏன் முரட்டுத்தனமாக இருக்கிறேன் என்று தெரிந்து கொண்டால், நான் அதற்கு முடிவு கட்டியாகி விட்டதென்று நினைத்துக் கொள்கிறேன். பிறகு நான் காரணத்தைத் தேடி கண்டு பிடிப்பதற்கும் அல்லது நிபுணர்கள் அளித்த வன்முறைக்கும் அல்லது ஆக்கிரமிப்புகளுக்கும் உண்டான பல்வேறு காரணங்களையும் விளக்கங்களையும் படிப்பதற்கும் வாரங்களை, மாதங்களை, வருடங்களைச் செலவிடுகிறேன்; ஆனால் முடிவில் நான் இன்னமும் வன்முறையுடன் இருக்கிறேன். ஆகவே வன்முறை என்பதைக் காரண காரியத்தை கண்டுபிடிப்பதன் மூலமாக நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கப் போகிறோமா - அல்லது வன்முறையை முழுமையாக எடுத்துக் கொண்டு அதைப் பார்க்கப் போகிறோமா? காரணம் காரியமாவதையும் காரியம் காரணமாவதையும் நாம் காண்கிறோம் - எந்த காரணத்திற்கும், எந்த காரியத்திற்கும் இடையே குறிப்பிடத்தகுந்த வித்தியாசம் இல்லை - இது ஒரு சங்கிலி, ஒரு காரணம் காரியமாக ஆவது, காரியம் காரணமாக ஆவது - நாம் இந்த இயக்கத்தில் முடிவின்றி சென்று கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இந்த வன்முறையின் முழு பிரச்சினையை நாம் பார்க்க முடிந்தால், நாம் அதை உயிருட்டத்துடன் புரிந்து கொள்வோம், அதனால் வன்முறை முடிவுறும்.

நாம் வன்முறையாக இருக்கும் சமுதாயத்தை அமைத்திருக்கிறோம், மனிதர்களாகிய நாம் வன்முறையாக இருக்கிறோம்; நாம் வாழும் சூழ்நிலையும் பண்பாடும் நம்முடைய முயற்சியின், நம்முடைய

போராட்டங்களின், நம்முடைய வேதனையின், நம்முடைய பயங்கரமான கொடூரத்தனங்களின் விளைவாக இருக்கின்றன. ஆகவே மிகவும் முக்கியமான கேள்வி என்னவென்றால்; தனக்குள்ளே இருக்கும் இந்த பயங்கரமான வன்முறைக்கு முடிவு கட்ட முடியுமா? அதுதான் உண்மையான கேள்வி.

கேள்வி கேட்பவர் : வன்முறையை மாற்றுவது சாத்தியமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : வன்முறை ஒரு வகை சக்தி; குறிப்பிட்ட வழியில் உபயோகிக்கப்பட்ட சக்தி ஆக்கிரமிப்பாக ஆகிறது. ஆனால் நாம் தற்சமயம் வன்முறையை மாற்ற முயற்சி எடுக்கப் போவதில்லை, ஆனால் அதை முழுவதுமாகப் புரிந்து கொள்ளப் போகிறோம். அதனால் நாம் வன்முறையிலிருந்து விடுபடுகிறோம். மனம் அதற்குமப்பால் சென்று விட்டது - அதைக் கடந்த நிலைக்குப் போய் விட்டதா? அல்லது அதை மாற்றி விட்டதா என்பது அவ்வளவு முக்கியமல்ல. முடியுமா? - முடியாதா? - முடியும் - இந்த சொற்கள்! வன்முறையைப் பற்றி ஒருவர் எப்படி நினைக்கிறார்? வன்முறையை ஒருவர் எப்படி பார்க்கிறார்? இந்த கேள்வியை கவனமாக செவி மடுங்கள்; ஒருவர் வன்முறையாக இருக்கிறார் என்று எப்படித் தெரியும்? ஒருவர் வன்முறையாக இருக்கும் போது அவர் வன்முறையாக இருக்கிறார் என்று அவருக்குத் தெரியுமா? ஒருவர் எப்படி வன்முறையைத் தெரிந்து கொள்கிறார்? தெரிந்து. கொள்வதென்பது உண்மையில் சிக்கலானது.

'எனக்கு உங்களைத் தெரியும்', என்று நான் கூறும்போது, 'எனக்குத் தெரியும்' என்பது எதைக் குறிக்கிறது? நேற்றோ அல்லது பத்து வருடங்களுக்கு முன்போ நான் உங்களைச் சந்தித்தபோது நீங்கள் எப்படி

இருந்தீர்களோ அப்படித்தான் எனக்கு உங்களைத் தெரியும். ஆனால் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பும் இப்போதைக்கும் இடையில் நீங்கள் மாறி விட்டீர்கள், நானும் மாறி விட்டேன், ஆகையால் எனக்கு உங்களைத் தெரியாது. உங்களை கடந்த காலமாகத்தான் எனக்குத் தெரியும், ஆகையால் எக்காலத்திலும் 'எனக்கு உங்களைத் தெரியும்' என்று நான் கூற முடியாது - முதலில் இந்த எளிமையான விஷயத்தை தயவு செய்து புரிந்து கொள்ளுங்கள். ஆகையால் 'நான் வன்முறையாக இருந்தேன், ஆனால் இப்போது வன்முறை என்ன வென்று எனக்குத் தெரியாது' என்று மட்டுமே நான் கூற முடியும். நீங்கள் என்னிடம் ஏதோ கூறுகிறீர்கள், அது எனக்கு எரிச்சலை உண்டாக்குகிறது; நான் கோபமடைகிறேன். ஒரு விநாடி கழித்து 'நான் கோபமாக இருந்தேன்' என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். கோபமடைந்த அத்தருணம் நீங்கள் அதை அடையாளம் காணவில்லை, பிறகுதான் அதைச் செய்கிறீர்கள்.

அடையாளம் காணாததின் அமைப்பை நீங்கள் ஆராய வேண்டும்; இதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளா விட்டால் கோபத்தைப் புதியதாக நீங்கள் சந்திக்க முடியாது. நான் கோபமாக இருக்கிறேன், ஆனால் ஒரு கணம் கழிந்த பிறகுதான் கோபமாக இருந்ததை உணர்கிறேன். உணர்ந்து கொள்வது நான் கோபமாக இருந்தேன் என்பதை அடையாளம் காண்பதாம், இது நான் கோபமாக இருந்ததற்கு பிறகு நடக்கிறது - இல்லையென்றால் அது கோபம் என்று எனக்குத் தெரியாது. என்ன நடந்துள்ளதென்று காணுங்கள். அடையாளம் காணாதல் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது - குறுக்கிடுகிறது. நான் இப்போது நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதை கடந்த காலத்தின்படி எப்போதும் விளக்கம் அளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஆகவே, ஒருவர் இப்போது நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதை கடந்த காலத்தின்படி மாற்றிப் புரிந்து கொள்ளாமல், மறுமொழியை புதிதாக, புது மனத்துடன் காண முடியுமா? என்னை முட்டாள் என்று கூறுகிறீர்கள், என் இரத்தம் கொதிப்படைகிறது, 'நீயும் அப்படித்தான்' என்று கூறுகிறேன். மற்றும் எனக்குள்ளே மனவெழுச்சி ரீதியாக என்ன நடந்திருக்கிறது? விரும்பத்தக்கது, பெருந்தன்மையானது, மதிப்பிற்குரியது என நான் கருதும் ஒரு கற்பனை படிமத்தை நான் என்னைப் பற்றி கொண்டுள்ளேன்; நீங்கள் அந்த படிமத்தை நிந்திக்கிறீர்கள். படிமம் பழையது, அந்த படிமம் இப்போது மறுமொழி அளிக்கிறது. ஆகவே அடுத்த கேள்வி என்னவென்றால்: மறுமொழி பழையதாக இல்லாமல் இருக்க முடியுமா? "பழையதற்கும்" இப்போது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிற புதியதற்கும் இடையே ஓர் இடைவெளி இருக்க முடியுமா? - புதியது நிகழ்வதற்கு வழிவிடுமாறு பழையது தயங்க முடியுமா. முழு பிரச்சினையும் இங்கேதான் இருக்கிறதென நான் நினைக்கிறேன்.

கேள்வி கேட்பவர் : எல்லா வன்முறையும் 'என்ன இல்லை' என்பதற்கும் 'என்ன இருக்கிறது' என்பதற்கும் இடையே உள்ள பிரிவினையால் தான் என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்களா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இல்லை, ஐயா! நாம் மறுபடியும் தொடங்குவோம். நாம் வன்முறையில் இருக்கிறோம். வாழ்க்கையின் தொடக்கத்திலிருந்து இன்றுவரை மனிதர்கள் வன்முறையில் இருந்து வந்துள்ளனர். மற்றும் வன்முறையில் இருக்கின்றனர். ஒரு மனிதனாக இந்த வன்முறையை எப்படி தாண்டுவதென்றும் மற்றும் அப்பால் எப்படி செல்வதென்றும் நான் காண விரும்புகிறேன். நான் என்ன செய்வது? உலகில் வன்முறை என்ன செய்துள்ளதென்றும், எப்படி ஒவ்வொருவித உறவு

முறையையும் கெடுத்துள்ளதென்றும், ஒருவருக்குள் எப்படி ஆழ்ந்த வேதனையையும் துயரத்தையும் கொண்டு வந்துள்ளதென்றும் நான் காண்கிறேன் - எல்லாவற்றையும் காண்கிறேன்.

ஆழ்ந்த அபரிமிதமான அன்பு இருக்கின்ற உண்மையில் அமைதியான ஒரு வாழ்க்கை வாழ நான் விரும்புகிறேன் - எல்லா வன்முறையும் போய் விட வேண்டும் என்று எனக்கு நானே கூறிக்கொள்கிறேன். இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? முதலில், நான் அதனின்றி தப்பிக்கக் கூடாது; இதைப்பற்றி நாம் உறுதியாக இருக்க வேண்டும். நான் வன்முறையாக இருக்கிறேன் என்ற உண்மையிலிருந்து நான் தப்பிக்கலாகாது - 'தப்பித்தல்' என்றால் அதைக் கண்டனம் செய்வது, அல்லது நியாயப்படுத்துவது அல்லது வன்முறை என்று அதற்குப் பெயரிடுவது என்பதாகும் - பெயரிடுவதே ஒருவித கண்டனமாகும், ஒருவித நியாயப்படுத்துதலாகும்.

வன்முறை என்ற உண்மையிலிருந்து மனம் - அதன் காரணத்தைத் தேடுவதிலோ, காரணத்தின் விளக்கத்திலோ, நான் வன்முறையாக இருக்கிறேன் என்ற நிகழ் உண்மைக்குப் பெயரிடுவதிலோ, அதை நியாயப்படுத்துவதிலோ, கண்டனம் செய்வதிலோ, அதைக் களைய முற்படுவதிலோ கவனம் சிதறக் கூடாது என்பதை நான் உணர வேண்டும். வன்முறை என்ற நிகழ் உண்மையிலிருந்து இவையாவும் திசை திருப்பும் வகைகளாகும். வன்முறையிலிருந்து தப்பித்தல் இல்லை என்பதைப் பற்றி மனம் மிகவும் தெளிவாக இருக்க வேண்டும்; அத்துடன் 'நான் வன்முறையை வெற்றி கொள்வேன்' என்று கூறும் மனவுறுதியைப் பயன்படுத்தக் கூடாது. - மனவுறுதியே வன்முறையின் சாரம்.

கேள்வி கேட்பவர் : அடிப்படையில், வன்முறையில் ஒழுங்கைக் காண்பதன் மூலம் வன்முறை என்றால் என்னவென்று காண நாம் முயலுகிறோமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இல்லை, ஐயா. வன்முறையில் ஒழுங்கு எப்படி இருக்க முடியும் - வன்முறையென்றால் ஒழுங்கினம்.

அதிலிருந்து எந்தவித தப்பித்தலும் கூடாது, அறிவு விளக்கத்தால் அல்லது விளக்கம் கூறி நியாயப்படுத்துதலும் கூடாது - இதில் உள்ள இடர்பாட்டைப் பாருங்கள், ஏனெனில் மனம் தப்பித்துக் கொள்ள அவ்வளவு தந்திர முள்ளதாக, அவ்வளவு சாதுரியமானதாக இருக்கிறது; ஏனெனில் வன்முறையை வைத்துக் கொண்டு அதை என்ன செய்வதென்று மனத்திற்குத் தெரியவில்லை. அதைச் சமாளிக்கும் ஆற்றல் மனத்திற்கு இல்லை - அல்லது ஆற்றல் இல்லையென்று அது நினைத்துக் கொள்கிறது - ஆகையால் அது தப்பித்துக் கொள்கிறது. தப்பிக்கும் ஒவ்வொருவகையும் திசை திருப்புதலும், அதனின்றி விலகி சென்று விடுவதும் வன்முறையை நீடித்து இருக்கச் செய்யும். இதை உணர்கையில், மனத்தை எதிர் கொள்வது 'என்ன இருக்கிறது' என்ற நிகழ் உண்மையே, வேறொன்றுமில்லை.

கேள்வி கேட்பவர் : நீங்கள் அதற்கு பெயரிடா விட்டால், அது வன்முறையா இல்லையா என்று நீங்கள் எப்படிச் கூற முடியும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நீங்கள் அதற்கு பெயரிடும் போது, அதை அந்த பெயர் மூலம் கடந்த காலத்துடன் சம்பந்தப்படுத்துகிறீர்கள், ஆகையால் நீங்கள் அதை கடந்தகால கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கிறீர்கள், ஆகையால் அதைப் புதியதாக நீங்கள் பார்க்கவில்லை - அவ்வளவே. இதன் குறிப்பைப் புரிந்து கொண்டீர்களா?

நியாயப்படுத்திக் கொண்டு, இந்த பயங்கரமான சமுதாயத்தில் வாழ வேண்டுமானால் வன்முறை அவசியம் என்று கூறிக் கொண்டு வன்முறை இயற்கையின் ஒரு பகுதியே என்று கூறிக் கொண்டு நீங்கள் வன்முறையைக் காண்கிறீர்கள் - 'காணுங்கள், இயற்கை சொல்கிறது!' கண்டனத்துடன், நியாயப்படுத்துவதுடன் அல்லது எதிர்ப்புடன் காண்பதற்கு நீங்கள் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் காண்கிறதை உங்களுக்கு முன்பே தெரிந்த கற்பனை உருவங்களுடன் அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், அதனால் காண்பதை புதிதாக காணவில்லை என்பதை நீங்கள் உணர்ந்தால், பிறகுதான் அதை புதியதாக, புதுமையாக, காண முடியும். ஆகவே இப்போது எழும் கேள்வி: எப்படி இந்த கற்பனை உருவங்கள் உருவாகின்றன, கற்பனை உருவங்கள் உருவாவதற்கான செயல்முறை நுட்பம் என்ன? 'நீ ஒரு முட்டாள்' என்று என் மனைவி என்னைப் பார்த்து கூறுகிறாள். நான் அதை விரும்ப வில்லை. அது என் மனத்தில் ஒரு சுவடை ஏற்படுத்து கிறது. அவள் வேறு ஏதோ கூறுகிறாள், அதுவும் என் மனத்தில் ஒரு சுவடை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. இந்த சுவடுகள் நினைவின் கற்பனை உருவங்கள். இப்போது 'நீ ஒரு முட்டாள்' என அவள் என்னிடம் கூறும்போது, அந்த கணத்தில் நான் விழிப்புடன் இருந்தால், கவனத்தோடு இருந்தால், பிறகு சுவடு ஏற்படுவதேயில்லை - அவள் கூறியது சரியாகக் கூட இருக்கலாம்.

ஆகவே கவனமின்மை கற்பனை உருவங்களை உருவாக்கி வளர்க்கின்றன; கவனம் மனத்தை கற்பனை உருவத்திலிருந்து விடுபடச் செய்கிறது. இது மிகவும் எளிமையானது. இதே போல, நான் கோபமாக இருக்கும் போது நான் முழு கவனமுடையவனாய் மாறினால், அப்போது கடந்த கால நினைவு அனுமதிக்கப்பட்டு

அத்தருணம் உண்டான கோபத்தை நிதர்சனமாக பார்க்கும் பார்வையில் குறுக்கிடும், கவனக்குறைவு அங்கு இல்லை.

கேள்வி கேட்பவர் : அது மனவுறுதியின் செயல் அல்லவா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : 'மனவுறுதி வன்முறையின் சாரம்' எனக் கூறியுள்ளோம். மனவுறுதி என்றால் என்ன என்பதை நாம் ஆராயலாம்: 'நான் அதைச் செய்ய விரும்புகிறேன்' - 'நான் அதை வைத்துக் கொள்ள மாட்டேன். - 'நான் அதைச் செய்வேன்' - நான் தடுக்கிறேன், நான் கேட்கிறேன், நான் விழைகிறேன். இவையாவும் தடையின் வகைகள். 'நான் அதைச் செய்வேன்' என்று கூறுகையில் அது தடையின் ஒரு வகை, தடையே வன்முறை.

கேள்வி கேட்பவர் : ஒரு பதிலைத் தேடுவதனால் பிரச்சினையைத் தவிர்க்கிறோம் என்று நீங்கள் கூறும்போது நான் உங்களைப் புரிந்து கொள்கிறேன். அப்படி செய்வது 'என்ன இருக்கிறது' என்பதிலிருந்து விலகிப் போய் விடுகிறது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஆகவே, 'என்ன இருக்கிறது' என்பதை எப்படி காண்பது என்று நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்போது, வன்முறையைத் தாண்டி அப்பால் செல்ல முடியுமா என்று நாம் காண முயலுகிறோம். 'அதனின்றும் தப்பி ஓட வேண்டாம்; வன்முறை என்ற முக்கியமான உண்மையிலிருந்து விலகி அப்பால் போக வேண்டாம்'. என்று கூறியுள்ளோம். கேட்கப்பட்ட கேள்வி: 'இது வன்முறை என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?' - வன்முறையாக இருந்ததை நீங்கள் அடையாளம் காண முடிகிறதென்பதால் தான் நீங்கள் அதைத் தெரிந்து

கொள்கிறீர்களா? ஆனால் அதற்குப் பெயரிடாமல் அதை நியாயப்படுத்தாமல் அல்லது கண்டனம் செய்யாமல் (அப்படி செய்தால் அவையாவும் கடந்த கால கட்டுண்ட நிலைகள்) கண்ணுற்றல் அப்போது வன்முறையைப் புதிதாக நீங்கள் காண்கிறீர்கள் - அல்லவா? அப்போது கண்ணுற்ற அது வன்முறையா? செய்வதற்குக் கடினமான செயல்களில் இது ஒன்று, ஏனெனில் நம்முடைய மொத்த வாழ்க்கையும் கடந்த காலத்தில் உருவேற்றப் பட்டு கட்டுண்டு இருக்கிறது. நிகழ் காலத்தில் வாழ்தல் என்றால் என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?

கேள்வி கேட்பவர் : நீங்கள் கூறுகிறீர்கள் 'வன்முறையிலிருந்து விடுபட்டு இருங்கள்' என்று - அது மேலும் பலவற்றை உட்கொண்டுள்ளது; சுதந்திரம் எவ்வளவு தூரம் செல்லும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : சுதந்திரம் என்பதற்குள் சென்று ஆராயுங்கள்; அது எதைக் குறிக்கிறது? ஆழமாக வேருன்றியுள்ள கோபங்கள், ஏமாற்றங்கள், எதிர்ப்புகள் என பல உள்ளன; மனம் அவற்றிலிருந்துகூட விடுபட்டு இருக்க வேண்டும், இல்லையா? நான் கேட்கிறேன்: தற்போது செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வன்முறையிலிருந்து மனம் விடுபட முடியுமா, மனத்தின் ஆழத்தில் உணராத வகையில் சேர்த்து வைக்கப்பட்டுள்ள வெறுப்பு, கோபம், கசப்புணர்வு போன்றவற்றிலிருந்து மனம் விடுபட முடியுமா? இதை எப்படி செய்வது?

கேள்வி கேட்பவர் : தனக்குள்ளே இருக்கும் வன்முறையிலிருந்து ஒருவர் விடுபட்டால், அப்போது தனக்குப் புறத்தே உள்ள வன்முறையைக் காணும்போது அவர் சோர்வடைய மாட்டாரா? இதற்கு அவர் என்ன செய்வது?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஒருவர் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றால் இன்னொருவருக்குச் சொல்லித்தர வேண்டும்.

இன்னொருவருக்குச் சொல்லித்தருவது உலகில் மிக மேன்மையான பணி - பணத்திற்காக அல்ல, உங்களுடைய பெரிய வங்கிக் கணக்குக்காக அல்ல, மாறாக கற்றுத்தருவது, மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவது என்பதே மேன்மையான பணியாகும்.

கேள்வி கேட்பவர் : எது சுலபமான வழியென்று...

கிருஷ்ணமூர்த்தி : எது சுலபமான வழி?... (சிரிப்பு)... ஒரு 'சர்க்கஸ்'! ஐயா, நீங்கள் ஒருவருக்கு சொல்லித் தருகிறீர்கள், சொல்லித் தருகையில் நீங்களே கற்றுக் கொள்கிறீர்கள். நீங்கள் முதலில் கற்றுக் கொண்டு சேகரித்தபின் பிறகு நீங்கள் தெரிவிக்கிறீர்கள் என்பதல்ல. நீங்களே வன்முறையாக இருக்கிறீர்கள்; உங்களை நீங்களே புரிந்து கொள்வது இன்னொருவர் அவரைத் தானே புரிந்து கொள்வதற்கு உதவி புரிதலாகும், ஆகையால் சொல்லித் தருதல் என்றால் கற்றுக் கொள்ளுதலாகும். இவையனைத்தின் அழகை, முக்கியத்துவத்தை நீங்கள் காண்பதில்லை.

ஆகவே, நாம் மேற்கொண்டு செல்வோம். அன்பு என்றால் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ள இதயப்பூர்வமாக நீங்கள் விரும்பவில்லையா? அமைதியாக எப்படி வாழ்வதென்று கண்டுபிடிப்பது உண்மையான அன்பையும் கருணையையும் அபரிமிதமாக எப்படி கொள்வது என்பவை பல ஆயிர வருடங்களாக மனிதனின் கதறலாக இருக்கவில்லையா? 'நான் இல்லை' என்ற உண்மை உணர்வு இருக்கும்போதுதான் அன்பு வந்து நிலவும், உங்களுக்கு புரிகிறதா? மற்றும் நாம் கூறுகிறோம். காணுங்கள், அதைக் கண்டுபிடிக்க - தனிமை அல்லது கோபம் அல்லது கசப்பு என எந்த உணர்விலிருந்தாலும் - காணுங்கள், எந்த தப்பித்தலும் இல்லாமல் காணுங்கள். தப்பித்தல் என்றால் அதற்கு

பெயரிடுவதாகும், ஆகவே பெயரிட வேண்டாம், அதைக் காணுங்கள். பிறகு - பெயரிடாமல் - கசப்பு இருக்கிறதா வென்று காணுங்கள்.

கேள்வி கேட்பவர் : எல்லா வன்முறையையும் தீர்த்து விடுவதை நீங்கள் பரிந்துரைக்கிறீர்களா அல்லது சிறிதளவு வன்முறை ஒருவர் வாழ்க்கைக்கு நன்மை பயக்கக் கூடியதா? உடல் சம்பந்தமான வன்முறையைப் பற்றி நான் கூறவில்லை, ஆனால் ஏமாற்றங்களை நீக்கி விடுவதைப்பற்றி கூறுகிறேன். ஏமாற்றம் அடையாமல் இருக்க முயற்சி செய்வதற்கு இது உதவுமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இல்லை, அம்மா! பதில் கேள்வியிலேயே இருக்கிறது; நாம் ஏன் ஏமாற்றம் அடைகிறோம்? ஏன் ஏமாற்றம் அடைகிறீர்கள் என்று எப்போதாவது உங்களையே நீங்கள் கேட்டிருக்கின்றீர்களா? மற்றும் அந்த கேள்விக்கு பதிலளிக்க எப்போதாவது இதைக் கேட்டிருக்கின்றீர்களா: நிறைவு பெறுவது என்றால் என்ன? ஏன் நிறைவு பெற வேண்டுமென்கிறீர்கள்? நிறைவு பெறுதல் என்று அப்படி ஏதேனும் உண்டா? எது நிறைவு பெறுகிறது? - 'நான்' என்பதா, வன்முறையாக இருக்கும் 'நான்' என்பதா, பிரிவினை செய்யும் 'நான்' என்பதா, 'நான்' உன்னைவிடப் பெரியவன்' என்று கூறும் 'நான்' என்பதா, பேரவா, புகழ் அபகிர்த்தி என்பனவற்றை நாடும் 'நான்' என்பதா? அது ஒன்றை அடைய வேண்டுமென்று விரும்புவதால், அதை அடைய முடியாதபோது ஏமாற்றம் அடைகிறது. ஆகையால் அது கசப்பு செய்கிறது. தன்னையே விரிவாக்கிக் கொள்ள விழையும் 'நான்' என்ற ஒன்று இருப்பதை, விரிவடைய முடியாதபோது அது ஏமாற்றம் அடைந்து அதனால் கசப்பு அடைவதை நீங்கள் காண்கிறீர்களா? அந்த கசப்பு, விரிவடைய வேண்டுமென்ற அந்த ஆசைதான் வன்முறை. இப்போது,

இதிலுள்ள உண்மையை நீங்கள் கண்ணுற்றால், பிறகு நிறைவு பெற வேண்டுமென்ற ஆசையே இல்லை. ஆகையால் ஏமாற்றமும் இல்லை.

கேள்வி கேட்பவர் : தாவரங்கள் மிருகங்கள் என இரு வகைகளும் உயிருடன் இருப்பவை, அவை இரண்டும் உயிர்வாழ முயல்கின்றன. புசிக்க மிருகங்களைக் கொல்வது, புசிக்க தாவரங்களைக் கொல்வது என இவை இரண்டுக்கும் இடையே வித்தியாசம் காண்கிறீர்களா? அப்படியாயின் ஏன்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஒருவர் உயிர் வாழ வேண்டும், அதற்காக இருப்பதில் குறைந்த உணர்வு உள்ளதைக் கொல்கிறார். என் வாழ்நாள் முழுவதிலும் நான் மாமிசம் உண்டதே கிடையாது. சில விஞ்ஞானிகள் கூட படிப்படியாக இவ்வகையான கருத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் சரியென்று கூறினால் நீங்கள் எல்லோரும் அதை ஏற்றுக் கொள்வீர்கள்!

கேள்வி கேட்பவர் : இங்குள்ள ஒவ்வொருவரும் (அரிஸ்டாட்டில் முறைப்படி) தர்க்க ரீதியான சிந்தனைக்குப் பழகியுள்ளனர் என்று எனக்குப்படுகிறது, நீங்களோ தர்க்க ரீதியற்ற உபாயங்களை கையாள்கிறீர்கள்; இரண்டுக்கும் உள்ள இடைவெளியின் முழுமையைக் கண்டு நான் வியப்படைகிறேன். நாம் எப்படி வெகு நெருக்கமாக உரையாட முடியும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இதுதான் கடினம், ஐயா. நீங்கள், குறிப்பிட்ட அர்த்தத்தைக் கொண்ட ஒரு குறிப்பிட்ட சூத்திரத்திற்கு அல்லது மொழிக்குப் பழகியுள்ளீர்கள் மற்றும் பேசுபவருக்கு அந்த குறிப்பிட்ட பார்வை இல்லை. ஆகவே கலந்துரையாடுவதில் ஒரு சிரமம் இருக்கிறது. நாம் அதற்குள் சென்று கண்டோம்; நாம்

கூறினோம், வார்த்தை எதைக் குறிக்கிறதோ அதுவல்ல, வர்ணனை வர்ணிக்கப்பட்ட எதுவோ அதுவல்ல, விளக்கம் விளக்கப்பட்ட எதுவோ அதுவல்ல. நீங்கள் விளக்கத்தைத் தொடர்ந்து இறுகப் பிடித்துக் கொள்கிறீர்கள், வார்த்தையைப் பற்றிக் கொள்கிறீர்கள்; அதனால்தான் சிரமம் இருக்கிறது.

ஆகவே; உலகில் உள்ள வன்முறையை நாம் பார்க்கிறோம். பகுதி பயம், பகுதி இன்பம், உணர்ச்சியைத் தூண்டும் இன்பத்தைப் பெற ஓர் அசாத்திய முடுக்குதல் இருக்கிறது; நாம் அதை வேண்டும் என்கிறோம் மற்றும் அதை நமக்கு அளிக்க வேண்டி சமுதாயத்தை ஊக்குவிக்கிறோம். பிறகு நாம் சமுதாயத்தைக் குறை கூறுகிறோம்; ஆனால் அதற்கு நாம் தான் பொறுப்பு. இந்த வன்முறையின் ஏராளமான சக்தியை வேறு வகையில் உபயோகிக்க முடியுமா என்று நம்மையே கேட்டுக் கொள்கிறோம். வன்முறையாக இருக்க சக்தி வேண்டும். இந்த சக்தியை மாற்றி அமைக்க முடியுமா அல்லது வேறு திசையில் செலுத்த முடியுமா? இப்போது சரியாக புரிந்து கொள்வதில், அதிலுள்ள உண்மையைக் காண்பதில், அந்த சக்தி முற்றிலும் வேறாக ஆகி விடுகிறது.

கேள்வி கேட்பவர் : அப்போது வன்முறையற்ற தன்மை முழுமையானது என்று கூறுகிறீர்களா? - வன்முறை என்பது, எப்படி இருந்திருக்கலாமோ அதன் சரியான பாதையிலிருந்து விலகுதல் தான் என்று கூறுகிறார்களா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஆமாம், அப்படி நீங்கள் கூற விரும்பினால் சரி.

வன்முறை சக்தியின் ஓர் உருவம். அன்புகூட சக்தியின் ஓர் உருவம் என நாம் கூறுகிறோம் - பொறாமை

இல்லாத, சஞ்சலம் இல்லாத, பயம் இல்லாத, கசப்பு இல்லாத, அன்பு என்ற பெயரால் அழைக்கப்படும் அதனுடன் கூடிய வேதனை ஏதும் இல்லாத அன்பு. இப்போது வன்முறை சக்தியாக இருக்கிறது மற்றும் சுற்றிலும் பொறாமை எனும் வேலியுடைய அன்பும் சக்தியின் இன்னோர் உருவம். இவ்விரண்டையும் தாண்டி அப்பால் செல்வதற்கு அதே சக்தி முற்றிலும் மாறுபட்ட திசையில் அல்லது பரிமாணத்தில் செலுத்தப்படுவதாகும்.

கேள்வி கேட்பவர் : பொறாமை கலந்த அன்பு உண்மையில் வன்முறைதானா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நிச்சயமாக, அதே தான்.

கேள்வி கேட்பவர் : ஆகவே உங்களுக்கு இரண்டு சக்திகள் இருக்கின்றன, வன்முறை எனும் சக்தி, அன்பு எனும் சக்தி.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அது ஒரே சக்தி, ஐயா.

கேள்வி கேட்பவர் : உயிர் - உடல் இயல்பு கடந்த அனுபவங்கள் எப்போது ஏற்படும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அதற்கும் வன்முறைக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது? உங்களுக்கு எப்போது இயல்பு கடந்த அனுபவங்கள் வேண்டும்? எப்போது வேண்டாம்! அப்படிப்பட்ட அனுபவங்களை அடைவ தென்றால் என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? அந்த அனுபவம் இருக்க, புலன் கடந்த காட்சி அனுபவம் ஏற்பட நீங்கள் அசாதாரண முதிர்ச்சி பெற்றவராக, அசாதாரண உணர்வு உடையவராக, அதனால் அசாதாரண நுண்ணறிவுடையவராக இருக்க வேண்டும்; நீங்கள் அசாதாரண நுண்ணறிவுடன் இருந்தால் புலன் கடந்த அனுபவங்கள் உங்களுக்கு வேண்டியதில்லை. (சிரிப்பு)

தயவு செய்து இதை இதயப்பூர்வமாக கேளுங்கள்: மனிதர்கள் வன்முறை மூலம் ஒருவரை ஒருவர் அழிக்கின்றனர், கணவன் - மனைவியை அழிக்கின்றான் மற்றும் மனைவி கணவனை அழிக்கின்றாள். அவர்கள் ஒன்றாக உறங்கினாலும் ஒன்றாக நடந்தாலும் ஒவ்வொருவரும் தம்முடைய சொந்த பிரச்சினைகளுடன், தம்முடைய சொந்த கவலைகளுடன் தனித்து வாழ்கின்றனர். இந்த தனிமைதான் வன்முறை. இப்போது இவற்றை கண்முன்னால் வெகு தெளிவாக நீங்கள் கண்டால் அதை நோக்குங்கள் - அதைப்பற்றி நினைக்க வேண்டாம் - அதில் உள்ள அபாயத்தை நீங்கள் நோக்குகையில், நீங்கள் செயல்படுகிறீர்கள் அல்லவா? ஒரு பயங்கரமான மிருகத்தை கண்டபோது நீங்கள் செயல்படுகிறீர்கள்; தயக்கமில்லை, உங்களுக்கும் மிருகத்திற்கும் இடையே வாக்குவாதம் இல்லை - நீங்கள் செயல்படுகிறீர்கள், ஓடுகிறீர்கள் அல்லது வேறு ஏதாவது செய்கிறீர்கள். இங்கே நாம் வாக்குவாதம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். ஏனெனில் வன்முறையிலுள்ள பயங்கரமான அபாயத்தை நீங்கள் காண்பதில்லை.

இதயப்பூர்வமாக, உண்மையாக நீங்கள் வன்முறையின் இயல்பை, அதன் அபாயத்தை நோக்கினால் அத்துடன் உங்கள் தொடர்பு அறுந்து விட்டது. இப்போது நீங்கள் நோக்க விரும்பவில்லையென்றால் எப்படி ஒருவர் அதன் அபாயத்தை உங்களுக்கு சுட்டிக்காட்ட முடியும் - தர்க்கரீதியான மொழியோ அல்லது தர்க்கரீதியற்ற மொழியோ உங்களுக்கு உதவப் போவதில்லை.

கேள்வி கேட்பவர் : மற்றவர்களிடமுள்ள வன்முறையை நாம் எப்படி சந்திப்பது?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அது உண்மையாகவே முற்றிலும் வேறான பிரச்சினை, அல்லவா? ஏன் அடுத்த வீட்டுக்காரர் வன்முறையாக இருக்கிறார்; அதை எப்படி சமாளிப்பது?

மறு கன்னத்தை காண்பிக்கலாமா? அவர் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறார். நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? நீங்கள் உண்மையில் வன்முறையற்று இருந்தால், உங்களுக்குள் வன்முறை இல்லையென்றால் அந்த கேள்வியை கேட்பீர்களா? இந்த கேள்வியைக் கவனியுங்கள். உங்கள் உள்ளத்தில், உங்கள் மனத்தில் வன்முறை ஏதும் இல்லை, வெறுப்பு இல்லை, கசப்பு இல்லை, நிறைவு வேண்டுமென்ற கருத்து இல்லை, விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற ஆசை இல்லை. வன்முறையே இல்லை என்றால், வன்முறையில் இருக்கும் உங்கள் அடுத்த வீட்டுக்காரரை எப்படி எதிர் கொள்வது என்ற கேள்வியை நீங்கள் கேட்பீர்களா? அல்லது அடுத்த வீட்டுக்காரருடன் என்ன செய்வதென்று அப்போது தெரிந்து கொள்வீர்களா? அப்போது நீங்கள் செய்வதை வன்முறை என்று மற்றவர்கள் கூறலாம், ஆனால் நீங்கள் வன்முறையின்றி இருக்கலாம், உங்கள் அடுத்த வீட்டுக்காரர் வன்முறையாக செயல்படும் அத்தருணத்தில் அந்த நிலையை எப்படி சமாளிப்பதென்று உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மூன்றாவது மனிதன் 'நீங்களும் கூடத்தான் வன்முறையில் இருக்கிறீர்கள்' என்று கூறலாம். ஆனால் நீங்கள் வன்முறையாக இல்லை என்று உங்களுக்குத் தெரியும். ஆகவே எது முக்கிய மென்றால் நீங்கள் முழுவதுமாக வன்முறையின்றி இருப்பதுதான் - உங்களைப் பற்றி இன்னொருவர் என்ன கூறுகிறார் என்பதை பொருட்படுத்த தேவையில்லை.

கேஸ்னி கேட்பவர் : எல்லாவற்றின் ஒருமைப்பாட்டில் வைக்கும் நம்பிக்கை எல்லாவற்றின் பகுத்திருக்கும் தன்மையில் வைக்கும் நம்பிக்கை போன்றே மனிதத் தன்மைதானே?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : எதையும் நம்ப ஏன் விரும்புகிறீர்கள்? எல்லா மனிதர்களின் ஒற்றுமையை நம்ப ஏன்

விரும்புகிறீர்கள்? - நாம் ஒற்றுமையாக இல்லை, அதுதான் உள்ளது, இல்லாத ஒன்றை நம்ப ஏன் விரும்புகிறீர்கள். நம்பிக்கை என்பதுதான் தலையாய கேள்வி: சிறிது சிந்தியுங்கள், உங்களுக்கு உங்கள் நம்பிக்கை மற்றும் இன்னொருவருக்கு அவருடைய நம்பிக்கை; நம்பிக்கைக்காக நாம் சண்டையிடுகிறோம் மற்றும் ஒருவரை ஒருவர் கொல்கிறோம்.

நீங்கள் எந்த நம்பிக்கையையும் ஏன் கொண்டுள்ளீர்கள்? நீங்கள் பயம் அடைந்துள்ள காரணத்தால் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளீர்களா? இல்லையா? சூரியன் உதயமாகிற தென்பதை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? - நீங்கள் காண்பதற்கு அது அங்கே இருக்கிறது, நீங்கள் அதை நம்ப வேண்டியதில்லை. நம்பிக்கை பிரிவினையின் ஒரு உருவம், ஆகையால் வன்முறை. வன்முறையிலிருந்து விடுபடுவதென்பது மனிதன் இன்னொரு மனிதனுக்கு அளித்த நம்பிக்கை, கொள்கை, சடங்குகள், என் நாடு, உன்நாடு, உங்கள் கடவுள், என் கடவுள், என் அபிப்பிராயம், உன் அபிப்பிராயம், என் லட்சியம் போன்ற ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் விடுதலை பெறுவதைக் குறிக்கும். இவையாவும் மனிதர்களைப் பிரிவினை செய்ய உதவுகின்றன., அதனால் இவை வீன்முறையை வளர்க்கின்றன. நிறுவப்பட்ட மதங்கள் மனிதர்கள் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டுமென்று போதித்தாலும், ஒவ்வொரு மதமும் மற்றதைவிட தான் மேலானது என்று கருதுகிறது.

கேன்னி கேட்பவர் : நீங்கள் ஒற்றுமையைப் பற்றி கூறியபோது, ஒற்றுமையை போதிப்பவர்களே உண்மையில் பிரிவினையை வளர்க்க உதவுகிறார்கள் என கருதுவதாக நான் விளங்கிக் கொண்டேன்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : முற்றிலும் சரி, ஐயா.

கேள்வி கேட்பவர் : வாழ்வதன் குறிக்கோள் வாழ்க்கைக்கு ஈடு கொடுக்க முடிவது மட்டும் தானா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : 'வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் இதுவா?' என்று கேட்கிறீர்கள் - ஆனால் வாழ்வதற்கு ஒரு குறிக்கோள் ஏன் வேண்டும் என்கிறீர்கள்? - வாழ்வுங்கள். வாழ்வதே அதன் குறிக்கோள்; நீங்கள் ஏன் ஒரு குறிக்கோள் வேண்டும் என்கிறீர்கள்? கவனியுங்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் அவருக்கே உரிய குறிக்கோள் இருக்கிறது. மதப்பற்றுள்ளவனுக்கு அவனுடைய குறிக்கோள், விஞ்ஞானிக்கு அவனுடைய குறிக்கோள், குடும்பஸ்தனுக்கு அவனுடைய குறிக்கோள், இன்ன பிற, அனைத்தும் பிரிவினை செய்பவை. குறிக்கோள் வைத்திருக்கும் ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கை வன்முறையை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. இது மிகவும் தெளிவாகவும் எளிமையாகவும் இருக்கிறது.

ஸான் டெய்கோ அரசாங்க கல்லூரி

8 ஏப்ரல் 1970.

தியானம் (Meditation)

‘இந்த அசாதாரணமான ஒன்று உங்கள் வாழ்க்கையில் இருக்குமாயின் எல்லாமே அதுதான்; அப்பொழுது நீங்களே ஆசிரியனாகவும், சீடனாகவும், அண்டை வீட்டுக்காரனாகவும், மேகத்தின் அழகாகவும் ஆகிறீர்கள். இவையெல்லாம் நீங்கள்தான்; ‘அதுதான் அன்பு’

தியானம் என்றால் என்ன? நாம் இந்தப் புதிரான கலக்கப்பட்ட சிக்கலான பிரச்சினையை ஆராய்வதற்கு முன் நாம் எதைத் தேடி செல்கிறோம் என்பதில் வெகு தெளிவாக இருக்க வேண்டும். நாம் எப்போதும் ஏதேனும் ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம்; முக்கியமாக மதச் சார்புடைய மனம் கொண்டவர்கள்; விஞ்ஞானிகளுக்குக் கூட தேடுதல் முக்கியமான விவகாரமாக ஆகியுள்ளது - தேடிக் கொண்டிருத்தல்! தியானம் என்றால் என்ன, மற்றும் ஒருவர் தியானம் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் என்ன, அதனின் உபயோகம் என்ன மற்றும் அது நம்மை எங்கு கொண்டு போகிறது என்பனவற்றை அறிவதற்கு முன், இந்தத் தேடுதல் என்ற கூறுபாட்டை மிகத் தெளிவாகவும் மற்றும் உறுதியாகவும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

‘தேடுதல்’ என்ற சொல் - ஒன்றைப் பின்பற்றிச் செல்லுதல், தேடி அலைதல் - நாம் எதைப் பின் தொடர்கிறோம் என்று நமக்கு முன்பே ஏறக்குறைய தெரியும் என்று பொருள்படுகிறதல்லவா? நாம் உண்மையைத் தேடுகிறோம் அல்லது கடவுளைத் தேடுகிறோம் என்று கூறும்போது - நாம் மதப்பற்று உள்ளவர்களாக இருந்தால் - அல்லது நாம் முழுமையான ஒரு வாழ்க்கையையும் இவை போன்றவற்றையும் தேடுகிறோம் என்று நாம் கூறும்போது நாம் முன்பே நம் மனத்தில் ஒரு கற்பனை படிமத்தை அல்லது ஒரு கருத்தை கொண்டிருக்க வேண்டும். அதைத் தேடிய பிறகு ஒன்றைக் கண்டுபிடிப்போம் என்றால் நாம் முன்பே அதனுடைய சுருக்க விவரம், வண்ணம், உட்பொருள் போன்றவற்றை தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். தேடுதல் என்ற வார்த்தை நாம் எதையோ தொலைத்து விட்டோம், அதைக் கண்டுபிடிக்கப் போகிறோம், அதைக் கண்டு பிடிக்கும்போது நாம் அதை அடையாளமாகக் காண முடியும் என்பன போன்றவற்றை குறிப்பாக உணர்த்துகிறதல்லவா - அப்படியென்றால் நாம் அதை முன்பே அறிந்துள்ளோம், நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் அதைப் பின்தொடர வேண்டும், அதைத் தேடி கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.

தியானத்தில் முதல் காரியமாக நாம் தெரிந்து கொள்வது தேடுவதில் ஒரு பயனுமில்லை; ஏனெனில் தேடப்படுவது நீங்கள் எதை விரும்புகிறீர்களோ அதன்படி முன்பே நிர்ணயிக்கப்பட்டு இருக்கிறது; நீங்கள் மகிழ்வின்றி, தனிமையாக, நம்பிக்கையின்மையில் இருந்தால் நம்பிக்கையை, தோழமையை, ஆதாரத்தை நீங்கள் தேடுவீர்கள், தவறாமல் நீங்கள் அதை முடிவாகக் கண்டுபிடிப்பீர்கள்.

தியானத்தில் ஒருவர் அடித்தளம் இட வேண்டும், ஒழுங்கு எனும் அடித்தளம், அதுதான் நேர்மை - சமுதாயத்தில் மதிப்புக்குரியவராக இருத்தல் அல்ல, சமுதாய ஒழுக்க முறை அல்ல. அது ஒழுக்க முறை அல்ல. ஆனால் ஒழுங்கினத்தைப் புரிந்து கொள்வதிலிருந்து வரும் ஒழுங்கு. முற்றிலும் வேறான ஒன்று. புறத்திலும் மற்றும் அகத்திலும் போராட்டம் இருக்கும் வரை ஒழுங்கினம் இருக்கத்தான் செய்யும்.

ஒழுங்கினத்தைப் புரிந்து கொள்வதால் வரும் ஒழுங்கு வகுத்த விரிவான திட்டத்திற்கு ஒத்தாற்போல அல்ல, ஒரு சில அதிகாரத்திற்கு இசைய அல்ல அல்லது உங்கள் அனுபவத்திற்கு ஒத்தாற்போல அல்ல. இந்த ஒழுங்கு முயற்சி இன்றி நிகழ வேண்டும் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது, ஏனெனில் முயற்சி திரித்து விடுகிறது - எந்த வகையான கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் ஒழுங்கு வர வேண்டும்.

ஒழுங்கை கட்டுப்பாடு இல்லாமல் நாம் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கூறுகையில் மிகவும் சிரமமான ஒன்றைப் பற்றி நாம் பேசுகிறோம். நாம் ஒழுங்கினத்தையும் அது எப்படி வருகிறதென்பதையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்; இது நமக்குள் இருக்கிற போராட்டமே. அதனை கவனிப்பதால் அது புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது; இதை வெற்றி கொள்வதென்ற பொருளல்ல, வேகத்தைக் குறைப்பது அல்லது அடக்குவதென்பதல்ல. எந்த திரித்தலுமின்றி, கட்டாயப்படுத்தும் அல்லது வழி நடத்தும் மனத் தூண்டுதலோ இன்றி, கருத்துடன் கவனித்தல் என்பது மிகவும் கடினமான செயல்பாடாகும்.

கட்டுப்பாடு அடக்குதலையோ, ஒதுக்கித் தள்ளுதலையோ அல்லது விலக்குதலையோ குறிக்கிறது, கட்டுப்படுத்துபவன் மற்றும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது

என்ற இரண்டுக்குமிடையே உள்ள ஒரு பிரிவினையைக் கொண்டுள்ளது. அது மனப்போராட்டத்தை குறிக்கிறது. இதனைப் புரிந்து கொள்ளும் போதே கட்டுப்பாடு மற்றும் தேர்ந்தெடுத்தல் என்பவை முழுவதுமே முடிவுறுகிறது. இவையெல்லாம் சற்றே கடினமாகவோ மற்றும் ஓரளவிற்கு நாம் நினைத்திருப்பதற்கெல்லாம் முரணாகவோ நமக்கு தெரிய வரலாம். நீங்கள் கூறலாம். கட்டுப்பாடில்லாமல் மனவுறுதியின் செயல்பாடு இல்லாமல் எப்படி ஒழுங்கு இருக்க முடியும்? ஆனால் நாம் கூறியது போல கட்டுப்படுத்துதல் என்பது பிரிவினையை குறிப்பிடுகிறது, கட்டுப்படுத்துகிறவனுக்கும் கட்டுப்படுத்தப்படுவதற்கும் இடையே ஏற்படுகிறது, இந்த பிரிவினையில் மனப் போராட்டம், திரிபு போன்றவை இருக்கின்றன. நீங்கள் இதனை உண்மையில் புரிந்து கொண்டால், அப்பொழுது கட்டுப்படுத்துகிறவன் மற்றும் கட்டுப்படுத்தப்படுவதற்கும் இடையேயுள்ள பிரிவினை முடிவுறுகிறது, ஆகவே கருத்தை உணர்தலும் புரிந்து கொள்ளுதலும் உண்டாகின்றன. எப்பொழுது எது மெய்யாக இருக்கிறது என்பது கண்டு உணரப்படுகிறதோ, அப்பொழுது கட்டுப்பாட்டிற்கு எந்த அவசியமுமில்லை.

ஆகவே தியானம் என்பது என்ன என்ற கேள்வியினை ஊடுருவி பார்ப்போமேயானால் மிக முக்கியமான இந்த இரண்டு விஷயங்களை நாம் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது; முதற்கண் தேடலில் எந்த பயனுமில்லை; இரண்டாவது, ஒழுங்கு இருக்க வேண்டும். அந்த ஒழுங்கு பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப்படுவதற்கும் இடையே எழும் முரண்பாட்டையும், இருமையில் உள்ள சிக்கல்களையும், உள்ளிட்ட கட்டுப்பாட்டிலிருந்து வரும் ஒழுங்கீனத்தையும் புரிந்து கொண்டதால் வருகிறதாக இருக்க வேண்டும்.

ஒழுங்கு என்பது ஒருவன் கோபமாக இருந்து மற்றும் அதனை அறவே நீக்க முயற்சிக்கும் பொழுது கோபமே தான் தான் என்று காணும்பொழுது வருகிறது. இதைப் புரிந்து கொள்ளாவிடில் நீங்கள் உண்மையாகவே தியானம் என்றால் என்னவென்று அறிய முடியாமல் போகலாம். தியானத்தைப் பற்றி எழுதிய புத்தகங்களைக் கொண்டு அல்லது எப்படி தியானம் புரிவது என்று கூறுபவர்களின் பேச்சைக் கேட்டு அல்லது தியானம் புரிவதற்காக ஏற்படுத்தப்படும் குழுக்களுடன் சேர்ந்து உங்களை முட்டாளாக்கிக் கொள்ளாதீர்கள். ஒழுங்கு முறை அதாவது நற்பண்பு இல்லாது போனால் மனம் முரண்பாட்டின் முயற்சியில் நீடித்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மனம் எப்படி தியானத்தின் எல்லா உள்ளடக்கங்களையும் உணர்ந்திருக்க முடியும்?

தன் முழு மனத்துடன், நினைவாற்றலுடன் வாழும் ஒருவனுக்கு இந்த அன்பு என்று அழைக்கப்படும் புதுமையானதொன்று நிகழ வேண்டும் - எனவே பயப்படாதிருத்தல் வேண்டும். நாம் அன்பு என்று சொல்வது இன்பத்தினால், பொறாமையினால், ஆசையினால் தொடரப்படாதது - போட்டியை அறியாதது; என்னுடைய அன்பு உன்னுடைய அன்பு என்று பிளவு ஏற்படுத்தாத அன்பு. பிறகு மனம் - மூளையும் மற்றும் மனவெழுச்சிகளையும் சேர்த்து - முழுமையாக இசைந்து விளங்குகிறது. இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும், இல்லையெனில் தியானம் சுய வசியப்படுத்தல் என்றாகிறது.

உங்கள் மனத்தின் செயல்பாடுகளை அறிய வேண்டுமானால், அதுதன் சுயநல எண்ணங்களின் 'நான்', 'எனது', 'நானல்ல', 'எனதல்ல' என்ற செயல்பாடுகளுடன் எப்படி இயங்குகிறது என்று கண்டுகொள்ள நீங்கள் மிகவும் கடினமாக உழைக்க வேண்டும்; நீங்கள்

உங்களைப் பற்றியும், மனம் தன்னையே தந்திரங்களுக்கு உள்ளாகுதலையும், பொய்த் தோற்றங்களையும், மயக்கங்களையும் மற்றும் மனத்தில் கற்பனையுடன் வடித்த புதுமையான உணர்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட வடிவங்களை அமைத்தலையும் நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும். உருக்க உணர்ச்சி எழுப்புகிற தன்மை கொண்ட மனம் அன்பின் தன்மையை அறிந்து கொள்ள இயலாதிருக்கும்; உருக்க உணர்ச்சியை எழுப்புகிற தன்மை கொடுமையை, கொடுரத்தை மற்றும் வன்முறையை வளர்க்கிறது, அன்பை அல்ல.

இதை உங்கள் மனத்தாழத்தில் நிலைப்படுத்துவது முழுவதும் கடினமானதொன்றாகும்; உங்களில் என்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதனைக் கற்க வலிமை மிக்க கட்டுப்பாட்டொழுங்கு பெரிதும் தேவைப்படுகிறது. தப்பெண்ணம் கொள்ளுதல், தீர்மானம் அல்லது கொள்கை போன்றவற்றிற்கு இணங்க நீங்கள் பார்த்தால் அந்த கூரிய பார்வை இருக்க இயலாது. ஒரு மனோதத்துவ நிபுணர் உங்களிடம் என்ன கூறினாரோ அதற்கு இணங்க நீங்கள் பார்த்தால் உண்மையில் நீங்கள் உங்களை பார்த்துக்கொள்ளவில்லை. எனவே அங்கு தன்னை அறிதல் இல்லை.

முழுவதுமாக தனித்து நிற்கக் கூடிய மனம் உங்களுக்கு வேண்டும் - பிரசாரத்தாலோ அல்லது மற்றவர்களின் அனுபவங்களாலோ சுவை ஏற்றப்பட்டதல்ல. ஆசிரியரின் வாயிலாகவோ அல்லது ஒரு வழிகாட்டி மூலமாகவோ மெய் ஒளி விளக்கம் வராது; அது உங்களுக்குள் என்ன இருக்கிறது என்று அறிதலிலிருந்து வருகிறது - உங்களிடமிருந்து விலகிச் செல்லுதலால் அல்ல. மனத்தளவில் அதன் மனச் செயல்பாட்டுப் பரப்பில் மெய்யாகவே என்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை மனம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்; திரிதல்

ஏதும் இல்லாமலும், தேர்வு செய்தல் என்பதில்லாமலும், கோபம் - சீற்றம், கசந்த மனப்பான்மை, விளக்கம் அளித்தல் அல்லது நியாயப்படுத்துதல் இல்லாமலும் என்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதை அது விழிப்புணர்வோடு பார்க்க வேண்டும் - அது விழிப்புணர்வோடு மட்டும் இருக்க வேண்டும்.

இந்த அடித்தளம் மகிழ்ச்சியாக அமைக்கப்படுகிறது. கலக்கமில்லாத எளிமையுடன், உயர் நிலையில் அமைக்கப்படுகிறது, கட்டாயமாகவல்ல, ஏதோ ஒன்றை அடைய வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையின்றி. உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்குமாயின், நீங்கள் நம்பிக்கையின்மையிலிருந்து விலகி செல்கிறீர்கள்; ஒருவர் நம்பிக்கையின்மையின் தன்மையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும், நம்பிக்கையை தேடுவதல்ல. 'என்ன இருக்கிறது' என்பதை புரிந்து கொள்வதனால் நம்பிக்கையின்மையோ அல்லது ஆர்வ - நம்பிக்கையோ இருக்காது.

இவையெல்லாம் மனிதனின் மனத்திடம் மிக அதிகமாக எதிர்பார்ப்பதா? எது இயலாது என தோன்றுவதை ஒருவர் கேட்காவிடில் எது இயலும் என்ற எண்ணத்தியின் பொறியில், வரையறையில் வீழ்கிறார். இந்த கண்ணியில் வீழ்வது மிக எளிது. ஒருவர் மிகப்பெரிய அளவில் உள்ளத்தை மற்றும் இதயத்தை கேட்க வேண்டும், இல்லையெனில் அவர் வசதியுள்ள, ஆறுதல் அளிக்கவல்லதான இயலும் என்ற நிலையில் இருப்பார்.

நாம் இன்னும் ஒருமித்திருக்கிறோமா? அநேகமாக சொல்லளவில் இருக்கிறோம்; ஆனால் சொல் அந்தப் பொருளாகாது. நாம் என்ன செய்திருக்கிறோமென்றால் வர்ணித்திருக்கின்றோம். ஆனால் வர்ணனை வர்ணிக்கப் பட்டதாகாது. நீங்கள் பேசுவருடன் சேர்ந்து பயணம் செய்வோராயின், நீங்கள் மெய்யாகவே பயணம் மேற்கொள்கிறீர்கள், கோட்பாடாகவல்ல, ஒரு கருத்தாக

அல்ல, ஆனால் நீங்களாகவே ஒன்றினை உண்மையில் பார்க்கிறதாக - நீங்கள் அனுபவிக்கிறதாக இருக்கும் ஒன்றல்ல; பார்ப்பதற்கும் மற்றும் அனுபவத்திற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது.

பார்த்தலுக்கும் அனுபவத்திற்கும் மிகப் பரந்த வித்தியாசம் இருக்கிறது. பார்த்தலில் 'பார்க்கிறவன்' என்பவனே இல்லை, அங்கு பார்த்தல் மட்டும் தான் இருக்கிறது. பார்க்கிறவன் என்றொருவன் அங்கில்லை, மேலும் பார்க்கப்பட்டதிலிருந்து பிரிந்து நிற்பதில்லை. பார்த்தல் என்பது முழுமையிலும் எண்ணங்களை பாகுபடுத்தி அறிந்து கொள்ளச் செய்யும் ஆய்விலிருந்து வேறுபட்டிருக்கிறது. எண்ணங்களை பாகுபடுத்துதலில் 'பாகுபடுத்துகிறவன்' மற்றும் 'பாகுபடுத்தப்படுவது' என்ற இருநிலை இருக்கின்றன. அறிந்து கொள்ள செய்யும் ஆய்வில் அதை 'செய்பவன்' என்ற ஓர் உருபு இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. பார்த்தலில் கற்ப தென்பது தொடர்ந்து இருக்கிறது, தொடர்ந்து திரட்டுதல் - சேகரித்தல் இல்லை. இந்த வேறுபாட்டை நீங்கள் காண்கிறீர்கள் என நான் எண்ணுகிறேன். இது போன்ற கற்றல், திரட்டி சேகரிக்கும் கற்றலிலிருந்து மாறுபட்டது, ஒருவர் சிந்திக்கவும் மற்றும் செயல்படவும் அப்படி சேகரிக்கிறார். விசாரணை செய்தல் தர்க்கரீதியாக, நிதான புத்தியுள்ளதாக மற்றும் அறிவுப்பூர்வமானதாக இருக்கலாம், ஆனால் 'பார்க்கிறவன்' என்பவனில்லாமல் பார்த்தல் என்பது முற்றிலும் வேறானது.

பிறகு அனுபவம் என்ற ஒரு கேள்வி எழுகிறது. அனுபவத்தை நாம் ஏன் நாடுகிறோம்? எப்பொழுதாவது இதைப்பற்றி நீங்கள் சிந்தித்ததுண்டா? எல்லா நேரமும் நமக்கு அனுபவம் இருக்கிறது, அதை நாம் அறிந்து அல்லது அறியாமல் இருக்கிறோம். மேலும் நாம் ஆழமான, விரிந்த அனுபவங்களை விழைகிறோம் -

மறைபொருளை ஆழமானதை, எல்லாம் கடந்து அப்பாற்பட்டதை, தெய்வீகமானதை, ஆன்ம நிலையை அடைய விழைகிறோம் - ஏன்? ஒருவரின் வாழ்க்கை அவ்வளவு குறைவுபட்டதாக, சோகம் நிறைந்ததாக முக்கியத்துவமற்றதாக, அற்பமாக இருப்பதால் அல்லவா? ஒருவர் இவை எல்லாவற்றையும் மறக்க விரும்பி வேறொரு பரிமாணத்தில் முழுவதுமாக நுழைய விழைகிறார். தரம் கெட்ட, கவலை நிறைந்த, பலமற்ற, பிரச்சினைகளுக்கு மேல் பிரச்சினைகளை எதிர் கொண்டே மனம் தன்னுடைய உற்பத்திப் பொருளையும் செயலையும் தவிர வேறொன்றை எப்படி அனுபவப்பட முடியும்? உயர்ந்த அனுபவத்தை விழைதல் கண் கூடாக இருப்பதிலிருந்து தப்பித்தலாகும்; இருந்தும் கண் கூடாக இருப்பதிலிருந்து தான் வாழ்க்கையில் மறைபொருளான ஒன்று வந்தமைய முடியும். அனுபவத்தில் அடையாளம் காண்பது என்பது உட்பட்டிருக்கிறது. ஏதோ ஒன்றை நீங்கள் அடையாளம் கண்டு கொண்டால் அதனை நீங்கள் முன்பே அறிந்திருக்கிறீர்களென பொருள்படுகிறது. பொதுவாகவே அனுபவம் என்பது கடந்த காலத்தினின்று வந்தது, அதில் புதியது ஏதுமில்லை. எனவே பார்ப்பதற்கும் அனுபவத்திற்காக மிகவும் விருப்பம் கொள்வதற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது.

மிகவும் நுட்பமாக இருக்கின்றதான, உள்நோக்கிய கவனத்தை மிகுதியாகக் கேட்கிறதான இவையாவும் தெளிவாக இருந்தால், பிறகு நாம் நம்முடைய ஆரம்பக் கேள்விக்கு வரலாம். தியானம் என்றால் என்ன? தியானத்தைப் பற்றி எவ்வளவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; அதைப்பற்றி அநேக புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன; மிக உயர்ந்த (அவர்கள் உயர்ந்தவர்களா வென்று எனக்குத் தெரியாது) யோகிகள் எப்படி தியானம் செய்ய வேண்டுமென்று உங்களுக்கு கற்பிக்கின்றனர். ஆசியா முழுவதும் தியானம் பற்றி பேசுகின்றனர்; அது

அவர்களின் பழக்கங்களில் ஒன்று, கடவுளில் அல்லது வேறு ஏதாவதொன்றில் நம்பிக்கை கொள்ளும் பழக்கம் போல். அவர்கள் ஓர் அமைதியான அறையில் உட்கார்ந்து பத்து நிமிடம் 'தியானம்' செய்கிறார்கள், மனத்தை ஒரு முகப்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் மனத்தை ஒரு கற்பனை படிமத்தின் மீது நிலை நிறுத்துகின்றனர். அவர்களாகவே உருவாக்கிய ஒரு படிமம் அல்லது வேரானது பிரசாரத்தின் மூலம் அளித்த அந்த படிமம், அந்த பத்து நிமிட காலத்தில் அவர்கள் மனத்தை கட்டுப்படுத்த முயற்சிக் கின்றனர்; மனம் முன்னும் பின்னும் அலைய விழை கிறது. ஆனால் அவர்கள் அதனுடன் போரிடுகின்றனர் - அந்த விளையாட்டைத் தொடர்ந்து விளையாடுகின்றனர்; அதைத்தான் தியானம் என்று சொல்கிறார்கள்.

தியானம் என்னவென்று ஒருவருக்கு தெரியாதிருந் தால், அப்பொழுது அது என்ன என்பதை அவர்கள் கண்டுபிடிக்க வேண்டும், உள்ளபடியே - மற்றவரின் கருத்தைக் கொண்டு அல்ல - அது ஏதும் இல்லா நிலைக்கு அல்லது எல்லாம் உள்ள நிலைக்கு கொண்டு செல்லலாம். ஒருவர் எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் விசாரணை செய்ய வேண்டும், அந்த கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும்.

அரற்றிக் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களை முன் வைக்கும், முரண்பாட்டில் வாழும், நிரந்தரமான போராட்டத்தில் மற்றும் ஒப்பிடுதலில் உழலுகின்ற - இந்த மனத்தைப் பார்க்க நான் அமைதியாக இருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. நான் நீங்கள் கூறுவதை கேட்க வேண்டுமானால் நான் கவனம் செலுத்த வேண்டும். மனத்தளவில் சளசளவென்று பேசிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது, மற்றவை பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது, நீங்கள் கூறுவதை ஏற்கனவே எனக்குத் தெரிந்திருப்பதுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக் கூடாது, நான் நீங்கள் கூறுவதை முழுமையாக கவனித்து

கேட்க வேண்டும்; மனம் உன்னிப்பாக கவனிக்க வேண்டும், அமைதியாக, சலனமின்றி இருக்க வேண்டும்.

வன்முறையின் அமைப்பைத் தெளிவாக, முழுவதுமாக காண்பது கட்டாயமாகிறது; வன்முறையை கவனமாகக் காண்பதனால் மனம் முழுவதுமாக அமைதியாகிறது - நீங்கள் ஓர் அமைதியான மனத்தை 'வளர்க்க' வேண்டிய அவசியமில்லை. அமைதியான மனத்தை வளர்த்தலென்பது அதை வளர்க்கிறவன், நேரம் என்ற களம், அடையாளம் என்ற அவனுடைய நம்பிக்கை போன்றவற்றிற்கு உட்படுகிறது. இந்த இடர்ப்பாட்டைப் பாருங்கள். தியானத்தைக் கற்பிப்பவர்கள் 'மனத்தை கட்டுப்படுத்துங்கள், உங்கள் மனத்தை முழுமையாக அமைதியாக்குங்கள்' என்று கூறுகின்றனர். நீங்கள் அதனை கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கிறீர்கள் மற்றும் இடைவிடாது அதனுடன் போராடுகிறீர்கள்; அதனை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு நாற்பது ஆண்டுகளை செலவிடுகிறீர்கள். 'பார்க்கும்' மனமானது கட்டுப்படுத்துவதில்லை மற்றும் இடைவிடாது போராடுவதுமில்லை.

பார்த்தல் அல்லது கேட்டல் என்ற செயலே கவனமாகிறது; இதை நீங்கள் பயிற்சி செய்ய வேண்டிய தில்லை; நீங்கள் பயிற்சி செய்தால் உடனே கவனமின்றிப் போகிறீர்கள். நீங்கள் கவனமாக இருக்கிறீர்கள். அடுத்து உங்கள் மனம் அலைபாய்கிறது; அதனை அலைய விடுங்கள், ஆனால் அது கவனமின்றி இருக்கிறதென்று அறியுங்கள்; அந்த கவனமின்மையின் விழிப்புணர்வு கவனம் என அறியுங்கள். கவனமின்மையுடன் போரிடாதீர்கள்; 'நான் கவனமாக இருக்க வேண்டும்' என்று கூறி முயற்சியிலீடுபடாதீர்கள். அது சிறுபிள்ளைத்தனமாகும். நீங்கள் கவனமின்றி இருக்கிறீர்கள் என்பதை உணருங்கள். தேர்வு இல்லாமல் கவனமின்மையை உணருங்கள் - அதனால் என்ன? அந்த நேரத்தில், அந்த கவனிப்

பின்மையில் செயல்பாடு இருக்கும்போது, அந்த செயல்பாட்டை உணர்ந்திருங்கள். இது உங்களுக்கு புரிகிறதா? இது மிக எளிதானது. இதனை நீங்கள் செய்வீராயின், தெளிந்த நீரைப் போல் இது மிகத் தெளிவாகிறது.

மனத்தின் அமைதியே அதன் அழகு. ஒரு பறவையின் ஒலி, ஒரு மனிதனின் குரலொலி, அரசியல்வாதி சொல்வது, ஒரு பாதிரி சொல்வது, பிரசாரத்தின் கூச்சல் ஆகியவற்றை அமைதியாகக் கேட்பது என்பது மிகுதியாகக் கேட்பதாகும், இன்னும் மிகுதியாகக் காணுதலாகும். உங்கள் உடலும் அமைதியாக இல்லா திருக்குமாயின் இதுபோன்ற அமைதி சாத்தியமாகாது. உயிருள்ள உடல், அதனுடன் கூடிய நரம்பியலின் உணர்வின் விளைவாக வரும் செயல்கள் - படபடப்புடன் அசைதல், ஓய்வில்லாமல் அசையும் விரல்கள், கண்கள் - இவற்றுடன் கூடிய பொதுவான அமைதியன்மை, முழுவதுமாக அசையாதிருக்க வேண்டும். எப்பொழுதாவது கண்களையும் சேர்த்து, ஓர் அங்கமும் அசையாமல் உடல் முழுவதுமாக அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்க நீங்கள் முயன்றிருக்கிறீர்களா? இரண்டு நிமிடங்களுக்கு அதைச் செய்யுங்கள். அந்த இரண்டு நிமிடங்களில் எல்லாமே தெரியப்படுத்தப் படுகிறது - எப்படி காண்பது என உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால்.

உடல் அசைவின்றி இருப்பதால், தலைக்குச் செல்லும் இரத்தம் கூடுதலாகிறது. ஆனால் நீங்கள் உடலை இறுக்கி, கவனமில்லாது உட்கார்ந்தால் அப்பொழுது இரத்தம் தலைக்கு போவது மிகவும் கடினமாகிறது - இவையெல்லாம் நீங்கள் அறிய வேண்டும். ஆனால், மற்றொரு பக்கம், நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். மேலும் தியானம் செய்யலாம்; பேருந்தில்

பயணம் செய்யும் போது அல்லது வண்டி ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது - மிகமிக அதிசயமானதொன்று அது, வண்டியை நீங்கள் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது நீங்கள் தியானம் செய்யலாம் - ஜாக்கிரதையாக இருங்கள், நான் உண்மையில் கூறுகிறேன். உடலுக்கு அதற்கென்றே ஓர் அறிவு இருக்கிறது, அதனை எண்ணம் அழித்து விட்டது. எண்ணம் இன்பத்தை நாடுகிறது, இந்த வகையில் எண்ணம் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதலுக்கு இழுத்துச் செல்கிறது. மிதமிஞ்சி உண்ணுதல், கலவி இன்பத்தில் ஈடுபடுதல் போன்றவற்றில்; அது உடலை சில செயல்களைச் செய்ய கட்டாயப்படுத்துகிறது - உடல் சோம்பலுடன் இருந்தால் அதைச் சோம்பலுடன் இல்லாமலிருக்க வலியுறுத்துகிறது, அல்லது விழிப்புடன் இருக்க ஒரு மாத்திரையை எடுத்துக் கொள்ள யோசனை கூறுகிறது. அதுபோல இயற்கையாகவே உடலுக்குள்ள அறிவு அழிக்கப்படுகிறது; அது உணர்விழந்ததாகிறது. ஒருவனுக்கு மிக உயர்ந்த உணரும் திறன் தேவைப்படுகிறது, ஆகையால் தான் என்ன உண்ணுகிறான் என்று அவன் கவனிக்க வேண்டும் - அவன் அதிகம் உண்டால் அவனுக்குத் தெரியும் என்ன நேருமென்று. மிக உயர்ந்த உணரும் திறன் இருக்கும் போது, அங்கு அறிவும், எனவே அன்பும் இருக்கிறது; அப்பொழுது அன்பு ஆனந்தமாகவும் காலமே இல்லாததாகவும் இருக்கிறது.

நம்மில் அநேகம் பேருக்கு உடலைச் சார்ந்த வலி ஒருவிதத்திலோ, இன்னொரு விதத்திலோ இருக்கிறது. அந்த வலியானது பொதுவாக மனத்தை பாதிக்கிறது. மனம் இதைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டு நாட்களை வருடங்களைக் கூட செலவிடுகிறது. - 'நான் அதை இருக்கக் கூடாதென வேண்டுகிறேன்;' 'நான் இது இல்லாமல் எப்பொழுதாவது இருப்பேனா?' உடலில்

வலி இருக்கும்போது அதை கவனியுங்கள். அதைப் பாருங்கள், எண்ணத்தை அதில் குறுக்கிடவிடாதீர்கள்.

மனம், மூளையையும் இதயத்தையும் சேர்த்து, முழுவதுமாக இணக்கமாக இருக்க வேண்டும். இப்பொழுது கூறப்பட்ட இதன் முக்கிய கருத்து என்ன, இதைப் போன்ற வாழ்க்கை, இதைப் போன்ற இணக்கம், பெருமளவு துன்பம் இருக்கும். இவ்வுலகில் இருப்பதால் என்ன நன்மை? இந்த பேரின்ப வாழ்க்கையில் ஒருவரோ அல்லது இருவரோ திளைப்பதால் என்ன முக்கியத்துவம் இருக்கிறது? இந்த கேள்வி கேட்பதன் முக்கிய கருத்து என்ன? - இதில் எந்த ஒன்றுமே இல்லை. இந்த குறிப்பிடத் தக்க ஒன்று உங்கள் வாழ்க்கையில் நடைமுறையில் இருக்குமாயின் எல்லாமே அதுதான்; அப்பொழுது நீங்களே ஆசானாகவும், சீடனாகவும், அண்டை வீட்டுக்காரனாகவும் அழகிய மேகமாகவும் ஆகிறீர்கள். இவை அனைத்தும் நீங்கள்தான்; அதுதான் அன்பு.

பிறகு தியானத்தில் இன்னொரு கூறு இருக்கிறது. விழித்திருக்கும் மனம், பகலில் பழக்கப்பட்ட முறையில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மனம், தினப்படி செயல்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் கொண்ட மனம், அவற்றுடன் தூக்கத்தில் வரும் கனவுகளில் அந்த செயற்பாடுகளைத் தொடருகிறது. கனவுகளில் செயல்கள் தொடருகின்றன, இவ்வகையோ அல்லது மற்ற வகையோ, சில நிகழ்வுகள், எனவே உங்களின் தூக்கம், விழித்திருக்கும் நேரங்களின் தொடர்ச்சியாகும். ஏகப்பட்ட விளங்காத ஏமாற்று வித்தைகள் கனவுகளைப் பற்றி இருக்கின்றன - அவற்றை விளக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது, எனவே மனவியல் நிபுணர்கள் கனவுகளை விளக்குகின்றனர் - நீங்கள் பகல் நேர வாழ்க்கையை கவனிப்பவராயின், நீங்களே இவற்றை

நிச்சயமாக கூர்ந்து பார்க்கலாம். இருந்தும் ஏனிந்த கனவுகள் இருக்க வேண்டும்? (உளவியல் நிபுணர்கள் இந்த கனவுகள் இருந்தேயாக வேண்டும், இல்லையெனில் நீங்கள் பைத்தியமாகி விடுவீர்கள் என்று கூறினாலும் கூட) ஆனால் உங்களுடைய விழிப்பு நேரத்தில் தன்னலம் பொருந்திய உங்களுடைய எல்லா செயல்பாடுகளை - பயம் அளிக்கக் கூடிய, கவலை அளிக்கக் கூடிய, குற்றவுணர்வு உள்ள செயல்பாடுகளை - வெகுவாக நெருங்கி கவனமாகப் பார்த்தால் விழிப்பு நேரம் முழுவதும் நீங்கள் அவற்றுடனே கவனமாக இருந்தால், பிறகு தூங்கும் போது உங்களுக்கு கனவுகள் இல்லை என்று நீங்கள் காண்பீர்கள். ஒவ்வோர் எண்ணத்தின் இயக்கத்தையும் மனம் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறது, அதனின் ஒவ்வொரு செயலையும் கவனிக்கிறது. இதை நீங்கள் செய்தால், இதன் அழகை நீங்கள் காண்பீர்கள் - கவனமாகப் பார்க்கிறதனுடைய களைப்பான சலிப்பையல்ல, ஆனால் கவனமாக பார்க்கிறதன் அழகை; பிறகு தூக்கத்தில் கவனமிருப்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள். அப்பொழுது தியானம், நாம் ஒரு மணி நேரம் பேசிய இந்த விஷயம், குறிப்பிடத்தக்க முக்கியமானதாகவும், பெரும் பயனுள்ளதாகவும், கண்ணியமிக்கதாகவும் மற்றும் அருளும் அழகுமானதாகவும் ஆகிறது. விழித்திருக்கும் நேரம் மட்டுமில்லாமல் தூங்கும் போதும் கவனித்தல் என்ன என்பதை நீங்கள் அறிவீராயின், அப்பொழுது மனம் முழுவதுமாக விழித்திருக்கிறது. அதனைக் கடந்து, விளக்கம் என்பது விளக்கப்பட்டதாகாது; நீங்கள் அதனைப்பற்றி பேச மாட்டீர்கள். ஒருவர் செய்யக் கூடியதெல்லாம் அந்தக் கதவை சுட்டிக்காட்டுவது மட்டுமே. நீங்கள் போக விரும்பினால் அந்த கதவை நோக்கி பயணியுங்கள், பிறகு அதனைக் கடந்து செல்வது உங்களுடையதாகிறது; பெயரிட முடியாத ஒன்றை எவராலும் விளக்க முடியாது, அந்த பெயரிட முடியாதது

ஒன்றுமில்லாததோ அல்லது எல்லாமோ - அது முக்கியமல்ல. எவ்வொருவன் விளக்குகிறானோ அவன் அறிந்திலன் மற்றும் தெரியும் என்று கூறுபவனுக்கு தெரியாது.

கேள்வி கேட்பவர் : அமைதி நிலை என்றால் என்ன? நிசப்தம் என்றால் என்ன? அது சப்தத்தின் முடிவா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஒலி விந்தையானதொன்று. நீங்கள் எப்பொழுதாவது செவி மடுத்திருக்கிறீர்களா என எனக்குத் தெரியாது - உங்களுக்குப் பிடித்த அல்லது பிடிக்காத சப்தத்திற்கல்ல - ஆனால் ஒரு சப்தத்தை வெறுமனே செவிமடுப்பது! வெட்ட வெளியில் உள்ள சப்தம் ஒரு சிறப்பான விளைவை உடையதாம். உங்கள் தலைக்கு மேல் கடந்து செல்லும் ஒரு ஜெட் விமானத்தின் சப்தத்தை எப்பொழுதாவது கவனமாக செவி மடுத்திருக்கிறீர்களா? - ஒரு தடையுமின்றி அதன் ஆழ்ந்த ஒலியை நீங்கள் செவிமடுத்ததுண்டா? நீங்கள் அதை செவி மடுத்து மற்றும் அந்த ஒலியுடன் சேர்ந்து நகர்ந்திருக்கிறீர்களா? அதற்கு ஒரு சிறப்பான ஒலி அதிர்வு இருக்கிறது.

இப்போது, நிசப்தம் என்பதென்ன? அது நீங்கள் உண்டாக்கும் 'வெளி'யா அடக்குவதால், கட்டுப்படுத்துவதால் வந்ததை நீங்கள் நிசப்தம் என்றழைக்க? தன்னுடைய சப்தத்தின் கிளர்ச்சிக்கு பதில் அளித்துக் கொண்டு, மூளை எந்நேரமும் செயற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. இப்போது அந்த கேள்வி புரிகிறதா? நிசப்தம் என்பது தன்னால் உண்டாக்கப்பட்ட சப்தம் முடிவுறுதலா? அது சளசளப்பும் சொற்களால் தெரிவித்தலும், ஒவ்வோர் எண்ணமும் முடிவுறுதலா? சொற்களால் தெரிவித்தல் என்பது மேலும் இல்லாதிருந்தும் மற்றும் எண்ணம் தோற்றத்தளவில் முடிவுக்கு வந்தாலும் மனம் இன்னும் செயல்பட்டுக் கொண்டே

இருக்கிறது. எனவே நிசப்தம் என்பது சப்தத்தின் முடிவுறுதல் மட்டுமல்ல, மேலும் எல்லாவிதச் சலனமும் முடிவுறுதல் அல்லவா? அதை கவனமாகப் பாருங்கள், உட் செல்லுங்கள், எப்படி உங்கள் மூளை பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் கட்டுப்பாட்டின் விளைவாக ஒவ்வொரு கிளர்ச்சியூட்டலுக்கும் உடனே உள்ளுணர்ச்சியை வெளிகாண்பிக்கிறது என்பதை காணுங்கள்; ஓயாமல் இயங்கிக் கொண்டும், சளசளத்துக் கொண்டும் பதில் அளித்துக் கொண்டும் இருக்கின்ற மூளையின் உயிரணுக்கள் அசைவின்றி இருக்க முடியுமா என்று காணுங்கள்.

மனம், மூளை, உயிருள்ள உடலமைப்பு முழுவதும், இந்த உள்ள - உடலமைப்பு முழுவதும் அசையாது இருக்க முடியுமா? - அழுத்தம் தராமல், கட்டாயப் படுத்தாமல், உந்தப் படாமல், 'அந்த மிகச் சிறப்பான அனுபவம் பெற நான் அமைதியாக இருந்தாக வேண்டும்' என்று பேராசையில் கூறாமல் அசையாது இருக்க முடியுமா? அதனுள் செல்லுங்கள், கண்டு பிடியுங்கள் மற்றும் உங்களுடைய நிசப்தம் வெறும் விளைவா அல்லது ஒருவேளை நீங்கள் அடித்தளம் அமைத்தீர்களாவென்று காணுங்கள். அன்பு, நேர்மையான பண்பு என்ற நன்னடத்தை அழகு உங்கள் இருத்தலில் நிறைந்திருக்கும் கருணை என இவற்றை அடித்தளமாக அமைக்காவிட்டால், உங்கள் நிசப்தம் இந்த சப்தத்தை நிறுத்துவதே என்றாகும்.

பின்பு இந்த போதைப் பொருள்கள் என்ற பெரிய பிரச்சினை உள்ளது. இந்தியாவில் பழங்காலத்தில் 'சோமா' என்றழைக்கப்பட்ட ஒரு பொருள் இருந்திருக்கிறது. அது ஒருவகையான காளான், அவர்கள் அதன் சாறை குடித்தார்கள். அது அமைதியையோ அல்லது விதவிதமான மனத் தோற்றங்களை உண்டாக்கும் அனுபவங்களையோ ஏற்படுத்தியது; அந்த அனுபவங்கள்

பழக்கங்களினால் கட்டுண்டதலின் விளைவாகும். (எல்லா அனுபவங்களும் கட்டுண்டதலின் விளைவாகும். நீங்கள் கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவராயின் இறையனுபவம் நிச்சயமாக கிட்டுகிறது; ஆனால் அந்த நம்பிக்கை பயத்தை மற்றும் மனப்போராட்டத்தினால் வரும் வேதனையை ஆதாரமாகக் கொண்டது; உங்கள் கடவுள் உங்கள் பயத்தின் விளைவு. எனவே இந்த மிக அற்புதமான இறையனுபவம் உங்கள் மனத்தின் படைப்பேயன்றி வேறொன்றுமில்லை). ஆனால் அந்த காளானின் இரகசியத்தை அவர்கள் இழந்து விட்டனர், சோமா என்று அழைக்கப்பட்ட அதை அன்றிலிருந்து, இந்தியாவில் இங்கே இருப்பது போல, பலவிதமான போதைப் பொருள்கள், ஹாஷ் ஹிஷ், எல்.எஸ்.டி., மரிகுவானா, புகையிலை, சாராயம், ஹெராயின் போன்ற பல ரகப் பொருள்கள் இருக்கின்றன, நீங்களும் அறிவீர்கள். விரதம் அதாவது பட்டினி கிடப்பது போன்றதும் இருக்கிறது. நீங்கள் பட்டினி இருந்தால் சில ரசாயன மாறுதல்கள் நிகழ்கின்றன. அதனால் ஒரு தெளிவு ஏற்படுகிறது. மற்றும் அதில் உவகை இருக்கிறது.

போதைப் பொருள்களை அருந்தாமல் ஒருவர் ஒரு சிறந்த வாழ்க்கை வாழ முடியுமாயின், அவர் ஏன் அவற்றை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? ஆனால் இவற்றை உண்டவர்கள் சில மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றனவென்று சொல்கிறார்கள்; ஒரு வகையான உயிரோட்டம், ஆற்றல் எழுகிறது, மற்றும் பார்க்கிற வனுக்கும் பார்க்கப்படுவதற்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி மறைகிறது; பொருட்கள் மிகத் தெளிவாக காணப்படுகின்றன. போதைப் பொருள் உண்ணும் ஒருவர் அரும்பொருள் காட்சிக்கு போகும்போதெல்லாம் அதை எடுத்துக் கொள்வதாக கூறுகிறார், ஏனெனில் அவரால் முன்பை விட இப்போது வண்ணங்களை மிக

ஒளிமிக்கதாக காண முடிகிறது. ஆனால் போதை மருந்துகள் இன்றி முழுக் கவனம் செலுத்தும் போது, நீங்கள் பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப்படும் பொருளுக்கும் இடையே இடைவெளி யின்றி பார்க்கும்போது, நீங்கள் அந்த வண்ணங்களை அதேபோல ஒளி கூடியதாகக் காண முடியும். போதைப் பொருள்களை நீங்கள் உட்கொண்டிரானால் அதற்கு நீங்கள் அடிமையாவீர், அவை விரைவிலோ அல்லது பின்னாலோ பலவிதமான பேராபத்துக்களை விளைவிக்கலாம்.

ஆக இந்நிலை நிலவுகிறது. விரதம் இருத்தல், போதைப் பொருள்கள் இவை நமக்கு மிகுந்த உயர்வான அனுபவத்திற்கான ஆசையைத் திருப்தி படுத்தும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. வேண்டியதை எல்லாம் பெற்றுத் தரும் என்று நம்பப்படுகிறது. இப்படி வேண்டியது பகட்டான ஆனால் தரம் குறைந்த பொருளாகிறது. ஏதோ ஒரு சிறிய அற்ப அனுபவம் மிகவும் பெரிதாக பூதாகாரமாக வடிவமைக்கப்படுகிறது. எனவே அறிவுள்ள ஒரு மனிதன் இதனையெல்லாம் கண்டு உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் இவற்றையெல்லாம் ஒதுக்கி விடுகிறான்; அவன் தன்னையே பார்க்கிறான் மற்றும் அறிந்தும் கொள்கிறான். தன்னை அறிந்து கொள்ளுதல் பேரறிவின் தொடக்கம் மற்றும் துக்கத்தை முடிவுறச் செய்தலாகும்.

கேள்வி கேட்பவர் : சரியான உறவு முறையில், நாம் மற்றவர்களுக்கு மெய்யாகவே உதவுகிறோமா? அவர்களை அன்புடன் நேசிப்பது போதுமானதா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : உறவுமுறை என்பதென்ன? எதை நாம் உறவு முறை எனச் சொல்கிறோம்? எவருடனாவது நமக்கு உறவு இருக்கிறதா? - இரத்த உறவைத் தவிர, 'உறவு' என்ற சொல்லினால் நாம் எதைத் தருகிறோம். நம்மில் ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட நிலையில் வாழும் போது, எதற்காவது நாம் உறவு கொண்டிருக்கிறோமா -

தனிப்படுத்தப்பட்ட நிலை என்பது சுயநலம் நிறைந்த செயல் என்ற பொருளில், ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனுடைய பிரச்சினைகள், பயங்கள், நம்பிக்கையின்மைகள், நிறைவு பெற வேண்டிய ஆசை - இவை ஒருவரை சிறைப்படுத்துவதாகும். அவனுக்கு ஒருகால் மனைவியிடம் உறவிருந்தால், அவன் அவளைப் பற்றி கற்பனைப் படிமங்களை கூட்டியிருக்கிறான். இந்த கற்பனைப் படிமங்கள்தான் உறவு கொள்கின்றன. மேலும் இந்த உறவுதான் அன்பு என அழைக்கப்படுகிறது! படிமமும் தனிமைப்படுத்தும் செயலும் முடிவுற்ற பிறகுதான், அவளுக்காக நீங்களும் உங்களுக்காக அவளும் பேராவல் கொள்ளாதிருக்கும்போதுதான், அவன் அவளை தன்னுடையவளாக அல்லது அவள் அவனை தன்னுடையவளாக கருதாமல் இருக்கும் போதுதான், அல்லது நீங்கள் அவளைச் சாராமலும், அவள் உங்களைச் சாராமலும் இருக்கும்போதுதான் உறவு இருக்க முடியும்.

அன்பு இருக்கும்போது அது உதவுமா இல்லையா என கேட்கமாட்டீர்கள். அழகுடையதானதும் அதனுடைய நறுமணத்துடன் கூடியதுமானதும் சாலை ஓரத்தில் இருப்பதுமான மலர் அவ்வழியில் செல்லும் உங்களைப் பார்த்து, வந்து தன்னை முகர் என்றும் தன்னை பார் என்றும், தன்னை ரசி என்றும், தன் அழகை, மென்மையை, தன்னுடைய சுலபமாக அழிவுறும் தன்மையை பார் என்றும் கேட்பதில்லை - நீங்கள் பார்க்கலாம், பார்க்காமலிருக்கலாம்; ஆனால் அது அங்கே இருக்கிறது. ஆனால் 'நான் இன்னொருவருக்கு உதவி புரிய விரும்புகிறேன்' என நீங்கள் கூறினால், அதுதான் பயத்தின் தொடக்கம், ஊறுபாட்டுச் செயலின் தொடக்கம்.

ஸான் டெய்கோ அரசாங்க கல்லூரி

9 ஏப்ரல் 1970.

பாகம் - 3

8

அடக்குமுறையும் ஒழுங்கும் **(Control and Order)**

அடக்குவதன் செயல்முறையே ஒழுங்கீனத்தை வளர்க்கிறது. அதைப்போல எதிர்மறையும் - அடக்குதல் இல்லாமையும் கூட ஒழுங்கீனத்தை வளர்க்கிறது.

பயமுண்டாக்கும் விஷயங்கள் பல உலகில் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன; நிறைய குழப்பம், வன்முறை, மிருகத்தன்மை இருக்கின்றன. நாசமடைந்துள்ள இவ்வுலகில், நிறைய நம்பிக்கையின்மையும் துயரமும் உள்ள இவ்வுலகில் ஒருவன், தனி மனிதன் என்ன செய்ய முடியும்? ஒருவருக்குள்ளேயே நிறைய குழப்பமும் போராட்டமும் இருக்கிறது. தனி நபரான ஒருவனே நேர்மையற்று இருக்கும்போது, அந்த மனிதனுக்கு இந்த நேர்மையற்ற சமுதாயத்துடன் என்ன உறவு இருக்கிறது? எந்த வகை வாழ்க்கையில் ஒருவர் ஏதோ ஒருவித அமைதியை, ஏதோ ஒருவித ஒழுங்கைக் காண முடியும். இருந்தும் இந்த நேர்மையற்ற, சீரழிந்து கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்தில் வாழ முடியும்? நீங்கள் உங்களுையே இந்த கேள்விகளை கேட்பீர்கள் என நான் நம்புகிறேன்; ஒருவர்

சரியான விடையை கண்டிருந்தால், அது மிகவும் கடினம், ஒருவேளை அவர் தன் வாழ்க்கையில் ஒருவித ஒழுங்கைக் கொண்டுவர இயலலாம்.

போரினால் அச்சுறுத்தப்பட்டும், தன்னையே அழித்துக் கொண்டுமிருக்கும் இவ்வுலகில் தனி மனிதன் ஒருவன் ஒழுங்கான, மனவழுவற்ற, முழுமையான, நிலைகுலையாத வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிப்பதில் என்ன மதிப்பு இருக்கிறது? தனி நபரின் மாற்றத்தில் என்ன பயன் இருக்கிறது? இது எப்படி மனித வாழ்க்கை முழுவதையும் பாதிக்கும்? இந்தக் கேள்விகளை நீங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள் என நம்புகிறேன். ஆனால் அவை தவறான கேள்விகள் என நினைக்கிறேன், ஏனெனில் இன்னொருவருக்காக அல்லது சமுதாயத்தின் நன்மைக்காக ஒருவர் சீரிய முறையில் வாழ்வதில்லை, செயல்படுவதில்லை. எனவே சூழ்நிலையைச் சாராமல், ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாட்டை - பொருளாதார, சமுதாய அல்லது வேறு வகை - சாராமல் ஒழுங்கு என்றால் என்னவென்று ஒருவர் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என எனக்குப்படுகிறது.

ஏனெனில் ஒருவர் தானாகவே ஒழுங்கு என்றால் என்ன, போராட்டம் இல்லாமல் வாழ வழி என்ன என்று கண்டுபிடிக்கவில்லையெனில் அவருடைய வாழ்க்கை வீணாகிறது, அதில் ஓர் அர்த்தமும் இல்லை. இப்போது நாம் சதா வேதனையுடன் கூடிய உழைப்பிலும் போராட்டத்திலும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால், வாழ்க்கையில் ஓர் அர்த்தமும் இல்லை; அதில் உள்ளபடியே ஒரு தனிச்சிறப்புமில்லை. கொஞ்சம் பணம் வைத்திருப்பது, அலுவலகத்திற்கு செல்வது, உருப்படுத்தப்பட்டு கட்டுண்டு இருப்பது, மற்றவர்கள் கூறுவதைத் திரும்பக் கூறுவது, மிகவும் பிடிவாதமான அபிப்பிராயங்களையும் அசைக்க முடியாத

நம்பிக்கைகளையும் வைத்திருப்பது - இத்தகைய எல்லா செயல்பாடும் அர்த்தமற்றவை.

அதற்கு அறவே பொருளேதுமில்லை, அதிலேதும் பொருளில்லாததால், உலகிலுள்ள அறிவாளிகள் அதற்கு ஓர் அர்த்தம் கொடுக்க முனைகின்றனர். அவர்கள் மதச்சார்புள்ளவர்களாக இருந்தால் அதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட சார்பு கொண்ட அர்த்தத்தை அளிக்கின்றனர்; அவர்கள் உலகாயதவாதிகளாக இருந்தால் ஒரு குறிப்பிட்ட தத்துவம் அல்லது கோட்பாடுடைய அர்த்தத்தை அளிக்கின்றனர்.

ஆகவே இது மிகவும் முக்கியமானதாகத் தோன்றுகிறது - இப்போது மட்டுமல்ல, எல்லாப் பொழுதும் ஒருவர் தீவிரமாக இருந்தால் - அவர் தனக்கே ஒரு வாழ்க்கை நெறியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும், ஒரு கொள்கை வழியாக அல்ல, ஆனால் அன்றாட வாழ்க்கையின் நடப்பில், ஒருவர் இருத்தலின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் எந்தவிதமான போராட்டமும் இல்லாத வாழ்க்கை நெறியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இதைக் கண்டுபிடிக்க ஒருவர் தீவிர ஆர்வத்துடன் இருக்க வேண்டும். இங்கே இந்த கூட்டங்கள் தத்துவ அல்லது மதச் சார்புள்ள பொழுதுபோக்கல்ல. நாம் இங்கே - நாம் தீவிரமாக ஆர்வமாக இருந்தால், அப்படியிருக்கிறோம் என எண்ணுகிறேன் - ஒருமித்த வாழ்க்கை நெறியை ஏதோ குறிப்பிட்ட ஒரு சூத்திரத்திற்கு, தத்துவத்திற்கு கோட்பாடுக்கு அல்லது நம்பிக்கைக்குத் தகுந்தாற்போல இல்லாத ஒரு வழியக் கண்டுபிடிக்கக் கூடி இருக்கிறோம். இணைந்து உரையாடல் என்றால் ஒன்றாக பங்கு கொள்வது, ஒன்றாக படைப்பது, ஒன்றாக செயல்படுவது என்று பொருள்படுகிறது. ஏராளமான சொற்களையும் கருத்துக்களையும் சாதாரணமாக கேட்பதல்ல; நாம் கருத்துக்களைக் கையாளவில்லை. எனவே துவக்கத்திலி

ருந்தே நாம் தீவிரமாகவும் ஆர்வத்துடனும் நம் மனத்தையும் உள்ளத்தையும் அளித்து, மனிதன் - அதாவது நீங்கள் - எல்லா உறவுகளில் உள்ள அனைத்து போராட்டத்தையும் தீர்த்து முழு அமைதியில் வாழ முடியுமாவென்று காண்பதில் நாம் வெகு தெளிவாக இருக்க வேண்டும்.

கண்டுபிடிக்க ஒருவர் தன்னுள்ளே பார்க்க வேண்டும், ஒரு குறிப்பிட்ட தத்துவத்திற்கு இணங்க என்றில்லாமல் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணத்தின் அமைப்புக்கு இணங்க என்றில்லாமல் அல்லது மதச் சார்புள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்துக்கு இணங்க என்றில்லாமல் பார்க்க வேண்டும். இவற்றை முழுவதுமாக ஒருவர் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன், அதனால் சமுதாயம் பற்றி, நம்மைப்பற்றி, நம் குடும்பத்தைப் பற்றி, நம் அடுத்த வீட்டுக்காரர் பற்றி உள்ள உறவைப் பார்ப்பதற்கு அவர் மனம் சுதந்திரமாக இருக்க முடியும்; ஏனெனில் அப்போதுதான் நிதர்சனமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறதை காணும் பார்வையில் அதையும் தாண்டி அப்பால் செல்வதற்குண்டான வாய்ப்பு இருக்கிறது. இந்த பேச்சுக்களின்போது இதைத்தான் நாம் செய்யப் போகிறோம் என நம்புகிறேன்.

நாம் ஒரு புது கோட்பாட்டை, ஒரு புது தத்துவத்தை மேற்கொள்ளவில்லை அல்லது மதச்சம்பந்தமான மறைபொருளை வெளிக் கொண்டுவரவில்லை. இங்கு ஆசான் இல்லை, ரட்சிப்பவர் இல்லை, தலைவர் இல்லை, அதிகாரம் கொண்டோர் இல்லை - நான் இதை மெய்யாகவே குறிப்பிடுகிறேன் ஏனெனில் கூறப்படுவதில் நீங்கள் பங்கு கொண்டால் ஒவ்வொரு வகையான அதிகாரமான குரு சீட சம்பிரதாய மனோபாவத்தையும் முழுவதுமாக ஒதுக்கிவிட வேண்டும்; மனம் பார்ப்பதற்கு சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும். நீங்கள் ஏதோ ஒரு

வழிமுறையை, ஒரு வழி காட்டியை, ஒரு கொள்கையை பின்பற்றினால் அல்லது ஏதோ ஒரு வகை நம்பிக்கையில் கட்டுண்டு இருந்தால் மனம் அதை பார்க்க முடியாது. பார்ப்பதற்கு மனம் திறன் உடையதாக இருக்க வேண்டும். இது நமக்குக் கடினமாக இருக்கப்போகிறது, ஏனெனில் நம்மில் பெரும்பான்மையோருக்கு விவர அறிவு பெரும் சுமையாக ஆகி விட்டது, நம் கழுத்தில் கட்டிய பாறாங்கல் போல; அது நம்முடைய பழக்கம் என ஆகி விட்டது; நம்முடைய கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலை என்றாகி விட்டது. தீவிர ஆர்வம் உள்ள மனம் பார்ப்பதற்கு கட்டுப்பாடற்ற நிலையில் இருக்க வேண்டும்; விவர அறிவு, அனுபவம், பாரம்பரியம் என்ற பெரும் சுமையிலிருந்து விடுபட்டு இருக்க வேண்டும் - அதாவது கடந்த காலமான சேர்த்து வைக்கப்பட்ட நினைவு.

ஆகவே உண்மையில் 'என்ன இருக்கிறது' என்பதைப் பார்ப்பதற்கு, 'என்ன இருக்கிறது' என்பதன் முக்கியத்துவம் அனைத்தையும் பார்ப்பதற்கு மனம் புதுமையாக, தெளிவாக, பகுக்கப்படாததாக இருக்க வேண்டும். அது இன்னுமொரு பிரச்சினையாக இருக்கப் போகிறது; பாகுபாடு இல்லாமல் - 'நான்' 'நானல்லாத' மற்றும் 'நாம்' 'அவர்கள்' என - என்ற பிரிவில்லாமல் எப்படி பார்ப்பது.

நாம் கூறியதுபோல நீங்கள் பேசுபவரின் வார்த்தைகள் மூலம் உங்களுையே பார்க்கிறீர்கள். ஆகவே கேள்வி என்னவென்றால்; நீங்கள் எப்படி பார்க்க வேண்டும்? இந்த கேள்வியை நீங்கள் ஆராய்ந்திருக்கிறீர்களா என்று எனக்குத் தெரியாது. எப்படி காண்கிறீர்கள், கேட்கிறீர்கள், கூர்ந்து கவனிக்கிறீர்கள்? உங்களை மாத்திரம் அல்ல, ஆகாயத்தை, மரங்களை, பறவைகளை, உங்கள் அண்டை வீட்டுக்காரரை, அரசியல்வாதியை எப்படி இன்னொரு

வரை கவனிக்கிறீர்கள், அவருக்கு செவி மடுக்கிறீர்கள் எப்படி நீங்கள் உங்களையே பார்க்கிறீர்கள்? இந்த பார்வைக்கு திறவு கோல் நீங்கள் பொருள்களைப் பிரிவு இன்றி பார்ப்பதில் இருக்கிறது. இது எப்பொழுதாவது நடக்குமா? நம் வாழ்க்கை முழுதும் பல கூறுகளாக இருக்கிறது. நாம் நமக்குள்ளே பல கூறுகளாகப் பிரிந்து இருக்கிறோம். முரண்பாடாக இருக்கிறோம். நாம் கூறுபட்ட நிலையில் வாழ்கிறோம் - தெளிவான இது ஒரு நிதர்சனமான உண்மை. பல கூறுகளின் ஒரு கூறு பார்ப்பதற்கு ஆற்றல் தனக்கு இருக்கிறதாக நினைத்துக் கொள்கிறது. அந்தக் கூறு பல தொடர்புகளின் மூலம் அதிகாரத்தை மேற்கொண்டாலும், அது இன்னும் பல கூறுகளின் ஒரு கூறாகத்தான் இருக்கிறது. அந்த ஒரு கூறு கண்டு சொல்கிறது, 'நான் புரிந்து கொண்டேன்; எது சரியான செயல் என்று நான் அறிவேன்'.

எனவே பகுத்தல் அடைந்துள்ளதால், சிதைந்திருப்பதால், முரண்பாடுடையதாக இருப்பதால் பல்வேறு பகுதிகளுக்கிடையே போராட்டம் நிகழ்கிறது. நீங்கள் இதை கவனித்தால் இது ஒரு நிதர்சன உண்மை என அறிவீர்கள். பின் நாம் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறோம், அதாவது அதைப்பற்றி ஒன்றும் செய்ய முடியாது, எதையும் மாற்ற முடியாது என்று. எப்படி இந்தப் பகுதிகளை முழுமையாக்க முடியும்? இணக்கமான, ஒழுங்கான, நிதானமான, ஆரோக்கியமான வாழ்க்கை வாழ 'நீங்கள்', 'நான்' என்பதன் இடையே உள்ள இந்த பகுதிபடுத்துவது, இந்த பிரிவினை முடிவுற வேண்டும் என்பதை நாம் உணர்கிறோம். ஆனால் இது சாத்திய மில்லை என நாம் முடிவு செய்து விட்டோம். இதுதான் 'உள்ளது' என்பதன் அழுத்தமான சுமையாக இருக்கிறது. எனவே நாம் கொள்கைகளைக் கண்டுபிடிக்கிறோம், ஏதோ ஒரு தெய்விக 'அருள்' கிடைக்குமென்று காத்திருக்கிறோம் - எப்படி வேண்டுமானாலும் அதற்கு

பெயரிடுங்கள் - அது வந்து அற்புதத்தினால் நம்மை விடுவிக்கும் என காத்திருக்கிறோம். துரதிர்ஷ்டவசமாக அது நடப்பதில்லை. அல்லது நீங்கள் ஓர் உருவெளித் தோற்றத்தில் வாழ்கிறீர்கள், உயர்ந்த 'தான்' ஆத்மா என்று கற்பனையானதொன்றை உண்டுபண்ணுகிறீர்கள். இது தப்பிக்க ஒரு வழிகோலுகிறது.

நமக்கு இந்த கூறுகளை எப்படி முழுமையாக்குவது என்பது தெரியவில்லையாதலால், இதிலிருந்து தப்பிக்க சுலபமாக தூண்டப்படுகிறோம். நாம் ஒருமைப்பாடு பற்றிப் பேசவில்லை, ஏனெனில் ஒருமைப்பாடு ஒருவர் கொண்டு வருவதைக் குறிக்கிறது - ஒரு கூறு மற்ற கூறுகளை ஒன்று சேர்ப்பதாக. இது கடினம் என்பதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள் என நினைக்கிறேன், எப்படி துண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறோம், மேல் மனத்தளவில் அல்லது உள் மனத்தளவில் நாம் பல வழிகளில் முயலுகிறோம்.

நாகரிகமான வழிகளில் ஒன்று உங்களுக்கு இதைச் செய்ய பாகுபடுத்தி ஆய்பவர் ஒருவரை வைத்துக் கொள்வது; அல்லது நீங்களே பகுத்தாய்வு செய்கிறீர்கள். இதைத் தொடர்ந்து கவனித்து வாருங்கள்; பாகுபடுத்தி ஆய்கிறவன் என்றும் ஆயப்படும் பொருள் என்றும் இருக்கிறது. பாகுபடுத்தி ஆய்கிறவன் யார் என்று நாம் கேட்டதேயில்லை. அவன் நிச்சயமாக பல பகுதிகளில் ஒருவன், அவன் ஒருவனுடைய முழு அமைப்பையும் பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறான். ஆனால் பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறவனே ஒரு பகுதியாக இருப்பதால், கட்டுண்டு இருக்கிறான். அவன் ஆராய்வதில் பல விஷயங்கள் அடங்கியுள்ளன.

முதலாவதாக ஒவ்வோர் ஆய்வும் பூர்த்தியாக இருக்க வேண்டும், இல்லையெனில் அவன் அடுத்த நிகழ்ச்சியை, அடுத்த பிரதிபலிப்பை ஆராயத் தொடங்

கும்போது இது பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறவனின் பெரும் சுமையாகி விடுகிறது. ஆகவே முந்திய பாகுபடுத்தி ஆராய்ந்ததன் நினைவுச் சுமையை அதிகரிக்கிறது. அத்துடன் பாகுபடுத்தி ஆராய்வதில் காலமும் அடங்கி இருக்கிறது. பல பிரதிபலிப்புகள், சம்பந்தங்கள், நினைவுகள் பாகுபடுத்தி ஆராய்ச்சி செய்வதற்காக, உள்ளன. அது உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்ளும். உங்களை முழுதுமாக பாகுபடுத்தி ஆராய்வதற்குள் - அப்படி செய்ய முடிந்தால் - நீங்கள் கல்லறைக்கு தயாராக இருக்கிறீர்கள்.

நம்முடைய கட்டுண்ட நிலைகளின் இது ஒன்று, நாம் நம்மையே பாகுபடுத்தி ஆராய வேண்டும் என்ற கருத்து, நம்மையே தற்சோதனையாக காண வேண்டும் என்ற கருத்து. இந்த பாகுபடுத்தி ஆராய்வதில் தணிக்கை செய்பவன் எப்போதும் இருக்கிறான், அவன் அடக்குபவன், வழி நடத்துபவன், உருவாக்குகிறவன், பாகுபடுத்தி ஆராய்பவனுக்கும் ஆராயப்படும் பொருளுக்கும் இடையே எப்போதும் போராட்டம் இருக்கிறது. ஆகவே ஒருவர் இதைக் காண வேண்டும் -

கொள்கையாக இல்லாமல், நீங்கள் சேகரித்த ஏதோ விவர அறிவாக இல்லாமல்; விவர அறிவு அதற்குரிய இடத்தில் தலை சிறந்ததாக இருக்கிறது. ஆனால் உங்கள் உயிரிருப்பின் முழு அமைப்பையும் நீங்கள் புரிந்து கொள்ள முயலும் போதல்ல. சம்பந்தப்பட்டதன் மூலமாக, சேகரிப்பு மூலமாக, பாகுபடுத்தி ஆராய்தல் மூலமாக விவர அறிவை நீங்கள் உங்களைப் பற்றி புரிந்து கொள்ள உபயோகித்தால் அப்போது உங்களைப் பற்றி கற்றுக்கொள்வதை நிறுத்தி விட்டீர்கள். கற்றுக் கொள்ள தணிக்கை செய்பவன் இல்லாமல் பார்க்கக் கூடிய சுதந்திரம் வேண்டும்.

உள்ளபடியே நாம் நமக்குள்ளே இரவும் பகலும் ஓயாது 'என்ன இருக்கிறது' என்பது போய்க் கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கலாம். அதன் உண்மையைக் காணும்போது - உண்மையை, ஓர் அபிப்பிராயமாக அல்ல - பயனின்மையை, விஷமத்தை, சக்தியும் காலமும் விரயமாவதைக் காணும்போது பாகுபடுத்தி ஆராய்வதன் செயல்முறை பூராவும் முடிவுக்கு வருகிறது. கூறப்படுகிறதை நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே நீங்கள் இதனை செயலாற்றுகிறீர்கள் என நம்புகிறேன். ஏனெனில் பாகுபடுத்தி ஆராய்தல் மூலம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களின் முடிவில்லாத சங்கிலி போன்ற தொடர்ச்சி இருக்கிறது; ஆகையால் ஒருவர் 'நான் மாறவே முடியாது; இந்த போராட்டம், இந்த துயரம், இந்த குழப்பம், தவிர்க்க முடியாதவை, இதுதான் வாழ்க்கை முறை', என தனக்குள்ளே கூறிக் கொள்கிறார்.

ஆகவே, அவர் இயந்திரமாக, மூர்க்கத்தனமாக, மிருகத்தனமாக, மந்த புத்தியுள்ளவராக ஆகிறார். இதை உள்ளதாக ஒருவர் மெய்யாகவே பார்த்தால், அவர் அதன் உண்மையைக் காண்கிறார்; நடந்து கொண்டிருக்கிறதை அவர் நிஜமாகவே பார்க்கிறபோதுதான் அவர் இந்த உண்மையைக் காண முடியும் - 'என்ன இருக்கிறது' என்பதை. அதைக் கண்டனம் செய்ய வேண்டாம் - காரண காரியப்படுத்த வேண்டாம். அதை அப்படியே பாருங்கள். உங்கள் பார்வையில் எதன் தொடர்பும் இல்லையென்றால்தான் நீங்கள் அவ்வாறு பார்க்க முடியும்.

பாகுபடுத்தி ஆராய்பவர் இருக்கும் வரையிலும் தணிக்கை செய்பவர் இருக்க வேண்டும், இந்த தணிக்கை செய்பவர்தான் அடக்குவது என்ற பிரச்சினை முழுவதையும் ஏற்படுத்துகிறார். நாம் பிறந்த கணத்திலிருந்து இறக்கும் வரையிலும், நாம் நம்மையே எல்லா

சமயங்களிலும் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை நீங்கள் எப்போதாவது அறிந்துள்ளீர்களா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. 'வேண்டும்', 'வேண்டாம்', 'இருக்க வேண்டும்', 'இருக்கக் கூடாது', அடக்குதல் என்றால் எதனுடனாவது ஒத்துப் போவது, எதையாவது போலியாகப் பின்பற்றுவது ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கையை, ஒரு லட்சியத்தை பின்பற்றுவது, கடைசியாக மரியாதை என்றழைக்கப்படும் அந்த பயங்கரமான நிலைக்கு கொண்டு விடுவது. ஒருவர் ஏன்தான் அடங்க வேண்டும்? - அப்படியென்றால் நீங்கள் அடக்குமுறையை இழந்து விடுகிறீர்கள் என்று அர்த்தமாகாது. அடக்குமுறையில் என்ன இருக்கிற தென்பதை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அடக்கு முறையின் செயல்பாடே ஒழுங்கினைத்தை வளர்க்கிறது; அதைப் போல் எதிர்மறையும் - அடக்குதல் இல்லாமை யும் கூட ஒழுங்கினைத்தை வளர்க்கிறது.

அடக்குமுறையில் என்ன பொருள்பட இருக்கிறதென்று ஒருவர் பரிசோதனை செய்ய வேண்டும், புரிந்து கொள்ள வேண்டும், பார்க்க வேண்டும், அதன் உண்மையைக் காண வேண்டும்; பிறகு அவர் ஒழுங்கான வாழ்க்கை, எந்தவித அடக்குமுறையும் இல்லாத வாழ்க்கை வாழ்கிறார். தணிக்கை செய்பவன், பாகு படுத்தி ஆராய்பவன், மற்ற வெவ்வேறான பகுதிகளி லிருந்து தன்னை தனிப்படுத்திக் கொண்டவன், தான் நினைப்பது தான் சரி என்று மற்றவரின் மேல் திணிக்க முயலுபவன் உண்டுபண்ணிய இந்த முரண்பாடு ஒழுங்கினைத்தைக் கொண்டு வருகிறது.

ஆகவே ஒருவர் இந்த குறிப்பிட்ட மனக்கட்டு நிலையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும், அதாவது: நாமெல்லோரும் அடக்குமுறையில் பிணைக்கப்பட்டிருக் கிறோம், உருவமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். எதையும் ஏன்

அடக்குகிறீர்களென்று எப்போதாவது உங்களையே கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்களா என்று எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் அடங்குகிறீர்கள், இல்லையா? எது உங்களை அடங்குவதில் ஈடுபட வைக்கிறது? இந்த போலிமையில் ஒட்டி ஒழுகுதலின் அடிப்படைக் காரணம் என்ன? காரணிகளில் ஒன்று நமது கட்டுண்ட நிலை, நமது பண்பாடு, 'நீ இதைச் செய்ய வேண்டும்', 'இதைச் செய்ய வேண்டாம்' என்ற வகையில் நமது மத சம்பந்தமான, சமுதாய ரீதியான கட்டளைகள்.

இந்த அடக்குமுறையில் எப்போதும் மனவுறுதி இருக்கிறது, அது ஒருவித அவசரத் தேவை, அந்த அவசரத் தேவை அடக்கும், உருவாக்கும், வழி நடத்தும். தயவு செய்து நீங்கள் செவிமடுத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே இதைக் கவனியுங்கள்; அதை உள்ளபடியே பாருங்கள், ஏதோ முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒன்று நிகழ்வதை நீங்கள் காண்பீர்கள். நாம் நம்மையே, நம்முடைய மன நிலைகளை, நம்முடைய வேட்கைகளை, நம்முடைய பசியின் வகைகளை அடக்குகிறோம், ஏனெனில் அப்படி செய்வது எப்போதும் பாதுகாப்பாக இருக்கிறது. எல்லாவித அழுத்துதல்கள், முரண்பாடுகள், கடின முயற்சிகள், போராட்டங்கள் கொண்ட அடக்கு முறையில் பெரும் பாதுகாப்பு இருக்கிறது; ஒருவிதமான பத்திரம் இருக்கிறது. நாம் ஒருபோதும் தோல்வியுற மாட்டோம் என்று கூட அது உறுதியளிக்கிறது.

எங்கு அடக்குபவருக்கும், அடக்கப்பட்ட பொருளுக்கும் இடையே பிரிவினை இருக்கிறதோ அங்கு நல்லவை இருக்காது. நல்லவை தனியாக பிரிந்திருத்தலில் இல்லை. சீரிய பண்பு ஒரு மனநிலை, அந்த நிலையில் தனிப்படுத்துதல் இல்லை, அதனால் பிரித்தலில் உள்ளடங்கிய அடக்குமுறை என்பது

இல்லை. அடக்குமுறை கீழ்ப்படிய வைத்தலை, முரண் பாட்டை, முயற்சியை, பத்திரமான நிலையை, வற்புறுத்திக் கேட்டலைக் காட்டுகிறது - இவையெல்லாம் நன்மை, அழகு, நற்குணம் என்பனவற்றின் பேரில்; ஆனால் இது நற்குணத்தையே மறுக்கிறதாகிறது, ஆகவே ஒழுங்கினம்.

எனவே ஒருவர் பிளவு இல்லாமல் பார்க்க முடியுமா, அவர் பார்க்கப்படும் பொருளுக்கு எதிராக பார்க்கிறவன் இல்லாமல் பார்க்க முடியுமா? அவர் பார்க்கிறவன் பெற்றுள்ள விவர அறிவு இல்லாமல் பார்க்க முடியுமா, பார்க்கிறவன் பார்க்கும்போது தன்னை தனிப்படுத்தும் விவர அறிவு இல்லாமல் பார்க்க முடியுமா? ஏனெனில் பார்க்கிறவன் நன்மைக்கு எதிரி - அவன் ஒழுங்கை விரும்பினாலும் கூட, சரியான நடத்தையையும் அமைதியாக வாழ்தலையும் கொண்டு வர அவன் முயற்சி செய்தால்கூட பார்க்கப்படும் பொருளிலிருந்து தன்னை தனிப்படுத்திக் கொள்ளும் பார்க்கிறவன் நல்லது இல்லாத எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணம்.

நீங்கள் இவற்றை யெல்லாம் காண்கிறீர்களா? அல்லது ஒரு சனிக்கிழமை காலை அக்கறை இல்லாமல் பொழுது போக்கில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்களா? இவையெல்லாம் எதைக் குறிக்கிறது என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? - அதாவது மனம் இதற்கு மேலும் பகுத்தாய்வதில்லை. ஆனால் உள்ளதையே பார்க்கிறது, நேர்முகமாகக் காண்கிறது, அதனால் நேரிடையாகச் செயல்படுகிறது. அப்படியென்றால் மனத்தில் எந்தவித பிளவுமில்லை; அது ஒரு பிரிவுப்படாத முழுமையான மனம் - அப்படியென்றால் பரிசுத்தமாக இருப்பது, மாசற்று இருப்பது. மன நோயாளிதான் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்; தன்னைப் பூராவுமாக கட்டுப்படுத்திக் கொண்ட கட்டத்திற்கு வரும்போது அவன் முழுவதுமாக

மனநோயாளி ஆகிறான். அதனால் அவன் அதிலிருந்து விலக முடியாது, அவன் சுதந்திரமாகவுமில்லை.

இதன் உண்மையைக் காணுங்கள்! 'என்ன இருக்கிறது' என்பது உண்மையல்ல - 'என்ன இருக்கிறது' என்பதுதான் பிளவு, கறுப்பனும், வெள்ளையனும், அரேபியனும் யூதனும் என்பது போன்ற இந்த பயங்கர உலகில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எல்லாக் குழப்பமும் மனம் தன்னை பகுத்துக் கொண்டால், அது முழுமையான, வழுவற்ற, ஆரோக்கியமான, புனிதமான மனம் அல்ல. மனத்திலேயே உள்ள இந்த பகுப்பினால் நிறைய நேர்மையற்ற தன்மை, நிறைய ஒழுங்கீனம், நிறைய வன்முறை, நிறைய முரட்டுத்தனம் இருக்கிறது.

ஆக இப்போது உள்ள கேள்வி; மனம் பிளவின்றி பார்க்க முடியுமா? பிளவற்ற தன்மையில் பார்க்கிறவன் பார்க்கப்படுவதாக இருக்கிறான். ஒரு மரத்தை, ஒரு மேகத்தை, பொலிவான வசந்த காலத்தின் அழகைக் காண்பது, விவர அறிவின் சுமை இன்றி உங்களையே நீங்கள் காண்பது; கற்றலின் சேகரிப்பு இன்றி நீங்கள் உங்களைப் பார்த்து அந்த பார்த்தலின் கணத்திலேயே கற்றுக் கொள்வது; அதனால் மனம் பார்ப்பதற்கு எல்லா காலத்திலும் சுதந்திரமாக இருக்கிறது. இளமைத் துடிப்புடைய மனம்தான் கற்றுக் கொள்கிறது, விவர அறிவின் சுமை உள்ள மனம் அல்ல. மற்றும் கற்ப தென்பது பிளவில்லாமல் தன்னை பார்ப்பது, பாகுபடுத்தும் ஆராய்ச்சியின்றி, நல்லதைக் கெடுதலிலிருந்து பிரிக்கும் தணிக்கை செய்பவன் இன்றி, 'இருக்கக் கூடாது' என்பதிலிருந்து 'இருக்க வேண்டும்' என்பவற்றைப் பார்ப்பது என்றாகும்.

இது மிக முக்கியமான ஒன்று, ஏனெனில் நீங்கள் அப்படிப் பார்த்தால் எல்லாப் போராட்டங்களும் ஒரு முடிவுக்கு வருவதை மனம் காணும். அதில் நல்லது

முழுதும் இருக்கிறது. அதைப் போன்ற மனம்தான் நேர்மையாக செயல்பட முடியும், மேலும் அதில் பெரும் மகிழ்ச்சி இருக்கிறது - இன்பத்தால் ஊக்குவிக்கப்பட்டு மனத்திற்கு உவகை தரும் நிலை அல்ல.

நீங்கள் கேள்விகள் எதையாவது கேட்க விரும்புகிறீர்களா என வியக்கிறேன்! ஒவ்வொன்றையும் ஏன் என்று நீங்கள் கேட்க வேண்டும், உங்களுக்குப் பிரியமான நம்பிக்கைகளையும், உங்களுடைய இலட்சியங்களையும், உங்களுடைய அதிகாரிகளையும், உங்களுடைய புனித நூல்களையும், உங்களுடைய அரசியல்வாதிகளையும் சேர்த்து. அப்படியென்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான சந்தேகம் இருந்தாக வேண்டும். ஆனால் சந்தேகம் ஒரு கட்டுப்பாட்டில் இருக்க வேண்டும்; வேண்டும்போது அதை அவிழ்த்து விட வேண்டும், அதனால் மனம் சுதந்திரத்துடன் காண முடியும், வேகமாகவும் செயல்பட முடியும்.

நீங்கள் கேள்வி கேட்குங்கால், அது உங்களுடைய சொந்த குறிப்பிட்ட பிரச்சினையாக இருக்க வேண்டும்; உங்கள் பொழுது போக்குக்கான தற்செயலான மேலோட்டமான கேள்வியாக அல்ல; அது உங்களுடைய சொந்தமான ஒன்றாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இப்படியிருந்தால், பிறகு நீங்கள் சரியான கேள்வியை கேட்பீர்கள். அது சரியான கேள்வியானால் நீங்கள் சரியான விடையைப் பெறுவீர்கள், ஏனெனில் சரியான கேள்வியை கேட்கும் அந்த செயலே விடையை அதற்குள்ளேயே காண்பிக் கிறது.

ஆகவே ஒருவர் - நான் இதைக் குறியிடுவேனானால் - சரியான கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும். பிறகு சரியான கேள்வியைக் கேட்பதில் நாமிருவரும் அந்த பிரச்சினையைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம், ஒருமித்து கலந்து

கொள்ளலாம். உங்கள் பிரச்சினை மற்ற மக்களின் பிரச்சினைகளிலிருந்து மாறுபட்டதல்ல. எல்லா பிரச்சினைகளும் ஒன்றுக்கொன்று பிணைந்தது, நீங்கள் ஒரு பிரச்சினையை முழுக்கவும் புரிந்து கொண்டால், நீங்கள் மற்ற எல்லா பிரச்சினைகளையும் புரிந்து கொண்டவராவீர்கள். ஆகையால் சரியான கேள்வி கேட்பது மிகவும் தலையாயது. அது தவறான கேள்வியாக இருந்தாலும் கூட, நீங்கள் காண்பீர்கள் தவறான கேள்வி கேட்பதனால் உங்களுக்குத் தெரியவரும், எப்பொழுது சரியான கேள்வியைக் கேட்க வேண்டுமென்று. நீங்கள் இரண்டையும் செய்ய வேண்டும்; பிறகு நாம் எப்போதும் அடிப்படையான, உள்ளத்தைப் பற்றி உண்மையான கேள்வியை கோரும் நிலைக்கு வருவோம்.

கேள்வி கேட்பவர் : மனித வாழ்க்கையின் முடிவான காரணம், அல்லது நோக்கம் என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : உங்களுக்கு நோக்கங்கள் ஏதாவது தெரியுமா? நாம் வாழும் விதத்தில் ஓர் அர்த்தமுமில்லை. நோக்கமுமில்லை. நாம் ஒரு நோக்கத்தை தோற்றுவிக்கலாம். முழு நிறைவின் நோக்கம், உள்ளொளி பெறும் நோக்கம், உச்சக் கட்ட உணர்வை அடையும் நோக்கம்; நாம் முடிவில்லாமல் கோட்பாடுகளை உண்டுபண்ணலாம். நாம் அந்த கோட்பாடுகளை பிரச்சினைகளாக ஆக்கிக் கொண்டு அவற்றில் சிக்கியுள்ளோம். நம்முடைய தினப்படி வாழ்க்கையில் ஓர் அர்த்தமுமில்லை, ஒரு நோக்கமுமில்லை. ஏதோ சிறிது பொருள் ஈட்டுவதும் மற்றும் அடிமுட்டாள்தனமான ஒரு வாழ்க்கையை நடத்துவதையும் தவிர. கோட்பாடாக இல்லாமல் ஆனால் உள்ளபடியே ஒருவருக்குள்ளே இதையெல்லாம் காணலாம்.

தனக்குள்ளே முடிவில்லாத மனப்போராட்டம், ஒரு நோக்கத்தைத் தேடுவது, உள்ளொளியைத் தேடுவது,

உலகமெங்கும் சுற்றுவது - குறிப்பாக இந்தியாவுக்கு அல்லது ஜப்பானுக்கு - தியானத்தின் ஒரு செயல்முறைக் கற்றுக் கொள்வதற்காக. நீங்கள் ஓராயிரம் நோக்கங்களை உருவாக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் எங்கேயும் போக வேண்டாம், இமாலயத்திற்கு வேண்டாம், மடாலயத்திற்கும் வேண்டாம் அல்லது ஆசிரமத்திற்கும் வேண்டாம் - அது இன்னொருவிதமான அரசியல் கைதிகளின் முகாமைப் போல - ஏனெனில் எல்லாமே உங்களுக்குள்ளே இருக்கிறது. எப்படி காண்பதென்று நீங்கள் அறிவீரானால் மிக உயர்ந்ததும் அளவிடற்கரியதும் உங்களுக்குள்ளே இருக்கிறது.

இது இருப்பதாக பாவனை செய்ய வேண்டாம் - நாம் கடவுள் என்றும்; நாம் சிறந்தவர்கள் என்றும், அறிவீனமான இன்னும் பலவும் பாவனை செய்து கொள்வது நம்மை நாமே ஏய்த்துக் கொள்ள செய்யும் முட்டாள்தனமான தந்திரங்களில் இதுவும் ஒன்று. இருந்தும் கற்பனைத் தோற்றத்தின் வழியாக, 'என்ன இருக்கிறது' என்பதன் வழியாக அளவிடற்குரியதன் வழியாக அளவிடற்கரிய ஒன்றை நீங்கள் கண்டு பிடிப்பீர்கள்; ஆனால் நீங்கள் உங்களில் தொடங்க வேண்டும், அங்கு உங்களை நீங்களே எப்படி காண்பதென்று கண்டுபிடிக்கலாம். அதாவது; பார்க்கிறவன் இல்லாமல் பார்ப்பதற்கு.

கேன்னி கேட்பவர் : நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த விஷயங்களின் தொடர்பாக, தன்னடக்கம் தொடர்பாக அடக்குமுறை என்பதை தயவு செய்து விவரிக்கவும்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஒருவர் அடக்குமுறை என்ற சொல்லின் முழு அர்த்தத்தையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அகராதி பிரகாரம் மாத்திரமல்ல, ஆனால் எப்படி மனம் அடக்குமுறைக்குள் கட்டுண்டு

இருக்கிறதென்று - அடக்குமுறை என்பது அழுத்துவதாக இருக்கிறது. அதில் தணிக்கை செய்பவன் இருக்கிறான், அடக்குகிறவன், பிளவு, போராட்டம், தன்னை அடக்கிக் கொள்ளுதல், பற்றுதல், தடுத்தல் போன்றவை உள்பட. ஒருவன் இதையெல்லாம் உணர்ந்திருந்தால், அப்போது மனம் மிகுந்த உணர்வுள்ளதாக ஆகிறது, அதனால் மிகவும் நுண்ணறிவுடையதாக ஆகிறது.

நுண்ணறிவு உடலிலும் கூட, உடலுறுப்புகளிலும் கூட இருக்கிறது, அந்த அறிவை நாம் அழித்து விட்டோம்; நம் இன்ப உணர்வுகளின், நாட்டங்களின் மூலம் அதைத் தவறான வழியில் திருப்பி விட்டோம். அத்துடன் மனமும் உருவாக்கப்பட்டது, கட்டுப்படுத்தப்பட்டது, நூற்றாண்டுகளாக கலாசாரத்தாலும், பயத்தாலும், நம்பிக்கையாலும் கட்டுண்டு இருக்கிறது. ஒருவர் கொள்கையாக மட்டும் இல்லாமல் உள்ளபடியே இதை உணர்ந்தால், அவர் இதை விழிப்போடு பார்த்தால், பிறகு அவர் உணர்வு நுண்ணறிவுடன் தடையேதுமின்றி, கட்டுப்பாடின்றி, அடக்குதல் அல்லது தடங்கலின்றி செயல் மூலம் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். ஆனால் அடக்குமுறை நமக்குள்ளே பெருமளவு ஒழுங்கினத்தை வளர்த்துள்ளது.

அவர் அதன் அமைப்பையும் இயல்பையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் - மனவுறுதி, அதுதான் முரண்பாட்டின் மையம், அதனால் அடக்குமுறை; அதைக் காணுங்கள். அதை உங்கள் வாழ்க்கையில் பாருங்கள், இவற்றையும் இன்னும் அதிகமாகவும் நீங்கள் கண்டுபிடிப்பீர்கள். ஆனால் உங்கள் கண்டுபிடிப்பை விவர அறிவாக, ஏதோ மனச்சுமையாக செய்தால் பிறகு நீங்கள் தொலைந்தீர்கள். ஏனெனில் விவர அறிவு சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களின் திரட்டு, முடிவில்லாத ஒரு சங்கிலி. மனம் அதில் சிக்குண்டால் பிறகு மாற்றம் சாத்தியமில்லை.

கேள்வி கேட்பவர் : உடல் காற்றில் மிதக்க வேண்டி எப்படி மனம் உடலை வெற்றி கொள்வதென்று நீங்கள் விளக்க முடியுமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நீங்கள் இதில் உண்மையாகவே அக்கறை உடையவரா? ஏன் நீங்கள் காற்றில் மிதக்க விரும்புகிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. உங்களுக்குத் தெரியும், ஐயா, மனம் எப்போதும் ஏதோ மர்மமானதை, ஏதோ மறைமுகமானதைத் தேடுகிறது. உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் கண்டுபிடிக்க முடியாத ஒன்றை தேடுகிறது, அது உங்களுக்கு முக்கியத்துவம், தற்பெருமை, கௌரவம் உடைய அசாத்திய உணர்வை அளிக்கும் - நீங்கள் 'அற்புதம் நிகழ்த்துபவராக' ஆகி விடுகிறீர்கள். ஆனால், நீங்கள் இந்த வாழ்க்கை முழுவதையும், இந்த இருத்தல் முழுவதையும் புரிந்து கொள்ளும்போது அங்கு உண்மையான மறைபொருள், உண்மையிலேயே புனிதம் இருக்கிறது. அதில் மிகுந்த அழகும், பெரும் மகிழ்ச்சியும் இருக்கிறது. அளவிடற்கரியது என்று அழைக்கப்படும் மிகப்பெரிய ஒன்று அங்கே இருக்கிறது. ஆனால் அளவிடற்குரியதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அளவிடற்கரியது அளவிடற்குரியதன் எதிர்மறை அல்ல.

காற்றில் மிதந்தவர்களின் புகைப்படங்கள் வந்திருக்கின்றன. உரையாற்றுபவர் அதையும் உபயோகமில்லாத மற்ற வடிவங்களையும் பார்த்திருக்கிறார். நீங்கள் நிஜமாகவே காற்றில் மிதப்பதில் அக்கறை கொண்டிருந்தால் - நீங்கள் ஏன் அக்கறை கொள்ள வேண்டும் என்று நான் அறியேன், ஆனாலும் நீங்கள் அக்கறை கொண்டிருந்தால் - நீங்கள் அற்புதமான மிகுந்த உணர்வுடைய உடலை உடையவராக இருக்க வேண்டும்,

நீங்கள் மது அருந்தக் கூடாது, புகை பிடிக்கக் கூடாது, போதை மருந்துகள் கூடாது, மாமிசம் உண்ணக் கூடாது. நீங்கள் முழுவதும் நெகிழ்வு வாய்ந்ததும் ஆரோக்கியமானதும், அதனுடைய சொந்த நுண்ணறிவை உடையதாகவும், அந்த நுண்ணறிவு உடலின் மீது மனம் செலுத்தியதாக இல்லாததாகவும் ஆன உடலை உடையவராகவும் இருக்க வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் நீங்கள் செய்து முடித்தால், பிறகு காற்றில் மிதப்பதில் ஒரு மதிப்பும் இல்லையென்று நீங்கள் காணலாம்.

இலண்டன்,
16 மே 1970.

9

உண்மை (Truth)

‘உள்ளது’ என்பது உண்மையல்ல, ஆனால் ‘உள்ளது’ என்பதைப் புரிந்து கொள்வது, உண்மையின் கதவைத் திறக்கிறது.

நாம் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டும், கல்வி, கனவுகளின் முக்கியத்துவம், மற்றும் இவ்வளவு இயந்திரத் தனமும் போலிமையும் கொண்ட ஓர் உலகில் வாழ்ந்து கொண்டு மனம் எப்போதாவது சுதந்திரமாக இருக்க முடியுமா என்பவை பற்றியும் பேச வேண்டும். மனம் ஒட்டி ஒழுகுதலின் எல்லாத் தன்மைகளிலிருந்தும் விடுபட முடியுமா என்ற கேள்வியில் சென்று ஆராய்வதன் மூலம் நாம் பிரச்சினையை அணுகலாம். நாம் வாழ்க்கையின் முழுப் பிரச்சினையையும் காண வேண்டும், அதன் ஒரு பகுதியை மட்டுமல்ல, வாழ்க்கையின் தொழில் நுட்பப் பகுதியையும் மற்றும் வாழ்க்கைக்குப் பொருளீட்டுவது பற்றி மட்டுமல்ல, நாம் சமுதாயத்தை எப்படி மாற்றுவது என்ற கேள்வி முழுவதையும் காண வேண்டும்; இது எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சி மூலம் சாத்தியமா அல்லது மாறுபட்ட ஒரு சமுதாயத்தை நிச்சயமாகக் கொண்டு வரும் வேறு மாதிரியான அகப்புரட்சி இருக்கிறதா என்றும் காண வேண்டும். நாம்

இதனுள் சென்று, கண்டு, பிறகு தியானம் என்ற கேள்விக்கு வரலாம் என்று நினைக்கின்றேன்.

ஏனெனில் - இப்படிச் கூறுவதற்கு என்னை நீங்கள் மன்னிப்பீராயின் - தியானத்தில் என்ன உள்ளடங்கியிருக்கிறதென்று உங்களுக்குத் தெரியும் என நான் நினைக்கவில்லை. நம்மில் பெரும்பாலோர் அதைப் பற்றிப் படித்திருக்கிறோம் அல்லது அது என்னவென்று கூறப்பட்டுள்ளது. மற்றும் நாம் அதைப் பயிற்சி செய்ய முயன்றுள்ளோம். பேசுபவர் தியானத்தைப் பற்றி கூறவிருப்பது உங்களுக்குத் தெரிந்த எல்லாவற்றிற்கும் அல்லது பயிற்சிக்கும் அல்லது அனுபவிக்கப்பட்டதற்கும் முற்றிலும் எதிர்மாறாக இருக்கலாம்.

ஒருவர் உண்மையைத் தேட முடியாது; ஆகையால் அவர் தேடலின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எனவே அது மிகவும் சிக்கலான பிரச்சினை. தியானத்திற்கு உயர்ந்த வகை உணர்வு, தூண்டப்படாத, கட்டுப்படுத்தப்படாத, வளர்க்கப்படாத நிசப்த்தத்தின் ஆழமான ஒரு தன்மை வேண்டியிருக்கிறது. எப்படி வாழ்வது என்பதை உளவியல் ரீதியாகப் புரிந்து கொள்ளும்போதுதான் தியானம் இருக்கும் அல்லது வரும், ஏனெனில் நம் வாழ்க்கையில் அன்றாடம் வாழ்கின்ற வகை, போராட்டத்தில் இருக்கிறது; ஒட்டி ஒழுகுதல், கட்டுப் பாடுகள், அடக்குதல்கள் மற்றும் இவற்றிற்கு எதிரான கிளர்ச்சி ஆகியவற்றின் ஒரு தொடர் வரிசையாக வாழ்க்கை இருக்கிறது.

எவ்விதமான வன்முறையும் இன்றி எப்படி வாழ்வது என்ற பெரிய கேள்வி இருக்கிறது; ஏனெனில் வன்முறையை மெய்யாகவே புரிந்து கொண்டு அதனின்றும் விடுபடவில்லையென்றால் தியானம் சாத்தியமில்லை. நீங்கள் அதனுடன் விளையாடலாம்,

எப்படி மூச்சு விடுவது, எப்படி சரியான முறையில் உட்காருவது என்று கற்றுக்கொள்ள இமாயலத்திற்குச் செல்லலாம். கொஞ்சம் யோகப் பயிற்சி செய்யலாம், தியானத்தைப் பற்றிக் கொண்டதாக நீங்கள் நினைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அதெல்லாம் சொல்லப் போனால் சிறுபிள்ளைத்தனம்.

தியானம் என்ற தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த ஒன்றைச் சந்திக்க வேண்டுமெனில், மனம் எல்லா வன்முறை உணர்விலிருந்தும் முழுவதுமாக விடுபட்டிருக்க வேண்டும். ஆகையால் வன்முறை பற்றிப் பேசுவது பயனுள்ளதாக இருக்கலாம், மற்றும் மனம் அதனின்றும் மெய்யாகவே விடுபட முடியுமா என்றும் காணலாம்; தியானம் என்று அழைக்கப்பட்ட ஒருவித மயக்கத்திற்கு கற்பனையாகச் சென்று விடக்கூடாது.

ஏன் மனிதன் ஆக்கிரமிப்புத் தன்மையுடையவனாக இருக்கிறான் என்று நிறையப் புத்தகங்கள் எழுதப் பட்டுள்ளன. மானிடவியல் நிபுணர்கள் விளக்கங்களை அளிக்கின்றனர். மற்றும் ஒவ்வொரு நிபுணரும் நம்மில் பெரும்பாலோர் காரணபூர்வமாக அறிந்தவற்றை எதிர்த்தும் அல்லது பெரிது படுத்தியும் அவர்களுடைய பாணியில் கூறுகின்றனர். அதாவது மனிதர்கள் வன்முறையாக இருக்கின்றனர் என்று. வன்முறை என்றால் போருக்குச் சென்று மற்றவர்களைக் கொல்வது போன்ற புறச் செயல் மட்டுமே என்று நினைக்கின்றோம்.

நாம் போரை வாழ்க்கை நெறியாகவே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளோம். அதை ஏற்றுக் கொண்டு நாம் அதைப்பற்றி ஒன்றும் செய்வதில்லை. தற்செயலாகவோ அல்லது மனப்பூர்வமாகவோ நாம் நம்முடைய சொந்த வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியில் போரை அறவே மறுக்கும் சமாதானப்பிரியர்களாக ஆகலாம், ஆனால் மற்ற பகுதிகளில் நாம் போராட்டங்களில் இருக்கிறோம்; நாம்

பேராவாவுடன் இருக்கிறோம், போட்டி மனப்பான்மையுடன் இருக்கிறோம் நாம் பெரு முயற்சிகள் எடுக்கிறோம்; அவ்வகை முயற்சி போராட்டத்தையும் வன்முறையையும் கொண்டிருக்கிறது.

எந்த வகை ஒட்டி ஒழுகலும் எந்தவகை திரித்தலும் வேண்டுமென்றே செய்தாலோ அல்லது தன்னை அறியாமலே செய்தாலோ - வன்முறைதான். ஒருவர் தன்னை ஒரு வகைக்கு, ஒரு லட்சியத்திற்கு, ஒரு கொள்கைக்குத் தகுந்தாற்போல் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வது வன்முறையின் ஒரு வகையே. 'என்ன இருக்கிறது' என்பதை மெய்யாகவே புரிந்து கொள்ளாமல், அதையும் தாண்டி அப்பால் செல்லாமல் ஏற்படும் மனத்தின் எந்தத் திரித்தலும் வன்முறையின் ஒரு வகைதான். இருந்தும் தனக்குள்ளே எந்தப் போராட்டமும் எந்த எதிர்ப்பும் இன்றி வன்முறைக்கு முடிவு கட்டுவது - சாத்தியமா?

வன்முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு சமுதாயத்திற்கு ஓர் ஒழுக்கமுறைக்குப் பழகியுள்ளோம். நாமெல்லாம் இதை அறிந்துள்ளோம். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே வன்முறையாக இருக்க, போலியாயிருக்க ஒட்டி ஒழுக நாம் வளர்க்கப்பட்டுள்ளோம் - மேல் மனவாயிலாக அல்லது உள்மனவாயிலாக. அதிலிருந்து எப்படி வெளியேறுவதென்று நமக்குத் தெரியவில்லை. அது சாத்தியமில்லை, மனிதன் வன்முறையாக இருக்கத்தான் வேண்டும், ஆனால் வன்முறையைக் கையுறை அணிந்து கொண்டு, பவ்யமாகச் செய்யலாம் எனவும் இப்படி இன்றும் பலவற்றையும் நாம் நமக்கே கூறிக்கொள்கிறோம்.

எனவே நான் வன்முறை என்ற இந்த கேள்விக்குள் சென்று ஆராயவேண்டும், ஏனெனில் வன்முறையையும் பயத்தையும் புரிந்து கொள்ளாமல், எப்படி அன்பு

இருக்கமுடியும்? சமூகத்திற்கு ஒத்துக் போவதை நெறியற்ற சமூக நெறியை, ஒரு கொள்கையை, ஏற்றுக்கொண்ட மனம், மதங்களால், நம்புவதற்குக் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மனம், கடவுள் என்ற கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் அல்லது மறுக்கும் மனம், எவ்விதப் போராட்டமும் தடையும் இன்றி விடுபட முடியுமா?

வன்முறை மேலும் வன்முறையை உண்டாக்குகிறது; எதிர்ப்பே திரித்தல்களின் தோற்றங்களை உண்டு பண்ணுகிறது. நூல்களைப் படிக்காமல் பேராசிரியர்களுக்கு அல்லது 'சந்நியாசிகளுக்கு' செவிமடுக்காமல் ஒருவர் தன்னுடைய மனத்தைப் பார்க்கமுடியும். அதுதான் தன்னைத்தானே செவிமடுத்தலின் தொடக்கம்; தன்னைத்தானே அறிந்து கொள்வது, ஏதோ ஒரு மனோதத்துவ நிபுணர் அல்லது ஆய்வாளர்களுக்கு ஏற்ப என்றில்லாமல், தன்னைத்தானே பார்த்துக் கொள்வதாகும். எந்த அளவு மனம் கட்டுண்டு இருக்கிறது என்று ஒருவர் காணலாம் - தேசியம், இனம் மற்றும் வர்க்க வேறுபாடுகள், இப்படிப் பல.

ஒருவர் இதை விழிப்போடு காணும் போது அவர் இந்த கட்டுண்ட நிலையை அறிந்து உணர்கிறார், கடவுள் பெயரால், கம்யூனிசம் பெயரால் அல்லது உங்களுக்கு பிடித்தமான ஒரு பெயரால் நடத்தப்பட்ட இந்த பெரிய பிரசாரத்தை அறிந்து உணர்கிறார், இந்த பிரசாரம் நம்மைப் பல நூற்றாண்டுகளாக சிறு பிராயத்திலிருந்து உருவாக்கியுள்ளது. இதை விழிப்போடு உணர்வதால் மனம் தன்னை கட்டவிழ்த்துக் கொள்ள முடியுமா, எல்லாவித ஒட்டி ஒழுகுதலிருந்தும் விடுபட்டு அதனால் சுதந்திரம் உடையதாக முடியும்?

எப்படி இதைச் செய்வது? ஒருவர் மனம் மேலோட்டமாக மட்டும் இல்லாமல் ஆழத்திலும்

திடமாகக் கட்டுண்டு இருத்தலைத் தெரிந்திருக்கும் போது, நானோ அல்லது நீங்களோ எப்படி விழிப்புணர்வுக்கு வருவது? எப்படி இந்தக் கட்டுண்டு இருத்தலைத் தகர்ப்பது? இது சாத்தியமில்லையென்றால் நாம் முடிவேயில்லால் ஒட்டு ஒழுகுதல் என்பதிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருப்போம் - ஒரு புதிய வகைத் திட்டமாக இருந்தாலும், சமுதாயத்தின் ஒரு புதிய அமைப்பு அல்லது நம்பிக்கைகள், புதிய கொள்கைகள் மற்றும் புதிய பிரசாரங்கள் இருந்தபோதிலும், அது இன்னும் ஒட்டி ஒழுகுதல்தான். எந்தவிதமான சமுதாய மாற்றம் இருக்க வேண்டுமென்றாலும், மாறுபட்ட விதமான ஒரு கல்வி அவசியம் - அதனால் குழந்தைகள் ஒட்டி ஒழுகுதலுக்கு இணங்க வளர்க்கப்படாமல் இருக்க முடியும்.

எனவே இந்தக் கேள்வி இருக்கிறது; எப்படி மனம் கட்டுண்டதலிலிருந்து தன்னையே விடுவித்துக் கொள்வது? நீங்கள் இதை எப்பொழுதாவது முயற்சித் திருக்கிறீர்களா, வெகு ஆழமாக இதனுள் சென்றிருக்கிறீர்களா, மேல்மட்ட மனத்தில் மட்டுமல்லாமல் மனத்தின் ஆழத்தில் உள்ள அடுக்குகளிலும் சென்றிருக்கிறீர்களா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. உண்மையில் இந்த இரண்டுக்கும் இடையில் ஒரு பிரிவினை இருக்கிறதா? அல்லது அது ஒரே இயக்கமா, அதில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தின் அல்லது பண்பாட்டின் தேவைகளுக்கு ஒட்டி ஒழுகுகிறமாதிரி கற்பிக்கப்பட்ட மேலோட்டமான இயக்கத்தை மட்டுமே நாம் அறிந்திருக்கிறோமா?

முன்பே நாம் கூறினது போல: நாம் வெறும் வார்த்தைத் தொகுதிக்கு செவிமடுக்கவில்லை, ஏனெனில் அதற்கு ஒரு மதிப்புவில்லை. ஆனால் கூறப்படுவதில் நாம் கலந்து கொள்வதில், அதில் பங்கு கொள்வதில், ஒன்றாகச் செயல்படுவதில் நீங்களாகவே எப்படி இந்த

முழு இயக்கத்தைப் பார்ப்பது என்று கண்டு கொள்வீர்கள், தனிமைப் படுத்துதலின்றி, பிரிவினையின்றி; ஏனெனில் எந்த ஒரு வகைப் பிரிவினை இருந்தாலும் - இனம், அறிவுத்தேர்ச்சி, மனக்கிளர்ச்சி அல்லது எதிர் மறைகளின் பிரிவினை, 'நான்' 'நான் இல்லை', மேம்பட்ட நான், தாழ்ந்த நான், மற்றும் இன்னும் பல - அது நிச்சயமாகப் போராட்டத்தைக் கொண்டு வரும். போராட்டம் என்பது சக்தி விரயம், நாம் ஒருவருக்கொருவர் பேசுவதையெல்லாம் புரிந்துகொள்ள உங்களுக்குப் பெருமளவில் சக்தி தேவைப்படும்.

மனம் இப்படிக் கட்டுண்டு இருக்கையில் பார்க்கிறவன், பார்க்கப்படும் பொருள் என்று பிரிவினை இன்றி எப்படி அது தன்னையே பார்க்கமுடியும்? பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப்படுவதற்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி, தூரம், கால இடைவெளி, ஒரு முரண்பாடு, பிரிவினையின் முக்கிய சாரம் அதுவே. ஆகையால் பார்க்கிறவன் பார்க்கப்படும் பொருளிலிருந்து தன்னை தனிமைப்படுத்திக் கொள்ளும்போது, அவன் ஒரு தணிக்கை செய்பவனாகச் செயல்படுவது மட்டுமல்லாமல் இருமையையும் போராட்டத்தையும் கொண்டு வருகிறான்.

ஆக மனம், பார்க்கிறவன், பார்க்கப்படுபவன் என்ற பிரிவினையின்றி தன்னையே பார்த்துக்கொள்ளமுடியுமா? நீங்கள் பிரச்சினையைப் புரிந்து கொள்கிறீர்களா? நீங்கள் பொறாமைமாக இருப்பதைப் பார்க்கும் போது - இது பொதுவாக ஏற்படும் குணாம்சம் - மற்றும் அதை விழிப்போடு உணரும்போது, 'நான் பொறாமைமாக இருக்கக்கூடாது' என்று கூறும் பார்க்கிறவன் எப்போதும் இருக்கிறான். அல்லது பார்க்கிறவன் பொறாமைமாக இருப்பதற்கு ஒரு காரணத்தை அளிக்கிறான், அதை நியாயப்படுத்தி கொண்டு - அப்படித் தான் அல்லவா?

பார்க்கிறவன் இருக்கிறான், மற்றும் பார்க்கப்படும் பொருள் இருக்கிறது; முந்தியவன் பொறாமையை ஏதோ தன்னிலிருந்து தனித்தது மாதிரிப் பார்க்கிறான், அதை அடக்க முயல்கிறான், போக்கி விட முயல்கிறான், ஆகையால் பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப் படும் பொருளுக்கும் இடையே ஒரு போராட்டம் இருக்கிறது. நம்மின் பல பகுதிகளில் ஒரு பகுதி பார்க்கிறவன்.

நாம் ஒருவருக்கொருவர் பேசுவதைப் பரிமாறிக் கொள்கிறோமா? தொடர்புறுவது என்று நாம் எதைக் குறிக்கிறோம் என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்கிறீர்களா? அது பகிர்ந்து கொள்ளுதல், வாய்மொழியாக மட்டுமே புரிந்து கொள்வதில்லை, அறிவுத் தேர்ச்சியின் மூலமாக குறிப்பைக் காண்பதுமல்ல. அறிவுத் தேர்ச்சியின் மூலம் புரிந்துகொள்ளுதல் என்று ஒன்றுமில்லை; முக்கியமாக நாம், அடிப்படையான பெரும் மாணிடப் பிரச்சினைகளில் சிரத்தைக் கொண்டுள்ளபோது!

எனவே எந்தவிதமான பிரிவினையும் நிச்சயமாகப் போராட்டத்தை வளர்க்கும் என்ற உண்மையை நீங்கள் மெய்யாகவே புரிந்துகொள்ளும்போது, பிரிவினை என்பது சக்தியின் விரயம் என்பதையும், எனவே திரித்தலையும் மற்றும் போராட்டத்திலிருந்து தொடரும் இன்ன பிறவற்றையும் அது உண்டுபண்ணுகிற தென்பதையும் காண்பீர்கள். நீங்கள் இதை உண்மையாகப் புரிந்துகொள்ளும்போது - வாய்மொழியாக அல்ல ஆனால் மெய்யாகவே - பிறகு பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப்படும் பொருளுக்கும் இடையே காலஇடைவேளை மற்றும் இடைவெளி இல்லாமல் எப்படிப் பார்ப்பதென்று நீங்கள் காண்பீர்கள்;

கட்டுண்டு இருத்தலை, வன்முறையை; அடக்குதலை, முரட்டுத்தனத்தை, உலகிலும் தனக்குள்ளும் நடந்து கொண்டிருக்கும் பயங்கரமான விஷயங்களை

எப்படி பார்ப்பதென்று நீங்கள் காண்பீர்கள். நாம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே நீங்கள் அதைச் செய்கிறீர்களா? 'ஆமாம்' என்று கூறாதீர்கள், ஏனென்றால் அது மிகவும் கடினமான செயல்களில் ஒன்று; பார்க்கிறவன் இல்லாமல், வாய்மொழிப்படுத்துபவன் இல்லாமல், கடந்தகாலம் எனும் விவர அறிவை நிறையக் கொண்டிருக்கும் ஒருவன் இல்லாமல், பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப்படும் பொருளுக்கும் இடையே இடைவெளி இல்லாமல் பார்ப்பது. இதைச் செய்யுங்கள் - ஒரு மரத்தைப் பாருங்கள், ஒரு மேகத்தை, நீருற்றின் அழகை, புதிய தளிரை - அப்போது அது எத்தனை அசாதாரணப் பொருளாக இருக்கிறதென்று நீங்கள் காண்பீர்கள், அப்போது அந்த மரத்தை நீங்கள் அதற்கு முன்னர் ஒருபோதும் பார்த்ததே இல்லை என்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள், ஒருபோதும் இல்லை!

நீங்கள் பார்க்கும்போது எப்போதும் ஒரு கற்பனை படிம உருவுடன் அல்லது ஒரு கற்பனை படிமம் மூலமாகப் பார்க்கிறீர்கள். நீங்கள் ஒரு மரத்தைக் காணும் போது அல்லது உங்கள் மனைவியை அல்லது கணவனைக் காணும்போது தகவல் அறிவாக உங்களிடம் ஒரு கற்பனைப் படிமம் இருக்கிறது; அவன் அல்லது அவள் என்னவாக இருக்கின்றனர் என இருபது, முப்பது அல்லது நாற்பது ஆண்டுகளாக வளர்க்கப்பட்ட கற்பனைப் படிமம் உங்களிடம் இருக்கிறது. ஆக ஒரு கற்பனைப் படிமம் இன்னொரு கற்பனைப் படிமத்தை நோக்குகிறது, மற்றும் இந்த கற்பனைப் படிமங்கள் தமக்கே உரிய உறவு முறைகளைக் கொண்டுள்ளன; ஆகையால் மெய்யான உறவு இல்லை. மிகவும் எளிமையாக உள்ள இந்த நடப்பு உண்மையை அறிந்து கொள்ளுங்கள், அதாவது நாம் வாழ்வில் அநேகமாக ஒவ்வொன்றையும் ஒரு கற்பனைப் படிமத்துடன், ஒரு பாரபட்சத்துடன், முன் கூட்டியே தீர்மானித்த ஒரு

கருத்துடன் காண்கிறோம். நாம் புதிதாய்க் கண்ணுறுவ தில்லை. நம்முடைய மனம் எப்போதும் இளமையாக இருப்பதில்லை.

ஆக நாம் நம்மை - நாம் வன்முறையின் ஒரு பகுதி - அதைப் பார்க்கவேண்டும். மற்றும் பயங்களுடன் கூடிய, ஏமாற்றங்களுடன் கூடிய, தனிமையின் வேதனையுடன் கூடிய, அன்பு இல்லாத, நம்பிக்கையின்மையுடன் கூடிய மிகப்பெரிய அளவில் இருக்கின்ற இன்பம் தேடுதலையும் பார்க்க வேண்டும். பார்க்கிறவன் இன்றி தன்னுடைய இந்த முழு அமைப்பையும் பார்க்க, எந்தத் தரித்தலும், எந்தச் சீர் தூக்கலும், கண்டனம் செய்தலும் அல்லது ஒப்பிட்டுப் பார்த்தலும் இன்றி, இருப்பது போல அப்படியே காண - இவையாவும் பார்க்கிறவனின், 'நான்' என்பதன், 'நான் இல்லை' என்பதன் சலன இயக்கம் - கட்டுப் பாட்டின் மிக உயர்ந்த தன்மையைக் கோருகிறது.

'கட்டுப்பாடு' என்ற சொல்லை நாம் ஒட்டிஒழுகுதல் அல்லது வலுக்கட்டாயப் படுத்துதல் என்ற அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கவில்லை - வெகுமானம் அல்லது தண்டனை மூலம் கொண்டு வரப்பட்ட கட்டுப்பாடாக இல்லை. எதையும் - உங்கள் மனைவியை, உங்கள் அண்டை வீட்டுக்காரரை அல்லது ஒரு மேகத்தைப் பார்க்க ஒருவர் மிகவும் உணர்வுள்ள மனத்தை உடையவராக இருக்க வேண்டும்; இந்தப் பார்வையே அதற்கே உரித்தான கட்டுப்பாட்டை கொண்டு வரும், அந்தக் கட்டுப் பாட்டில் ஒட்டி ஒழுகுதல் இல்லை. ஆகையால் உயர்ந்த வகையான கட்டுப்பாடு கட்டுப்பாடே இல்லை.

ஆகவே பிரிவினை இன்றி, பார்க்கிறவன் இன்றி, வன்முறை என்று அழைக்கப்பட்ட அதைப் பார்ப்பது, கட்டுண்ட நிலையை, நம்பிக்கையின், அபிப்பிராயங் களின், பாரபட்சங்களின் அமைப்பைக் காண்பது, நீங்கள்

என்ன என்பதைக் காண்பதேயாகும்; அதுதான் 'என்ன இருக்கிறது' நீங்கள் அதைப் பார்க்கும்போது, அங்கு ஒரு பிரிவினை என்பது இருந்தால் அப்போது 'மாற்றுவது என்பது சாத்தியமில்லை' என்று கூறுகிறீர்கள். மனிதன் இப்படித்தான் பல ஆயிர வருடங்களாக வாழ்ந்து வந்துள்ளான், நீங்களும் இவ்வகையில்தான் வாழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறீர்கள். 'இது சாத்தியமில்லை' என்று கூறுவது ஒருவரின் சக்தியை இழக்க வைக்கிறது. என்ன சாத்தியமாக இருக்கிறது என்பதை அதன் உயர்ந்த தன்மையில் நீங்கள் காணும்போதுதான், பெரிய அளவு சக்தி உங்களிடம் இருக்கும்.

ஆக ஒருவர் மெய்யாகவே 'என்ன உள்ளது' என்பதைப் பார்க்கவேண்டும், "என்ன உள்ளது" என்பதைப்பற்றி நீங்கள் கொண்டுள்ள கற்பனைப் படிமத்தையல்ல, ஆனால் நீங்கள் மெய்யாகவே என்னவாக இருக்கிறீர்கள் என்பதை; 'இது அருவருப்பாக இருக்கிறது' அல்லது 'அழகு' என்று ஒருபோதும் கூறாமல் பார்க்கவேண்டும். நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்கள் என்பதை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன் மூலமாகத்தான் நீங்கள் தெரிந்து கொள்கிறீர்கள். மிகவும் நுண்ணறிவுடன் அல்லது மிகவும் உயிர்ப்புடன் இருக்கும் ஒருவருடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து 'நான் மந்தமாக இருக்கிறேன்' என்று கூறுகிறீர்கள்.

யாருடனாவது அல்லது எதனுடனாவது உங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்காமல் ஒரு வாழ்க்கை வாழ நீங்கள் எப்போதாவது முயற்சி செய்துள்ளீர்களா? அப்போது நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்கள்? அப்போது நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்கள் என்பதுதான். 'உள்ளது' பிறகு நீங்கள் அதற்குமப்பால் செல்லமுடியும், உண்மை என்றால் என்ன என்பதையும் கண்டுபிடிக்க முடியும்! ஆக, கட்டுண்ட நிலையிலிருந்து மனத்தை விடுவிப்பதன் பிரச்சினை முழுவதையும் மனம் எப்படிப் பார்க்கிறது என்பதில் இருக்கிறது.

நீங்கள் எப்போதாவது அன்பு என்றால் என்ன என்ற கேள்விக்குள் சென்று ஆராய்ந்திருக்கிறீர்களா அல்லது அதைப்பற்றி நினைத்திருக்கிறீர்களா அல்லது அதனுள் சென்று விசாரணை செய்திருக்கிறீர்களா என்று நான் அறியேன். அன்பு என்றால் இன்பமா? அன்பு என்றால் ஆசையா? அன்பு என்றால் வளர்க்கப்படவேண்டிய ஏதோ ஒன்றா, சமுதாயத்தால் மரியாதைக்குரியதாக ஆக்கப்பட்ட ஒன்றா? ஒருவர் பார்த்த ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் வெளிப்படையாகத் தோன்றுகிற மாதிரி அன்பு இன்பமெனில் - பாலுணர்வு இன்பம் மட்டுமல்ல; ஆனால் ஒழுக்கமாக இருப்பதில் இன்பம், சாதனையில் வெற்றியடைதலின் இன்பம், போட்டியும் ஒட்டி ஒழுகுதலும் உள்ளடங்கிய வேறு ஒன்றாக ஆவதில், இருப்பதில் இன்பம் - அது அன்பா? பேரவா கொண்ட ஒருமனிதன், 'நான் உண்மையைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்' என்று கூறுகிற மனிதன் கூட, தான் எதை உண்மை என்று கருதுகிறானோ அதைத் தொடர்ந்து செல்கின்ற மனிதன் கூட அன்பு என்றால் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ள முடியுமா?

நாம் இந்த விஷயத்தை நுண்ணறிவுடன் விசாரிக்க வேண்டாமா? - அதாவது அது எது இல்லை என்பதைக் காண்பது; எதிர்மறை மூலம் நேர்முறையானதுக்கு வருகிறோம். எது அன்பு இல்லையோ அதை மறுப்பது. பொறாமை அன்பு அல்ல; பாலுணர்வு அல்லது வேறு வகையான ஓர் இன்பத்தின் நினைவு அன்பல்ல; சீரிய பண்பை பழக்கிக்கொள்வது, உயர் நடத்தை உள்ளனவாக இருப்பதற்கு சதா முயலுவது அன்பல்ல. மற்றும் 'நான் உன்னை நேசிக்கிறேன்' என்று நீங்கள் கூறும்போது, அதன் அர்த்தம் என்ன? நீங்கள் அவளைப் பற்றி அல்லது அவனைப்பற்றி கொண்டுள்ள கற்பனைப் படிமம், பாலுணர்வு இன்பங்கள், மீதி அனைத்தும், சௌகரியம், தோழமை உறவு, எப்போதும் தனித்திராமை மற்றும்

தனித்திருக்க பயப்படுவது, நேசிக்கப்படுவதற்கு விரும்புவது, உடைமையாக ஆக்கிக்கொள்வது, உடைமையாக ஆவது, அதிகாரம் செய்வது, வலியுறுத்துவது, ஆக்கிரமிப்புச் செய்வது - இதெல்லாம் அன்பா?

நீங்கள் இதன் அர்த்தமின்மையைக் கண்டால், வாய்மொழியாக அல்ல ஆனால் மெய்யாகவே இருப்பதுபோல, ஒருவர் அன்பைப்பற்றி பேசும் எல்லா மடைமையும் - ஒரு நாட்டின் மீது அன்பு, கடவுள் மீது அன்பு - நீங்கள் அதன் அனைத்துப் புலன் இச்சை உணர்வையும் கண்டால் - நாம் பாலுணர்வைக் கண்டனம் செய்யவில்லை, நாம் அதைப் பார்க்கிறோம்- என்னபடி இருக்கிறதோ அப்படியே மெய்யாகவே நீங்கள் பார்த்தால், கடவுள் மீதுள்ள உங்கள் அன்பு பயத்தினின்று வந்தது என்றும், உங்கள் வாரக் கடைசி மதவழிவாடு பயமே என்றும் நீங்கள் காணலாம். அதை முழுமையாகப் பார்ப்பதென்பது பிரிவினையின்மை என்பதைக் குறிக்கிறது.

எங்கு பிரிவினை இல்லையோ அங்கு நல்லது இருக்கிறது; நீங்கள் நல்லதை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. ஆக மனம் - மனம் என்றால் மூளையையும், முழு அமைப்பையும் சேர்த்து- அன்பு என்று அது அழைக்கும் ஒன்றை, அதனுடன் கூடிய எல்லா விஷமத்தையும், அதனுடைய எல்லா அற்பத் தனத்தையும் அதன் மத்தியதர சராசரித்தனத்தையும் முழுமையாகப் பார்க்க முடியுமா? அதைப் பார்க்க, அன்பு எது இல்லையோ அதெல்லாம் மறுக்கப்பட வேண்டும்.

ஆனந்தத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் இடையே ஒரு பெரிய வித்தியாசம் இருக்கிறது. நீங்கள் இன்பத்தை வளர்க்கலாம், அதைப்பற்றி நிறைய அளவு நினைக்கலாம், மற்றும் அதை நிரம்பவும் பெறலாம். நீங்கள் நேற்று இன்பம் பெற்றிருந்தீர்கள், அதைப்பற்றி நீங்கள்

நினைக்கலாம், நினைவு அசைபோடலாம், மற்றும் நாளைக்கும் அது திரும்பவும் வரவேண்டுமென விரும்பு வீர்கள். இன்பத்தில் ஓர் உள் நோக்கம் இருக்கிறது, அந்த நோக்கத்தில் உடைமை ஆக்கிக்கொள்ளுதல், ஆதிக்கம் செலுத்துதல், ஒட்டி ஒழுகுதல் மற்றும் இவ்வகையில் பலவும் உள்ளன. ஒட்டி ஒழுகுதலில் பெரிய இன்பம் இருக்கிறது - ஹிட்லர், முஸோலினி, ஸ்டாலின், மற்றும் பலர் மக்களை ஒத்துப்போக வைத்தனர். ஏனெனில் அப்படிச் செய்வதில் பெருமளவு பாதுகாப்பும், பத்திரமும் இருக்கிறது. ஆக நீங்கள் இதையெல்லாம் காணும்போது, நீங்கள் அதிலிருந்து விடுபடும்போது - மெய்யாகவே, வாய்மொழியாக இல்லாது, எக்காலத்திலும் பொறாமையின்றி இருப்பது, எக்காலத்திலும் ஆதிக்கம் செலுத்தாமல் அல்லது உடைமை ஆகாமல் இருப்பது - மனம் இவற்றையெல்லாம் அகற்றிவிட்டால் அப்போது அன்பு என்றால் என்னவென்று நீங்கள் தெரிந்து கொள்வீர்கள் - நீங்கள் அதைத் தேட வேண்டாம்.

மனம் அன்பு என்ற சொல்லின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளும்போது நீங்கள் கண்டிப்பாகக் கேட்பீர்கள். இறப்பு என்றால் என்ன? ஏனெனில் அன்பும் இறப்பும் ஒன்றாகச் செல்லும். மனத்திற்கு, எப்படிக் கடந்த காலத்திற்கு, இப்போது என்று தெரியாவிட்டால், அதற்கு அன்பு என்றால் என்னவென்று தெரியாது. அன்பு காலத்தினுடையதல்ல, அது நினைவில் வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒன்றல்ல - நீங்கள் மகிழ்ச்சியை நினைவு கொள்ள முடியாது மற்றும் அதை வளர்க்க முடியாது; அது அழைக்காமலே வருகிறது.

ஆக இறப்பு என்றால் என்ன? நீங்கள் இறப்பை பார்த்திருக்கிறீர்களாவென்று நான் அறியேன், இன்னொருவர் இறந்துபோவதை அல்ல, ஆனால் நீங்கள் இறப்பதை. இது மிகவும் கடினமானவற்றுள் ஒன்று, உங்களையே

எதனுடனாவது இனம் கண்டு கொள்ளாமல் இருப்பது. நம்மில் பெரும்பாலோர் நம்மையே நம்முடைய நாற்காலி- மேஜையுடன், நம்முடைய இல்லத்துடன், நம்முடைய மனைவி அல்லது கணவனுடன், நம்முடைய அரசாங்கத்துடன், நம்முடைய தேசத்துடன், நம்மைப் பற்றியே நாம் கொண்டுள்ள கற்பனைப் படிமத்துடன், உயர்ந்தது எனும் ஒன்றுடன் இனம் காண்கிறோம் - உயர்ந்தது என்பது உயர்ந்த காட்டுமிராண்டித்தனம். அதாவது தேசம்; அல்லது நீங்கள் உங்களையே ஒரு குறிப்பிட்ட குணத்துடன் அல்லது கற்பனைப் படிமத்துடன் இனம் காண்கிறீர்கள்.

உங்கள் நாற்காலி - மேஜையுடன், உங்கள் விவர அறிவுடன், உங்கள் அனுபவங்களுடன், விஞ்ஞானியாக அல்லது பொறியாளராக உங்கள் தொழில் நுட்பங்களுடனும் உங்கள் தொழில் நுட்பத் தகவல் அறிவுடனும் இனம் காணாமல் இருப்பது, எல்லாவகை இனம் காண்பதையும் முடிவுறச் செய்வது ஒருவகை இறப்பு. எப்போதாவது இதைச் செய்து பாருங்கள், அதன் பொருள் என்னவென்று நீங்கள் கண்டு பிடிப்பீர்கள்; கசப்பல்ல, நம்பிக்கையற்றதன்மையல்ல, ஆனால் ஓர் அசாதாரணமான உணர்வு - பார்ப்பதற்கும் மற்றும் அதனால் வாழ்வதற்கும் முழுவதுமாக விடுபட்டிருக்கும் மனம்.

துரதிர்ஷ்ட வசமாக நாம் வாழ்வு இறப்பு எனப் பகுத்துள்ளோம். இப்போது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்த வாழ்வை 'வாழாது போய்விடுமோ' என்று அஞ்சுகிறோம் - வாழ்க்கை என்று நாம் சொல்வதை இந்த வாழ்வு என்னவென்று நீங்கள் மெய்யாகவே ஆராயும்போது, கொள்கையாக இன்றி உங்கள் கண்கள், உங்கள் காதுகள், உங்கள் புலன்கள் எல்லாவற்றாலும் பார்க்கும்போது, எவ்வளவு மட்டரகமாக, எவ்வளவு சிறியதாக, அற்பமானதாக, ஆழமில்லாததாக அது

இருக்கிறதென்று நீங்கள் காண்கிறீர்கள்; நீங்கள் ஒரு ரோல்ஸ்-ராய் காரை, ஒரு பெரிய வீட்டை, அழகான தோட்டத்தை, ஒரு பதவியை, ஒரு பட்டத்தை உடையவராக இருக்கலாம், ஆனால் மனத்துக்குள் வாழ்க்கை முடிவில்லாத யுத்தமாக, ஒரு தொடர்ந்த போராட்டமாக, முரண்பாடுகளை, முரண்பட்ட ஆசைகளை பல்வேறு தேவைகளைக் கொண்டதாக இருக்கிறது.

இதைத்தான் நாம் வாழ்தல் என்று கூறுகிறோம். இதனையே நாம் பற்றியிருக்கிறோம். அதற்கு ஒரு முடிவு கட்டும் எதையும் - நீங்கள் பெருமளவு உங்கள் உடலுடன் மட்டுமே ஈடுபட்டிராவிட்டால் - நாம் இறப்பு என்று கூறுகிறோம்; பூத உடல் முடிவுக்கு வருகிறது எனினும் முடிவுறுவதற்கு பயப்படுவதால் நாம் எல்லா வகையான நம்பிக்கைகளையும் கொண்டுள்ளோம். அவையாவும் தப்பித்தல்கள் - மறுபிறப்பு உள்பட. எது முக்கியமெனில் நீங்கள் இப்போது எப்படி வாழ்கிறீர்கள் என்பதே, அடுத்த பிறவியில் நீங்கள் என்னவாக இருப்பீர்கள் என்பதல்ல. அடுத்த கேள்வி என்னவென்றால் மனம் முற்றிலுமாக காலம் இல்லாமல் வாழமுடியுமா என்பது.

ஒருவர் கடந்த காலம் எனும் பிரச்சினையை மெய்யாகவே புரிந்து கொள்ள வேண்டும் - நேற்றைய தினம் என்னும் கடந்த காலம் இன்றைய தினம் மூலம், நேற்று என்ன இருந்ததோ அதிலிருந்து நானையை உருவமைப்பது. காலத்தின், பரிமாணத்தின் விளைவான அந்தமனம் கடந்த காலத்திலிருந்து விடுபட்டு இருக்க முடியுமா? - அதாவது கடந்த கால ஞாபகங்களுக்கு இறப்பது. இதைத் தெரிந்திருக்கும் மனம் தான் தியானம் என்பதைச் சந்திக்க முடியும். இதையெல்லாம் புரிந்துகொள்ளாமல் தியானம் புரிய முயற்சிப்பது சிறுபிள்ளைத்தமான கற்பனை.

‘உண்மை’ ‘என்ன இருக்கிறது’ என்பது அல்ல, ஆனால் ‘என்ன இருக்கிறது’ என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுதல் உண்மையின் கதவைத் திறக்கிறது. நீங்கள் மெய்யாகவே ‘என்ன இருக்கிறது’ என்பதை, நீங்கள் என்ன என்பதை, உங்கள் இதயத்தால், உங்கள் மனத்தால், உங்கள் மூளையால், உங்கள் உணர்வுகளால் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால், நீங்கள் உண்மை என்ன என்பதைப் புரிந்து கொள்ள இயலாது.

கேள்வி கேட்பவர் : இந்தக் கூட்டத்தில் நீங்கள் கூறுவதை நான் கேட்கும் எதுவும் புரிந்து கொள்வதற்கு மிகவும் எளிதாகவும், சுலபமாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் நான் வெளியே சென்றவுடன் நான் நடுக்கடலில் இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது - நான் தனிமையில் இருக்கையில் என்ன செய்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஐயா, கவுனியுங்கள்: பேசுபவர் கூறியது வெகு தெளிவாக இருக்கிறது. ‘என்ன இருக்கிறது’ என்பதை அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார் - அது உங்களுடையது, அது இந்த கூட்டத்தில் இல்லை, அது பேசுபவரிடம் இல்லை; பேசுபவர் எவ்வித பிரசாரமும் செய்யவில்லை, அவர் உங்களிடமிருந்து எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை, உங்கள் புகழ்ச்சியை அல்லது உங்கள் இகழ்ச்சியை அல்லது உங்கள் கைத்தட்டலை. அது உங்களுடையது, உங்கள் வாழ்க்கை, உங்கள் துயரம், உங்கள் நம்பிக்கையின்மை; இதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளவேண்டும், இங்கு மட்டுமில்லை, ஏனெனில் இங்கு நீங்கள் நிர்ப்பந்தத்தில் இருக்கிறீர்கள், ஒரு சில நிமிடங்களாவது நீங்கள் உங்களையே நேரடியாகக் காண்கிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் இந்தக் கூட்டத்தை விட்டுப் போகும்போது, அங்குதான் வேடிக்கையே தொடங்குகிறது! நாம் செயல்படுவதற்கு, நினைப்பதற்கு, இதை அல்லது அதைச் செய்வதற்கு உங்கள் மீது செல்வாக்குச்

செலுத்த முயலவில்லை - அது பிரசாரமாக இருக்கும். ஆனால் நீங்கள் இதயத்தால், விழித்திருக்கும் மனத்தால் - செல்வாக்கு செலுத்தப்பட்டால் - கவனித்திருந்தால், அப்போது நீங்கள் வெளியே போகும்போது நீங்கள் எங்கேயிருந்தாலும் அது உங்களுடனேயே செல்லும், ஏனெனில் அது உங்களுடையது, நீங்கள் புரிந்து கொண்டமையால்!

கேன்னி கேட்பவர் : ஒரு கலைஞனின் பங்கு என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : கலைஞர்கள் மற்ற மானிடர்களிடமிருந்து மிகவும் மாறுபட்டவர்களா? விஞ்ஞானி, கலைஞன், குடும்பத் தலைவி, மருத்துவர் என பிரிக்கிறோம்? கலைஞன் சிறிது அதிகமான உணர்வுடன் இருக்கலாம், அதிகம் பார்க்கலாம், அதிக உயிர்ப்புடன் இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு மானிடனாக அவனுக்கும் அவனுடைய பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அவன் அற்புதமான ஓவியங்களை வரையலாம் அல்லது அழகான கவிதைகளை எழுதலாம் அல்லது கைவண்ணத்தில் அவன் பொருள்களை உண்டு பண்ணலாம், ஆனால் அவன் இன்னும் ஒரு மானிடனாகத்தான் இருக்கிறான், கவலையுள்ளவனாக, பயந்தவனாக, பொறாமை மற்றும் பேரவா உள்ளவனாக. எப்படி ஒரு 'கலைஞன்' பேரவா உள்ளவனாக இருக்க முடியும்? அவன் அப்படியிருந்தால், அதற்கு மேலும் அவன் ஒரு கலைஞன் இல்லை.

வயலின் வாசிப்பவர் அல்லது பியானோ வாசிப்பவர்தம் கருவியை பணம் பண்ணுவதற்கோ அல்லது கௌரவம் பெறுவதற்காகவோ உபயோகிக்கிறவர் - யோசித்துப் பாருங்களேன் - அவர் ஓர் இசைவாணரே அல்லர். அல்லது அரசாங்கங்களுக்கு, சமுதாயத்திற்கு, போருக்குப் பணிபுரிகிற விஞ்ஞானி, அவன் ஒரு விஞ்ஞானியா? அந்த மனிதன், விவர அறிவைப்

புரிந்துகொள்ள நாடுபவன் மற்ற மனிதர்களைப் போலவே நேர்மையற்றவனாக ஆகிறான். அவன் அவனுடைய ஆய்வுக் கூடத்தில் பிரமாதமானவனாக இருக்கலாம் அல்லது வண்ண ஓவியம் தீட்டுவதில் தன் திறமையை வெகுவாக வெளிப்படுத்தலாம். ஆனால் மற்றவர்கள் போலவே உள்ளே முறிந்துபோய் இருக்கிறான், அவன் அற்பமானவனாக, மட்டரகமாக, விசாரப் படுபவனாக, பயந்தவனாக இருக்கிறான். நிச்சயமாக ஒரு கலைஞன், ஒரு மனிதன், ஒரு தனிநபர் என்பவர் ஒரு முழுமையான பகுக்க முடியாத பூரணத்துவம் உள்ளவர். தனிநபர் என்றால் பகுக்கப்படாதவர்; ஆனால் நாம் அப்படி இல்லை, நாம் உடைபட்ட பகுதிகளாக ஆக்கப்பட்ட மனிதர்கள் - வியாபாரி, கலைஞன், மருத்துவர், இசைவாணர். ஆகையால் நாம் வாழ்கிற ஒரு வாழ்க்கை- நான் அதை விவரிக்க வேண்டியதில்லை, உங்களுக்கே தெரியும்.

கேள்வி கேட்பவர் : ஐயா, நாலாவிதமான சாத்தியங்களுக்கிடையே தேர்ந்தெடுப்பதற்கு (தர) அடிப்படை என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நீங்கள் ஏன் தேர்ந்தெடுக்கிறீர்கள்? நீங்கள் எதையாவது வெகு தெளிவாகப் பார்த்தால் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு என்ன தேவை? தயவுசெய்து இதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். குழம்பியுள்ள, நிச்சயமற்ற, தெளிவில்லாத மனம்தான் தேர்ந்தெடுக்கிறது. சிவப்பு மற்றும் கறுப்புக்கிடையே தேர்ந்தெடுப்பதைப்பற்றி நான் பேசிக்கொண்டிருக்கவில்லை, ஆனால் உளவியல் ரீதியாக தேர்ந்தெடுப்பதைப்பற்றி. நீங்கள் குழம்பியிரா விட்டால் ஏன் நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்? நீங்கள் எதையும் வெகுதெளிவாக, திரிபு ஏதுமின்றி நோக்கினால் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு எந்தத் தேவையாவது இருக்கிறதா? மாற்று வழிகள் இல்லை; இரண்டு போக்கு வரத்து

சாலைகளுக்கிடையே தேர்ந்தெடுக்கும் போதுதான் மாற்றுவழி இருக்கிறது - நீங்கள் ஒரு வழியில் அல்லது மாற்று வழியில் செல்லலாம். ஆனால் மாற்றுவழிகள் தன்னுள்ளே பகுக்கப்பட்ட மற்றும் குழம்பியுள்ள மனத்தில் கூட இருக்கின்றன; ஆகையால் அது போராட்டத்தில் இருக்கிறது, ஆகையால் வன்முறையாக இருக்கிறது. வன்முறையான மனம்தான் அது அமைதியாக வாழப்போவதாகக் கூறுகிறது, மற்றும் அதன் மறுசெயலில் அது வன்முறையாக ஆகிறது. ஆனால் நீங்கள் வன்முறையின் முழு இயல்பையும், கொடூரமான மிருகத்தனத்திலிருந்து பிறர் அறியா மெல்லிய தந்திர வகை வரை வெகு தெளிவாகப் பார்த்தால் அப்போது நீங்கள் அதிலிருந்து விடுபடுகிறீர்கள்.

கேள்வி கேட்பவர் : எவ்வகையிலாவது நீங்கள் எப்போது அதைக் காண முடியும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நீங்கள் முழுமையாக ஒரு மரத்தைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?

கேள்வி கேட்பவர் : நான் அறியேன்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஐயா, உங்களுக்கு இம்மாதிரி விஷயத்தில் சிரத்தை இருந்தால் எப்போதாவது இதைச் செய்யுங்கள்?

கேள்வி கேட்பவர் : நான் செய்ததாக நான் எப்போதும் நினைத்துள்ளேன், அடுத்த தடவை வரை.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இதற்குள் சென்று காண நாம் மரத்திலிருந்து தொடங்குவோம், மரம் ஒரு தெளிவான பருப் பொருள். அதை முழுமையாகப் பாருங்கள், அதாவது பார்க்கிறவன் இல்லாமல், பிரிவினை இல்லாமல் - அப்படியென்றால் நீங்கள் மரத்துடன் உங்களை ஒன்றுபடுத்திக் கொள்கிறீர்கள் என்று பொருளாகாது,

நீங்கள் மரமாக ஆவதில்லை, அது சுத்த அபத்தம். ஆனால் அதைப் பார்ப்பது என்றால் உங்களுக்கும் மரத்திற்கும் இடையே பிரிவினை இன்றி, மரத்தைப்பற்றி தகவல் அறிவு, எண்ணங்கள், பாரபட்சங்கள் போன்றவை கொண்ட 'பார்க்கிறவன்' உண்டுபண்ணிய இடைவெளி இல்லாமல் காண்பதாகும்; நீங்கள் கோபமாக, பொறாமையாக அல்லது நம்பிக்கையின்மையில் அல்லது நம்பிக்கை என்று அழைக்கப்பட்ட அது முழுக்க இருக்கும் போதல்ல - நம்பிக்கை நம்பிக்கையின்மையின் எதிர்மறை, அதனால் அது நம்பிக்கையே அல்ல. நீங்கள் அதைப் பார்க்கும்போது பிரிவினை இன்றி, இடைவெளி இன்றிக் காணுங்கள், அப்போது நீங்கள் அது முழுவதையும் காணலாம்.

உங்கள் மனைவியை, உங்கள் நண்பனை, உங்கள் கணவனை அல்லது வேறு யாரையாவது நீங்கள் பார்க்கும் போது, கடந்த காலத்தின் தொகுப்பான கற்பனைப் படிம உரு இல்லாமல் நீங்கள் காணும்போது, என்ன அசாதாரணமான விஷயம் நிகழ்கிறதென்று நீங்கள் காண்பீர்கள். அது போன்ற ஒன்றை உங்கள் வாழ்க்கையில் அதற்கு முன்னால் நீங்கள் பார்த்ததே இல்லை. முழுமையாகப் பார்ப்பது என்பது பிரிவினையின்மையைக் குறிக்கிறது. பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப்படுவதற்கும் இடையே உள்ள இடைவெளியை அழித்துவிட மக்கள் எல்.எஸ்.டி., மற்றும் வேறு போதைப் பொருள்களை எடுத்துக் கொள்கின்றனர். நான் அதை எடுத்துக் கொண்டதில்லை; மற்றும் ஒரு தடவை அந்த வழியில் சென்றால் நீங்கள் தொலைந்தீர்கள், நீங்கள் அதன் மீது என்றென்றும் சார்ந்திருப்பீர்கள், அது அதனுடைய விஷமத்தனத்தைக் கொண்டு வரும்.

கேள்வி கேட்பவர் : எண்ணத்திற்கும் உண்மைக்கும் என்ன உறவு?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : காலத்துடனான தொடர்பில் எண்ணம் என்றால் என்ன, அளக்க முடிந்ததுடன் உள்ள தொடர்பில் எண்ணம் என்றால் என்ன, மற்றும் அளவிடற்கரியது என்றால் என்ன? எண்ணம் நினைவின் மறுமொழி - நிச்சயமாக. உங்களுக்கு நினைவு இல்லையென்றால் நீங்கள் நினைக்கவே முடியாது, நீங்கள் மறதி நிலையில் இருப்பீர்கள். எண்ணம் எப்போதும் பழையது, எண்ணம் எப்போதும் சுயேச்சையாக இல்லை, எண்ணம் எப்போதும் புதிதாக இருக்க இயலாது. எண்ணம் நிசப்தமாக இருக்கும்போது ஒரு புது கண்டுபிடிப்பு இருக்கலாம்; ஆனால் எண்ணத்தால் அநேகமாகப் புதிதாக எதையும் கண்டுபிடிக்க இயலாது. இது தெளிவாக இருக்கிறதா? தயவு செய்து இதை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டாம். நீங்கள் ஒரு கேள்வி கேட்கும்போது மற்றும் அந்தக் கேள்வியுடன் உங்களுக்குப் பரிச்சயம் இருக்கும்போது உங்கள் மறுமொழி உடனே இருக்கிறது. 'உங்கள் பெயர் என்ன?' - நீங்கள் உடனே பதில் அளிக்கிறீர்கள். 'நீங்கள் எங்கே வசிக்கிறீர்கள்?' - நீங்கள் கணத்தில் பதில் அளிக்கிறீர்கள். ஆனால் அதைவிட சிக்கலான ஒரு கேள்வி நேரம் எடுத்துக் கொள்கிறது. அந்த இடைக்காலத்தில் எண்ணம் நோக்குகிறது, நினைவு கொள்ள முயலுகிறது.

ஆக எண்ணம், உண்மை என்றால் என்னவென்று கண்டுபிடிக்கும் ஆசையில் எப்போதும் கடந்த காலத்தை ஒட்டியே பார்க்கிறது. அதுதான் தேடலின் கஷ்டம். நீங்கள் தேடும்போது, நீங்கள் கண்டுபிடிக்கிறதை உங்களால் அடையாளம் காண முடிய வேண்டும். அப்படி உங்கள் அடையாளம் காணும் தன்மைக்கேற்ப நீங்கள் கண்டு பிடிப்பது கடந்த காலமே. ஆகவே எண்ணம் தான் காலம் - நிச்சயமாக - இது மிகவும் எளிமையாக இருக்கிறது, இல்லையா? நேற்று உங்களுக்கு ஒரு பெரிய

மகிழ்ச்சியான அனுபவம் இருந்தது, நீங்கள் அதைப் பற்றி நினைக்கிறீர்கள், மற்றும் நீங்கள் நாளைக்கும் அது திரும்பவும் வேண்டுமென விரும்புகிறீர்கள். எண்ணம், இன்பம் கொண்டு வந்த ஒன்றைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டு, நாளைக்கு அதை வேண்டுகிறது; ஆகையால் 'நாளை' மற்றும் 'நேற்று' என்னும் கால இடைவெளியை உண்டு பண்ணுகின்றன, அந்தக் கால - இடைவெளியில் நீங்கள் அந்த இன்பத்தை அடையப் போகிறீர்கள். அந்தக் கால இடைவெளியில் அதைப் பற்றி நினைக்கப் போகிறீர்கள். ஆகவே எண்ணம்தான் காலம், மற்றும் எண்ணம் எக்காலத்திலும் சுயேச்சையாக இருக்க முடியாது,

ஏனெனில் அது கடந்த காலத்தின் மறுமொழி. எப்படி எண்ணம் புதிதாக எதையும் கண்டுபிடிக்க முடியும்? மனம் முழுவதுமாக அமைதியாக இருக்கும் போதுதான் இது சாத்தியமாகும். மனம் புதிதாக எதையாவது கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல, ஏனெனில் அப்போது அந்த அமைதி ஒரு குறிக்கோளினால் கொண்டு வரப்பட்டது, ஆகையால் அது அமைதியே அல்ல.

இதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டால் நீங்கள் முழு விஷயத்தையும் புரிந்து கொண்டு விட்டீர்கள், மற்றும் உங்கள் கேள்விக்குப் பதில் அளித்தும் விட்டீர்கள். பாருங்கள், நாம் எப்போதும் எண்ணத்தைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு, கேட்பதற்கு, விசாரிப்பதற்கு, காண்பதற்கு ஒரு மார்க்கமாக உபயோகிக்கிறோம். எண்ணம் அன்பு என்றால் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ள முடியும் என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்களா? தான் அன்பென்று அழைப்பதில் உள்ள இன்பத்தை எண்ணம் அறிந்து கொள்ளக் கூடும், மேலும் அன்பின் பெயரால் மறுபடியும் அந்த இன்பத்தையே விழையும். ஆனால் எண்ணம் காலத்தின் விளைவாக, அளவிடுவதன் விளைவாக இருப்பதால்

அளவிடற்கரியதை புரிந்து கொள்ள அல்லது சந்திக்க சாத்தியமில்லை. ஆகவே இப்போது எழும் கேள்வி: நீங்கள் எப்படி எண்ணத்தை நிசப்தமாகச் செய்ய முடியும்? நீங்கள் செய்ய முடியாது. வேண்டுமானால் நாம் இதற்குப் பின் எப்பொழுதாவது சென்று பார்க்கலாம்.

கேள்வி கேட்பவர் : வாழ்வதற்கு நியதிகள் நமக்குத் தேவையா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அம்மையாரே, இந்தப் பேச்சில் நான் கூறிய எதையும் நீங்கள் செவிமடுக்கவில்லை! யார் நியதிகளை ஏற்படுத்தி நிறுவப் போகிறார்கள்! தேவாலயங்கள் அதைச் செய்துள்ளன, கொடுங் கோலாட்சிகள் அதைச் செய்துள்ளன. அல்லது நீங்களே உங்களுடைய நடத்தைகளுக்கு உங்களுடைய ஒழுக்கத்திற்கு நியதிகளைச் செய்துள்ளீர்கள். அது எதைக் குறிக்கிறதென்று நீங்கள் அறிவீர்கள் - நீங்கள் என்னவாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைப்பதற்கும் மற்றும் நீங்கள் என்னவாக இருக்கின்றீர்கள் என்பதற்கும் இடையே ஒரு யுத்தம். எது மிகவும் முக்கியம்: புரிந்து கொள்ள வேண்டியது நீங்கள் என்னவாக இருக்க வேண்டும் என்பதையா அல்லது என்னவாக இருக்கின்றீர்கள் என்பதையா?

கேள்வி கேட்பவர் : நான் என்பது என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நாம் கண்டுபிடிப்போம். நீங்கள் என்னவாக இருக்கின்றீர்கள் என நான் உங்களுக்கு கூறியுள்ளேன். உங்கள் நாடு, உங்கள் மேஜை - நாற்காலி, உங்கள் கற்பனைப் படிமங்கள், உங்கள் அவாக்கள், உங்கள் மரியாதை, உங்கள் இனம், உங்கள் விநோதமான இயல்புகள் மற்றும் பாரபட்சங்கள், உங்களுடைய கொள்கைப் பிடிவாதங்கள் நீங்கள் என்னவாக

இருக்கின்றீர்கள் என்று நீங்கள் அறிவீர்கள்! இவற்றின் மூலம் நீங்கள் உண்மையை, கடவுளை, மெய்யானதைக் கண்டுபிடிக்க விரும்புகிறீர்கள். மனம் இவற்றிலிருந்து எப்படி விடுபடுவதென்று அறியவில்லையாதலால் நீங்கள் ஒன்றை, புறத்தே ஓர் உதவி அமைப்பைக் கற்பிப்பீர்கள் அல்லது வாழ்க்கைக்கு ஓர் அர்த்தத்தை அளிப்பீர்கள்.

ஆக எண்ணத்தின் இயல்பை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளும் போது - வாய்மொழியாக இல்லாமல், ஆனால் மெய்யாகவே அதை விழிப்புணர்வோடு பார்க்கும் போது - பிறகு உங்களுக்கு ஒரு பாரபட்சம் வரும்போது, அதைக் காணுங்கள். மற்றும் உங்களுடைய மதங்கள் எல்லாம் ஒரு பாரபட்சம் என்று, உங்களுடைய நாட்டுடன் நீங்கள் இனம் காண்பது ஒரு பாரபட்சமென்று நீங்கள் காண்பீர்கள். நமக்கு நிறைய அபிப்பிராயங்களும் நிறைய பாரபட்சங்களும் உள்ளன. சும்மா ஒன்றை முழுவதுமாகப் பாருங்கள், உங்கள் இதயத்துடன், உங்கள் மனத்துடன், அன்புடன் - அதில் அக்கறை - கவனம் கொள்ளுங்கள், அதைக் காணுங்கள். 'வேண்டும்' அல்லது 'கூடாது' என்று கூறாதீர்கள், சும்மா அதைக் காணுங்கள். அப்போது நீங்கள் எப்படி ஒரு பாரபட்சமும் இல்லாமல் வாழ்வது என்று காண்பீர்கள். பாரபட்சத்திலிருந்து போராட்டத்திலிருந்து விடுபட்ட மனதால்தான் உண்மை என்னவென்று காண முடியும்.

இலண்டன்,
27 மே 1970.

சமய உணர்வுள்ள மனம் (The Religious Mind)

சீமய உணர்வுள்ள மனம் தனக்கே ஒளியாக இருக்கிறது. அந்த ஒளி இன்னொருவரால் ஏற்றப் பட்டதல்ல - இன்னொருவரால் ஏற்றப்பட்ட மெழுகுவர்த்தி வெகு சீக்கிரமாக அணைக்கப்படலாம்.

நாம் தியானம் பற்றி பேசுவோமா? ஒன்றைப் பற்றி பேசுவதும் மற்றும் அதைச் செய்வதும் முற்றிலும் வேறான விஷயங்கள். இந்த சிக்கலான பிரச்சினைக்குள் சென்று ஆராய வேண்டுமானால் நாம் சொற்களின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்வதோடில்லாமல், சொற்களுக்குமப்பால் செல்ல வேண்டுமென எனக்கு தோன்றியது. பல விஷயங்கள் தியானம் என்பதில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. வெறும் படிப்பறிவாகவோ, வார்த்தை அளவிலோ, கொள்கையாகவோ அன்றி அதை மெய்யாகவே புரிந்து கொள்ள, அதை மெய் நடப்பாகச் செய்ய பெருமளவு நுண்ணறிவும் நகைச்சுவையும் கலந்த ஒரு புதுவிதத் தீவிரத்தன்மை தேவைப்படுகிறது.

முதலாவதாக, ஒருவர் சமய உணர்வுள்ள மனம் என்றால் என்னவென்று கேள்வி எழுப்ப வேண்டும். சமயம் என்றால் என்னவென்றல்ல, ஆனால் சமய

உணர்வு மனத்தின், இதயத்தின் அந்தத் தன்மையை சமயம் என்ற அந்த சொல்லுக்கு ஒருவர் மிகப்பல அர்த்தங்களை அளிக்கலாம், அவரது கட்டுண்ட மனநிலையைப் பொறுத்து - ஒன்று அதை உணர்ச்சி பூர்வமாக, உணர்வு பூர்வமாக அல்லது பக்தி பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்வது அல்லது பல மக்கள் செய்வது போல ஒருவித மத மனோபாவத்தில், ஒரு மத வாழ்வு வழியில் முழு பிரச்சினையையும் மறுப்பது. ஒருவர் மதச்சார்புள்ள விஷயங்களைப் பற்றி பேசுவதற்குக் கூட ஒரு விதத்தில் வெட்கப்படுகிறார். ஆனால் சமயஉணர்வுள்ள மனத்திற்கு கடவுள் நம்பிக்கையுடன் எந்த விதமான சம்பந்தமும் இல்லை - அதற்கு கோட்பாடோ, தத்துவமோ அல்லது தீர்மானமோ இல்லை, ஏனெனில் அதற்கு பயம் இல்லை, இதனால் நம்பிக்கைக்கான தேவையுமில்லை.

ஒரு சமய உணர்வுள்ள மனம் விவரிக்கப்படுவதற்கு சிரமமானது - விவரணை விவரிக்கப்பட்ட பொருளாக ஒருபோதும் இருக்க முடியாது. ஆனால் ஒருவர் உணர்வுக் கூர்மையுடன், விழிப்புணர்வுடன் மற்றும் ஆர்வத்துடன், தீவிரத்துடன் இருந்தால், அவர் அதற்கான வழியை உணரலாம்.

முதலாவதாக ஒருவர் எந்த நிறுவப்பட்ட மதத்திற்கும் சார்புடையவராக இருக்கலாகாது. பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு இது மிகவும் கடினமான விஷயங்களில் ஒன்று என நான் நினைக்கிறேன்; அவர்கள் ஏதோ ஒருவித எதிர்பார்ப்பை, நம்பிக்கையை, ஒருவித கொள்கையை அல்லது தீர்மானத்தை அல்லது அவர்களுடைய சொந்த அனுபவத்தை, அவற்றிற்கு ஒரு மதரீதியான அர்த்தத்தை அளித்து பற்றிக்கொள்ள விரும்புகின்றனர். ஒருவருடைய குறிப்பிட்ட இரகசிய அனுபவம் அல்லது துறவிகள், சித்தர்கள் எனக் கருதப்படுவோர் அல்லது உங்களுடைய குறிப்பிட்ட குரு அல்லது ஆசான் ஆகியோரது திரண்ட

அனுபவம் என்பனவற்றின் மீதான பற்றுதல், அதன் காரணமாக சார்ந்திருத்தல் அவை எல்லாவற்றையும் முற்றிலுமாக, முழுமையாக ஒதுக்கிவிட வேண்டும். நீங்கள் அதை செய்கிறீர்கள் என நினைக்கிறேன், ஏனெனில் சமய உணர்வுள்ள மனம் பயத்தை சுமக்க வில்லை அல்லது எந்த வகையான பாதுகாப்பையும் இன்பத்தையும் தேடவில்லை. அனுபவத்தின் சுமை இல்லாத மனம், தியானம் என்றால் என்ன என்பதைக் கண்டுபிடிக்க, நிச்சயமாக தேவைப்படுகிறது. அனுபவத்தை தேடுவதில் பொய்த் தோற்றத்திற்கான வழி இருக்கிறது.

அனுபவத்தின் எந்தவித வகையையும் தேடாமல் இருப்பது மிகவும் கடினம்; நம் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதி அவ்வளவு இயந்திரத்தனமாக, அவ்வளவு ஆழமற்றதாக இருக்கிறதால் நாம் ஆழமான அனுபவங்கள் வேண்டும் என்கிறோம்; ஏனெனில் வாழ்க்கையின் மேலெழுந்தவாரியான நிலையில் நாம் சலிப்படைந்துள்ளோம். ஓர் அர்த்தம், ஒரு நிறைவு, ஆழம், அழகு, வசீகரம் உடைய ஒரு விஷயம் நமக்கு வேண்டும் என்கிறோம், சரியாகச் சொன்னால் அதற்காக ஏங்கி யாசிக்கிறோம். அதனால் மனம் தேடிக் கொண்டிருக்கிறது. அது எதைத் தேடுகிறதோ அதை அது கண்டுபிடிக்கும்; எதை அது கண்டுபிடிக்கிறதோ அது உண்மையாக இராது. இதையெல்லாம் நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா அல்லது நிராகரிக்கிறீர்களா? தயவு செய்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாம் அல்லது மறுக்க வேண்டாம் - இது உங்களுடைய அல்லது என்னுடைய இன்பத்துக்குரிய சமாசாரமல்ல. ஏனெனில் இதில் எந்த அதிகாரமும் இல்லை. பேசுபவருடையதோ அல்லது வேறு யாருடையதோ இல்லை. பாருங்கள், நமக்குத் தலைமை தாங்க, வழிகாட்ட, உதவி புரிய யாராவது ஒருவர் வேண்டும் என்று நம்மில் பலர் விரும்புகிறோம்,

மற்றும் நாம் விசுவாசத்தை, நம்பிக்கையை அந்த நபரிடம் அல்லது அந்த இலட்சியத்திடம் அல்லது கொள்கையிடம் அல்லது கற்பனைப் படிமத்திடம் முதலீடு செய்கிறோம். ஆகையால் நாம் மற்றவரை / மற்றதைச் சார்ந்து இருக்கிறோம். அதிகாரத்தைச் சார்ந்திருக்கும் மனம் அதன் காரணமாகவே தனித்து நிற்க முடியாத, புரிந்து கொள்ள முடியாத, நேரடியாகப் பார்க்க முடியாத அத்தகைய மனம் தவறாகப் போய் விடுவோமோ, சரியான விஷயத்தை செய்யாமல் இருந்து விடுவோமோ, உறுதியளிக்கப்பட்ட அல்லது ஒருவர் நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்கிற பேரின்பத்தை அடையாமல் இருந்து விடுவோமோ என்று நிச்சயமாக பயம் கொள்ளும். அதிகாரத்தின் இப்படிப்பட்ட எல்லா வகைகளும் முற்றிலும் முடிவுற வேண்டும்; அப்படியன்றால் பயம் இல்லாமை, இன்னொருவரைச் சார்ந்திராமை, குரு என யாருமில்லை மற்றும் அனுபவத்தை தேடாத ஒரு மனம். ஏனெனில் ஒருவர் அனுபவத்தை வேண்டும் போது, அவர் பெரும் இன்பத்தை - அதை எப்படி வேண்டுமானாலும் அழையுங்கள். பரவசம், மகிழ்வுறுதல், உண்மையைத் தேடுதல், உள்ளொளியைக் கண்டு பிடித்தல் - வேண்டுகிறார் என்பதை அது குறிக்கிறது.

தவிரவும் தேடுபவருக்கு அவர் என்ன கண்டுபிடித்தார் என்றும் அவர் கண்டு பிடித்தது உண்மைதானா என்றும் எப்படித் தெரியும்? தேடிக் கொண்டும், ஆராய்ந்து கொண்டும் இருக்கும் மனம் எப்படி உயிர்ப்புள்ள, சலனமுள்ள, தங்குமிடமற்ற ஒன்றைக் காண முடியும்? சமய உணர்வுள்ள மனம் எந்த கூட்டத்திற்கும், எந்த வகுப்பிற்கும், எந்த நம்பிக்கைக்கும், எந்த தேவாலயத்திற்கும், எந்த அமைக்கப்பட்ட 'சர்க்கஸ்'ஸிக்கும் உரித்தானது இல்லை; ஆகையால் அது நேரடியாக விஷயங்களைக் காண்பதற்கும் மற்றும் உடனே விஷயங்களைப்

புரிந்து கொள்வதற்கும் ஆற்றலுடையதாகிறது. அப்படிப்பட்டதே சமய உணர்வுள்ள மனம், ஏனெனில் அது தனக்கே ஒளியாக இருக்கிறது. அதன் ஒளி இன்னொருவரால் ஏற்றப்பட்டதல்ல - இன்னொருவரால் ஏற்றப்பட்ட மெழுகுவர்த்தி வெகு சீக்கிரமாக அணைக்கப்படலாம். மற்றும் நம்முடைய நம்பிக்கைகளில், கோட்பாடுகளில், சடங்குகளில் பெரும்பான்மை பிரசாரத்தின் விளைவு, அவற்றிற்கு சமய உணர்வுள்ள வாழ்க்கையுடன் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை. ஒரு சமய உணர்வுள்ள மனம் தானே ஓர் ஒளியாக இருக்கிறது, அதனால் தண்டனை கிடையாது அல்லது வெகுமதியும் கிடையாது.

தியானம் என்றால் மனத்தை முழுமையாக வெறுமையாக்குதல் என்றாகும். மனத்தின் உள்ளடக்கம் பரிணாமம் என்று அழைக்கப்படுகிற காலத்தின் விளைவு; இது ஆயிரம் அனுபவங்களின் விளைவு, விவர அறிவின், நினைவுகளின் ஒரு பெரும் திரட்டு. மனம் அந்த அளவுக்கு கடந்தகால சூமையைக் கொண்டிருக்கிறது. ஏனெனில் எல்லா விவர அறிவும் கடந்த காலம், எல்லா அனுபவமும் கடந்த காலமே, மேலும் எல்லா நினைவும் ஆயிரம் அனுபவங்களின் கூட்டு விளைவு - அதுவே அறிந்தவை. மேல் மட்டத்தில் தெரிந்தது ஆழத்தில் தெரியாதது என இரண்டுமாக இருக்கும் மனம் தானாகவே தன்னுடைய கடந்த காலத்தை வெறுமைப்படுத்த முடியுமா? இதுதான் தியானத்தின் முழு இயக்கம். மனம் எந்தத் தேர்வும் இன்றி தன்னையே விழிப்புணர்வோடு காண்பது, தன்னுடைய எல்லா இயக்கத்தையும் காண்பது - அந்த விழிப்புணர்வு மனத்தின் தெரிந்தவற்றை முழுவதுமாக அகற்றிவிட முடியுமா? ஏனெனில் கடந்த காலத்தின் மிச்சம் ஏதேனும் இருந்தால் மனம் களங்கமில்லாததாக

இராது. ஆகவே தியானம் என்றால் மனத்தை முழுமையாக வெறுமை யாக்குவதாகும்.

ஆக தியானம் பற்றி பல விஷயங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன, குறிப்பாக கிழக்கு திசை நாடுளில்; பல பள்ளிகள் உள்ளன, பல வழிகள் உள்ளன, தியானம் எப்படி புரிவது, என்ன செய்வது என்பது பற்றி பல புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. கூறப்படுபவை மெய் அல்லது பொய் என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? தியானம் என்றால் மனத்தை முழுவதுமாக வெறுமை யாக்குவது என்று பேசுபவர் கூறும்போது அது மெய் என்று எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்? எது உங்களுக்கு கூறுகிறது? உங்களுடைய தனிப்பட்ட பாரபட்சம், பேசுகின்ற மனிதனின் முகம் பிடிக்கிறது என்கிற உங்கள் தனிப்பட்ட மனப்போக்கு அல்லது அவரது புகழ் அல்லது மற்றொருவரின் மனதைப் புரிந்து கொள்ளும் தன்மை, ஒரு வகை நட்புணர்வு அவர் பெற்றிருப்பது? உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? தியானம் என்றால் என்னவென்று நீங்கள் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன் நீங்கள் எல்லா வழிமுறைகளுக்குள்ளும், எல்லா பள்ளிகளுக்குள்ளும் செல்ல வேண்டுமா, எப்படி தியானம் புரிவது என்று சொல்லிக் கொடுக்க ஆசான்கள் உங்களுக்கு வேண்டுமா? அல்லது என்ன செய்வதென்று உங்களுக்கு கூற இவர்கள் யாரும் இல்லையென்றால் நீங்கள் அதைக் கண்டு பிடிப்பீர்களா?

பிடிவாதம் சிறிதுகூட இல்லாமல் இதை நான் கூறுகிறேன்; யாருக்கும் செவிமடுக்க வேண்டாம் - பேசுபவரையும் சேர்த்து, முக்கியமாக பேசுபவரை - ஏனெனில் நீங்கள் வெகு சுலபமாக செல்வாக்குக்கு உட்படுகிறீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் எல்லோரும் எதையோ வேண்டுகிறீர்கள். எதையோ ஆவலுடன் ஆழமாக விரும்புகிறீர்கள். உள்ளொளியை, மகிழ்ச்சியை,

பேரானந்தத்தை, சுவர்க்கத்தை ஆவலுடன் வேண்டுகிறீர்கள்; நீங்கள் வெகு சுலபமாகச் சிக்கிக் கொள்கிறீர்கள். ஆகவே நீங்களே இதை முழுவதுமாக கண்டுபிடிக்க வேண்டும். ஆகையால் இந்தியாவுக்கோ அல்லது ஜென் - புத்த மடாலயத்திற்கோ தியானம் செய்வதற்கு அல்லது ஓர் ஆசானை எதிர் நோக்கிப் போக வேண்டிய அவசியம் இல்லை; ஏனெனில் எப்படி காண்பதென்று உங்களுக்கு தெரிந்தால், எல்லாமே உங்களில் இருக்கிறது. ஆகையால் எல்லா அதிகாரத்தையும், யாரையாவது எதிர்பார்ப்பாகவும் முழுவதுமாக நீங்கள் ஒதுக்கி விடுகிறீர்கள். ஏனெனில் உண்மை யாரையும் சேர்ந்ததல்ல. அது ஒருவருடைய தனிப்பட்ட விவகாரமல்ல. தியானம் ஓர் இரகசியமான தனிப்பட்ட இன்பமோ அல்லது அனுபவமோ அல்ல.

நீங்கள் விரும்பியவாறு உளவியல் ரீதியாக மனம், இதயம், உடல் என்று பாகுபடுத்த முடிந்தால் அவற்றிடையே பெருத்த இசைவு தேவை என்பதை ஒருவர் காண முடியும். முழுமையான இசைவு அவசியம் இருந்தாக வேண்டும், ஏனெனில் ஏதாவது முரண்பாடு, பிரிவினை இருக்கும் பட்சத்தில் அங்கு போராட்டம் இருக்கும். போராட்டம் சக்தி வீணாகுதலின் சாரமே, மற்றும் தியானம் செய்ய உங்களுக்கு மிகப்பெரும் சக்தி வேண்டும். ஆகையால் இசைவு அத்தியாவசியமாகிறது, ஆதலால் மனம், மூளை, உயிருள்ள உடலமைப்பு மற்றும் உள்ளத்தின் ஆழம் எல்லாம் முழுமையாக, சிதறிப் போகாதவையாக இருக்க; இதை நீங்களே காணலாம், வேறு யாரும் உங்களுக்கு இதைச் சொல்லித்தர வேண்டியதில்லை. அந்த இசைவை எப்படிக் கொண்டு வருவது என்பது முற்றிலும் வேறான விஷயம். முழு இசைவு என்றால் மனமும், ஊனுயிரும், அசாதாரணமான உணர்வுடையதாக இருக்க

வேண்டும்; ஆகையால் உணவு, உடற்பயிற்சி மற்றும் சரியாக வாழ்வது எனும் பிரச்சினையில் ஒருவர் முழுவதுமாகச் சென்று காண வேண்டும். நாம் அதைப்பற்றி நினைப்பதையோ அல்லது அதற்குள் சென்று காண்பதையோ விரும்புவதில்லை யாதலால், என்ன செய்ய வேண்டும் என நமக்குக் கூற இன்னொருவரை நாம் நாடுகிறோம். மற்றும் நாம் இன்னொருவரை நாடினால் நாம் நம்முடைய சக்தியை குறைக்கிறோம். ஏனெனில் அப்போது இசைவு சாத்தியமா அல்லது சாத்தியமில்லையா என நாம் கேட்கிறோம். இது சாத்தியமில்லை என்று நாம் கூறினால் நம்முடைய சக்தி குறைவு பட்டதாகிறது; நாம் முன்பே அறிந்துள்ளவற்றிற்கு ஏற்க இது சாத்தியம் என்று நாம் கூறினால் அது மிகவும் சிறியதாக ஆகிறது,

இவ்வாறு ஒருவர் முழு இசைவின் அவசியத்தை தெளிவாக அறிந்து கொள்கிறார், ஏனென்றால் எந்தவிதமான வேறுபாடு இருந்தாலும், அங்கு திரித்தல் இருக்கும். மற்றும் கட்டுப்பாடு இருக்க வேண்டும். கட்டுப்பாடு என்றால் ஒழுங்கு - அடக்குதல் இல்லை, ஒரு கோட்பாட்டை அல்லது ஒரு கருத்தை, ஒரு முடிவை, ஓர் ஒழுங்கு முறையை அல்லது ஒரு மார்க்கத்தை ஒட்டி ஒழுகுதல் இல்லை.

ஒழுங்கு ஒரு திட்டம் அல்ல, நீங்கள் வாழ வேண்டியதற்கு ஏற்ப ஒரு வடிவமைப்பு அல்ல. நீங்கள் ஒழுங்கின்மையின் முழு செயல்முறையையும் புரிந்து கொண்டதால் ஒழுங்கு வரும் - உடன்பாடில்லாதவை பற்றி ஆராய்தல் மூலம் உடன்பாடானவைக்கு வருதல். நம் வாழ்க்கை ஒழுங்கின்மையில் இருக்கிறது, அப்படியென்றால் முரண்பாடு, ஒன்றைக் கூறுவது, மற்றதைச் செய்வது, இவற்றிலிருந்து முழுவதுமாக மாறுபட்ட, வேறு எதையோ நினைப்பது, இது துண்டுகளான

வாழ்க்கை, இந்தத் துண்டுகளான நிலையில் ஏதோ ஒருவித ஒழுங்கைக் காண நாம் முயலுகிறோம். ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு மூலமும் வருகிறது என நாம் நினைத்துக் கொள்கிறோம். தன்னாலோ, சமூகத்தாலோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட கலாச்சாரத்தாலோ நிறுவப்பட்ட மாதிரியை ஒட்டி ஒழுகுதல் என்ற பொருளில் அடக்கப்பட்ட, கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மனம் - அத்தகைய மனம் சுதந்திரமானது அல்ல, அது குழப்பமடைந்த மனம். ஆகையால் ஒருவர் ஒழுங்கின்மை என்ற பிரச்சினையில் சென்று ஆராய வேண்டும், மற்றும் ஒழுங்கின்மை என்றால் என்ன, அது எப்படி வருகிறது என்று புரிந்து கொள்வதன் மூலம் ஒழுங்கு - உயிரோட்டமுள்ள ஒன்று - வருகிறது.

ஒழுங்கின்மையின் அடிப்படை சாராம்சம் என்ன? நம்முடைய வாழ்க்கை ஒழுங்கின்மையாக பகுக்கப் பட்டிருக்கிறது; நாம் வெவ்வேறு தனிப்பகுதிகளில் வாழ்கிறோம்; நாம் முழுமையான, சிதறாத ஒருவர் அல்ல. ஒழுங்கின்மையின் சாராம்சமே முரண்பாடு, மற்றும் நமக்குள்ளே முரண்பாடு எங்கே இருக்கிறதோ அங்கே முயற்சியின்மையும் அதனால் ஒழுங்கின்மையும் நிச்சயம் இருந்தே தீரும். (இது மிகவும் எளிது. அநேகமாக நீங்கள் எளிதான விஷயங்களை விரும்புவதில்லை. ஒருவர் அதை மிகவும் சிக்கலாக்க முடியும்!) ஒருவர் எப்படி ஒழுங்கின்மையாக அவருடைய வாழ்க்கையே இருக்கிறதென்பதை எப்படிப் பல்வேறு ஆசைகளின், நோக்கங்களின், தீர்மானங்களின், கருத்துக்களின் முரண்பாடுகள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துக் கிழித்துக் கொள்கின்றன என்பதைக் காண்கிறார்; வன்முறையாக இருந்து கொண்டு அமைதியாக வாழவிரும்புவது; பேராசையாக, ஆவலாக, போட்டி மனப்பான்மையுடன் இருந்து கொண்டு அன்புடன் நேசிப்பதாகப் பேசுவது;

சுய - நல ஈடுபாடாக, தன்முனைப்பாக, வரையறுக்கப் பட்டதாக இருந்து கொண்டு உலக சகோதரத்துவத்தைப் பற்றி பேசுவது. நாம் நடிக்கிறோம், எனவே அதனால் கபட நாடகமே இருக்கிறது.

ஆக ஒழுங்கு அவசியம். மற்றும் ஒழுங்கின்மையைப் புரிந்து கொள்ளுதலே அதற்குரிய கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவரும், அதுதான் ஒழுங்கு, அந்த ஒழுங்கில் அடக்குதல் இல்லை, ஒட்டி ஒழுகுதலும் இல்லை. பேசுபவர் அதைத் தெளிவாகியிருக்கிறார் என நினைக்கிறேன், குறைந்த பட்சம் வாய்மொழியிலாவது. கட்டுப்பாடு என்றால் கற்றுக் கொள்வது, இயந்திரத்தனமான தகவல் அறிவை சேகரிப்பதல்ல - ஒருவர் வாழும் ஒழுங்கின்மையான வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கற்றுக் கொள்வது, ஆகையால் எத்தருணமும் எந்தத் தீர்மானத்திற்கும் வராமல் இருப்பது. நம்முடைய பெரும்பாலான செயல்கள் தீர்மானங்களை அல்லது இலட்சியங்களை அல்லது ஓர் இலட்சியத்திற்கு தோராயமானதை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆகவே நம் செயல்கள் எப்போதும் முரண்பாடானவையாக, அதனால் ஒழுங்கின்மையாக இருக்கின்றன. இதை ஒருவர் வெகு சுலபமாகக் காணலாம். ஒருவர் இதைத் தன்னுள்ளே கண்ணுற்றால் ஒழுங்கும், எல்லா அதிகாரங்களிலிருந்து விடுதலையும், அதனால் பயத்திலிருந்து விடுதலையும் இயற்கையாகவே வரும். ஒருவர் தவறு செய்யக் கூடும், ஆனால் உடனே திருத்திக் கொள்ளலாம்.

எப்படி மனம் கற்பனைத் தோற்றத்தில் சிக்காமல் இருப்பது? - ஏனெனில் நீங்கள் முடிவின்றி 'தியானம்' செய்யலாம், உங்களுடைய கற்பனைத் தோற்றங்களை உருவாக்கிக் கொண்டு. இருபத்தைந்து வருடங்கள் மேற்போக்காக அல்லாமல் தியானம் புரிந்த ஒருவரை அன்றொரு நாள் நாம் சந்தித்தோம், அவருடைய உயர்ந்த

பதவி, பணம், குடும்பம், புகழ் என எல்லாவற்றையும் துறந்தார்; இருபத்தைந்து வருடங்கள் அவர் தியானப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். துரதிர்ஷ்டவசமாக யாரோ ஒருவர் அவரை இந்தப் பேச்சுக்களில் ஒன்றுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்தார், அடுத்த நாள் அவர் பேசுபவரைக் காணவந்தார். அவர், 'தியானத்தைப் பற்றி நீங்கள் கூறியது முற்றிலும் உண்மை. நான் என்னையே வசியம் செய்து வந்திருக்கிறேன், என்னுடைய தனிப் பட்ட மனக்காட்சிகளையும் இக்காட்சிகளை உருவாக்கிய நிலையில் ஏற்பட்ட என் தனிப்பட்ட மகிழ்ச்சியையும் கொண்டவாறு இருந்தேன்' என்று கூறினார்.

ஒருவர் கிறிஸ்துவனாக இருந்தால், அவருக்கு இயேசுவின் காட்சிகள் கிடைக்கும், இன்ன பிற; ஒருவர் இந்துவாக இருந்தால் அவருக்கு குறிப்பிட்ட சொந்த கடவுள் இருக்கிறார் மற்றும் அவர் நேரடியாக அந்தக் கடவுளிடம் தொடர்பு கொள்கிறார். அப்படியென்றால் அவருடைய கட்டுண்ட நிலைக்கு ஏற்ப.

ஆகவே கேள்வி என்னவென்றால் எப்படி மனம் முழுவதுமாக கற்பனைத் தோற்றங்களிலிருந்து விடுபட்டு இருக்க முடியும்? ஒருவர் தீவிரமாகவும் ஆழமாகவும் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும். மிக அதிகமான மக்கள் எல்லாவிதமான யோகிகளையும் ஆசான்களையும் அணுகிச் செவிமடுக்கின்றனர், இவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று அவர்கள் கூறுகின்றனர், அசாதாரண அனுபவங்களைப் பெற ஒரு சுலோகத்தை, ஒரு மந்திரத்தை, ஒரு வார்த்தையை அளிக்கின்றனர் - பேசுபவர் எதைப்பற்றிப் பேசுகிறார் என உங்களுக்கே தெரியும். கேட்கின்ற இசையைத் தவிர மற்ற எல்லா ஒலிகளும் மறைந்து விடும் அளவுக்கு நீங்கள் இசையின் ஒரு நாதத்தை அத்தனை முழுமையாக செவிமடுத்திருக்கிறீர்களா? மனம் அந்த சப்தத்தைத் தொடர்ந்தால்,

அதனோடு சென்றால், நீங்கள் அசாதாரண பயன் பெறுகிறீர்கள். ஆனால் அது தியானம் அல்ல, அது ஒருவர் தன் மீதே பிரயோகித்துக் கொள்ளும் ஒருவிதமான தந்திரம்; அது இன்னொருவிதமான கற்பனைத் தோற்றம்.

மேலும் 'மனத்தைக் கடந்த அனுபவம்' பெற வேண்டி போதை மருந்துகள் எடுத்துக் கொள்வது கூட - இரசாயனம் மூலம் - குறிப்பிட்ட விளைவுகளைக் கொண்டு வரும்; அதே போன்று நீங்கள் நிறைய உபவாசம் இருந்தால் ஒரு குறிப்பிட்ட உணரும் தன்மையை நீங்கள் பெறுவீர்கள். உங்கள் மனம் அதிக விழிப்பாக, கவனமாக, கூர்மையாக, தெளிவாக ஆகிறது, - அல்லது நீங்கள் முறையாக சுவாசப் பயிற்சி மேற்கொண்டாலும் அந்த விளைவுகள் கிடைக்கும். இவை அவற்றுக்கே உரிய கற்பனைத் தோற்றங்களைக் கொண்டு வரும் பல்வேறு வகையான தந்திரங்கள். மனம் அந்த பொய்த் தோற்றங்களைப் பற்றிக் கொள்ளும், ஏனெனில் அவை மிகவும் திருப்திகரமானவை, அவை உங்களுடைய அந்தரங்க, தனிப்பட்ட சாதனை. ஆனால் உலகம் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது வேதனையில், விகாரத்தில், நேர்மையின்மையில் தவிக்கும்போது, தனக்குள் ஒரு மூலையில் நீங்கள் பெறும் குறிப்பிட்ட அற்ப காட்சிக்கு எந்த மதிப்பும் இல்லை.

ஆகவே, ஒருவர் அவற்றையெல்லாம் முதிர்ச்சியற்றது, சிறுபிள்ளைத்தனமானது என ஒதுக்கி விடவேண்டும். மேலும், அது மயக்க நிலைக்கு இட்டுச் செல்கிறது, மனத்தை மந்தமுறச் செய்கிறது. இப்போது, எப்படி மனம் எல்லா கற்பனைத் தோற்றங்களிலிருந்தும் விடுபடுவது? - எந்த முயற்சியும் எந்த முரண்பாடும் இருந்தால் அங்கு கற்பனைத் தோற்றம் இருக்கும் என்பதை மனத்தில் இருத்திக் கொண்டு. எப்படி அந்த

முரண்பட்ட நிலை, அந்தக் குழப்பம், விகாரம், பல்வேறு வகையான நேர்மையற்ற தன்மை, சமுதாய, மத, தனிப்பட்ட நேர்மையற்ற தன்மைகள் - பல்வேறு விதமான ஏமாற்றங்களையும் கற்பனைத் தோற்றங்களையும் தூண்டும் அவை அனைத்தையும் எப்படித் துடைத்து எறிவது? மனம் முழுவதுமாக நிலைத்து இருக்கும்போது மட்டுமே இது நிகழ முடியும், ஏனெனில் எண்ணத்தின் எந்த இயக்கமும் கடந்த காலத்தின் இயக்கமாகும். எண்ணம் நினைவின், திரண்ட அனுபவத்தின், விவர அறிவின், மற்றும் அவை போன்ற மற்றவையின் மறுசெயல் - அது கடந்தகாலம். மனத்தின் முழு அமைப்பில் - மூளையும் சேர்த்து - கடந்த காலத்தின் அந்த இயக்கம் இருக்கும் வரையிலும் மன விகாரம் இருக்கும்.

ஆகவே கேள்வி என்னவென்றால் தியானத்தில் எப்படி எண்ணம் பூராவாக இல்லாமலிருக்கும்? எண்ணம் அவசியம்தான்; எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அது தர்க்க ரீதியாக, அறிவுப்பூர்வமாக, ஆரோக்கியமாக, உள்ளதை உள்ளபடி பார்ப்பதாக, மனவெழுச்சியற்றதாக, தனதற்றதாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு பயன் உள்ளதாக, திறமையானதாக அது இருக்கிறது. வாழ்க்கையில் செயல்பட நீங்கள் எண்ணத்தை பயன் படுத்தவேண்டும். இருந்தும் மனம் எது உண்மை, எது புனிதம் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க எந்தவகை திரித்தலினின்றும் முழுவதும் விடுபட்டதாக, ஆற்றலுடையதாக இருக்க வேண்டும். எண்ணத்தில் செயல்படும் வாழ்க்கைக்கும் எண்ணத்திலிருந்து விடுதலைக்கும் இடையே இசைவு இருக்க வேண்டும். இது தர்க்க பூர்வமானது; இது ஏதோ ஓர் உள்ளடக்கமான, தனிப்பட்ட தத்துவமல்ல. உண்மையான கண்டுபிடிக்க வேண்டிய புதிதான, காணப்படவேண்டிய புதியதானது. ஏற்கனவே உண்டாக்கப்படாத அல்லது செய்யப்படாத

ஒன்றான எதையும் காண மனம் அறிந்தவையினின்றும் விடுபட்டிருக்க வேண்டும்.

இருந்தாலும் ஒருவர் அறிந்தவையில் வாழ வேண்டியிருக்கிறது. ஜெட் என்ஜினைக் கண்டுபிடித்த மனிதன் சிலிண்டரில் எண்ணெய் வாயுவை செலுத்தி இயங்கும் என்ஜினின் தகவல் அறிவிலிருந்து விடுபட்டு இருந்திருக்க வேண்டும். ஆக இதே வழியில் மனம் முழுவதுமே புதிதாக இருக்கும் ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்க பொய்த் தோற்றம் இருக்கலாகாது, முற்றிலும் முழு அமைதி இருக்க வேண்டும்; எண்ணத்தின் சலன இயக்கத்தில் மட்டுமல்ல, மூளை - உயிரணுக்களின் செயல்பாடுகளினுடன் அதன் நினைவுகளுடன் சேர்த்து. அது ஒரு பிரச்சினைதான், அல்லவா?

குத்திரங்களில், தீர்மானங்களில், பாரபட்சங்களில் நாம் வாழும் முறையை நீங்கள் புரிந்து கொண்டார்களா? நாம் இயந்திரத்தனமாக வாழ்கிறோம், வாழ்க்கைத் தேவைக்கு தினப்படி சம்பாதிப்பதில் ஒரு பதவி, கௌரவம் பெறவேண்டி முயலும் வழக்கமான (வேலை) முறையில் வாழ்கிறோம். நம்முடைய வாழ்க்கை ஒரு தொடர் வரிசையான ஒட்டி ஒழுகுதல்கள்; பயத்தின் ஒட்டி ஒழுகுதல் அல்லது இன்பத்தின் ஒட்டி ஒழுகுதல். அப்படிப்பட்ட மனம் புதிதாக எதையேனும் காணும் சாத்தியமில்லை. ஆகையால் 'இதைச் செய்யுங்கள், நீங்கள் அதைக் கண்டுபிடிப்பீர்கள்' என்று கூறும் எந்த வகைமுறையும் எந்த ஆசானும் எந்த ஒழுங்குமுறையும் உங்களிடம் கூறுவது வெறும் பொய்தான். ஏனெனில் தனக்குத் தெரியும் என்று கூறும் எவனுக்கும் தெரியாது. அவனுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் வகைமுறை, பயிற்சி, கட்டுப்பாடு, ஒட்டி ஒழுகுதல், அவ்வளவேயாகும்.

ஆக பூரண இசைவில் இருக்கும் மனமும் மூளையும் உடலும் அமைதியாய் இருக்க வேண்டும் - மயக்க மருந்தை எடுத்துக் கொள்வதாலோ 'ஆவேமரியா' என்ற சொல்லையோ அல்லது ஒரு சமஸ்கிருத வார்த்தையை யோ திரும்பத் திரும்ப உச்சரிப்பதால் தூண்டி விடப்படும் அமைதியல்ல. திரும்பத் திரும்பக் கூறுவதால் உங்கள் மனம் மந்தம் ஆகலாம், ஒரு மனம் உணர்ச்சியின்மையில் இருக்கும்போது உண்மை என்றால் என்ன என கண்டுபிடிக்க முடியாது. உண்மை எல்லாக் காலத்திலும் புதியதாக இருக்கிற ஒன்று - 'புதியது' என்ற சொல் சரியில்லை, அது உள்ளபடியே 'காலமற்றது'.

ஆக அமைதி இருக்க வேண்டும்; அந்த அமைதி இரைச்சலுக்கு எதிர் நிலை அல்ல அல்லது சளசள வென்ற மனத்தின் நிறுத்தமுமல்ல. 'நான் அமைதியாக இருப்பேன்' என்று கூறி மனத்தை அடக்கியதால் வந்ததல்ல, அப்படிச் செய்வது மறுபடியும் ஒரு முரண்பாடாகும். 'நான் செய்வேன்' என்று நீங்கள் கூறுகையில், அமைதியாக இருப்பற்கு உறுதி எடுக்கும் ஒருவன் இருக்க வேண்டும், மற்றும் அதனால் அவன் அமைதி என்றழைக்கின்ற ஒன்றை பயிற்சி செய்ய வேண்டும். ஆகையால் அங்கு ஒரு பிரிவினை, ஒரு முரண்பாடு, ஒரு திரித்தல் இருக்கிறது.

இதற்கெல்லாம் நிறைய சக்தி தேவைப்படுகிறது. மற்றும் அதன் விளைவாக செயல், தகவல் அறிவு சேகரிப்பில் நாம் பெருமளவு சக்தியை வீணாக்குகிறோம். தகவல் அறிவுக்கு அதற்கே உரிய இடம் இருக்கிறது - உங்களுக்குத் தகவல் அறிவு வேண்டும், எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நல்லது. ஆனால் அது இயந்திரத்தனமாக ஆகும்போது, தகவல் அறிவு அதற்குமேல் சாத்தியமில்லை என்று மனதை

உணர்ச்செய்யும்போது, மாற்றம் இனிமேல் சாத்திய மில்லை என்ற தீர்மானத்திற்கு நாம் வரும்போது, அப்போது நமக்கு சக்தியில்லை.

கடவுளைக் கண்டுபிடிக்க நிறைய சக்தி இருப்பதற்காக பாலுணர்வு கட்டுப்பாடு என்ற கருத்தும் அதனுடன் கூடிய எல்லா மதச்சார்புடைய சிக்கல்களும் உள்ளன. பாவம், அந்த முனிவர்கள், சந்நியாசிகள் என எல்லோரையும் நினைத்துப் பாருங்கள், கடவுளைக் காண எவ்வளவு சித்திரவதைகளுக்குத் தம்மை ஆளாக்கிக் கொள்கின்றனர்! கடவுள் - அப்படி என்று ஒன்று இருந்தால் - சித்திர வதைக்குட்பட்ட ஒரு மனதை, சின்னாபின்னா மாக்கப்பட்ட மனதை, திரிக்கப்பட்ட அல்லது மந்த முற்று, உணர்ச்சியற்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனதை வேண்டாது.

மனதின் அமைதி இயற்கையாகவே வருகிறது - தயவு செய்து இதை செவிமடுங்கள் - எப்படிப் பார்ப்பது, எப்படிக் காண்பது என்று நீங்கள் அறிந்தால் அது இயற்கையாக, சுலபமாக, எத்தகைய முயற்சிய மில்லாமல் வருகிறது. நீங்கள் ஒரு மேகத்தைப் பார்க்கையில் வார்த்தையில்லாமல், அதனால் எண்ணம் இல்லாமல் காணுங்கள். பார்க்கிறவன் என்ற பிரிவினையில்லாமல் அதைக் காணுங்கள். அப்போது விழிப்புணர்வும், கவனமும் அந்தக் காணுதல் என்ற செயலிலேயே இருக்கிறது; கவனமாக இருக்க சங்கல்பம் செய்வதல்ல, ஆனால் கவனத்துடன் காண்பது, அந்தப் பார்வை ஒரு விநாடி அல்லது ஒரு நிமிடம் இருந்தால் கூட, அது போதும். பேராசை வேண்டாம், 'நாள் முழுதும் எனக்கு அது வேண்டும்' என்று கூற வேண்டாம். பார்க்கிறவனின்றி காண்பதென்றால் பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப்படும் பொருளுக்கும் இடையே இடைவெளியின்றி காண்பதென்று பொருள் - அப்படியென்றால் காணப்

பட்ட பொருளுடன் தன்னை அடையாளம் காண்பது என்பதாக ஆகாது.

ஆக நீங்கள் ஒரு மரத்தை, ஒரு மேகத்தை, நீரில் மிளிரும் ஒளியைப் பார்க்கிறவனின்றி காணமுடியும் போது, மற்றும் கூடவே - (இது இன்னும் சிரமமானது, மேற்கொண்டு நிறைய கவனம் தேவை) - நீங்கள் உங்களையே கற்பனை படிமமின்றி, தீர்மானமின்றி காண வேண்டும். ஏனென்றால் கற்பனை படிமம், தீர்மானம், அபிப்பிராயம், எடை போடுதல், நல்லது, கெட்டது யாவும் பார்க்கிறவனை மையமாகச் சுற்றி இருக்கிறது. அவ்வாறு காண முடிந்தால்... அப்போது மனமும், மூளையும் அசாதாரணமான அமைதியாக ஆவதை நீங்கள் காணலாம். இந்த அமைதி வளர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றல்ல; அது நிகழலாம், அது நிகழ்கிறது; நீங்கள் கவனமாக இருந்தால், எக்காலமும் விழிப்புடன் இருக்கும் ஆற்றல் உங்களுக்கு இருந்தால், உங்கள் அசைவுகளை, வார்த்தைகளை, உங்கள் உணர்வுகளை, உங்கள் முகச் சலனங்களை மற்றும் எல்லாவற்றையும் விழிப்போடு காண முடிந்தால் அந்த அமைதி நிகழ்கிறது. அதைச் சரி செய்வது முரண்பாட்டைக் கொண்டு வருகிறது, ஆனால் நீங்கள் அதை விழிப்போடு கவனித்தால், அது அதுவாகவே மாற்றத்தைக் கொண்டு வருகிறது.

ஆக மேல் மட்ட மனத்தில் மட்டுமின்றி மனத்தின் ஆழ்நிலையிலும் அமைதியுடனிருக்கிறது. ஆழமான கவனம் இருந்தால் அமைதி வரும். கனவுகளும் உறக்கமும் மிகவும் முக்கியமானவை; மனமும் உடலும் - உயிருள்ள உடலமைப்பு - உறங்கும்போது, உறக்கத்தில் விழிப் போடு இருப்பது, விழிப்புணர்வோடு இருப்பது, கவனமாக இருப்பது தியானத்தின் ஒரு பகுதி (தயை கூர்ந்து பேசுபவர் கூறுவது எதையும் நீங்கள் ஏற்க

வேண்டாம் - பேசுபவர் உங்களுடைய குருவோ, ஆசானோ, வல்லுநரோ அல்லர். நீங்கள் அவரை வல்லுநராக ஏற்றுக் கொண்டால் நீங்கள் உங்களையும் பேசுபவரையும் அழித்து விடுகிறீர்கள்).

நாம் கூறினோம்: தியானம் என்றால் மனத்தை வெறுமையாக்குவது; மேல் மட்ட மனத்தை மட்டுமல்ல, ஆழ்மனம் என்று கூறப்படும் அந்த மனத்தில் மறைமுகமாக இருக்கும் எல்லா மட்டங்களும் ஆழ்மனம் மேல் மனத்தைப் போலவே அற்பமானதாகவும் அர்த்தமற்றதாகவும் இருக்கிறது. மற்றும் உறங்கும்போது நினைத்துப் பார்க்கக் கூட அருகதையற்ற மேலோட்டமான பலவித கனவுகள் உள்ளன - அர்த்தமுமில்லாத கனவுகள். இதைப்பற்றியெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியுமென நான் நம்புகிறேன், உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? அடுத்து அர்த்தமுள்ள கனவு இருக்கிறது, அந்த அர்த்தத்தை கனவு காணும் போதே புரிந்து கொள்ளலாம். பகல் நேரத்தில் நீங்கள் உங்களுடைய எண்ணங்களின், நோக்கங்களின், உணர்வுகளின், பேரவாக்களின் ஒவ்வொரு சலனத்தையும் கவனித்தால், விழிப்போடு கண்ணுற்றால், செவி மடுத்தால் அப்போதுதான் அது சாத்தியப்படும்.

எதைக் கவனிக்கிறீர்களோ அதை நீங்கள் திருத்தாவிட்டால், கவனித்தல் உங்களைச் சோர்வுறச் செய்யாது, களைப்படையச் செய்யாது. 'இது இருக்கலாகாது', அல்லது 'இது இருக்க வேண்டும்' என்று நீங்கள் கூறினால், அப்போது நீங்கள் சோர்வுறுகிறீர்கள், மற்றும் சலிப்படைகிறீர்கள். ஆனால் தேர்வு ஏதுமின்றி நீங்கள் கவனித்தால், பகல் நேரத்தில் விருப்பு வெறுப்பின்றி விழிப்புணர்வோடு இருந்தால், அப்போது நீங்கள் கனவு காணும்போது, மற்றும் அந்தக் கனவுகளில் ஏதோ முக்கியத்துவம் இருந்தால், கனவு காணும் அக்கணமே - எல்லாக் கனவுகளும் செயல்பாடுள்ளவை, எப்போதும்

ஏதோ ஒரு செயல்பாடு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது - அந்தச் செயல்பாடு புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது. ஆக இதையெல்லாம் நீங்கள் செய்திருந்தால் மனம் உறக்கத்தில் அசாதாரண விழிப்புள்ளதாக ஆகிறது. ஆகவே நீங்கள் கனவுகளைப் பாகுபடுத்தி ஆராயும் ஆய்வாளரிடம் செல்லத் தேவையில்லை. மனத்தின் அந்த விழிப்பு நிலை, மேல் மனம் எக்காலத்திலும் காண முடியாத ஒன்றைக் காண்கிறது. ஆக அமைதி, பயிற்சி செய்யக் கூடிய ஒன்றல்ல - வாழ்க்கையின் முழு அமைப்பையும், ஆரம்பத்தையும் வாழ்க்கை வாழ்தலையும் நீங்கள் புரிந்து கொள்ளும்போது அது வருகிறது.

நாம் நம் சமுதாயத்தின் அமைப்பை, அதன் அநீதியை, அதன் பயங்கரமான நடத்தை விதிகளை, மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே உண்டுபண்ணிய பிரிவினைகளை, போர்களை, நேசமும் அன்பும் அற்று உலகம் சீரழிவதை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். உங்களுடைய தியானம் ஒரு தனிப்பட்ட விவகாரமானால், நீங்கள் தனிப்பட்ட வகையில் மகிழ்வுறும் ஒரு விஷயமானால், அது தியானம் இல்லை. தியானம் மனத்தின் மற்றும் உள்ளத்தின் ஒரு முழுமையான அடிப்படையான மாற்றத்தை உணர்த்துகிறது. உள் அமைதியின் அசாதாரணமான உணர்வு இருக்கும்போதுதான் இது சாத்தியமாகும். அது ஒன்றுதான் சமய உணர்வு கொண்ட மனத்தைக் கொண்டுவரும். அந்த மனம் புனிதம் என்றால் என்னவென்று அறியும்.

கேன்னி கேட்பவர் : நாம் எப்படி இந்த முழு மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஐயா, தகவல் அறிவு ஒரு முழு புரட்சியைக் கொண்டு வர முடியுமா? - கடந்த காலம், அதாவது தகவல் அறிவு மனத்தின் தன்மையில் ஒரு முழு மாற்றத்தைக் கொண்டு வர முடியுமா? அல்லது மனம்

சதா புரட்சியில், எப்போதும் மாற்றத்தின் இயக்கத்தில் இருக்குமாறு கடந்த காலத்திலிருந்து விடுதலை வேண்டுமா? தகவல் அறிவின், அனுபவத்தின், நினைவின் மையம் பார்க்கிறவனில் இருக்கிறது, இல்லையா? தயவு செய்து இதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டாம், நீங்களே அதை கவனமாக மட்டும் பாருங்கள். 'இதுசரி', 'இது தவறு', 'இது நல்லது', 'இது கெட்டது', 'நான் செய்ய வேண்டும்', 'நான் செய்யக் கூடாது' என்று கூறும் தணிக்கை செய்பவன் ஒவ்வொருவரிடமும் இருக்கிறான், ஒவ்வொருவரிடமும் தன் முனைப்பு இருக்கிறது. அந்த தணிக்கை செய்பவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன்தான் பார்க்கிறவன் மற்றும் அவன் பார்க்கும் பொருளிடமிருந்து தன்னை பிரிவினை செய்து கொள்கிறான். தணிக்கை செய்பவன், பார்க்கிறவன் எப்போதும் கடந்த காலத்தவன், ஆனால் "என்ன இருக்கிறது" என்பதோ, எப்போதும் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது, புதிது.

பார்க்கிறவனுக்கும் பார்க்கப் படுவதற்கும் இடையே இந்த பிரிவினை இருக்கும் வரையிலும் அடிப்படை புரட்சி சாத்தியமில்லை. எப்போதும் நேர்மையற்ற தன்மை இருக்கும். பிரான்சு நாட்டின் புரட்சி அல்லது கம்யூனிஸ்டு புரட்சி என்ன செய்துள்ளதென்று நீங்கள் காணலாம் - எக்காலத்திலும் நேர்மையற்ற தன்மை நுழைந்து விடுகிறது. இந்த பிரிவினை இருக்கும் வரையிலும், நல்லது ஏதும் சாத்தியமில்லை. பிறகு 'எப்படி இந்த பிரிவினை முடிவுறும்?' என்று நீங்கள் கேட்பீர்கள். தகவல் அறிவாக திரட்டப்பட்ட கடந்தகாலமாகிய பார்க்கிறவன் எப்படி முடிவுறுவான்? அது முடிவுற முடியாது, ஏனெனில் நீங்கள் இயந்திரத் தனமாக செயல்படும்போது உங்களுக்கு 'பார்க்கிறவன்' தேவையாகிறது. நீங்கள் அலுவலகத்திற்கோ அல்லது

தொழிற்சாலைக்கோ அல்லது ஆய்வு கூடத்திற்கோ செல்லும்போது உங்களுக்கு தகவல் அறிவு தேவையாகிறது. ஆனால், அந்த பேராசையுடைய பேராவுடைய தணிக்கையாளனுடன் பிணைக்கப்படுகையில், தகவல் அறிவு நேர்மையற்றதாகிறது; அவன் தகவல் அறிவை நேர்மையற்றதற்கு உபயோகிக்கிறான். இது எளிதாக இருக்கிறது!

இதைப்பற்றி புரிந்து உணர்தல் இருக்கும்போது 'பார்க்கிறவன்' முடிவுறுகிறான்; இது 'பார்க்கிறவன்' படிப்படியாக முடிவுறுகிற காலத்தின் பாற்பட்ட விவகாரமல்ல. 'படிப்படியாக நாம் பார்க்கிறவனை நீக்கி விடுவோம், படிப்படியாக நாம் வன்முறையற்றவர்களாக ஆகிவிடுவோம்', என்று நினைக்க பழக்கப்பட்டு இருக்கிறோம். ஆனால் இடைக்காலத்தில் நாம் வன்முறையின் விதைகளை விதைக்கிறோம்.

ஆக எப்படி 'பார்க்கிறவன்' ஒவ்வொன்றையும் திரித்து விடுகிறான் என்று நீங்கள் மிகவும் தெளிவுற காணும்போது - பார்க்கிறவன் தன்முனைப்பாக, 'நான்' என இருக்க - எப்படி அது பிரிவினை செய்கிறது, மற்றும் திரிக்கிறதெனக் காணும்போது, அந்த பளிச்சிடும் பார்வையில் பார்க்கிறவன் இல்லை.

கேள்வி கேட்பவர் : இந்த வாழ்க்கையில் தொடர்ந்த இசைவு இருக்க சாத்தியமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இந்த வாழ்க்கையில் தொடர்ந்த இசைவு என்பது முரண்பாடானது, இல்லையா? இது தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து புதிதாக எதையும் கண்டுபிடிப்பதைத் தடுக்கிறது. முடிவு கட்டுவதில் தான் ஒரு புதிய ஆரம்பம் இருக்கிறது. ஆகவே தொடர்ந்து இசைவு வேண்டும் என்ற ஆசை, ஒரு முரண்பாடு. நீங்கள் இசைவாக, இருக்கிறீர்கள் -

அத்தோடு நில்லுங்கள். நாம் 'ஆக இருக்க விரும்புகிறோம்' என்ற சொற்றொடருக்கு அடிமைகள். இசைவு என்று நீங்கள் அழைக்கும் ஒன்று தொடர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தால், அது இசைவின்மை. ஆகையால் ஐயா, எதையும் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பாதீர்கள். நீங்கள் உங்கள் மனைவியுடனான உள்ள உறவு தொடர்ச்சியானதாக, மகிழ்ச்சியானதாக, அழகானதாக இருக்க வேண்டுமென்று எல்லா கற்பனையான விஷயங்களையும் விரும்புகிறீர்கள். அது எப்போதும் நிகழ்வதே இல்லை.

அன்பு காலத்திற்கு உட்பட்ட ஒரு விஷயமல்ல. ஆக நாம் பேராசை கொள்ள வேண்டாம். இசைவு ஏதோ தொடர்ந்து இருக்கக் கூடிய ஒன்றல்ல. அது தொடர்ந்து இருந்தால் அது இயந்திரத் தனமாக ஆகிறது. ஆனால் இசைவாக இருக்கிற மனம் 'இருக்கிறது' - 'இருக்கும்' அல்லது 'இருந்தது' அல்ல. இசைவாக இருக்கிற மனம் - மறுபடியும் 'இருக்கிறது' என்பது தவறான சொல் - தான் இசைவாக இருக்கிறதைப் பற்றி விழிப்போடு உணர்கிற ஒரு மனம், 'என்னிடம் நாளைக்கு அது இருக்குமா?' என்கிற கேள்வியை கேட்காது.

கேள்வி கேட்பவர் : ஐயா, எப்படி விஷயங்கள் மனத்தின் வாய்மொழி உள்ளடக்கத்துடன் சம்பந்தம் கொண்டுள்ளன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இது மிகவும் எளிமையானது, இல்லையா? வார்த்தை அது குறிக்கும் விஷயமல்ல, வர்ணனை வர்ணிக்கப்பட்டதல்ல, விளக்கம் விளக்கப் பட்டதல்ல என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளும்போது, மனம் வார்த்தையினின்று விடுபட்டு இருக்கிறது. ஒருவருக்கு தன்னைப்பற்றி ஒரு கற்பனை படிம உரு இருந்தால், அந்த கற்பனை படிமம் வார்த்தைகளால்,

எண்ணத்தால் அமைக்கப்பட்டது - எண்ணம்தான் வார்த்தை. ஒருவர் தன்னைப்பற்றி பெரியவனாக அல்லது சிறியவனாக, சாமர்த்தியசாலியாக அல்லது ஒரு மேதையர்க அல்லது தன்னுடைய விருப்பப்படியாக நினைத்துக் கொள்கிறார் - அவர் தம்மைப்பற்றியே ஒரு கற்பனைப் படிமம் கொண்டுள்ளார். அந்தக் கற்பனைப் படிமத்தை வர்ணிக்க முடியும், அது வர்ணனையின் விளைவு. அந்த கற்பனைப் படிமம் எண்ணத்தின் படைப்பே. ஆனால் வர்ணனை, கற்பனைப் படிமம் மனத்தின் ஒரு பாகமா? மனத்தின் உள்ளடக்கம் மனத்துடனேயே என்ன உறவு முறைக் கொண்டுள்ளது? உள்ளடக்கம் மனமாகவே இருக்கிறதா? - இதுதான் கேள்வியா, ஐயா? நிச்சயமாக அப்படியே தான். மனத்தின் உள்ளடக்கம் மேஜை - நாற்காலி, புத்தகங்கள், மக்கள் கூறுகிறவை. உங்கள் பாரபட்சங்கள், உங்கள் கட்டுண்ட நிலை, உங்கள் பயங்கள் என இருந்தால் அதுதான் மனம். ஆன்மா இருக்கிறது, கடவுள் இருக்கிறார், நரகம் இருக்கிறது, சுவர்க்கம் இருக்கிறது, துர்தேவதை இருக்கிறது என்று மனம் கூறினால், அதுதான் மனத்தின் உள்ளடக்கம், மனத்தின் உள்ளடக்கமே மனம். மனம் அவை எல்லாவற்றையும் வெறுமையாக்கி விட்டால், அது முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒன்றாக ஆகிறது; பிறகு மனம் ஒரு புதியதாக, அதனால் அந்தமில்லாததாக இருக்கிறது.

கேள்வி கேட்பவர் : விழிப்புணர்வை விருத்தி செய்யத் தொடங்கும் ஒரு மனிதனின் அறிகுறி என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : மன்னிக்கவும், நான் அதைப்பற்றி வேடிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன் - அவர் ஒரு சிவப்புக் கொடியைத் தாங்கிச் செல்லவில்லை. காணுங்கள், ஐயா, முதலாவதாக இது அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டிய விஷயமல்ல, மெதுவாக வளரக்கூடிய ஒரு விஷயமல்ல.

எதையும் புரிந்து கொள்ள காலம் தேவையா? 'நான் புரிந்து கொண்டேன்' என்று கூறும் மனத்தின் நிலை என்ன - வாய்மொழியாக அல்ல, ஆனால் முழுமையாக? அது எப்போது இதைக் கூறுகிறது? மனம் மெய்யாகவே முழுவதுமாக கண்ணுறும் அந்த விஷயத்திடம் கவனமாக இருக்கையில் அப்போது அது அதைக் கூறுகிறது. அத்தருணம் கவனமாக இருப்பதால் அது முழுவதுமாக புரிந்து கொண்டது, இது காலத்திற்குட்பட்ட சமாச்சாரமல்ல.

கேள்வி கேட்பவர் : நிறைய துன்பம் இருக்கிறது; கருணை உள்ளம் கொண்டவர் எப்படி அமைதியாக இருக்க முடியும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : உலகத்திலிருந்து நீங்கள் வேறு, என்று நினைக்கிறீர்களா? நீங்கள் உலகம் இல்லையா? - உங்களுடைய பேராசையைக் கொண்டு, உங்களுடைய வேட்கையைக் கொண்டு, உங்களுடைய பொருளாதார உத்தரவாதங்களைக் கொண்டு, உங்களுடைய போர்களைக் கொண்டு நீங்கள் உருவாக்கிய உலகம் - நீங்கள் அதை உருவாக்கியுள்ளீர்கள், உங்கள் உணவுக்காக மிருகங்களைச் சித்திரவதை செய்வது. போரில் வீணாக்கும் பணம், சரியான கல்வியின்மை - இந்த உலகை நீங்கள் நிர்மாணித்திருக்கிறீர்கள், அது உங்களுடைய ஒரு பாகம். ஆகவே நீங்கள்தான் உலகம், உலகம் தான் நீங்கள்; உங்களுக்கும் உலகத்திற்குமிடையே பிரிவினை இல்லை. 'உலகம் துன்பப்படும்போது நீங்கள் எப்படி அமைதி கொள்ள முடியும்?' என்று கேட்கிறீர்கள். நீங்கள் துன்பத்தில் இருக்கும்போது எப்படி அமைதி கொள்ள முடியும்? இதுதான் கேள்வி, ஏனெனில் நீங்கள் தான் உலகம். நீங்கள் உலகம் முழுவதும் செல்லலாம், மனிதர்களிடம் பேசலாம், அவர்கள் புத்திசாலிகளாகவோ, பிரபலமானவர்களாகவோ அல்லது படிப்பறிவு

இல்லாதவர்களாகவோ இருக்கலாம். அவர்கள் எல்லோரும் ஒரு பயங்கரமான காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர் - உங்களைப் போலவே. ஆகவே 'உலகம் துன்பத்தில் இருக்கும்போது நீங்கள் எப்படி அமைதியாக இருக்க முடியும்?' என்பது கேள்வி இல்லை. நீங்கள் துன்பப்படுகிறீர்கள், ஆகையால் உலகமும் துன்பப்படுகிறது; ஆகையால் உங்கள் துன்பத்திற்கு எப்படி முடிவு கட்டுவது என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால் அதற்கு முடிவு கட்டுங்கள். தன்னையே அறிதல் இருக்கும்போது மட்டுமே துன்பம் அதனுடன் கூடிய சுய இரக்கத்துடன் முடிவுறுகிறது. தன்னுடைய சொந்த துயரத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்ட ஒரு மனிதன் என்ன செய்ய முடியும், உலகில் அந்த மனிதனால் என்ன பயன்? என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அப்படிப்பட்ட கேள்விக்கு ஒரு மதிப்பும் இல்லை. நீங்கள் உங்களைத் துன்பத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டிருந்தால் - அப்படியென்றால் என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? - மற்றும் 'துன்பமும் உலகில் தனிமனிதனுக்கு என்ன மதிப்பு இருக்கிறது?' என்று நீங்கள் கூறினால், அது ஒரு தவறான கேள்வி.

கேள்வி கேட்பவர் : பைத்தியம் என்றால் என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஓ, அது மிகவும் தெளிவான ஒன்று. நம்மில் பெரும்பாலோர் மன நோய் உள்ளவர்கள், அல்லவா? நம்மில் பெரும்பாலோர் சம நிலையிலிருந்து சிறிது பிறழ்ந்துள்ளோம், நம்மில் பெரும்பாலோர் விசித்திரமான கருத்துக்களை, விசித்திரமான நம்பிக்கைகளைக் கொண்டுள்ளோம். ஒரு தடவை நாம் மிகவும் பக்தி நிறைந்த ஒரு கத்தோலிக்கருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். 'இந்துக்களாகிய நீங்கள் மிகவும் மூட நம்பிக்கையுடைய, கண்மூடித்தனமான மற்றும் மன நோய் உடைய மக்கள்; நீங்கள் இயற்கைக்கு விரோதமான

பல விஷயங்களை நம்புகிறீர்கள்' என்று அவர் கூறினார். அவருடைய இயற்கைக்கு விரோதமான தன்மையை, அவருடைய சொந்த நம்பிக்கைகளை, அவருடைய சொந்த அறிவின்மைகளை அவர் மொத்தமாக அறியாதிருந்தார். ஆகவே யார் சம நிலையில் இருக்கிறார்? நிச்சயமாக பயம் இல்லாத மனிதன், முழுமையான மனிதன் எவனோ அவன். முழுமை என்றால் நிதானபுத்தி, ஆரோக்கியம் மற்றும் புனிதம், ஆனால் நாம் அப்படியில்லை. நாம் சிதறுண்ட மனிதர்கள், ஆகையால் நாம் சம நிலை தவறியவர்கள். நாம் முழுவதுமாக முழுமையாக இருக்கையில் மட்டுமே சமநிலை இருக்கும். அப்படி என்றால் ஆரோக்கியமான, தெளிவுள்ள, பாரபட்சம் இல்லாத, நல்ல தன்மையுள்ள மனத்துடன் என்று பொருள் (கைதட்டல்) தயவு செய்து கை தட்ட வேண்டாம், உங்கள் கைதட்டலில் எந்த அர்த்தமுமில்லை - நான் உண்மையாகவே கூறுகிறேன். நீங்களே அதைக் கண்டால் நீங்கள் அதைப் புரிந்து கொண்டீர்கள், அதனால் கைதட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லை - புரிந்து கொண்டது உங்களுடையது. மெய்யொளி விளக்கம் இன்னொருவர் மூலம் வராது, அது உங்கள் பார்வையின் மூலமாக, நீங்கள் உங்களையே புரிந்து கொள்வதன் மூலமாக வருகிறது.

இலண்டன்,
30 மே 1970.

பாகம் - 4

11

கட்டற்ற மனம் (The Unconditioned Mind)

‘தீவிரந்தை அடைவதற்கான ஒரு வழியாக தகவல் அறிவில் சிக்கியுள்ள ஒரு மனம் அச்சதந்திரத்திற்கு வருவதில்லை’

நீங்கள் தீவிரத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் இருந்தால், மனத்தை அதன் கட்டுக்களினின்றும் விடுவிக்க முடியுமா என்ற கேள்வி மிகவும் அடிப்படையான கேள்விகளில் ஒன்றாக இருந்தாக வேண்டும். பல்வேறு கலாசாரங்களுடனும் சமுதாய அறநெறிகளுடனும் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் உள்ள மனிதன் வெகு ஆழமாகக் கட்டுண்டு இருப்பதை ஒருவன் பார்க்கிறான்; அவன் குறிப்பிட்ட வழிகளில் சிந்திக்கிறான், குறிப்பிட்ட வகைக்குத் தகுந்தாற்போல செயல்படுகிறான் மற்றும் செயலாற்றுகிறான். அவன் கடந்த காலமாகிய பின்னணி மூலம் நிகழ் காலத்துடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளான். அவன் பெருமளவு தகவல் அறிவை வளர்த்துள்ளான்; அவன் பல லட்சம் வருட அனுபவங்களைக் கொண்டுள்ளான். இவை யாவும் அவனைக் கட்டுப்படுத்தியிருக்கின்றன.

கல்வி, கலாசாரம், சமுதாய நெறிமுறை, பிரசாரம், மதம் - மற்றும் இதனுடன் அவன் தன் சொந்த குறிப்பிட்ட பிரதிபலிப்பையும் கொண்டுள்ளான்; இது இன்னொரு வடிவத்திலான கட்டுப்பாட்டின் பிரதிபலிப்பே ஆகும்.

ஒருவர் இந்த கட்டுண்ட நிலையின் முழு அர்த்தத்தையும் காண போதுமான அளவு கவனமாக இருக்க வேண்டும், எப்படி அது மக்களை தேசிய இனவாரியாக, மதவாரியாக, சமுதாய வாரியாக, மொழி வாரியாக பிரிவினைப் படுத்துகிறது என்ற கவனம் வேண்டும். இந்த பிரிவினைகள் ஒரு பயங்கரமான தடையெனலாம். அவை போராட்டத்தையும் வன்முறையையும் வளர்க்கின்றன. ஒருவர் அமைதியில், படைப்புத் தன்மையில் வாழ - நாடு 'அமைதி', 'படைப்புத்தன்மை' என்ற சொற்களை இப்போது ஆராய்வோம் - அவர் அந்த வகையில் வாழ அவர் புற எல்லையில் அல்லது மேலோட்டமாக மட்டுமே இருக்கும் கட்டுண்டிருந்தலை மாத்திரமேயில்லாமல் ஆழமாக, மறைமுகமாக உள்ளவற்றையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த கட்டுண்டிருத்தலின் முழு அமைப்பையும் வெளிப்படுத்த முடியுமா என்று ஒருவர் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அதைக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின், அதற்கும் அப்பால் செல்ல ஒருவர் என்ன செய்ய வேண்டும்?

தான் கட்டுண்டு இருப்பதை ஒருவர் பார்த்தால் மற்றும் 'ஒருவருக்கு மனத்தின் கட்டுண்டிருத்தலைப் போக்க எப்போதும் சாத்தியமில்லை' என்று அவர் கூறினால், பிரச்சினை முடிவுற்றது. ஒருவர் எப்போதும் கட்டுண்டிருத்தலினின்று விடுபட முடியாதென்று, ஓர் சூத்திரத்துடன் நீங்கள் தொடங்கினால் எல்லா விசாரணையும் நின்று விடுகிறது, அவர் விசாரணைக்கு ஏற்கனவே தடைபோட்டு விட்டார், பிரச்சினைக்கு

பதிலும் அளித்து விட்டார், அதோடு அது முடிவுறுகிறது; பிறகு அவர் கட்டுண்டிருத்தலை மேற்கொண்டு அலங்கரிக்கத்தான் முடியும்; ஆனால் ஒருவர் இதற்குள் முழுவதுமாக ஆழமாக சென்றால் மற்றும் அவர் அந்த பிரச்சினை முழுவதையும் விழிப்புடன் உணர்ந்து கொண்டால், பிறகு அவர் என்ன செய்வது? இது மிக மிகத் தீவிரமான சவாலாக இருந்தால், மற்றும் ஒருவர் சாதாரணமாக ஒதுக்கித் தள்ளிவிட முடியாத ஒன்றாக இருந்தால் அவர் எப்படி மறுமொழி அளிப்பார். இந்த ஒருவர் வாழ்க்கையில் ஓர் அடிப்படையானதாகவும் மற்றும் மிகவும் முக்கியமானதாகவும் இருந்தால் அவருடைய மறுமொழி என்ன?

இந்த கட்டுண்டிருத்தலை நீங்கள் கண்டுபிடித்தால், பிறகு உங்கள் பார்வையின் வகை என்ன? அதை உங்களுக்காக நீங்களே பார்த்தீர்களா அல்லது வேறு யாராவது அதைப்பற்றி உங்களுக்கு கூறினார்களா? இது பதில் அளிக்க வேண்டியதற்கு மிகவும் முக்கியமான கேள்வியாகும். உங்களுக்கு அதைப்பற்றி கூறப்பட்டிருந்தால், எனவே நீங்களும் 'ஆம், நான் கட்டுண்டு இருக்கிறேன்', என்று கூறினால், இப்போது ஒரு யோசனைக்கு நீங்கள் மறுமொழி அளிக்கிறீர்கள்; அது மெய்யானதல்ல, அது நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்ட, அதனை ஒப்புக் கொண்ட வெறும் ஒரு வாய்மொழி கருத்தாக்கம்; அது நீங்களே அதை கண்டுபிடிப்பதிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது, ஏனெனில் அப்போது அது மிகவும் ஜீவனுள்ளதாக இருக்கிறது, மற்றும் நீங்கள் அதனின்றி வெளியே வரவேண்டியதற்குண்டான தீவிர உணர்ச்சி உடையவராக இருப்பீர்கள்.

அதனுள் விசாரித்ததால், தேடினதால், கண்ணுற்றதால் நீங்கள் கட்டுண்டு இருக்கிறீர்கள் என்பதை நீங்கள் கண்டு

கொண்டீர்களா? அப்படியானால் 'யார்' அதைக் கண்டுபிடித்தது? - பார்க்கிறவன், பரிசோதிப்பவன், பாகுபடுத்தி ஆராய்பவன்? - இவ்வுலகில் இந்த கட்டுண்ட நிலை உண்டுபண்ணும் முழு குழப்பத்தையும் மனக்கோளாறையும் பார்க்கிற, விசாரிக்கிற, பாகுபடுத்தி ஆராய்கிறவர் யார்? 'யார்' பார்ப்பதால் இந்த கட்டுண்டிருத்தலின் அமைப்பையும் அதன் விளைவையும் கண்டுபிடித்துள்ளார்? வெளியேயும் உள்ளேயும் என்ன நிகழ்கிறதென்று பார்ப்பதால் - போராட்டங்கள், போர்கள், துயரம் தனக்குள்ளேயும் தனக்குப் புறத்தேயும் உள்ள குழப்பம் (புறம் ஒருவர் என்னவாக இருக்கிறார் என்பதன் பாகம்) - இதை வெகு நெருக்கமாக பார்க்கின்றதால் (உலகம் முழுவதும் இது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது) நான் கட்டுண்டு இருக்கிறேன் என்று கண்டுபிடித்துக் கொண்டேன், இந்த கட்டுண்டிருத்தலின் விளைவையும் நான் கண்டு கொண்டேன். ஆக: தான் கட்டுண்டு இருக்கிறதைக் கண்டுபிடித்த 'பார்க்கிறவன்' இருக்கிறான், இப்போது எழும் கேள்வி: 'பார்க்கிறவன்' தான் பார்த்த, கண்டுபிடித்த அதனின்றும் வேறுபட்ட வனா, அது அவனினின்றும் தனிப்பட்டதா? தனிமைப்படுத்துதல் இருந்தால் அப்போது மறுபடியும் பிரிவினை இருக்கிறது, அதனால் எப்படி இந்த கட்டுண்டிருத்தலை வெற்றி கொள்வது, எப்படி இந்த கட்டுண்டிருத்தலினின்று தன்னை விடுவித்துக் கொள்வது, அதைப்பற்றி என்ன செய்வது, மற்றும் பலவகை போராட்டம். ஒருவர், இரண்டு தனித்தனியான விஷயங்கள், இரண்டு தனித்தனியான சலன இயக்கங்கள் 'பார்க்கிறவன்' மற்றும் பார்க்கப்பட்ட அந்த ஒன்று என இருக்கிறதாவென ஒருவர் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அவை தனித்தனியானவையா? அல்லது 'பார்க்கிறவன்' தான் பார்க்கப்பட்டதா? தானே இதனை கண்டு பிடித்துக் கொள்வது அதி முக்கியமானது; ஒருவர்

இதைச் செய்தால் அப்போது அவர் சிந்திக்கும் பாங்கு முழுவதும் ஒரு முழுமையான மாற்றத்தை அடைகிறது. இது மிகவும் அடிப்படையான ஒரு கண்டுபிடிப்பு, இதன் விளைவாக நடத்தை விதிகளின் அமைப்பு தகவல் அறிவின் தொடர்ச்சி ஒருவருக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட அர்த்தமுடையதாகிறது. நீங்களே உங்களுக்காக இதைக் கண்டுபிடித்தீர்களா அல்லது மெய்யென உங்களுக்கு கூறப்பட்டதை நீங்கள் ஒப்புக் கொண்டீர்களா அல்லது 'இது இப்படித்தான்' என வெளியிலிருந்து ஒருவர் கூறாமல் நீங்களே இதைக் கண்டுபிடித்தீர்களா எனக் கண்டுபிடியுங்கள். இது உங்களுடைய கண்டுபிடிப்பாக இருந்தால், இது அசாத்தியமான சக்தியை விடுவிக்கிறது, ஆனால் முன்பு இந்த சக்தி 'பார்க்கிறவன்' மற்றும் பார்க்கப்பட்டது என்ற பிரிவினையில் வீணாக்கப்பட்டது.

செயலில் உளவியல் சார்ந்த அறிவின் தொடர்ச்சி, ஆற்றலை வீணடிக்கிறது. (உளவியல் ரீதியான கட்டுண்ட நிலை) தகவல் அறிவு 'பார்க்கிறவ'னால் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளது, 'பார்க்கிறவன்' அந்த தகவல் அறிவை, செயலில் உபயோகிக்கிறான், ஆனால் அந்த தகவல் அறிவு செயலிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ளது; ஆகையால் போராட்டம் இருக்கவே செய்கிறது. இந்த தகவல் அறிவை - அடிப்படையில் அவரது கட்டுண்டிருத்தல் - வைத்திருக்கும் நபர்தான் அந்த 'பார்க்கிறவன்' ஒருவர் தானே இந்த அடிப்படையான உண்மை நிலையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்; இது ஓர் அடிப்படையான உண்மைநிலை, ஏதோ நிலை நிறுத்தப்பட்டதல்ல; எப்போதும் மறுக்க முடியாத உண்மை இது.

'பார்க்கிறவன்' தான் பார்க்கப்படுவதும் - உளவியல் ரீதியாக பேசுகையில் - என்கிற உண்மையை, எளிய நிஜத்தைக் கண்டுபிடித்த மனத்திற்கு என்ன நிகழ்கிறது? இது கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் - உடலினின்றும் பிரிந்த

ஒன்றாக 'உயரிய நான்' அல்லது 'ஆத்மா' என்கிற கருத்தாக்கங்களில் இதுகாறும் கட்டுண்டு இருந்த மனத்தின் தன்மைக்கு என்ன ஏற்படுகிறது? இந்த கண்டுபிடிப்பு சுதந்திரத்தின் கதவைத் திறக்கவில்லையென்றால் அதற்கு ஓர் அர்த்தமும் இல்லை; அது இன்னமும் எங்கும் இட்டுச் செல்லாத மற்றுமோர் தகவல் அறிவான கருத்து மட்டுமே. ஆனால் இது ஒரு மெய்யான கண்டுபிடிப்பானால், ஓர் மெய்யான நடப்பானால் அப்போது அங்கு சுதந்திரம் இருந்தாக வேண்டும் - அது நீங்கள் விரும்பியதைச் செய்கின்ற சுதந்திரமல்ல அல்லது நீங்கள் விரும்புவதை நிறைவேற்றுகிற, விரும்புவதாக ஆகிற, விரும்புவதைத் தீர்மானிக்கிற சுதந்திரமோ அல்லது விரும்புவதை எண்ணுகிற மற்றும் உங்கள் விருப்பப்படி செயலாற்றுகிற சுதந்திரமோ அல்ல.

சுதந்திரமான மனம் இது வேண்டும் அது வேண்டாம் எனத் தெரிவு செய்கிறதா? தெரிவு செய்வதென்றால் இதற்கும் அதற்குமிடையே எது என்று தீர்மானிப்பதைக் குறிக்கிறது; ஆனால் எந்தத் தெரிவு செய்வதற்கும் அவசியம் என்ன? (தயவு செய்து, ஐயா, இவை வாய்மொழி விஷயங்கள் அல்ல, நாம் அதற்குள் சென்று ஆராய வேண்டும், நாம் தினமும் அதன்படி வாழ வேண்டும், அப்போது அதன் அழகு, வலிமை, மிகு உணர்ச்சி, தீவிரம் ஆகியவை கண்டுபிடிக்கப்படும்). தெரிவு செய்வது தீர்மானத்தை உள்ளடக்கி உள்ளது; தீர்மானம் மனவுறுதியின் செயல்பாடு; இதை அல்லது அதைச் செய்ய வேண்டிய மனவுறுதியை செயல்படுத்தும் நபர் யார்? தயவு செய்து இதைக் கவனமாகத் தொடர்ந்து செல்லுங்கள். 'பார்க்கிறவன்' தான் பார்க்கப்படுவதென்றால் தீர்மானிப்பதற்கு என்ன அவசியம் இருக்கிறது? எப்பொழுது தெரிவு செய்தலைச்

சார்ந்திருக்கும் எந்த ஒருவகை தீர்மானமும் (உளவியல் ரீதியாக) உள்ளதோ அது குழம்பியுள்ள ஒரு மனத்தைக் காண்பிக்கிறது. வெகு தெளிவாக காண்கின்ற மனம் தெரிவு செய்வதில்லை, செயல்மட்டுமே இருக்கிறது - 'பார்க்கிறவனுக்கும்' மற்றும் 'பார்க்கப்படுவதற்கும்' இடையே பிரிவினை இருக்கும்போது தெளிவின்மை வந்து நிலைக்கிறது.

கேள்வி கேட்பவர் : நடப்பு உண்மையில் இந்த தெரிவு செய்தல், இந்த பிரிவினை இருக்கத்தான் வேண்டும் - இருக்கவில்லையா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : பழுப்பு நிறத்துணிக்கும் சிவப்பு துணிக்கும் இடையே நான் தெரிவு செய்கிறேன் - நிச்சயமாக. ஆனால் நான் உளவியல் ரீதியாக பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஒருவர் தெரிவு செய்வதின் விளைவுகளை, பிரிவினையின் மற்றும் தீர்மானத்தின் விளைவுகளைப் புரிந்து கொள்ளும்போது தெரிவு செய்வது மிகச் சிறிய விஷயமாகிறது. உதாரணத்திற்கு; நான் குழம்பியுள்ளேன். இவ்வுலகில் நான் ஒரு கத்தோலிக்கனாக அல்லது ஓர் இந்துவாக வளர்க்கப்பட்டுள்ளேன்; எனக்கு திருப்தியில்லை, எனவே நான் 'தெரிவு செய்த' இன்னொரு மத அமைப்புக்குத் தாவுகிறேன். ஆனால் நான் ஒரு குறிப்பிட்ட மதச் சார்புள்ள கலாசாரத்தின் முழு கட்டுண்டிருந்தலை சோதித்தால், அது ஒரு பிரசாரம், நம்பிக்கைகளின் ஏற்புகளின் ஒரு கோவை, எல்லாம் பயத்தின் மூலம், உளவியல் ரீதியாக பாதுகாப்பை வேண்டுதல் மூலம் எழுந்தவை எனக் காண்கிறேன்; ஏனெனில் ஒருவர் உள்ளத்திலே போதாமையாக, துக்கமாக, மகிழ்ச்சியில்லாமல், நிச்சயமற்று இருக்கிறதால், அவர் தன் நம்பிக்கையை. எதிர்பார்ப்பை,

பாதுகாப்பும் நிச்சயத்தன்மையையும் அளிக்கக் கூடிய ஏதோ ஒன்றில் வைக்கிறார். ஆகவே நான் சேர்ந்திருக்கும் குறிப்பிட்ட மதம் தோல்வியுறுகையில், நான் இன்னொன்றுக்கு, அங்கு அந்த பாதுகாப்பைக் கண்டு பிடிக்கும் நம்பிக்கையில், தாவுகிறேன்; ஆனால் அதுவும் இதேதான், மற்றொரு பெயரில் அதை, 'X' அல்லது 'Y' என அழைத்தாலும். மனம் இதைப் பற்றி வெகு தெளிவாக இருந்தால், அது முழு சூழ்நிலையையும் புரிந்து கொள்கிறது, எனவே அதற்கு தெரிவு செய்ய வேண்டிய தேவை இல்லை; அப்போது 'மனவுறுதி'க் கேற்றபடியான செயல்பாட்டினுடைய மறுமொழி முழுவதுமாக ஓர் இறுதி நிலைக்கு வருகிறது. 'மனவுறுதி' தடையைக் குறிக்கிறது. மற்றும் அது தனிமைப்படுவதன் ஒருவகை; தனிமைப்படுத்தப்பட்ட மனம் ஒரு சுதந்திரமான மனம் அல்ல.

சுதந்திரத்தை அடைவதற்கான ஒரு வழியாகத் தகவல் அறிவில் சிக்கியுள்ள மனம் அச்சுதந்திரத்திற்கு வருவதில்லை. ஏன் தகவல் அறிவு இவ்வாழ்வில் இவ்வளவு ஒரு மிகமிக முக்கியமான விஷயமாக ஆகியுள்ளது? - தகவல் அறிவு மற்ற மக்கள் கண்டுபிடித்த, திரட்டப்பட்ட அனுபவம் - விஞ்ஞான சம்பந்தமான, உளவியல் சம்பந்தமான மற்றும் இன்னபிற; ஒருவர் தானே பார்ப்பதன் மூலமும் கற்றுக் கொள்வதன் மூலமும் ஈட்டிக் கொண்ட தகவல் அறிவையும் சேர்ந்தது. தகவல் அறிவுக்கு சுதந்திரத்தில் என்ன இடம் இருக்கிறது? தகவல் அறிவு எப்போதும் கடந்த காலத்திற்குரியது; நீங்கள் 'நான் அறிகிறேன்' என்று கூறுகையில், நீங்கள் அறிந்துள்ளீர் என்று அது குறிக்கிறது. ஒவ்வொருவிதமான தகவல் அறிவும் விஞ்ஞான சம்பந்தமானது, தனிப்பட்டது, இன சம்பந்தமானது என அது எதுவாக இருந்தாலும், எப்போதும் கடந்த காலத்திற்குரியதாக

இருக்கிறது; எனவே ஒருவர் மனம் கடந்த காலத்தின் விளைவாக இருக்கிறதால், அது எப்படியாவது சுதந்திரமாக இருக்க முடியுமா?

கேள்வி கேட்பவர் : தன்னை அறிதல் பற்றி?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : முதலில் எப்படி மனம் தகவல் அறிவை சேர்க்கிறதென்று மற்றும் ஏன் இப்படி இது செய்கிறதென்று காணுங்கள். தகவல் அறிவு எங்கு அவசியமென்றும் மற்றும் எங்கு அது சுதந்திரத்திற்கு ஒரு தடையாக ஆகிறதென்றும் காணுங்கள். நிச்சயமாக, எதையும் செய்வதற்கு ஒருவர் தகவல் அறிவை உடையவராக இருக்க வேண்டும் - 'கார்' ஓட்டுவதற்கு, ஒரு மொழி பேசுவதற்கு, ஒரு தொழில் நுட்ப வேலையைச் செய்வதற்கு நீங்கள் தகவல் அறிவை நிரம்ப உடையவராக இருக்க வேண்டும், எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகத் திறமையாக, மிகவும் இலக்கு உள்ளதாக, மிகவும் தனதற்றதாக இருந்தால் அவ்வளவுக் கவ்வளவு மேலும் நல்லது - ஆனால் நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறது ஒருவரை உளவியல் ரீதியாக கட்டுண்டிருக்கச் செய்யும் தகவல் அறிவைப்பற்றி.

'பார்க்கிறவன்' தகவல் அறிவின் களஞ்சியம். 'பார்க்கிறவன்', ஆகையால் கடந்த காலத்தவன், அவன்தான் தணிக்கை செய்பவன், சேர்த்து வைத்த தகவல் அறிவிலிருந்து மதிப்பீடு செய்யும் நபர். அவன் தன்னை ஒட்டி இதைச் செய்கிறான். தன்னைப்பற்றி உளவியல் நிபுணர்களிடமிருந்து தகவல்களைப் பெற்றுக் கொண்ட பின், அவன் தன்னைப்பற்றி கற்றுக் கொண்டதாக எண்ணிக் கொள்கிறான், மற்றும் அந்தத் தகவல்களுடன் தன்னைக் காண்கிறான். அவன் தன்னைப் புதிய கண்ணோட்டத்தில் காண்பதில்லை. அவன் கூறுகிறான், 'நான் அறிகிறேன், நான் என்னையே கண்டுகொண்டேன், என்னுடைய சில பாகங்கள் அசாத்தியமாக நேர்த்தியாக

இருக்கின்றன, ஆனால் மற்ற பாகங்கள் மிகவும் பயங்கரமானவையாக இருக்கின்றன' என்று. அவன் ஏற்கனவே மதிப்பீடு செய்து கொண்டான், அவன் எக்காலத்திலும் தன்னைப்பற்றி புதியதாக எதையும் கண்டுபிடிப்பதில்லை, ஏனெனில் அவன், அதாவது 'பார்க்கிறவன்', தான் என அவன் அழைத்துக் கொள்ளும் பார்க்கப்பட்டதிலிருந்து தனிமைப்படுத்திக் கொண்டுள்ளான். அதைத்தான் நாம் எல்லாக் காலத்திலும் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். எல்லா உறவுகளிலும். மற்றவருடனான உறவுகள் அல்லது இயந்திரத்துடனான உறவுகள் ஆகிய எல்லாமே நாம் முழுமையாக பாதுகாப்பாக நிச்சயத்தன்மையுடன் இருக்கக்கூடிய இடத்தைக் கண்டுபிடிக்கும் ஆசையை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. மற்றும் நாம் தகவல் அறிவில் பாதுகாப்பைத் தேடுகிறோம்; இந்தத் தகவல் அறிவை வைத்திருப்பவன் தான் 'பார்க்கிறவன்', நினைக்கிறவன், அனுபவிக்கிறவன், தணிக்கை செய்கிறவன், எப்போதும் பார்க்கப்பட்ட விஷயத்திலிருந்து வேறாக இருந்தபடி.

நுண்ணறிவு தகவல் அறிவின் சேகரிப்பில் இல்லை. தகவல் அறிவின் சேகரிப்பு அசைவற்றது - ஒருவர் அதில் மேலும் சேர்க்கலாம். ஆனால் அதன் உட்பகுதி அசைவற்று இருக்கிறது. இந்த அசைவற்ற சேகரிப்பிலிருந்து ஒருவர் வாழ்கிறார், ஒருவர் செயல்படுகிறார், ஒருவர் வர்ணம் தீட்டுகிறார், ஒருவர் எழுதுகிறார், ஒருவர் உலகிலுள்ள விஷமத்தனம் யாவற்றையும் செய்கிறார், மேலும் ஒருவர் அதைச் சுதந்திரம் என அழைக்கிறார். ஆகவே மனம் தகவல் அறிவிலிருந்து, அறிந்தவையிலிருந்து விடுபட முடியுமா? இது மெய்யாகவே ஓர் அசாதாரணமான கேள்வி - ஒருவர் வெறும் படிப்பறிவு பூர்வமாக மட்டுமே இல்லாமல் ஆனால் மெய்யாகவே வெகுவெகு ஆழமாகக் கேட்டால்; மனம் எப்போதாவது

அறிந்ததினின்றும் விடுபட்டு இருக்க முடியுமா? இல்லை யெனில் படைப்புத்தன்மை இல்லை; இவ்வுலகில் எங்கும் புதியது ஏதும் இல்லை; இது எப்போதும் சீர் திருத்தப்பட்டதன் சீர்திருத்தமே.

ஒருவர் 'பார்க்கிறவன்' மற்றும் பார்க்கப்படுவதற்கிடையே இந்த பிரிவினை ஏன் இருக்கிறதென்று கண்டுபிடிக்க வேண்டும்; முற்றிலும் மாறுபட்ட பரிமாணத்தில் இயங்க அறிந்ததினின்றும் விடுபட்டு இருப்பதற்கு ஏதுவாக மனம் இந்த பிரிவினைக்கு அப்பால் செல்ல முடியும்? - அப்படியென்றால் அந்த நுண்ணறிவு தேவைப்படும்போது தகவல் அறிவை உபயோகிக்கும், இருப்பினும் தகவல் அறிவிலிருந்து விடுபட்டு இருக்கும்.

நுண்ணறிவு சுதந்திரத்தை உள்ளடக்கியுள்ளது. சுதந்திரம் எல்லாப் போராட்டமும் அகன்ற விடுதலையைக் குறிக்கிறது; 'பார்க்கிறவன்' பார்க்கப்பட்டதாக இருக்கும் போது நுண்ணறிவு வந்து நிலைக்கிறது, போராட்டமும் ஒரு முடிவு நிலைக்கு வருகிறது, ஏனெனில் அப்போது பிரிவினை இல்லை. எது எப்படியாயினும் இது இருக்கும் போது அன்பு இருக்கிறது. அந்த சொல், பல அர்த்தங்கள் திணிக்கப்பட்டது, ஒருவர் அதை உபயோகிக்கவே தயங்குகிறார்; இன்பம், பாலுறவு மற்றும் பயம், பொறாமை, சார்பு நிலை, தனக்கே என சேர்த்து வைக்கும் தன்மை போன்றவையுடன் அன்பு சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. விடுபட்டு இல்லாத மனம் அன்பின் அர்த்தத்தை அறிந்திருக்காது - அது இன்பத்தை அறியலாம், எனவே பயத்தை அறியும், அவை நிச்சயமாக அன்பல்ல.

தகவல் அறிவாக இருக்கின்ற கடந்த காலத்திலிருந்து மெய்யான விடுதலை இருக்கும்போது மட்டுமே அன்பு

வந்து நிலைக்கிறது. இது எப்போதாவது சாத்தியமா? மனிதன் இதைப் பல்வேறு வழிகளில் தேடியுள்ளான்; தகவல் அறிவின் நிலையற்றத் தன்மையிலிருந்து விடுபட்டு இருக்க; அவன் எப்போதும் தகவல் அறிவுக்கு அப்பால், எண்ணத்தின் மறுமொழிக்கப்பால் எதையோ தேடியுள்ளான்; ஆகவே அவன் கடவுள் என்று அழைக்கப் பட்ட ஒரு கற்பனை படிம உருவை உண்டுபண்ணியுள்ளான்; அதைச் சுற்றி எழும் அனைத்து அபத்தங்களையும். ஆனால் எண்ணத்தின் கற்பனைக் கப்பல் ஏதாவது இருக்கிறதாவென கண்டுபிடிக்க எல்லா பயத்திலிருந்தும் விடுதலை இருந்தாக வேண்டும்.

கேள்வி கேட்பவர் : தகவல் அறிவாக மூளைக்கும் மற்றும் மனத்திற்கும் இடையே நீங்கள் வேறுபாடு காண்கிறீர்களா; மனம் ஏதோ ஒன்று மற்றதாக, ஒரு விழிப்புணர்வு நிலையாக?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இல்லை, நாம் 'மனம்' என்ற சொல்லை நினைவாக, தகவல் அறிவாக, மூளையின் உயிரணுக்களையும் சேர்த்து, எண்ணத்தின் மொத்த செயல்முறை என்ற அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கிறோம்.

கேள்வி கேட்பவர் : மூளையின் உயிரணுக்களையும் சேர்த்தா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நிச்சயமாக, ஒருவர் மூளையின் உயிரணுக்களை மீதி மனத்திலிருந்து தனிப்படுத்த முடியாது, ஒருவரால் முடியுமா? மூளை - மூளையின் செயல்பாடு என்ன? ஒரு கணிப்பொறியா?

கேள்வி கேட்பவர் : ஆமாம், அப்படியென்றுதான் நினைக்கிறேன்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : மிகவும் அசாதாரணமான ஒரு கணிப் பொறி, பல ஆயிர வருடங்களாக ஒன்று சேர்த்து

அமைக்கப்பட்டது; பிழைத்திருத்தலையும் பாதுகாப்பையும் பெறுபவதற்கான பல்லாயிரக்கணக்கான வருட அனுபவத்தின் விளைவு. ஒருவர் வெளியுலகில் நடந்து கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் பெருமளவு தகவல் அறிவு உடையவராக இருக்கிறார், ஆனால் தன்னைப் பற்றி மிகவும் குறைவாகவே தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்.

கேள்வி கேட்பவர் : படைப்பு நினைவின் மீது சார்ந்திருக்காமல் இருக்க முடியுமா, ஆகவே கடந்த காலத்தைச் சார்ந்திருக்காமல் இருக்க முடியுமா? உலகில் புதியது ஏதும் மெய்யாகவே இல்லை என்று முன்பே நீங்கள் கூறியுள்ளீர்கள்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : 'உலகில் புதியது ஏதும் இல்லை' - குறைந்தது பைபிளாவது கூறுகிறது, கிறிஸ்துவ மத அதிகாரிகளாவது கூறுகின்றனர். நாம் படைப்பை வெளிப்பட செய்தலுடன் குழப்புகிறோமில்லையா - மற்றும் படைப்புத்தன்மை கொண்ட ஒரு மனிதனுக்கு வெளிப்பாடு தேவையா? இதை நினைத்துப் பாருங்கள். 'வெளிப்படுத்தியே ஆக வேண்டிய ஏதோ ஒன்றில் நான் நிறைவு பெறுவது எனக்குத் தேவை', 'நான் ஒரு கலைஞன் மற்றும் நான் ஒவியம் தீட்ட வேண்டும் அல்லது ஒரு கவிதை இயற்ற வேண்டும்' என்று எனக்கு ஓர் உணர்வு. படைப்புக்கு வெளிப்பட செய்தல் எவ்விதத்திலும் தேவைதானா? மற்றும் ஒரு கலைஞனின் வெளிப்பாடு படைப்பில் சுதந்திரமாக இருக்கும் ஒரு மனத்தைக் காட்டுகிறதா? உங்களுக்குப் புரிகிறதா? ஒருவர் ஒரு கவிதை எழுதுகிறார் அல்லது ஓர் ஒவியம் தீட்டுகிறார் - அது ஒரு படைப்புத்தன்மையுடைய மனத்தைக் காட்டுகிறதா? படைப்புத் தன்மை எதைக் குறிக்கிறது? இயந்திரத் தனமான கடந்த காலத்தின் திரும்பத் திரும்ப செய்தவை அல்ல!

கேள்வி கேட்பவர் : படைப்புத்தன்மைக்கு வெளிப்பாடு தேவை என நான் நினைக்கிறேன், இல்லையெனில் நமக்கு ஓர் உலகம் இருக்காது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : படைப்புத் தன்மைக்கு வெளிப்பாடு தேவையா? படைப்புத் தன்மையின் அர்த்தம் என்ன? படைப்புத்தன்மையில் இருக்கும் மனத்தின் உணர்வு என்னவாக இருக்கிறது?

கேள்வி கேட்பவர் : படைப்புத்திறன் தூண்டப் பட்டபோது; அது நல்லதான மற்றும் அழகான எதையாவது உண்டுபண்ண முடியும் போது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : படைப்புத்தன்மையுடைய ஒரு மனத்திற்கு படைப்புத்திறன் கூடிய அகத்தூண்டுதல் தேவையா?

மனம் படைப்புத் தன்மையாக இருக்க விடுபட்டு இருக்க வேண்டாமா? இல்லையெனில் இது திரும்பத் திரும்பச் செய்ததேயாகும். அந்த திரும்பத் திரும்ப செய்தலில் புதிய வெளிப்பாடுகள் இருக்கலாம். ஆனாலும் அது இன்னும் திரும்பத் திரும்ப செய்தல் தான், இயந்திரத்தனமானதுதான்; இயந்திரத்தனமான மனம் படைப்புத் தன்மையாக இருக்க முடியுமா? போராட்டத்தில், மன இறுக்கத்தில், மன நோயில் இருக்கிற மனிதனின் மனம் அதிசயமான கவிதைகளை, அதிசயமான நாடகங்களை எழுதினாலும் கூட - படைப்புத் தன்மையாக இருக்க முடியுமா?

கேள்வி கேட்பவர் : அது 'இப்பொழுதில்' இருக்க வேண்டும், மற்றும் இல்லை...

கிருஷ்ணமூர்த்தி : 'இப்பொழுதில்' இருப்பது, அது எதைக் குறிக்கிறது? அது இயந்திரத்தனமாக இருக்க முடியாது. அது எல்லா தகவல் அறிவின், பரம்பரை

மரபின் வழக்கத்தின் சுமையுடன் அழுந்தியதாக இருக்க முடியாது? அப்படியென்றால் மெய்யாகவே, ஆழமாக விடுபட்ட மனத்தைக் குறிக்கிறது - பயத்திலிருந்து விடுபட்டுள்ளது. அதுதான் சுதந்திரம், இல்லையா?

கேள்வி கேட்பவர் : ஆனால் நிச்சயமாக அது இன்னும் பாதுகாப்பைத் தேட வேண்டும்; அதுதான் மூளையின் வேலை.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நிச்சயமாக மூளையின் வேலை பாதுகாப்பைத் தேடுதல்தான். ஆனால் தன்னை தேசியத்தில் மற்றும் மத நம்பிக்கையில், இது என்னுடையது, அது உன்னுடையது என்று கூறுவதில் மற்றும் பல வகைகளில் பழக்கப்படுத்தி கட்டுண்டு இருத்தலைச் செய்கிறபோது அது பாதுகாப்பாக இருக்கிறதா?

கேள்வி கேட்பவர் : எனக்கு என்ன தோன்றுகிற தென்றால் எதிர்ப்பு இல்லாமல் வளர்ச்சியில்லை. இது நரம்பியலின் ஒரு பகுதி.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அப்படியா?

கேள்வி கேட்பவர் : உயரம் இல்லாமல் தாழ்வு இல்லை அல்லது அகலம் இல்லாமல் குறுகல் இல்லை.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நாம் கண்டுபிடிப்போம். நாம் அந்த வழியில் வாழ்ந்துள்ளோம், நல்லதற்கும் கெட்டதற்கும் இடையில், வெறுப்புக்கும் பொறாமைக்கும் மற்றும் அன்புக்கும் இடையில், மென்மைக்கும் மற்றும் மிருகத்தனத்திற்கும் இடையில், வன்முறைக்கும் மற்றும் சாந்த குணத்திற்கும் இடையில், பல லட்சம் வருடங்களாக, நாம் அதை ஏற்றுக் கொண்டதாக நாம் கூறுகிறோம். ஏனெனில் இது உள்ளது; அந்த மாதிரி வாழ்வது, அது மெய்யானதா? வெறுப்புக்கும்

பொறாமைக்கும் இடையே மற்றும் இன்பத்திற்கும் பயத்திற்கும் இடையே ஊசலாடும் மனத்தின் தன்மை அன்பின் அர்த்தத்தை அறியுமா? எப்போதும் வெளியிடுதலை, நிறைவைத் தேடும், கீர்த்தி அடைவதைத் தேடும், இன்னார் என அடையாளம் காணப்படுவதைத் தேடும் மனம் - இதை நாம் ஆவது, இருப்பதென அழைக்கிறோம். இது சமுதாய அமைப்பின் பாகம், நம்முடைய கட்டுண்டிருத்தலின் பாகம் - அப்படிப்பட்ட மனம் படைப்புத்தன்மையாக இருக்க முடியுமா? எப்பொழுது ஒரு மனம் எப்போதும் ஏதாவது ஒன்றாக ஆவதில், 'ஆக இருப்பது', 'நான் இருப்பேன்', 'நான் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன்' என்கிற வினைச் சொற்களில் சிக்கிக் கொண்டால் அங்கு மரணபயம், அறியாததைப் பற்றிய பயம் இருக்கிறது, எனவே மனம் அறிந்ததனைப் பற்றிக்கொள்கிறது. அப்படிப்பட்ட மனம் எப்போதாவது படைப்புத்தன்மையுடன் இருக்க முடியுமா? படைப்புத்தன்மை இறுக்கத்திலிருந்து, எதிர்ப்பிலிருந்து, மிக்க வருத்துவதிலிருந்து விளையுமா?

கேட்னி கேட்பவர் : படைப்புத் தன்மை என்பது மகிழ்ச்சி, கற்பனை.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : உங்களுக்கு மகிழ்ச்சி என்றால் என்னவென்று தெரியுமா? மகிழ்ச்சி இன்பமா?

கேட்னி கேட்பவர் : இல்லை.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : 'இல்லை' என்று கூறுகிறீர்கள்; ஆனால் அதைத்தான் நீங்கள் தேடுகிறீர்கள், இல்லையா? உங்களுக்கு மிகுந்த பரவசத்தின், பெரிய மகிழ்ச்சியின் ஒரு கணம் இருக்கலாம், அதைப்பற்றி நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். அதைப்பற்றி நினைப்பது அதை இன்பத்திற்கு தாழ்த்துகிறது. நாம் அனைவரும் வெகு சுலபமாக தீர்மானங்களுக்கு வருகிறோம், தீர்மானங்களை

எட்டிய மனம் ஒரு விடுபட்ட மனம் அல்ல. எந்த தீர்மானங்களும் இல்லாமல் ஒருவர் வாழ முடியுமா வென்று கண்டுபிடியுங்கள். ஒவ்வொரு நாளும் ஒப்பிடுதல் இல்லாத வாழ்க்கையை வாழுங்கள். நீங்கள் தீர்மானிக்கிறீர்கள், ஏனெனில் நீங்கள் ஒப்பிடுகிறீர்கள். ஒப்பிடாமல் ஒரு வாழ்க்கையை வாழுங்கள்; செய்யுங்கள், என்ன ஓர் அசாதாரணமான விஷயம் நிகழ்கிறதென்பதை நீங்கள் கண்டுபிடிப்பீர்கள்.

கேள்வி கேட்பவர் : அனுபவம் மட்டுமே இருந்தால், மற்றும் அனுபவம் பயமாக அல்லது கோபமாக இருந்தால் என்ன நிகழ்கிறது?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஒருவர் ஓர் அனுபவத்தில் அவ்வனுபவம் பதிவாகாதவாறு, எதிர் காலத்தில் ஓர் அனுபவமாக அடையாளம் காணப்படாதவாறு மட்டுமே வாழ்ந்தால் என்ன நிகழ்கிறது? 'அனுபவம்' என்ற சொல்லினால் நாம் எதைக் குறிக்கிறோம் என்று ஒருவர் முதலில் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன். 'அதன் மூலமாக செல்லுதல்' என்று அது குறிக்கிறதல்லவா? மற்றும் அது அடையாளம் காண்பதையும் உணர்த்துகிறதல்லவா, இல்லையெனில் ஒருவர் அனுபவம் அடைந்ததை அவர் தெரிந்து கொள்ள முடியாது? நான் அனுபவத்தை அடையாளம் காணா விடில், அதை அனுபவித்திருக்க முடியுமா?

கேள்வி கேட்பவர் : அனுபவம் மட்டுமே இருக்க இயலாதா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இன்னும் சிறிது செல்லுங்கள். நமக்கு ஏன்தான் அனுபவம் வேண்டும்? நாமெல்லோரும் அனுபவம் வேண்டும் என்கிறோம்; நாம் வாழ்க்கையில் சலிப்படைந்திருக்கிறோம், நாம் வாழ்க்கையை ஓர் இயந்திரத்தனமான விஷயமாக

ஆக்கியுள்ளோம், எனவே நாம் அகண்ட, ஆழ்ந்த, மனத்திற்கப்பாற்பட்ட அனுபவங்களை வேண்டுகிறோம். ஆகவே தியானத்தின் மூலம் இந்த சலிப்பிலிருந்து தெய்வீகம் என்று அழைக்கப்பட்ட அதனுள் தப்பித்தல் இருக்கிறது. அனுபவம் நடந்ததை அடையாளம் காண்பதைக் குறிக்கிறது. முன்பே நடந்து விட்ட ஒன்றின் ஒரு நினைவு இருந்தால்தான் நீங்கள் அடையாளம் காண முடியும். ஆகவே இதுதான் கேள்வி: நாம் ஏன்தான் அனுபவத்தை தேடுகிறோமோ? நாம் உறங்கிக் கொண்டிருப்பதால் நம்மை எழுப்பி விடவா? தெரிந்தவையான நம்முடைய பின்னணிக்குத் தகுந்தாற் போல நாம் மறுமொழி அளிப்பதற்கான சவாலாக இது இருக்கிறதா?

ஆகவே அனுபவமே தேவைப்படாத அளவுக்கு தெளிவான, விழிப்பான, தனக்குத்தானே ஓர் ஒளியாக இருக்கிற மனம் உள்ள ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்வது சாத்தியமா? அப்படியென்றால் போராட்டம் இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்வது; அப்படியென்றால் அதற்கு சவால் விடவோ அல்லது அதை எழுப்பி விடவோ ஒரு விஷயம் தேவைப்படாத, மிகுந்த உணர்வு கூர்மையும், நுண்ணறிவும் உள்ள ஒரு மனம் என்று பொருள்.

ப்ராக்வுட் பார்க்,
12 செப்டம்பர் 1970.

பின்னமடைதலும் ஒன்றாயிருத்தலும் (Fragmentation and Unity)

“மனத்தின் அசைவின்மைக்கும் அதன் முழு அமைதிக்கும் ஓர் அசாதாரண ஒழுங்கு தேவைப் படுகிறது;... மனம் பிறகு ஒருமைப்பாட்டின் சமய உணர்வுள்ள தன்மையை உடைத்தாயிருக்கிறது; அதிலிருந்து முரண்பாடற்ற செயல் இருக்க முடியும்.”

திர்க்கப்பட வேண்டிய மிக முக்கியமான பிரச்சினைகளில் ஒன்று பின்னமுற்ற, தன்னையே மையமாகக் கொண்ட ‘தன்’ மீதான அக்கறையைத் தாண்டிய ஒரு முழுமையான ஒருமைப்பாட்டைக் கொண்டு வருவது - சமுதாய, பொருளாதார அல்லது மதம் முதலிய எந்த மட்டத்திலும், ‘நான்’ மற்றும் ‘நான் இல்லை’, ‘நாங்கள்’ மற்றும் ‘அவர்கள்’ தான் பிரிவினையின் காரணிகள்.

தன்னையே மையமாகக் கொண்ட சுயநல செயல் களுக்கப்பால் செல்வது எப்போதாவது சாத்தியமா? ஒன்று, ‘சாத்தியம்’ எனும் போது ஒருவருக்கு மிகுந்த சக்தி இருக்கிறது; ஆனால் எது சக்தியை வீணாக்குகிற தென்றால், ‘இது சாத்தியமில்லை’ என்ற உணர்வு,

அதனால் ஒருவர் இடம் பெயருகிறார். நம்மில் பெரும்பாலோர் செய்வது போல - ஒரு பொறியிலிருந்து இன்னொரு பொறிக்கு. இது எப்படி சாத்தியம்? - ஒரு மனிதனிடத்தில் பெருமளவு மிருகத் தனமான ஆக்கிரமிப்பும் வன்முறையும், பெருமளவு பேதமையுள்ள விஷமத்தனமான செயல்பாடும் இருப்பதை அடையாளம் காணும்போது; எப்படி அவன் பல்வேறு நம்பிக்கைகளிலும், கோட்பாடுகளிலும் மற்றும் தனிமைப்படுத்தும் கொள்கைகளில் பிடிபட்டிருக்கிறான் என்பதையும், அவன் ஒரு குறிப்பிட்ட முறைக்கு அல்லது நிறுவனத்திற்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்கிறான், செய்து இன்னொன்றில் வீழ்கிறான் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ளும்போது.

ஆகவே மனிதனின் சூழ்நிலைமையை அது இருக்கிறது போலவே காணும்போது ஒருவர் என்ன செய்வது? நான் நினைக்கிறேன், இந்த ஒரு கேள்வியை, தன்னைச் சுற்றி நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் விஷயங்களுக்கு உணர்வுடனும் உயிர்ப்புடனும் மற்றும் விழிப்புடனும் இருக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் தவறாமல் அவசியம் கேட்க வேண்டும். இது ஒரு படிப்பறிவு பூர்வமாக அல்லது அனுமானமாக கேட்கப்பட்ட கேள்வி அல்ல, ஆனால் வாழ்வதன் உள்ள நிலையிலிருந்து எழுந்த ஒன்றாகும். இது சில அரிதான நேரங்களுக்கான ஒன்றல்ல, ஆனால் பகல் மற்றும் இரவு முழுவதும், வருடங்கள் முழுவதும் ஒருவர் முழுமையான இசையோடு தன்னுள்ளும் உலகத்துடனும் போராட்ட மின்றி இருக்கும் வாழ்க்கையை வாழும் வரையிலும் உறுதியாகத் தொடர்ந்து இருக்கின்ற ஒரு கேள்வியாகும்.

போராட்டம், ஒருவர் கண்ணுறுகையில், சுயநலம் பொருந்திய அக்கறையிலிருந்து எழுகிறது, அந்த சுயநல அக்கறை வேட்கைகளுக்கு அவ்வளவு அசாத்திய

முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது. எப்படி ஒருவர் இந்த அற்பமான, மட்டரகமான, சிறிய “தான்” என்பதற்கப்பால் செல்வது. (இதுதான் அது, ஒருவர் ஒரு நேர்மையற்ற தன்மையை மூடி மறைப்பதற்காக கண்டு பிடிக்கிற இனிதாக ஒலிக்கும் வார்த்தைகளாக “ஆன்மா” என்று அழைத்தாலும் கூட). எப்படி ஒருவர் அப்பால் செல்வது?

உளவியல் ரீதியாக மாற்றங்களுக்கான ஆற்றல் இன்மையால் நாம் வெளி ஏற்பாடுகளை நாடுகிறோம் - சூழ்நிலையை மாற்று, சமுதாய மற்றும் பொருளாதார அமைப்பை மாற்று, மனிதனும் தவிர்க்க முடியாமல் மாறுவான்! அது முழுவதும் தவறு என நிரூபணமாகி விட்டது - கம்யூனிஸ்டுகள் இந்த கோட்பாட்டை வற்புறுத்தினாலும்கூட. மற்றும் மதத் தலைவர்கள் கூறியுள்ளனர். நம்பு, ஏற்றுக்கொள், உன்னைவிட பெரியதாய் புறத்தே உள்ள ஒன்றின் கைகளில் உன்னை ஒப்படை. அதுவும்கூட அதன் உயிரோட்டத்தை இழந்து விட்டது, ஏனெனில் அது மெய்யானதல்ல, அது வெறுமையான படிப்பறிவின் ஒரு கண்டுபிடிப்பு, வரட்டுப்பேச்சு, அதில் எந்தவித ஆழமும் இல்லை. ஒரு நாட்டுடன் தன்னை இனம் காண்பது, அதுகூட பயங்கரமான போர்களை, துயரம் மற்றும் குழப்பத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளது - எப்போதும் அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்கும் பிரிவினை. இதையெல்லாம் பார்த்து ஒருவர் என்ன செய்வது? - ஏதோ ஒரு மடாலயத்திற்கு தப்பி ஓடி விடுவதா, ‘ஜென்’ தியானம் கற்றுக்கொள்வதா, ஏதோ ஒரு தத்துவக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டு அதற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்வதா, தப்பித்தலுக்கும் மற்றும் சுய வசியத்திற்கும் வேண்டி தியானம் செய்வதா? ஒருவர் இதையெல்லாம் காண்கிறார் - மெய்யாகவே, வாய்மொழியாக அல்ல அல்லது படிப்பறிவு மூலமாக அல்ல - அது எங்கேயும்

இட்டுச் செல்லவில்லை என்பதையும் காண்கிறார்; ஒருவர் தவிர்க்க முடியாதபடி அவை அனைத்தையும் தூக்கி எறிய மாட்டாரா, அவற்றையெல்லாம் மொத்தமாக, முழுமையாக மறுத்தொதுக்க மாட்டாரா?

ஒருவர் பெரியதான ஒன்றுடன் தன்னை இணைத்து இனம் காணும் எல்லா வகைகளிலும், சூழல் மனிதனை உருவாக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பிலும் உள்ள அபத்தத்தை ஒருவர் பார்க்கிறார்; அவர் இவையெல்லாவற்றினுடைய பொய்மையையும் காண்கிறார்; அவர் மேன்மையான அல்லது மேன்மையற்ற நம்பிக்கைகளின் மேலோட்டமான தன்மையைக் காண்கிறார்; அப்போது அவர் அவற்றையெல்லாம் கருத்தாக்கமாக இல்லாமல் மெய்யாகவே ஒதுக்கிவிட மாட்டாரா? ஒருவர் அப்படி செய்தால் - இது ஒரு பெரும்பணி - இது, பொருள்களை முழுமையாக எப்படி இருக்கின்றனவோ அப்படியே எந்த திரித்தலும் இன்றி, ஒருவரின் விருப்பு அல்லது வெறுப்புக்குத் தகுந்த மாதிரி விளக்கிக் கொள்ளாமல் பார்க்கும் திறனுடைய ஒரு மனத்தைக் குறிக்கிறது; அப்போது அந்த மனத்தின் தன்மைக்கு என்ன நேரிடுகிறது? உடனடியாக செயல் இருக்கிறதல்லவா? - நுண்ணறிவான செயல்; அபாயத்தை காண்பதும், செயல்படுவதும், காண்பதற்கும் மற்றும் செயல்படுவதற்கும் இடையே பிளவு இல்லாத நுண்ணறிவு. காண்பதிலேயே செயல்பாடு இருக்கிறது. ஒருவர் செயல்படவில்லை என்றால், மனநலம் குன்றிய நிலை தொடங்குகிறது, நிதான நிலையின்மை ஏற்படுகிறது; அப்போது நாம் கூறுகிறோம், 'நான் அதைச் செய்ய முடியாது, அது மிகவும் சிரமம், நான் என்ன செய்வது?' என்று.

உளவியல் ரீதியாக ஒரு கருத்தாக்கத்திற்குத் தகுந்தாற்போல செயல்பாடு தீர்மானிக்கப்படுகிறது என

இருந்தால், அங்கு பிரிவினை இருக்கிறது, எனவே போராட்டமும் நிச்சயம் இருக்கும். கருத்துக்கும் செயலுக்கும் இடையே உள்ள இந்த போராட்டம் வாழ்வில் மிகவும் குழப்பமான காரணியாக இருக்கிறது. கருத்து உருவாக்கம் ஏற்படாமல் செயல்படுவது சாத்தியமில்லையா? - அப்படியென்றால் காண்பதும் செயல்படுவதும் ஒன்றாக நேரிடுவது; ஏனெனில் உடலை ஒட்டிய ஓர் அபாயம் ஏற்படும்போது, ஒரு நெருக்கடியில் நாம் அதைத்தான் செய்கிறோம், உடனடியாக செயல்படுகிறோம். அந்த மாதிரி வாழ்வது சாத்தியமா? அதாவது: அபாயத்தை, உதாரணமாக மனிதனை மனிதனுக்கு எதிராக பிரிக்கும் தேசியவாதத்தை அல்லது மத நம்பிக்கைகளை காண்பதே இவை பொய் என புரிந்து கொள்வது என்னும் அளவுக்கு தெளிவாக காண்பது சாத்தியமா? - அது பொய் என நம்புவதல்ல இந்த பிரச்சினை. நம்பிக்கைக்கு பார்வையுடன் எந்தவிதச் சம்பந்தமுமில்லை; மாறாக நம்பிக்கை பார்வையைத் தடுக்கிறது.

உங்களுக்கு ஒரு சூத்திரம், ஒரு மரபு அல்லது ஒரு தவறான அபிப்பிராயம் இருந்தால் நீங்கள் ஒரு ஹிந்து, ஒரு யூதன், ஓர் அரேபியன் அல்லது ஒரு கம்யூனிஸ்டு மற்றும் இன்னபிற என இருந்தால், அப்போது அந்த பிரிவினையே விரோதத்தை, வெறுப்பை, வன்முறையை வளர்க்கிறது, எனவே நடப்பில் உள்ளதைக் காணும் ஆற்றல் உங்களுக்கு இல்லாமல் போய் விடுகிறது. கருத்தாக்கத்திற்கும் செயலுக்கும் இடையே உள்ள எந்த பிரிவினையிலும் போராட்டம் கட்டாயம் இருக்கும்; இந்த போராட்டம் மன நோயானது, புத்தி சுவாதீனமற்றது. மனம் நேரடியாக காண முடியுமா, காண்பதிலேயே செயல் இருக்குமாறு! இது கவனத்தை வேண்டுகிறது, ஒரு விழிப்பை, மனத்தின் நுண்ணிய வேலை, உணர்வு கூர்மை அதற்கு தேவைப் படுகிறது.

ஒருவர் இதைக் காண்கிறார் - அதாவது ஒருவருக்கு தெளிவான, கூர்மையான, உணர்வு மிக்க நுண்ணறிவுள்ள விழிப்புணர்வு தேவை - பிறகு அவர் கேட்கிறார், 'எப்படி நான் அதைப் பெறுவது, அதை நான் கைப்பற்றுவது?' - அந்த கேள்வியில் ஏற்கனவே பிரிவினை இருக்கிறது. ஆனால் உண்மையில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறதோ அதன் மெய்யான நடப்பை நீங்கள் காணும்போது, அதைக் காண்பதுதான் செயல் - இது தெளிவாக இருக்கிறதென்று நம்புகிறேன்.

உள்ளேயும் புறத்தேயும், போராட்டத்தின் ஒவ்வொரு வகையும் - உண்மையில் புறமும் உள்ளும் என பிரிவினை இல்லை - திரித்தலாகிறது. ஒருவர் இதைப் போதிய அளவு தெளிவாக உணர்கிறார் என நான் நினைக்கவில்லை. ஒருவர் அந்த அளவு போராட்டத் திற்கும் பாடுபடுவதற்கும் பழகியுள்ளார்; போராட்டம் இல்லையென்றால் ஒருவர் வளர்வதில்லை, விருத்தி ஆவதில்லை, படைப்புத்தன்மையுடன் இருப்பதில்லை, தான் சரிவரச் செயல்படுவதில்லை என்கூட அவர் உணர்கிறார். ஒருவர் தடையை வேண்டுகிறார், எனினும் பிரிவினையான தடையின் உள்ளடக்கத்தைக் காண்பதில்லை. ஆகவே எந்தவித உராய்வும், எந்தவிதத் தடையும் உராய்வின் மனம் திரிந்த போராட்ட நிலையைக் கொண்டுவரும் பிரிவினையை உள்ளடக்கியுள்ளது என்பதைக் காண்பதால் மனம் தடையின்றி, போராட்டமின்றி செயல்பட முடியுமா?

எப்போது பார்வையும் கருத்தாக்கமும் இல்லாத செயலும் இருக்கின்றனவோ அப்போது மையத்தின், தன்னின், எனதின், நானின், தன்முனைப்பின் உளவியல் சக்தியின் - உள்ளே இருக்கும் அதை எந்த வார்த்தையை உபயோகித்து விவரித்தாலும் - 'பார்க்கிறவன்', 'தணிக்கையாளன்', 'அடக்குபவன்' 'எண்ணுபவன்',

‘அனுபவிப்பவன்’ மற்றும் இன்னபிறவாக ஒரு முடிவுக்கு வரும். எல்லா உளவியல் கருத்து உருவாக்கத்திற்கான மனத்தின் சக்தி மையம் ‘நான்’ (நடைமுறை மற்றும் அறிவியல், தகவல் அறிவு இன்னபிற அல்ல). எப்பொழுது ஒரு சவால் வருகிறதோ அப்போது ‘நான்’ என்கிற மையத்திலிருந்து வரும் மறுமொழி கடந்த காலத்தின் மறுமொழியே. அப்படி இருக்க உடனடிப் பார்வையில் மற்றும் உடனடி செயலில் ‘நான்’ நுழைவதே இல்லை.

மையம்தான் இந்து, அரேபியன், யூதன், கிறிஸ்துவன், கம்யூனிஸ்டு மற்றும் இன்னபிற; அந்த மையம் மறுமொழி அளிக்கும்போது, அது அவனுடைய கடந்த கால கட்டுக்களின் மறுமொழியாக இருக்கிறது, மத ரீதியான மற்றும் சமுதாய ரீதியான ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களின் பிரசாரத்தின் விளைவாக இருக்கிறது; அது அப்படி மறுமொழி அளிக்கும்போது போராட்டம் கட்டாயம் இருக்கும்.

ஒருவர் ஒன்றை வெகு தெளிவாக பார்க்கும் போதும், செயல்படும்போதும் அங்கு பிரிவினை இல்லை. ஒருவர் இதைப் புத்தகங்களிலிருந்து கற்றுக் கொள்வதில்லை; அது தன்னை - அறிதல் மூலமாக மட்டுமே கற்றுக் கொள்ளக்கூடிய ஒன்று, நேரடியாக கற்றுக் கொள்கிற ஒன்று. இரண்டாம்தரமாக மற்றவரிடமிருந்து அல்ல.

எல்லா பொருள்களின் நிலையாமையையும் உணர்ந்து கொள்கிற மனிதன் காலத்திற்கு உட்பட்டதாக அல்லாத ஒன்றைக் காண முடியுமா? மூளை காலத்தின் விளைவு; அது ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக கட்டுண்டு உருப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதன் எண்ணம் நினைவின், தகவல் அறிவின், அனுபவத்தின் மறுமொழி; புதிய எதையும் அந்த எண்ணத்தால் எப்போதும் கண்டுபிடிக்க

முடியாது, ஏனெனில் அது அந்த உருப்படுத்தப்பட்ட கட்டுண்ட நிலையினது; அது எக்காலத்திலும் பழையது, அது எப்போதும் விடுபட்டு இல்லை, எண்ணம் வெளிப்படுத்தும் எதுவும் காலத்தின் களத்தில் இருக்கிறது; அது கடவுளைக் கற்பிக்கலாம், ஒரு காலமற்ற நிலையை அது கற்பனை செய்யலாம், ஒரு சுவர்க்கத்தை கற்பிக்கலாம், ஆயினும் அவையெல்லாம் இன்னமும் அதனுடைய சொந்த உற்பத்தி, ஆகையால் காலத்தினது, கடந்த காலத்தினது மற்றும் உண்மை யில்லாதது.

ஆகவே காலத்தின் தன்மை, அசாதாரண முக்கிய மடைந்த எண்ணம் அடங்கிய உளவியல் காலம் மற்றும் அதன் தன்மையை உணர்ந்து கொண்ட மனிதன் அதற்கப்பால் ஒன்றை முடிவில்லாமல் தேடியுள்ளான் என்பதைக் காண்கிறோம். அவன் அதைக் கண்டுபிடிக்க புறப்படுகிறான்; அவன் நம்பிக்கையில் சிக்கிக் கொள்கிறான்; பயத்தின் மூலம் அவன் ஓர் அற்புதமான தெய்வத்தைக் கற்பிக்கிறான். மனத்தை ஒரு மாதிரி நிசப்தமாகவும் மந்தமாகவும் ஆக்கக் கூடிய ஒரு தியான முறையின், ஒரு திரும்பத் திரும்ப செய்யும் விஷயத்தின் மூலமாக அதைக் கண்டுபிடிக்க அவன் புறப்படலாம், அவன் மந்திரங்களை முடிவில்லாமல் உச்சரிக்கலாம். இத்தகைய திரும்பத் திரும்ப செய்தலில் மனம் இயந்திரத் தனமாக, சொல்லப் போனால் அசட்டுத்தனமாக ஆகிறது. அது தனக்காகவே தோற்றுவித்துக்கொள்ளும் ஒரு மர்மமான, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட, மனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றுக்கோ அல்லது மற்றொன்றுக்கோ சென்று விடலாம். அது தியானமே அல்ல.

தியானம், சுய ஏமாற்றுதலின் எல்லா வகையும் முடிவுக்கு வருமளவுக்கு ஆச்சரியகரமாக தெளிவாக இருக்கும் மனத்தைக் குறிக்கிறது. ஒருவர் தன்னை வரையறையின்றி ஏமாற்றிக் கொள்ளலாம்; பொதுவாக

தியானம் என அழைக்கப்பட்ட அது ஒருவகை சுயவசியம் - உங்கள் மனத்தின் கட்டுண்ட நிலைக்கு ஏற்ப காட்சிகளைக் காண்பது. இது மிகவும் எளிதானது. நீங்கள் ஒரு கிறிஸ்துவனாக இருந்தால் உங்களுடைய இயேசுவை நீங்கள் காண்பீர்கள்; நீங்கள் ஓர் இந்துவாக இருந்தால் கிருஷ்ணனையோ அல்லது நீங்கள் கொண்டிருக்கும் கணக்கிலடங்கா கடவுள்களில் யாரையோ காண்பீர்கள். ஆனால் தியானம் இவற்றில் ஏது ஒன்றுமில்லை. அது மனத்தின் பூரண அசைவின்மை, மூளையின் பூரண அமைதி, தியானத்திற்கான அஸ்திவாரம் தினசரி வாழ்க்கையில் அமைய வேண்டும்; ஒருவர் எப்படி நடந்து கொள்கிறார், ஒருவர் என்ன எண்ணுகிறார் என்பதில்.

ஒருவர் வன்முறையாக இருந்து கொண்டு தியானம் செய்ய முடியாது; அதில் ஓர் அர்த்தமும் இல்லை. உளவியல் ரீதியாக எந்தவித பயம் இருந்தாலும், பிறகு நிச்சயமாக தியானம் ஒரு தப்பித்தலே. மனத்தின் அசைவின்மைக்கும் அதன் முழு அமைதிக்கும் ஓர் அசாதாரணமான ஒழுங்கியல்முறை தேவைப்படுகிறது; அடக்குதலின், ஒட்டி ஒழுக்குதலின் அல்லது ஒரு அதிகாரத்தைப் பின்பற்றுதலின் விளைவான கட்டுப்பாடல்ல, ஆனால் நாள் முழுவதும் ஏற்படுகிற எண்ணத்தின் ஒவ்வோர் இயக்கத்தையும் பற்றிய ஒழுங்கமைப்பு அல்லது கற்றுக்கொள்ளல் - இது நாள் முழுவதும் நேரிடுகிறது; மனம் பிறகு சமயநெறியுள்ள ஒருமைப்பாட்டின் தன்மையை உடைத்தாயிருக்கிறது; அதிலிருந்து செயல் இருக்க முடியும், அங்கே முரண்பாடு இல்லை.

மற்றும் கூடவே, இதில் எல்லாம் கனவுகள் என்ன பங்கு வகிக்கின்றன? மனம் எப்போதும் அசைவின்றி இல்லை; பகல் நேரத்தில் சென்று கொண்டிருக்கும் இடைவிடாத செயல்பாடு உறக்கத்திலும் தொடருகிறது.

கவலைகள், வேதனைகள், குழப்பம், விசாரம், பயங்கள் மற்றும் இன்பங்கள் ஒருவர் உறங்கும்போதும் தொடருகின்றன; அவை கனவுகளில் மிகவும் கூர்மையான குறியீடுகளாக ஆகின்றன. மனம் உறங்கும்போது முழுவதுமாக அசைவின்றி இருக்க முடியுமா? இது சாத்தியம்தான், ஆனால் பகல் நேரத்தின் வேதனை ஒவ்வொரு நிமிடமும் அது முடிவுறும் அளவுக்கு தொடர்ந்து செல்லாத அளவுக்கு புரிந்து கொள்ளப்படும் போது மட்டுமே. நீங்கள் அவமானப்படுத்தப்பட்டால் அல்லது புகழப்பட்டால், அது நிகழும்போதே அதை முடித்து விடுங்கள், அதனால் மனம் சதாகாலமும் பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட்டிருக்கும். பிறகு நீங்கள் உறங்கும்போது, மனத்திற்கு ஒரு மாறுபட்டதன்மை வருகிறது. மனம் முழுவதுமாக அமைதியாக இருக்கிறது; அந்த தினத்தின் பணிகளை அடுத்த நாளைக்கு எடுத்துச் செல்லவில்லை, அவர் ஒவ்வொரு நாளும் அதை முடித்து விடுகிறார்.

ஒருவர் இவையனைத்தின் மூலமும் சென்று பார்க்கையில், தியானம் என்பது எல்லா தகவல் அறிவிலிருந்தும் முழுமையாக விடுபட்ட மனத்தின் தன்மை என்பதைக் காண்கிறார் - ஆனால் அத்தகைய ஒரு மனம் தகவல் அறிவை உபயோகிக்கும்; அது 'அறிந்தவை'யிலிருந்து விடுபட்டிருப்பதால், அதனால் 'அறிந்தவை'யை உபயோகிக்க முடியும்; அது 'அறிந்தவை'யை உபயோகிக்கும்போது அது நிதானபுத்தியுடன் கருத்தற்ற நோக்குடன் தனக்கென இல்லாமல், பிடிவாதம் இல்லாமல் இருக்கும்.

எனவே மனத்தின் இந்த அமைதியில் காலமற்ற ஒரு தன்மை இருக்கிறது என்பது நேரிடுகிறது. ஆனால், நாம் கூறியதுபோல விளக்கம், விவரித்தல் விளக்கப்பட்டது, விவரிக்கப்பட்டது அல்ல. நம்மில் பெரும்பாலோர்

விளக்கங்களுடன் அல்லது விவரித்தல்களுடன் திருப்தியடைந்து விடுகின்றோம்; ஒருவர் வார்த்தையிலிருந்து விடுபட்டு இருக்க வேண்டும், ஏனெனில் வார்த்தை அந்த பொருள் அல்ல. ஒருவர் அவ்வாறு வாழ்ந்தால், வாழ்க்கைக்கு ஒரு வித்தியாசமான அழகு இருக்கிறது. அங்கு இன்பமில்லாத, ஆசையும் இல்லாத பேரன்பு இருக்கிறது; ஏனெனில் இன்பமும் ஆசையும் எண்ணத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவை, ஆனால் அன்பு எண்ணத்திலிருந்து உண்டானதல்ல.

கேள்வி கேட்பவர் : நான் என்னை கவனிக்கும் போது எண்ணமும் உணர்ச்சியும் விரைந்து இயங்குவதைக் காண முடிகிறது. எனவே ஓர் எண்ணத்தின் முடிவு வரை என்னால் கவனிக்க முடியவில்லை.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : எப்போதும் சங்கிலித் தொடராக நிகழ்ச்சிகள் போய்க் கொண்டே இருக்கின்றன. நீங்கள் என்ன செய்வது? நீங்கள் ஓர் எண்ணத்தை கவனமாகப் பார்த்து புரிந்து கொள்ள முயலும்போது, அதன் இறுதிவரைச் செல்ல முயலும் போது, இன்னொன்று எழுகிறது; எந்நேரமும் இது நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுவே உங்களுடைய பிரச்சினை; நீங்கள் உங்களை கவனிக்கும்போது நீங்களே எண்ணங்களின் பெருக்கமாக இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் ஓர் எண்ணத்தை அதன் இறுதிவரைச் சென்று முடிக்க முடிவதில்லை. நீங்கள் என்ன செய்வது? கேள்வியை வேறுவிதமாக கேளுங்கள்; ஏன் மனம் முடிவேயில்லாமல் சளசளத்துக் கொண்டே இருக்கிறது - ஏன் இந்த தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்வது தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது? அது தொடரா விட்டால் என்ன நடக்கிறது? இந்த சளசளப்பு ஏதோ ஒன்றில் மனம் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்தின் விளைவாகவா? நீங்கள் ஈடுபட்டிருக்கா விட்டால் என்ன நேரிடுகிறது? நீங்கள் ஒரு குடும்பத்

தலைவி என்றால் நீங்கள் வீட்டு வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பீர்கள் அல்லது ஒரு வியாபாரியாக வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பீர்கள் - ஈடுபாடு கொண்டிருப்பது ஒரு பித்தாக ஆகி விட்டது. ஏன் மனம் இந்த ஈடுபாட்டை இந்த சளசளப்பை அவசியம் வேண்டும் என்கிறது? சளசளக்கா விட்டால், எதிலும் ஈடுபடாவிட்டால் என்ன நடக்கிறது? - அதன் பின்னணியில் பயம் இருக்கிறதா? எதைப்பற்றி பயம்?

கேள்வி கேட்பவர் : ஒன்றுமே இல்லாமல் இருப்பதைப் பற்றியா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : மனம் ஒன்றுமே இல்லாமல் இருப்பதில் பயம், தனிமையில் இருப்பதில், அதில் உள்ள எல்லா கலக்கத்தையும் உணர்வதில் பயம்; ஆகையால் அது எதனுடனாவது ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும், துறவி, அவருடைய இரட்சிப்பவருடன் அவருடைய பிரார்த்தனைகளுடன் ஈடுபட்டு இருப்பது போல; அதை நிறுத்திய அக்கணமே அவர் மற்றவரைப் போலவே இருக்கிறார், பயம் இருக்கிறது. ஆக நீங்கள் ஏதாவது செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என விரும்புகிறீர்கள், நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்கள் என்பதைக் காண்பதில் உள்ள ஒரு பயத்தை இது குறிக்கிறது. அந்த பயம் எனும் பிரச்சினையை நீங்கள் தீர்க்கும் வரையிலும், நீங்கள் சளசளத்துக் கொண்டிருப்பீர்கள்.

கேள்வி கேட்பவர் : நான் என்னையே கவனமாகப் பார்க்கும்போது பயம் அதிகரிக்கிறது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இயற்கைதானே. ஆக கேள்வி என்னவென்றால்; பயம் அதிகரித்தலை எப்படி நிறுத்துவது என்பதே இல்லை, ஆனால் பயம் முடிவுறுமா என்பதே?

பயம் என்றால் என்ன? நீங்கள் இங்கு உட்கார்ந்திருக்கையில் பயத்தை உணராமல் இருக்கலாம், ஆகவே ஒரு கால் இப்பொழுதே அதை எடுத்துக் கொண்டு, அதை ஆராய்ந்து அதிலிருந்து கற்றுக் கொள்வது உங்களுக்கு முடியாமல் போகலாம். ஆனால் நீங்கள் சார்ந்து இருக்கிறீர்கள் என்பதை நீங்கள் உடனே காண முடியும், முடியுமல்லவா? உங்கள் நண்பன் மீது, உங்கள் புத்தகம் மீது, உங்கள் கருத்துக்கள் மீது, உங்கள் கணவன் மீது சார்ந்திருக்கிறீர்கள்; சதா காலமும் உளவியல் ரீதியான சார்பு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஏன் சார்ந்து இருக்கிறீர்கள்? அது உங்களுக்கு உளவியல் சவுகரியத்தை, பாதுகாப்பு உணர்வை மற்றும் நன்றாய் இருக்கும் உணர்வை, துணை ஆதரவை அளிக்கிறது என்பதாலா? அந்த சார்புடைய நம்பிக்கை தோல்வியடையும்போது நீங்கள் பொறாமை, கோபம் மற்றும் அதைத் தொடரும் எல்லாவற்றையும் அடைகிறீர்கள் அல்லது நீங்கள் சுயேச்சையாக ஆவதற்காக சார்ந்து இருத்தலினின்றும் விடுதலையை வளர்த்துக் கொள்ள முயலுவீர்கள். ஏன் மனம் இதையெல்லாம் செய்கிறது? அதனுள்ளேயே அது வெறுமையாக மந்தமாக, அசட்டுத்தனமாக, மேலெழுந்த வாரியாக இருக்கும் காரணத்தாலா? - சார்ந்திருத்தலின் மூலம் தான் அதிகமான ஒன்றாக இருப்பதாக அது உணருகிறது.

மனம் எப்போதும் அரற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. ஏனெனில் அதற்கு ஏதாவது ஒன்றுடன் எப்போதும் ஈடுபட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்; இது சமய வாழ்வுடைய மனிதனுடைய உயர்ந்த ஈடுபாட்டிலிருந்து போர்வீரனின் தாழ்ந்த ஈடுபாடு என்று பல்வேறாய் இருக்கும். மனம் ஈடுபட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. அப்படி இல்லையாயின் அது ஆழமாக பயப்படுகிற ஒன்றை, அதனால் தீர்க்க முடியாமல் போகக் கூடிய ஒன்றை கண்டு பிடிக்கக் கூடும் என்பதால் தான்.

பயம் என்றால் என்ன? கடந்த காலத்தில் நான் செய்து விட்ட ஒன்றுடன் அல்லது நான் எதிர் காலத்தில் ஏற்படலாம் என்று கற்பனை செய்து கொள்கிற ஒன்றுடன் சம்பந்தப்பட்டதல்லவா? கடந்த காலச் சம்பவமும் எதிர்கால விபத்தும்; கடந்த காலத்தின் உடல் நலம் இன்மையும், எதிர்காலத்தில் மீண்டும் அதன் வருகையும் ஆகும். இப்போது எண்ணம் தான் இந்த பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறது; எண்ணம் பயத்தை வளர்க்கிறது, எப்படியெனில் எண்ணம் இன்பத்தை தாங்கி நின்று மற்றும் ஊட்டி வளர்ப்பது போல. பிறகு எண்ணம் முடிவுறக் கூடுமா? - பயத்திற்கும் அல்லது இன்பத்திற்கும் மேலும் தொடர்ச்சியை அளிக்காத அளவுக்கு அது. ஓர் இறுதி நிலைக்கு வர முடியுமா? நமக்கு இன்பம் வேண்டும், அது தொடர்வதை நாம் விரும்புகிறோம்; ஆனால் பயம், அதை நாம் தள்ளி வைப்போமாக. இவை இரண்டும் ஒன்றாகவே போவதை நாம் ஒருபோதும் காண்பதில்லை.

எண்ணுதலின் இயந்திர சாதனம் தான் இதற்கு பொறுப்பு, அது இன்பத்திற்கும் மற்றும் பயத்திற்கும் தொடர்ச்சியை அளிக்கிறது. இந்த இயந்திரம் நிற்க முடியுமா? நீங்கள் ஒரு மாலைக்கதிரவன் மறையும் காட்சியை அசாதாரண அழகைக் காணும்போது அதைக் காணுங்கள்; ஆனால் நாம் நினைவில் அதைப் பொக்கிஷமாக வைக்க வேண்டும் அல்லது அது மறுபடியும் எனக்கு வேண்டும் என்று கூறிக் கொண்டு எண்ணத்தால் அதை வரையறுக்க வேண்டாம். அதைக் காண்பது அத்துடன் முடிப்பதுதான் செயல். நம்மில் பெரும்பாலோர் செயலின்மையில் வாழ்கிறோம், அதனால்தான் முடிவில்லாத சளசளப்பு.

கேள்வி கேட்பவர் : ஆனால் அரற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது நீங்கள் அதை வெறிதே கவனிக்கிறீர்களா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அதாவது, இந்த சளசளப்பை விழிப்போடு உணருங்கள் - தெரிவு இல்லாமல். அப்படியென்றால்: அதை அடக்க முயலாதீர்கள். இது தவறு அல்லது சரி, அல்லது நான் அதற்குமப்பால் செல்ல வேண்டும் என்று கூறாதீர்கள். நீங்கள் சளசளப்பை கவனமாகப் பார்க்கும் போது, ஏன் அது சென்று கொண்டிருக்கிறதென்று கண்டுபிடிப்பீர்கள். நீங்கள் சளசளப்பைப் பற்றி கற்றுக் கொள்ளும்போது அது முடிவுறுகிறது, சளசளப்புக்குத் தடை ஏதும் இல்லை. விலக்குதல் மூலம் நேர முறை செயலைப் பெறுகிறீர்கள்.

ப்ராக்வுட் பார்க்,
13 செப்டம்பர் 1970.

பாகம் - 5

13

மனோரீதியான புரட்சி (Psychological Revolution)

“உள் மற்றும் புறம் என இரண்டிலும் இந்த பரந்த பின்னமடைதலைக் கண்ணுறும்போது, முடிவாக செய்ய வேண்டியது ஒன்றே ஒன்று, ஒரு மனிதன் அடிப்படையாக, ஆழமாக அவனுக்குள்ளேயே ஒரு புரட்சியைக் கொண்டுவரவேண்டும்’ என்பதே.”

வாழ்க்கை தீவிரமானது; பொறுப்பும் கொண்டது; ஒருவர் அவர் மனத்தையும் மற்றும் அவர் இதயத்தையும் முழுவதுமாக அதற்கு அளிக்க வேண்டும்; அவர் அதனுடன் விளையாட முடியாது. நிறைய பிரச்சினைகள் உள்ளன; இந்த உலகில் நிறைய குழப்பங்கள் இருக்கின்றன; சமுதாயத்தில் நேர்மையற்ற தன்மை இருக்கிறது மற்றும் பல்வேறு மதச் சம்பந்தமான, அரசியல் சம்பந்தமான பிரிவினைகளும் முரண்பாடுகளும் உள்ளன. பெருமளவு அநீதியும், துயரமும் மற்றும் ஏழ்மையும் இருக்கின்றன - புறத்தே உள்ள ஏழ்மை மட்டுமல்ல, உள்ளே இருக்கும் ஏழ்மையும் கூட. தீவிர ஆர்வமுள்ள எந்த மனிதனும் - ஓர் அளவு நுண்ணறிவு உள்ளவன், வெறும் மனவெழுச்சியாக உணர்ச்சிகரமாக

இல்லாதவன் - இதையெல்லாம் கண்ணுறுகையில் மாற்றத்தின் அவசியத்தைக் காண்கிறான்.

மாற்றம் என்பது ஒன்று மனிதனின் முழு இயல்பில் ஒரு முற்றிலுமான உளவியல் புரட்சி அல்லது சமுதாய அமைப்பின் சீர்திருத்தத்திற்கு ஒரு வெறும் முயற்சி. மனிதனின், உங்கள் மற்றும் என் வாழ்க்கையில் உண்மையான நெருக்கடி தேசிய மற்றும் எல்லா மத பிரிவினைகளின் சார்பும் இன்றி முற்றிலுமான ஒரு உளவியல் புரட்சியை கொண்டுவர முடியுமா என்பதே.

நாம் இந்த சமுதாயத்தை அமைத்துள்ளோம்; நம்முடைய பெற்றோர் மற்றும் அவர்களுக்கு முன் இருந்த அவர்களுடைய பெற்றோர் இந்த நேர்மையற்ற அமைப்பை படைத்துள்ளனர். நாம் அதனுடைய விளைவாக இருக்கிறோம். நாம் தான் சமுதாயம், நாம் தான் உலகம், எனவே நாம் நம்மையே அடிப்படையில் மெய்யாகவே மிக மிக ஆழத்தில் மாறாவிட்டால், பிறகு சமுதாய அமைப்பை மாற்றுவது சாத்தியமில்லை. நம்மில் பெரும்பாலோர் இதை உணருவதில்லை. ஒவ்வொருவரும், முக்கியமாக இளைய தலைமுறையினர் கூறுகின்றனர், 'நாம் சமுதாயத்தை மாற்ற வேண்டும்.' நாம் நிறையவே பேசுகிறோம். ஆனால் அது குறித்து நாம் ஒன்றும் செய்வதில்லை. நாம்தான் மாற வேண்டியவர்கள், சமுதாயம் அல்ல - தயவு செய்து இதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். நாம் நமக்குள்ளேயே மிக உயர்ந்த மற்றும் மிக ஆழமான மட்டங்களில் எண்ணுகிற, வாழ்கிற, உணர்கிற விதம் முழுமையிலும் ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டுவர வேண்டும்; அப்போதுதான் சமுதாய மாற்றம் சாத்தியப்படும் - வெறும் சமுதாயப் புரட்சி, புறப் புரட்சியினால் சமுதாய அமைப்பை வெளிப்புறமாக மாற்றுவது, நிச்சயமாக இதற்கு முன் நடந்தது போல, எல்லா சுதந்திரத்தையும் மறுக்கும்

சர்வாதிகாரத்தை அல்லது சர்வாதிகார ஆட்சியைக் கொண்டு வரும்.

நமக்குள்ளேயே அப்படிப்பட்ட மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவது ஒருவரின் வாழ்நாள் பூராவும் செய்ய வேண்டிய வேலை - ஏதோ ஒருசில நாட்களுக்கு செய்து பிறகு மறந்து விடக் கூடியது அல்ல - எப்போதும் செய்ய வேண்டிய ஒன்று, உள்ளேயும் மற்றும் புறத்தேயும் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறதென்பது பற்றி எப்பொழுதும் விழிப்புணர்வு.

நாம் உறவில் வாழ வேண்டியுள்ளது; அதில்லாமல் நாம் உயிர் வாழ்வது இயலாது. உறவில் இருப்பதென்றால் முழுமையாக, மொத்தமாக வாழ்வது என்று பொருள்; இதற்கு நமக்குள்ளேயே ஓர் அடிப்படை மாற்றம் இருக்க வேண்டும். நாம் எப்படி நமக்குள்ளேயே அடிப்படையில் மாறுவது? இது உங்களை ஆர்வத்துடனும் தீவிரத்துடனும் சிரத்தை கொள்ள வைத்தால் பிறகு நாம் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு கொள்ளலாம்; நாம் ஒருமித்து சிந்திக்கலாம், உணரலாம் மற்றும் ஒன்றாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். ஆக எப்படி மனிதன், நீங்களும் நானும் முழுவதுமாக மாறுவது? அதுதான் கேள்வி மற்றும் வேறு கேள்வி ஒன்றும் முக்கியம் இல்லை - இந்த கேள்வி இளையவர் களுக்கு மட்டுமல்ல, முதியவர்களுக்கும் கூடத்தான்.

இவ்வுலகில் பெருமளவு வேதனை, அளவற்ற துயரம், போர், முரட்டுத்தனம் மற்றும் வன்முறை இருக்கின்றன; பட்டினி இருக்கிறது. அதுபற்றி உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. பல கட்சிகளைக் கொண்ட அரசியல் உலகிலும், மற்றும் பல மதங்களிலும் உள்ள ஏராளமான பின்னமடைதல் இருக்கின்ற நிலை இல்லாவிட்டால் செய்யக்கூடியவை ஏராளம் இருக்கின்றன என்று ஒருவர் உணர்ந்து கொள்கிறார். அவர்களெல்லோரும்

அமைதியைப் பற்றி பேசுகிறார்கள். ஆனால் அதை மறுத்து விடுகிறார்கள். ஏனெனில் அமைதி, உண்மை மற்றும் அன்பு பிரிவினையில்லையென்றால் தான் இருக்க முடியும்.

ஆகவே மறுபடியும் கூறுவோமாயின் உள் மற்றும் புறம் என இரண்டிலும் இந்த பரந்த பின்னமடைதலைக் கண்ணுறும்போது, முடிவாக செய்ய வேண்டிய ஒன்றே ஒன்று ஒரு மனிதன் அடிப்படையாக, ஆழமாக அவனுக்குள்ளேயே ஒரு புரட்சியைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதே. இது மிகவும் முக்கியமான பிரச்சினை, ஒருவரின் வாழ்க்கை முழுவதையும் பாதிக்கின்ற ஒரு விவகாரம் இது; இதில் தியானம், உண்மை, அழகு, அன்பு யாவும் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. இவை வெறும் சொற்களல்ல. இவை உண்மையில் வந்து நிலைக்குமாறு வாழ்கின்ற வழியை ஒருவர் காண வேண்டும்.

வாழ்க்கையில் மிகவும் முக்கியமான விஷயங்களில் ஒன்று அன்பு. ஆனால் அன்பு என அழைக்கப்படுவது அதிமுக்கியமானதாக ஆகியுள்ள பாலுணர்வோடு சம்பந்தப்பட்டுள்ளது; ஒவ்வொன்றும் பாலுணர்வைச் சுற்றியே சுழல்வதாகத் தோன்றுகிறது. ஏன் மனிதர்கள் - உலகம் முழுவதும், அவர்களுடைய பண்பாடு எதுவாக இருந்தாலும், மதக் கோட்பாடுகள் எதைக் கூறினாலும் - பாலுணர்வை அவ்வளவு அசாத்திய முக்கியத்துவம் கொண்டதாகக் கருதுகின்றனர்? - மற்றும் அதனுடன் சம்பந்தப்பட்டுள்ளது 'அன்பு' எனும் சொல் - ஏன்?

நீங்கள் உங்களுடைய சொந்த வாழ்க்கையைக் காணும்போது, எப்படி அது இயந்திரத்தனமாக ஆகியுள்ளது என்பதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். நம்முடைய கல்வி இயந்திரத்தனமாக இருக்கிறது; நாம் தகவல்

அறிவை விவரங்களைப் பெறுகிறோம், அவை படிப்படியாக இயந்திரத்தனமாக ஆகின்றன. நாம் இயந்திரங்கள், கூறியதைக் கூறும் இரண்டாம் தர மக்கள், மற்றவர்கள் கூறியதை நாம் திரும்பக் கூறுகிறோம். நாம் ஏராளமாகப் படிக்கிறோம். நாம் பல ஆயிர வருட பிரசாரத்தின் விளைவு, நாம் உளவியல் ரீதியாகவும் மற்றும் படிப்பறிவு ரீதியாகவும் இயந்திரத்தனமாக ஆகியுள்ளோம். இயந்திரத்தில் சுதந்திரம் இல்லை. பாலுணர்வு சுதந்திரத்தை அளிக்கிறது; அங்கு ஒருசில விநாடிகளுக்கு சுதந்திரம் இருக்கிறது, நீங்கள் உங்களையும் மற்றும் உங்கள் இயந்திரத்தனமான வாழ்க்கையையும் முழுவதுமாக மறந்துள்ளீர்கள். ஆகவே பாலுணர்வு அளவிடற்கரிய முக்கியமானதாக ஆகியுள்ளது; அதன் இன்பத்தை நீங்கள் அன்பு என்கிறீர்கள். ஆனால் அன்பு இன்பமா? அல்லது அன்பு முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒன்றா, பொறாமை இல்லாத, சார்ந்திருத்தல் இல்லாத, உடைமையுணர்வு இல்லாத ஒன்றா?

அன்பு என்றால் என்னவென்று கண்டுபிடிக்க ஒருவர் தன் வாழ்வையே அர்ப்பணிக்க வேண்டும், அவர் எப்படி தன் வாழ்க்கை முழுவதையும் தியானம் என்றால் என்ன மற்றும் உண்மை என்றால் என்னவென்று கண்டு பிடிக்க அர்ப்பணிக்க வேண்டுமோ அது போல உண்மைக்கு நம்பிக்கையுடன் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை.

பயம் இருக்கும்போது நம்பிக்கை வந்து நிலைக்கிறது. ஒருவர் கடவுளில் நம்பிக்கை கொள்கிறார். ஏனெனில் அவர் தனக்குள் முழுவதும் நிச்சயமற்று இருக்கிறார். ஒருவர் வாழ்க்கையின் நிலையற்ற விஷயங்களைக் காண்கிறார் - நிச்சயத்தன்மை இல்லை, பாதுகாப்பு இல்லை, ஆறுதல் இல்லை, ஆனால் பெருமளவு துயரம் இருக்கிறது - ஆகவே நிலைத்த தன்மையுடையதாக

கருதப்படுகிற கடவுள் என்றழைக்கப்படுகிற ஒன்றை எண்ணம் கற்பனை செய்கிறது. அதில் மனித மனம் ஆறுதல் பெறுகிறது. ஆனால் அது உண்மையல்ல.

பயம் இல்லாத போது கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று உண்மை. மறுபடியும் கூறுவோமாயின் ஒருவர் பயம் என்றால் - உடல் மற்றும் உள்ளத்தில் பயம் என இரண்டையும் - என்னவென்று புரிந்து கொள்ள பெருமளவு கவனத்தை அளிக்க வேண்டும். ஒருவருக்கு வாழ்க்கையில் இந்த பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அவர் அவற்றைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை, அவற்றைத் தாண்டி அப்பால் செல்லவுமில்லை; அதனால் அவர் ஒரு நேர்மையற்ற சமுதாயத்தைத் தொடர்ச் செய்கிறார். அந்த சமுதாயத்தின் ஒழுக்கம், ஒழுக்கமற்றது. மற்றும் அதில் நாம் நிறையவே பேசும் சீரிய பண்பு, நல்லதன்மை, அழகு, அன்பு யாவும் சீக்கிரமே களங்கமுறுகின்றன.

இந்த பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு காலம் எடுக்குமா? மாற்றம் உடனடியானதா? அல்லது காலத்தின் பரிணாமம் மூலமாக அது கொண்டு வரப்பட வேண்டுமா? காலம் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டால் - அதாவது உங்கள் வாழ்க்கையின் முடிவில் நீங்கள் உள்ளொளியை எட்டியுள்ளீர்கள் - அப்போது அந்த காலத்தில் நேர்மையற்ற தன்மை, போர், வெறுப்பு ஆகியவற்றின் விதைகளைத் தொடர்ந்து விதைக்கிறீர்கள். ஆகவே இந்த அடிப்படையான அகப்புரட்சி உடனடியாக ஏற்படக்கூடுமா? நீங்கள் இதெல்லாவற்றின் அபாயத்தையும் கண்ணுற்றால் அது உடனடியாக நிகழும். ஒரு செங்குத்தான பாறையின், ஒரு கொடிய மிருகத்தின், ஒரு பாம்பின் அபாயத்தைக் காண்பதைப் போன்றது இது; அப்போது உடனடி செயல் இருக்கிறது. ஆனால் 'நான்' மற்றும் 'எனக்கு' என்பவை முக்கியமானவையாக ஆகும் போது உண்டாகும் இந்த அனைத்து பின்னமடைதலின்

அபாயத்தை நாம் பார்ப்பதில்லை. 'நான்' மற்றும் 'நான் இல்லை' என்பதன் பின்னமடைதலைக் காண்பதில்லை. உங்களிடத்தில் அந்த பின்னமடைதல் இருக்கும் அதே நேரத்தில் போராட்டம் இருக்கத்தான் இருக்கும்; மற்றும் போராட்டம் நேர்மையற்ற தன்மைக்கு மூல காரணம். ஆக தியானத்தின் அழகை ஒருவர் தானே கண்டுபிடிப்பது அவருடைய தேவையாகிறது. ஏனெனில் அப்போது மனம் சுதந்திரமாக மற்றும் கட்டுண்ட நிலையில்லாமல் இருப்பதால் உண்மை என்றால் என்ன என்பதைக் காண்கிறது.

கேள்விகள் கேட்பது மிகவும் முக்கியம். ஒருவர் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதோடு மட்டும் இல்லாமல், கேள்விகள் கேட்பதில் அவர் தானாகவே விடையைக் கண்டு கொள்வார். ஒருவர் சரியான கேள்வி கேட்டால் சரியான விடை கேள்வியிலேயே இருக்கும். ஒருவர் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொன்றையும் ஏன் எதற்கு என்று கேட்க வேண்டும். அவரின் குட்டையான அல்லது நீண்ட முடி, அவருடைய ஆடை, அவர் நடக்கும் விதம், அவர் உண்ணும் விதம், அவர் என்ன நினைக்கிறார். அவர் எப்படி உணர்கிறார் - ஒவ்வொன்றும் ஏன் எதற்கு என்று கேட்கப்பட வேண்டும். அப்போது மனம் அசாத்திய உணர்வு கூர்மையுள்ளதாக, உயிர்ப்புள்ளதாக மற்றும் நுண்ணறிவுடையதாக ஆகிறது. அப்படிப்பட்ட மனம் அன்பு கொள்ள முடியும்; அப்படிப்பட்ட மனம் மாத்திரமே ஒரு சமய உணர்வுள்ள மனம் என்றால் என்னவென்று அறியும்.

கேள்வி கேட்பவர் : நீங்கள் பேசும் அந்த தியானம் என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : தியானம் எதைக் குறிக்கிற தென்றாவது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

கேள்வி கேட்பவர் : தியானத்தில் பல்வேறு வகைகள் இருப்பதை நான் அறிவேன், ஆனால் நீங்கள் பேசும் அந்த ஒன்றைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : வழிமுறைப்படுத்தப்பட்ட தியானம், தியானம் அல்ல, ஒரு முறைப்படுத்துதல் குறிப்பது ஒரு வழிமுறையை, அதை நீங்கள் இறுதியில் ஏதோ ஒன்றை அடைவதற்காக பயிற்சி செய்கிறீர்கள். மீண்டும் மீண்டும் பயிற்சி மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று இயந்திரத்தனமாக ஆகிறது - அது அப்படித்தானே? இறுதியில் ஒரு வெகுமானத்தை வெல்லலாம் என்ற நம்பிக்கையில் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு, திரிக்கப்பட்டு தன்னால் தியானம் என அழைக்கப்படும் ஒரு முறைமைக்கு இணங்குவதற்காக துன்புறுத்தப்பட்டு வந்துள்ள ஓர் இயந்திரத்தனமான மனத்தால் எப்படி சுதந்திரமாக பார்க்க முடியும், கற்றுக்கொள்ள முடியும்?

இந்தியாவிலும் மற்றும் கிழக்கேயும் பல்வேறு பள்ளிகள் உள்ளன, அங்கு தியானத்தின் முறைகளை கற்பிக்கின்றனர் - இது மெய்யாகவே மிகவும் பயங்கரமானது. மனத்தை இயந்திரத்தனமாக பயிற்சிவிப்பதை இது குறிக்கிறது, ஆகையால் மனம் விடுபடுவதிலிருந்து நின்று விடுகிறது. மற்றும் பிரச்சினையை புரிந்து கொள்வதில்லை.

ஆகவே 'தியானம்' என்னும் சொல்லை நாம் உபயோகிக்கும்போது, பயில்விக்கப்படுகிற ஒன்றை நாம் குறிப்பிடுவதில்லை. நம்மிடம் வழிமுறை இல்லை. தியானம் என்றால் விழிப்புணர்வு, நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள், நீங்கள் என்ன எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், நீங்கள் என்ன உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதைப் பற்றி விழிப்புணர்வோடு இருத்தல், தெரிவு இன்றி விழிப்புணர்வோடு இருத்தல்,

பார்த்தல், கற்றுக் கொள்ளுதல். தியானம் என்றால் தன்னுடைய கட்டுண்ட நிலையைப்பற்றி விழிப்புணர்வோடு இருத்தல், வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்தால், வளர்க்கப்பட்ட சமுதாயத்தால், மதசார்புடைய பிரசாரத்தால் எப்படி கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதைப் பற்றி விழிப்புணர்வோடு இருத்தல் - தெரிவு செய்யாமல், திரித்தல் செய்யாமல், அது வேறாக இருந்திருக்க வேண்டும் என விரும்பாமல் விழிப்புணர்வோடு இருத்தல், இந்த விழிப்புணர்விலிருந்து கவனம் வருகிறது. முழுவதுமாக கவனமாக இருக்கும் ஆற்றல். அப்போது விஷயங்களை எப்படி இருக்கின்றனவோ அப்படியே எந்த திரித்தலுமின்றி பார்ப்பதற்கு சுதந்திரம் செய்கிறது. மனம் குழப்பமற்றதாக, தெளிவாக, உணர்வுடையதாக ஆகிறது; அப்படிப்பட்ட தியானம் முழுவதுமாக, அமைதியாக இருக்கும் மனத்தின் ஒரு தன்மையைக் கொண்டு வருகிறது - அந்த தன்மையைப் பற்றி ஒருவர் பேசிக் கொண்டே போகலாம், ஆனால் அது இருக்கவில்லையானால் பேசிக் கொண்டிருப்பதில் ஓர் அர்த்தமும் இல்லை.

கேள்வி கேட்பவர் : இந்த வழி மேற்கொண்டு தனிமைப்படுதலுக்கும் மேற்கொண்டு குழப்பத்திற்கும் அழைத்துச் செல்லாதா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : முதலாவதாக பெரும்பாலான மனிதர்கள் நிரம்பவுமே குழப்பத்துடன் இல்லையா? நீங்கள் மிகவும் குழம்பி இல்லையா? - நடப்பு உண்மையைக் காணுங்கள், குழம்பியிருக்கிறீர்களா இல்லையா எனத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். குழம்பியிருக்கும் மனம் எதைச் செய்தாலும் குழப்பத்தை தான் கொண்டுவரும், குழம்பியிருக்கும் மனம் 'நான் தியானத்தைப் பயில்வேன்' அல்லது 'அன்பு என்றால் என்னவென்று நான் கண்டுபிடிப்பேன்' என்று கூறுகிறது

- ஒரு குழம்பியுள்ள மனத்தால் எப்படி எதையும் கண்டுபிடிக்க முடியும், அதனுடைய குழப்பத்தின் வெளிப்பாடுகளைத் தவிர. ஒருவர் இந்த உண்மையைப் புரிந்து உணர்ந்தால் பிறகு அவர் என்ன செய்வார்?

ஒருவர் குழம்பியிருக்கிறார் மற்றும் அவர் குழப்பமற்ற மன நிலையைக் கொண்டுவர முயலுகிறார். ஒருவர் இதை, அதை, பத்து வெவ்வேறான பொருள்களைக் கொண்டு முயலுகிறார் - போதை மருந்துகள், குடி, பாலுறவு, வழிபாடு, தப்பித்தல்கள் - கவனிக்கிறீர்களா? - குண்டுகளை வீசுதல் ஏதோ ஒன்றை முதலில் செய்ய வேண்டியது - செயலை நிறுத்துவது, எதையும் செய்வதை நிறுத்துவது. கூடவே, குழப்பத்திலிருந்து விலகிப் போகும் மனத்தின் எல்லா இயக்கத்தையும் ஒருவர் நிறுத்தியாக வேண்டும், அதனால் குழப்பத்திற்கு அல்லது குழப்பத்திலிருந்து பிரிந்து கிளம்பும் செயல் இல்லாது இருக்கும்.

ஆகவே எல்லா செயலும் அப்போது நிற்கிறது, குழப்பம் மாத்திரமே இருக்கிறது. அதிலிருந்து தப்பித்தல் இல்லை, அதனின்றி வெளியேற ஒரு வழி கண்டுபிடிக்க முயலுதல் இல்லை, அந்த குழப்பத்திற்கு பதிலாக தெளிவான நிலையை வைக்க முயலுதலும் இல்லை; மேலும் குழப்பத்தை உண்டாக்கும், இதனின்றி பிரிந்து செயல்படும் எண்ணத்தின் இயக்கம் இல்லை; தற்போது எண்ணத்திற்கு செயல்மீது அக்கறை இல்லை. பிறகு எழுகின்ற கேள்வி: நீங்கள் 'பார்க்கிறவன்' ஆகிய உங்களிலிருந்து வெளியே இருக்கும் ஒன்று என்று இந்த குழப்பத்தைப் பற்றி விழிப்போடு இருக்கிறீர்களா? அல்லது நீங்கள் இந்த குழப்பத்தின் அங்கமா? 'பார்க்கிறவன்' பார்க்கப்பட்டதிலிருந்து - குழப்பத்திலிருந்து - வேறானவனா? 'பார்க்கிறவன்' பார்க்கப்பட்டதிலிருந்து வேறாக இருந்தால் அப்போது அங்கே ஒரு

முரண்பாடு இருக்கிறது - அந்த முரண்பாடே குழப்பத்திற்கு காரணம்.

ஆகவே எப்படி மனம் இந்த குழப்பத்தைக் காண்கிறது என்பது முக்கியம். மனம் குழப்பத்தை வேறொன்றாகத் தன்னிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்ட ஒன்றாக பார்க்கிறதா அல்லது 'பார்க்கிறவன்' தான் பார்க்கப்பட்ட பொருளா? மிகவும் முக்கியமான இந்த விஷயத்தை தயை கூர்ந்து புரிந்து கொள்ளுங்கள். ஒரு தடவை நீங்கள் இதைப் புரிந்து கொண்டால் வாழ்க்கையில் என்ன ஒரு மிகப்பெரும் மாற்றத்தை அது பண்ணுகிறதென்று நீங்கள் காண்பீர்கள். எல்லா போராட்டமும் நீக்கப்படுகிறது. 'பார்க்கிறவன்' இனிமேல் 'நான் அதை மாற்ற வேண்டும்', 'நான் தெளிவை கொண்டுவரவேண்டும்', 'நான் அதை வெற்றி கொள்ள வேண்டும்', 'நான் அதைப் புரிந்து கொள்ள முயல வேண்டும்', 'நான் அதனின்றி தப்பிக்க வேண்டும்' எனக் கூறுவதில்லை. அத்தகைய அனைத்து செயல் பாடும் தன்னைக் குழப்பத்திலிருந்து பிரித்துக் கொண்டும் தனக்கும் குழப்பத்திற்குமிடையே போராட்டத்தை உண்டுபண்ணிக் கொண்டும் இருக்கிற 'பார்க்கிற' வனுடையவை.

கேள்வி கேட்பவர் : நான் என் குழப்பத்தை ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஆ! 'நான் என் குழப்பத்தை ஒப்புக் கொள்கிறேன்', என்று நீங்கள் கூறும் அக்கணமே அதை ஒப்புக் கொள்ளும் 'ஒருவன்' இருக்கிறான். இதன் முக்கியத்துவத்தை நீங்கள் காண்பதில்லை. நான் பார்க்கிறவன் பார்ப்பதில் ஒரு வெளியாள் போல பார்க்கிறேனா அல்லது இந்த குழப்பத்தின் பாகமாக நான் பார்க்கிறேன் என்று காண்கிறேனா? நான் இந்த குழப்பத்தின் பாகமானால் மனம் முழுவதுமாக

அமைதியுறுகிறது, இயக்கம் இல்லை, நான் சலனமின்றி இருக்கிறேன், நான் அதனின்றும் விலகிப் போகவில்லை. ஆகையால் 'பார்க்கிறவனுக்கும்' மற்றும் பார்க்கப்பட்ட பொருளுக்கும் இடையே பிரிவினை இல்லை என்றால் அப்போது குழப்பம் முழுவதுமாக அற்றுப்போகிறது.

மற்றும் கேட்கப்பட்ட மற்றொரு கேள்வி: 'நான் என்னிடமிருந்தே கற்றுக் கொள்வதென்றால், என்னைச் சுற்றியுள்ள உலகம் என்னை கட்டுப்படுத்தும்போது, ராணுவ சேவைக்கு கட்டாயப்படுத்தும்போது, போருக்கு என்னை இட்டுச் செல்லும்போது, அரசியல் ரீதியாக, பொருளாதார ரீதியாக, மத சம்பந்தமாக என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எனக்கு கூறும்போது' என்ன நிகழ்கிறது?' உளவியல் நிபுணர்களும் மற்றும் கிழக்கிலிருந்து குருமார்களும் உள்ளனர் - என்ன செய்ய வேண்டுமென்று அவர்களெல்லாம் எனக்குக் கூறுகின்றனர். நான் கீழ்ப்படிந்தால் - அதன் முடிவில் பரிபூரணநிலை அல்லது நிர்வாணம், உள்ளொளி அல்லது உண்மை கிடைக்கும் என உறுதி கூறி அவர்களெல்லாம் அதைத்தான் நான் செய்ய வேண்டுமென்கின்றனர் - அப்போது நான் இயந்திரத்தனமாக ஆகிறேன்.

கீழ்ப்படிதல் (Obey) என்ற சொல்லின் மூலப் பொருள் காதால் கேட்பது. மற்ற மனிதர்கள் எனக்குக் கூறுவதை சதா செவி மடுப்பதால், நான் படிப்படியாக கீழ்ப்படிதலுக்கு சென்று விடுகிறேன். என்னிடமிருந்தே நான் கற்றுக் கொண்டால், நான் மற்றவர்களைப் பற்றியும்கூட கற்றுக்கொள்கிறேன். எனவே அரசாங்கம் என்னை ராணுவத்தில் சேரும்படி கேட்டால் கேட்கப்பட்ட அந்த சமயத்தில் எது சரியென்று நான் நினைக்கிறேனோ அதை நான் செய்வேன். ஒரு சுதந்திரமான மனம் கீழ்ப்படியாது. ஒரு சுதந்திரமான மனம் சுதந்திரமாக இருக்கிறது, ஏனெனில் அதற்குள்ளே

குழப்பம் இல்லை. பிறகு நீங்கள் 'அதைச் சுற்றி நேர்மையற்ற தன்மையும் குழப்பமும் இருக்கும்போது அத்தகைய ஒரு மனத்தைக் கொண்ட ஒரு தனி ஆள், ஒரு மனிதன் இருப்பதால் என்ன பயன்?' என்று கேட்பீர்கள். நீங்கள் அத்தகைய ஒரு மனத்தை உடையவராயிருந்தால், இத்தகைய ஒரு கேள்வியை கேட்பீர்கள் என நினைக்கிறீர்களா?

அவ்வளவு முழுமையாகவும் தெளிவாகவும் குழப்பமின்றியும் இருக்கும் ஒரு மனத்தை உடையவராக இருப்பதற்கு என்ன அர்த்தம்?

கேள்வி கேட்பவர் : நிச்சயமாக அதற்கு மேல் வார்த்தைகளே இருக்காது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : இவை யாவும் உங்களுடைய ஊகங்கள், அல்லவா? உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?

கேள்வி கேட்பவர் : வார்த்தைகள் கருத்துக்களின் அடிப்படை. அதற்கு மேல் கருத்துக்கள் இருக்கப் போவதில்லை, மனமும் சுதந்திரமாக இருக்கும்; பிறகு நமக்கு உறவுகள் இருக்காது, நாம் அதற்கு மேல் தேடப் போவதில்லை. நாம் அமைதி, பூரண அமைதி உடையவராக இருப்போம். எனவே நாம் புரிந்து கொள்வோம். ஒவ்வொருவரும் ஒரு சுதந்திரமான மனத்தை உடையவராக இருக்க முடியும்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள் என்பதை நான் வெகு தெளிவாகப் புரிந்து கொள்கிறேன்.

ஆனால் முதலாவதாக: உலகம் நம்மிடமிருந்து தனியாக பிரிக்கப்பட்ட ஒன்று என்று நாம் அதனிடம் அக்கறை கொண்டுள்ளோமா? உலகம் மெய்யாகவே நீங்கள்தானா? கொள்கையான 'நீங்கள்' அல்ல. 'நான் தான் உலகம்', உலகம்தான் நான், நானும் உலகமும்

இரண்டு தனித்தனியானவை அல்ல' என்று கூறும் ஒரு மனத்தின் தன்மையை நீங்கள் உணர்கிறீர்களா? 'நான்' என்பது சமுதாயத்திலிருந்து பிரிவுப்பட்டது, 'நான்' என்பது உலகுக்கு எதிர்ப்பாக இருக்கிறது, 'நான்' உங்கள் நண்பனுக்கு, உங்கள் மனைவிக்கு, உங்கள் கணவனுக்கு எதிராக இருக்கிறது. 'நான்' என்பது உங்களுக்கு முக்கியமானது, இல்லையா? அந்த 'நான்', 'நான் இல்லை'யென்றால் உலகம் என்னவாகும்?' என்ற கேள்வியைக் கேட்கிறது. 'நான்' இல்லாமல் நீங்கள் வாழ முடியுமா? என்று கண்டுபிடியுங்கள். அப்போது அதன் உண்மையை நீங்கள் காண்பீர்கள். கூடவே முந்தைய கேள்வியும் இருக்கிறது.

இவ்வுலகில் ஒரு மனிதன் ஒரு தெளிவான களங்கமில்லாத, விடுபட்ட மனத்தை உடையவராக இருப்பதில் என்ன நன்மை? - அதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது? இப்போது இந்தக் கேள்வியைக் கேட்பது யார்? குழப்பத்தில் இருப்பவரா அல்லது தெளிவான, குழப்பமில்லாத, விடுபட்ட மனத்தை உடையவரா? 'யார்' இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறார்? மலர் இந்த கேள்வியைக் கேட்கிறதா? அன்பு இந்த கேள்வியைக் கேட்கிறதா? நீங்கள் ஒரு மிகப்பெரிய பிரச்சினையை எதிர்கொண்டு இருக்கும் போது இத்தகைய ஒரு கேள்வியைக் கேட்பீர்களா? நீங்கள் இந்த கேள்வியைக் கேட்கிறீர்களா: மற்றவர்கள் அன்பு செலுத்துவது என்றால் என்னவென்று தெரியாமல் இருக்கும்போது, அன்பு செலுத்துவது என்றால் என்னவென்று நான் தெரிந்து கொண்டால் அதில் என்ன பயன் இருக்கிறது? நீங்கள் வெறுமனே அன்பு செலுத்துவீர்கள். நீங்கள் இந்த கேள்வியைக் கேட்பதில்லை. உளவியல் ரீதியாக உங்களுக்கு பயம் இல்லையென்றால், மற்றும் உங்களைச் சுற்றி இருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் இந்த

பயம் இருந்தால், அப்போது நீங்கள் 'மற்றவர்களெல்லாம் பயத்தை உடையவர்களாக இருக்கும்போது, நான் மட்டும் பயமில்லாமல் இருப்பதால் என்ன நன்மை இருக்கிறது?' என்று கேட்பீர்களா? அப்போது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள் - உங்களுக்கு அச்சமில்லை. ஆனால் மற்றவர்களுக்கு பயம் இருக்கிறது - நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? - பயத்தின் அமைப்பு முழுவதையும் கற்றுக் கொடுக்க நீங்கள் எனக்கு உதவ முயலுவீர்கள்.

கேன்னி கேட்பவர் : மொழியானது பிரிவினையை உண்டு பண்ணுவதை நீங்கள் எப்படித் தடுப்பீர்கள்? ஒவ்வொரு மொழியும் அதற்கே சொந்தமான தனிப்பட்ட அமைப்பு, ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவமைப்பு உடையது மற்றும் மொழி ஒரு தடையாக ஆகிறது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஆகவே, எப்படி நீங்கள் இந்த தடையைத் தாண்டி செல்வீர்கள்! வார்த்தை அந்த பொருளல்ல என்று முழுவதுமாக தெளிவாக இல்லையா? நீங்கள் ஓர் இத்தாலிய வார்த்தையை அல்லது ஓர் ஆங்கில வார்த்தையை அல்லது கிரேக்க வார்த்தையை உபயோகித்தாலும், அந்த வார்த்தை அந்த பொருளாகாது. 'கதவு' என்ற வார்த்தை கதவல்ல. வார்த்தை, வர்ணனை, விளக்கம் வர்ணிக்கப்பட்ட அல்லது விளக்கப்பட்ட பொருளல்ல. இது கண்டு கொள்ளப்பட்டால், அப்போது வெறும் வார்த்தையின் மீது சார்ந்திருத்தல் அதன் மேல் இல்லை. மேலும் எண்ணம் வார்த்தைகளால் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. நினைவுக்கு தகுந்தாற்போல் வாய்மொழி அமைப்புகளில் எண்ணம் எப்போதும் மறுமொழி அளிக்கிறது. எண்ணம் வார்த்தைகளால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது, வார்த்தைகளுக்கு அடிமையாக இருக்கிறது. ஒருவர் வார்த்தையின் இடையூறின்றி செவிமடுக்க முடியுமா? நீங்கள் என்னிடம், 'நான் உன்னை நேசிக்கிறேன்' என்று

கூறுகிறீர்கள், ஆனால் அங்கே என்ன நிகழ்கிறது? வார்த்தைகளுக்கு எந்தப் பொருளும் இல்லை; ஆனால் வார்த்தைகளுக்கு எண்ணத்தின் மறுமொழியால் கொண்டு வரப்பட்டிராத உறவின் ஓர் உணர்வு இருக்கலாம்; ஒரு நேரடியான தொடர்பு இருக்கலாம். ஆகவே மனம், வார்த்தையே அந்த பொருள் அல்ல என்றும், எண்ணமாகிய வார்த்தை குறுக்கிடுகிறதென்றும் அறிந்து உணர்ந்தால் தடையின்றி, பாரபட்சமின்றி அறிந்து உணர்ந்தால் தடையின்றி, பாரபட்சமின்றி செவி மடுக்கிறது - 'நான் உன்னை நேசிக்கிறேன்', என்று நீங்கள் கூறுகையில் அது செவிமடுப்பது போல.

நீங்கள் உங்களுக்கு ஏற்ப விளக்காமல் உங்களுடைய பாரபட்சங்களில்லாமல், இடையூறு செய்யாமல், திரிக்காமல் செவிமடுக்க முடியுமா? - ஒரு பறவையின் பாடலை நீங்கள் செவிமடுப்பது போல செவிமடுக்க முடியுமா? (இத்தாலியில் மிகவும் குறைவான பறவைகளே உள்ளன; அவர்கள் அவற்றை கொண்டு விடுகின்றனர். என்ன கொடூரமான மக்கள் நாம்). பறவையின் பாடலுக்கு வாய்மொழி விமர்சனம் செய்யாமல், அதற்கு பெயரிடாமல், 'இது ஒரு கருங்குயில்' என்று கூறாமல் 'நான் அதைக் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்க விரும்புகிறேன்' என்று கூறாமல் நீங்கள் செவிமடுக்க முடியுமா? அப்படிப்பட்ட இடையூறுகளில் எந்த ஒன்றும் இல்லாமல் நீங்கள் செவிமடுக்க முடியுமா, வெறுமனே செவிமடுப்பது -? உங்களால் முடியும், அல்லவா? இப்போது: அதேபோல உங்களுக்குள்ளே நடந்து கொண்டிருப்பதை நீங்கள் செவிமடுக்க முடியுமா? - பாரபட்சம் இல்லாமல் ஓர் சூத்திரமும் இல்லாமல், திரித்தல் இல்லாமல் - அந்த மணியின் ஒலியை நீங்கள் செவிமடுப்பது போல எதனுடனும் தொடர்பு படுத்தாமல், அதன் சுத்தமான

ஒலியை வெறுமனே செவிமடுப்பது போல்; அப்போது நீங்கள் தான் அந்த ஒலி, நீங்கள் அந்த ஒலியை ஏதோ தனியாக பிரிக்கப்பட்டதுபோல செவிமடுத்திருப்ப தில்லை.

கேள்வி கேட்பவர் : இதைச் செய்ய நமக்கு பயிற்சி தேவைப்படுமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அப்படி செவி மடுக்க நீங்கள் பயிற்சி கொள்ளத் தேவையா? யாராவது உங்களுக்கு சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமா? யாராவது உங்களுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கின்ற அக்கணமே உங்களுக்கு குரு - சீடன் உறவுமுறை ஏற்படுகிறது. அதிகாரமும் மற்றும் கற்றுக் கொள்பவனும். இப்போது அந்த மணி அடித்த போது, நீங்கள் அதை செவி மடுத்தீர்களா - எந்தவித பொருள் விளக்கமும் இல்லாமல் முழு கவனத்தோடு? நீங்கள் இதை பிரிவினை செய்தால் 'இது உச்சிக்காலம்', 'இப்போது மணி என்ன?' 'இது உணவு நேரம்' என்று உங்களுக்கே நீங்கள் சொல்லிக் கொண்டதை நீங்கள் பார்த்தால், அப்போது அந்த ஒலிக்கு நீங்கள் முழு கவனத்தையும் உண்மையில் கொடுக்க வில்லை என்பதைக் கண்டீர்கள்; ஆக நீங்கள் கற்றுக் கொண்டீர்கள் - நீங்கள் கற்பிக்கப்படவில்லை - அதாவது நீங்கள் செவிமடுக்கவில்லை என்று.

கேள்வி கேட்பவர் : ஒரு பக்கம் ஒரு மணி அடிக்கிற தும் அல்லது ஒரு பறவை பாடல் - ஒலிக்கிறது இருக்கிறது. மறுபக்கம் மற்ற வார்த்தைகளுடன் இடையிடையே பின்னிக் கோத்த ஒரு வாக்கியத்தில் ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது. இவ்விரண்டிற்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. ஒரு பறவையின் ஒலியை நான் பிரித்து தனியாக்க முடியும், ஆனால் ஒரு வாக்கியத்தில் உள்ள ஒரு வார்த்தையை நான் பிரித்து தனியாக்க முடியாது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஒரு பறவையை செவிமடுப்பது பொருள் வழியானது. புறத்தானது. ஆனால் ஒரு வாக்கியத்தின் சூழலில் ஒரு வார்த்தையை உபயோகித்து நான் என்னையே செவிமடுக்க முடியுமா; நான் அந்த வார்த்தையை செவிமடுக்க முடியுமா, எனவே வார்த்தையினின்றும் அதன் சூழலிலிருந்தும் விடுபட முடியுமா?

'இது ஒரு அழகான மேஜை' என்று நீங்கள் கூறலாம். நீங்கள் அந்த மேஜைக்கு குறிப்பிட்ட மதிப்பீட்டை அளித்துள்ளீர்கள்; நீங்கள் அதை அழகானது என்று கூறியுள்ளீர்கள். நான் அதைக் காணலாம், 'என்ன ஒரு அசிங்கமான மேஜை' எனக் கூறலாம். ஆகவே வார்த்தை உங்கள் உணர்வை எடுத்துக் காட்டுகிறது; வார்த்தை மெய்யான பொருளல்ல; ஒரு தொடர்புடைய கருத்தாக அது வந்து நிலைக்கிறது. உங்கள் நண்பனைப் பற்றி உண்டுபண்ணிய கற்பனை படிமம் இன்றி நீங்கள் உங்கள் நண்பனைக் காண முடியுமா - வார்த்தையாக, குறியீடாக இருக்கின்ற கற்பனை படிமம்? நம்மால் முடியாது,

ஏனெனில் எப்படி கற்பனை படிமம் கட்டப்பட்டுள்ளது என்று நமக்குத் தெரியாது. இன்பமாக இருக்கக் கூடிய ஒன்றை நீங்கள் எனக்கு கூறுகிறீர்கள், நான் அதனின்றி நீங்கள் என் நண்பன் என்று ஒரு கற்பனை படிமத்தை உண்டுபண்ணிக் கொள்கிறேன்; இன்னொருவர் விரும்பத்தகாத ஒன்றை என்னிடம் கூறுகிறார், அதே போல நான் ஒரு கற்பனைப் படிமத்தை உருவமைக்கிறேன்; நான் உங்களைச் சந்திக்கும்போது அந்த கற்பனை படிமம் ஒரு நண்பனாக, நான் மற்றவனை சந்திக்கும் போது அது ஒரு நண்பனாக அல்ல. ஆனால் நீங்கள் இன்பகரமான அல்லது விரும்பத்தகாத விஷயங்களைக் கூறினாலும் கூட, மனம் ஒரு கற்பனைப் படிமத்தை உருவாக்காமல் இருக்க முடியுமா? நான்

கவனத்தை அளிக்கும்போது மனம் கற்பனைப் படிமம் ஏற்படுத்துவதை நிறுத்த முடியும்; அப்போது கற்பனைப் படிமம் ஏற்படுவது இல்லை. எந்த ஒரு கற்பனைப் படிமமும் இல்லாமல் செவி மடுக்க என்னால் முடியும்.

கேள்வி கேட்பவர் : சமுதாயத்தில் நம்மை மாற்றிக் கொள்வது பற்றி ஆரம்பத்தில் நீங்கள் என்ன கூறினீர்களோ அதைப்பற்றி மீண்டும் பேச முடியுமா? நீங்கள் உறவுகளைப் பத்திரமாக பாதுகாத்து வைக்க கடமைப்பட்டுள்ளபோது உங்களை மெய்யாகவே மாற்றிக் கொள்வது எப்படி சாத்தியமாகும்? நான் முதலாளித்துவ உலகில் இருக்கிறேன் மற்றும், என்னுடைய எல்லா உறவுகளும் முதலாளித்துவத்தனம் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும், இல்லையெனில் நான் பட்டினியாக இருப்பேன்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : மற்றும் நீங்கள் கம்யூனிஸ்டு உலகில் வாழ்ந்தால் நீங்கள் உங்களை அங்கேயும் கூட ஏற்றவாறு சரிப்படுத்திக் கொள்வீர்கள்.

கேள்வி கேட்பவர் : அதே தான்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஆக நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

கேள்வி கேட்பவர் : நான் எப்படி மாற முடியும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நீங்கள் கேள்வியைக் கேட்டீர்கள். நான் ஒரு முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் வாழ்ந்தால் நான் முதலாளித்துவத்தன்மையின் கட்டாய தேவைகளுக்கு ஏற்ப என்னைச் சரிக்கட்டிக் கொள்ள வேண்டும்; இருந்தும் நான் ஒரு கம்யூனிஸ்டு சமுதாயத்தில், சர்வாதிகாரத்தில், அதிகார வர்க்க சமுதாயத்தில் வாழ்ந்தால் அதே போல அதே விஷயங்களை நான் செய்ய வேண்டியும் இருக்கிறது- ஆகவே நான் என்ன செய்வேன்?

கேள்வி கேட்பவர் : இதுவும் அதேதான் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஆனால் அதே வகையாகத்தான் இருக்கிறது. அங்கே நீங்கள் குட்டையான முடிவைத்திருக்கலாம் மற்றும் நீங்கள் வேலைக்கு போக வேண்டியிருக்கும், இதையோ அல்லது அதையோ செய்ய வேண்டியிருக்கும். ஆனால் இது அதே நீர்ச்சுழியுனுள்ளே இருக்கிறது. நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? ஒரு மனிதன் அவனுக்குள்ளேயே மாற்றம் என்பது தான் அடிப்படையான முக்கியத்துவம் என்பதை உணர்கையில் - அவன் இங்கு அல்லது அங்கு எங்கு வசித்தாலும் - அவனுடைய அக்கறை எங்கே உள்ளது? அவன் அவனே மாற வேண்டும் இந்த மாற்றம் எதைக் குறிக்கிறது? உளவியல் பயத்திலிருந்து சுதந்திரம், பேராசை, அகூயை, பொறாமை, சார்பு நிலையிலிருந்து சுதந்திரம், தனிமையிலிருப்பதில் உள்ள பயத்திலிருந்து, ஒட்டி ஒழுகுதலால் உள்ள பயத்திலிருந்து சுதந்திரம் - சரிதானா? உங்களுக்குள்ளே இவையாவும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தால் - ஒட்டி ஒழுகாமல் இருப்பதை உணர்ந்தால் - அங்கே அல்லது இங்கே நீங்கள் முடிந்தவரை வாழ்வீர்கள். ஆனால் நமக்கு துரதிர்ஷ்டவசமாக, முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் உள்ளே நிகழ வேண்டிய புரட்சியல்ல, ஆனால் புறத்தில் இதை அல்லது அதை மாற்றுவது.

கேள்வி கேட்பவர் : அப்படியானால் உங்களை யாராவது கொன்றால், பிறகு என்ன நேரிடுகிறது?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஆ! ஒரு சுதந்திர மனிதனை யாரும் கொல்ல முடியாது. அவர்கள் அவனுடைய கண்களை அவிக்கலாம், உள்ளே அவன் சுதந்திரமாக இருக்கிறான், எதுவும் அந்த சுதந்திரத்தை தொட முடியாது.

கேள்வி கேட்பவர் : நீங்கள் தன்முனைப்புக்கு ஒரு வரையறை அளிக்க முடியுமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : உங்களுக்கு ஒரு வரையறை வேண்டுமென்றால் ஓர் அகராதியில் பாருங்கள். "வரையறை" தயவு செய்து வர்ணனை வர்ணிக்கப்பட்ட தல்லவென்று நான் மிகவும் கவனமாகக் கூறியுள்ளேன். எப்போதும் தன்னையே பிரித்து தனிமையாக்கிக் கொள்ளும் இந்த 'நான்' என்ன? நீங்கள் யாரையாவது அன்புடன் நேசித்தாலும் கூட, அந்த ஒருவருடன் நீங்கள் உறங்கினாலும், இன்னபிற, தனியாக இருக்கும் இந்த 'நான்' எப்போதும் இருக்கிறது - அதன் பேராசைகள், அதன் பயங்கள், அதன் வேதனைகள் சுய இரக்கத்தில் தன்னுடனேயே கொண்ட ஈடுபாடு ஆகியவற்றுடன். அந்த 'நான்' இருக்கும் வரையிலும் பிரிவினை இருக்க வேண்டும், பிரிவினை இருக்கும் வரையிலும் போராட்டம் இருந்தே தீரும் - சரிதானா? அந்த 'நான்' எப்படி மறைவது - முயற்சி இல்லாமல்? நீங்கள் ஒரு முயற்சி செய்த அத்தருணம், 'தாழ்ந்த நான்' மீது அதிகாரம் செலுத்துகிற 'உயர்ந்த நான்' என அழைக்கப்படுகிறது. அது இருக்கிறது. எப்படி மனம் 'நான்' என்று அழைக்கப்படும் அதை சிதறடிக்க முடியும்? 'நான்' என்றால் என்ன - அது நினைவுகளின் ஒரு மூட்டையா? - அல்லது அது நிரந்தரமான ஒன்றா? அது நினைவுகளின் ஒரு மூட்டையானால், அது கடந்த காலத்தியது; உங்களுக்கு அது ஒன்றுதான் இருக்கிறது. அது நிரந்தரமான ஒன்றல்ல. 'நான்' என்பது 'தான்', எனது, இந்த 'நான்' நினைவாக, வலியின் உணர்வாக தகவல் அறிவையும் மற்றும் அனுபவத்தையும் சேர்த்துள்ளது; மற்றும் அது மையமாக ஆகிறது, அந்த மையத்திலிருந்து எல்லா செயலும் தோன்றுகின்றன. அது இருப்பதை அப்படியே காணுங்கள்.

ஒவ்வொரு மதமும், ஒவ்வொரு சமுதாயமும் மற்றும் பண்பாடும் 'நான்' தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறதென்று உணர்கிறது; கலையில் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் மிகவும் முக்கியம்; அதிகாரம் செலுத்துவதற்கு உரிமையை வலியுறுத்துவது கூட மிகவும் முக்கியம். ஒவ்வொரு மதமும் 'நான்' என்பதை அழித்துவிட முயற்சி செய்துள்ளது - "நான்" என்பதைப் பற்றி கவலைப்படாதே", "கடவுளை அல்லது அரசாங்கத்தை அந்த இடத்தில் வைத்து விடு". அப்படி செய்வது வெற்றி பெறவில்லை. 'நான்' தன்னை கடவுளிடம் - அது எதுவாக இருந்தாலும் - அடையாளம் கண்டு கொண்டுள்ளது - ஆகவே அது தொடர்ந்திருக்கிறது. நாம் கூறுகிறோம் : அந்த 'நான்' என்பதை அதன் செயல்பாட்டில் பாருங்கள், அதைப் பற்றி கற்றுக் கொள்ளுங்கள், அதை கவனியுங்கள், அதைப் பற்றி விழிப்புணர்வுடன் இருங்கள், அதை அழிக்க வேண்டாம், 'நான் அதை நீக்கி விட வேண்டும்' அல்லது 'அதை மாற்ற வேண்டும்' என்று கூற வேண்டாம். அதை வெறுமனே கவனியுங்கள், எந்தவிதத் தெரிவும் இல்லாமல் எந்த வித திரித்தலும் இல்லாமல்; அப்போது அந்த கவனமான பார்வையினாலும் மற்றும் கற்றுக்கொள்வதினாலும் 'நான்' மறைந்து விடுகிறது.

ரோமாபுரி,

21 அக்டோபர் 1970.

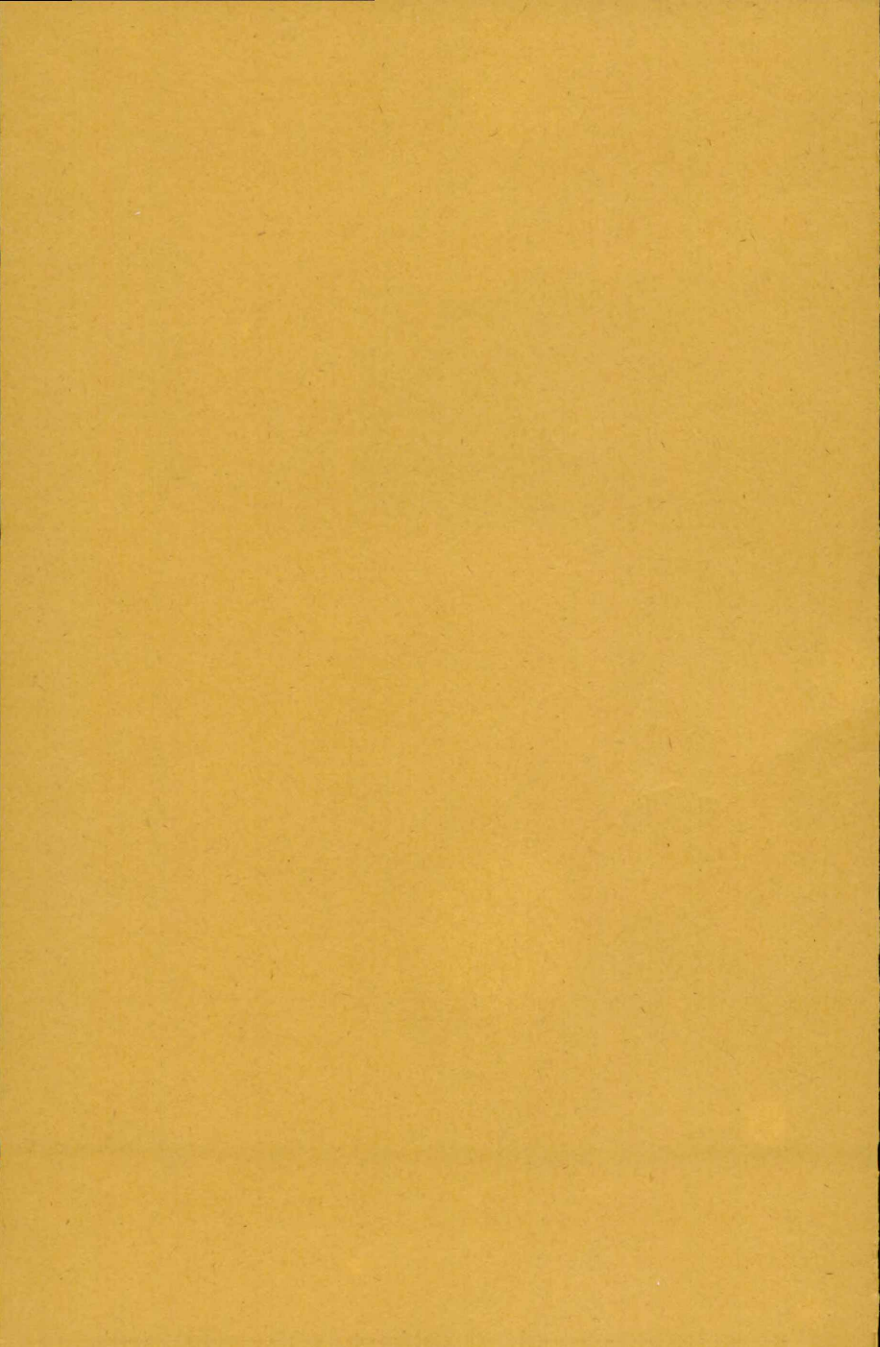
கிருஷ்ணமூர்த்தி நூல்கள் நர்மதாவின் வெளியீடுகள்

□ விடுதலை: துவக்கமும் முடிவும்	90.00
□ ஒரே ஒரு புரட்சி	80.00
□ அறிந்ததின்னிறும் விடுதலை	80.00
□ வாழ்க்கை: அடிப்படைக் கேள்விகள்	90.00

குறிப்புகள்

குறிப்புகள்

THE

NEW YORK

LIBRARY

OF THE

NEW YORK

LIBRARY

OF THE

NEW YORK

LIBRARY

OF THE

NEW YORK

LIBRARY

OF THE

NEW YORK

LIBRARY

OF THE

NEW YORK

LIBRARY

OF THE

NEW YORK

LIBRARY

OF THE

NEW YORK

LIBRARY

OF THE

NEW YORK

LIBRARY

OF THE

NEW YORK

LIBRARY

OF THE

NEW YORK

LIBRARY

OF THE

NEW YORK